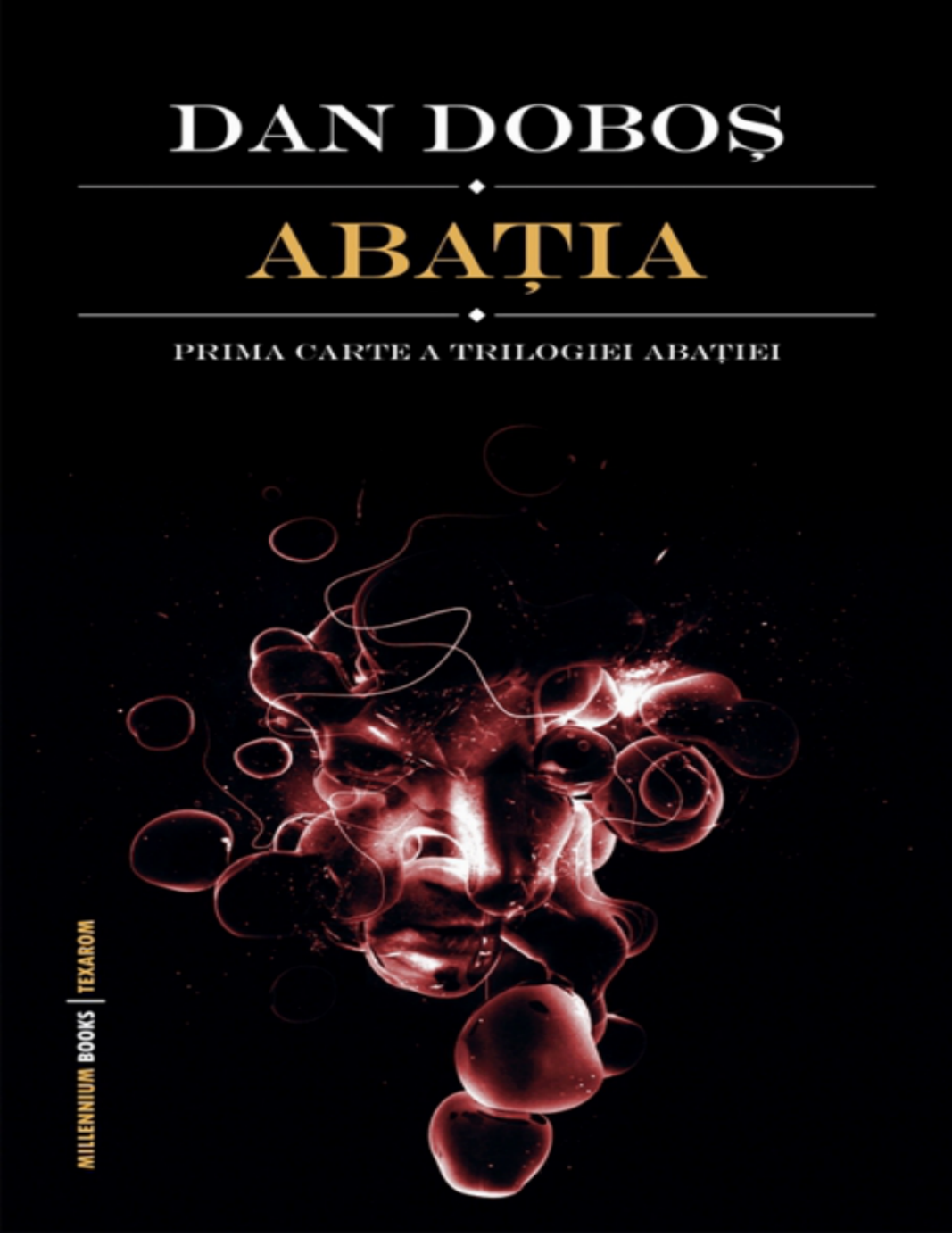
DAN DOBOȘ

ABAȚIA

PRIMA CARTE A TRILOGIEI ABAȚIEI

MILLENNIUM BOOKS | TEXAROM

Dan Doboș

ABAȚIA

TEXAROM & MILLENNIUM BOOKS
2011

Redactor: Cătălin Badea-Gheracostea
Coperta: Vlad-Mihai Botta

ABAȚIA

Copyright © Dan Doboș, 2011

Pentru această ediţie, toate drepturile sînt rezervate
editurii TEXAROM

Reproducerea integrală sau parţială a conţinutului acestui volum fără acordul scris al editorului constituie o încălcare a Legii Dreptului de autor şi se sancţionează potrivit prevederilor acesteia.

TEXAROM
www.texarom.com
e-mail: office@texarom.com
telefon: 01-520-838-0824

MILLENNIUM BOOKS
e-mail: office@millenniumpress.ro
telefon: 0371-388260
www.millenniumpress.ro

ISBN 978-606-8113-63-0

CUPRINS

ABAŢIA

GLOSAR

REPERE BIO-BIBLIOGRAFICE

ABAŢIA

1

Încă de cînd luptau cu topoare de os, oamenii au avut cultul morţilor. Mi-e limpede astăzi că nici noi nu vom putea evada niciodată de sub spectrul umanităţii noastre. De aceea prefer să mă gîndesc la ***quinţi*** *ca la nişte preoţi.*

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Rimio de Vassur se întreba ce puteau să însemne dimensiunile sălii în care îl aştepta pe Abate. Văzuse încă de pe orbită zidurile gigantice ale Fortăreţei profilîndu-se neregulat, ca o amoebă imensă ce consuma încă o dată Cîmpia Pannoniei. Se aşteptase să fie întîmpinat într-o sală imensă, luminată prin vitralii şi cu pereţii acoperiţi de fresce, cu mii de lumînări al căror fum parfumat să se ridice stîlp pînă la bolţile arcuite gotic.

Era surprins. Stătea într-o cameră doar cu puţin mai mare decît sala de mese a navei imperiale care îl adusese pe Pămînt, mobilată auster şi cu pereţi cenuşii, afumaţi pe la colţuri. Rimio era un războinic prea încercat pentru a nega faţă de el însuşi că făcuse, încă de la început, greşeala asupra căreia îl avertizaseră Kasser. „Nu încerca să-ţi imaginezi Abaţia ca pe o mănăstire precum cele din istoria Vechii Terre. Oamenii aceia îi urăsc pe creştini, deşi spun că se călăuzesc după învăţăturile Sfîntului Augustin."

Aterizase într-un soi de piaţă despre care crezuse că este punctul central al Abaţiei şi fusese întîmpinat de o delegaţie de călugări îmbrăcaţi în rase scurte şi încălţaţi cu sandale, cu bărbi lungi şi cu părul împletit în cozi. Izul lor vestust era tulburat doar de armele moderne care le atîrnau însă nefolosite la şold fiindcă fraţii preferau să aţintească spre el un fel de halebarde. Zîmbi subţire şi adresă un gînd de admiraţie celui care inventase uniforma călugărilor în aşa fel încît să le confere un aer arhaic dar, în acelaşi timp, să arate tuturor că adevărata putere a Abaţiei venea de fapt de la tehnologie. Rimio ştia că i-ar fi putut lesne ucide pe toţi şi chiar se gîndise să înceapă cu

un călugăr mai îndrăzneţ, care îl împunsese în coaste cu arma sa ascuţită. Pîcla roşie a violenţei plutise în aer pentru o clipă, dar s-a risipit imediat ce conducătorul grupului a recunoscut sigiliul Împăratului pe scrisorile sale de acreditare. Drumul pînă în sala în care se afla acum îl parcursese călare.

Aştepta de mai bine de jumătate de oră, timp suficient pentru un om antrenat precum Vassur să realizeze că mişcările sale erau studiate prin instalaţii disimulate în pereţi. Un cerc metalic imens, care atîrna din tavan, servea deopotrivă de suport pentru lumînări şi, probabil, de paravan pentru instalaţiile care îi pîndeau toate mişcările. Vassur zîmbi din nou şi îşi mişcă imperceptibil bărbia.

Era obişnuit să aştepte. Ba era chiar convins că asta ştia cel mai bine, că asta fusese lecţia supremă pe care o deprinsese în cei trei ani în care orbitase anonim în jurul lumii pe care din comoditate, funcţionarii imperiali o botezaseră Z. Fiindcă era răbdător, întîi ochii săi putuseră vedea acolo unde nimeni nu pătrunsese şi apoi mintea sa desluşise adevăratele taine ale lumii aceleia ciudate, lucruri pe care nici Kasser şi nici Bela VII nu le bănuiau.

Chiar şi cele mai ascunse năzuinţe ale lui Vassur izvorau din credinţa sa că aşteptarea este doar rareori inutilă. „Fii prada ta! Gîndeşte ca ea!“ îl învăţase demult N'Gai Loon, maestrul său. Vassur nu reuşise însă niciodată să gîndească precum o victimă. Preferase să se transforme într-un prădător care controlează mintea prăzii, aducînd-o exact acolo unde o poate lovi mai eficient. Era convins că pînda e esenţa vînătorii şi deopotrivă cea mai palpitantă parte a ei, fiindcă îţi oferă răgazul să observi firul acela subţire care animă existenţa tuturor fiinţelor vii, cărora unii îi spuneau viaţă, dar la care el se gîndea adesea ca la un răgaz oferit de entropie.

Vassur ştia însă că virtutea răbdării nu e preţuită îndeajuns şi nici nu dorea să o cultive în mod exagerat la cei din jur. Începu să bată uşor cu degetele în masă, urmînd ritmul inegal al unui vechi cîntec de pe Alderbaraan. Ca şi cum atît ar fi aşteptat, uşile din partea opusă a încăperii s-au deschis lăsînd să intre trei călugări înveşmîntaţi în robe cafenii. Cel din centru, un bărbat osos, înalt şi cu o barbă albă şi impunătoare, avea ochi cenuşii. Îşi sprijinea mîna pe un toiag, dar felul în care îşi încorda muşchii palmei arăta că băţul era mai degrabă o armă decît un sprijin. „Abatele are chip de asasin“, gîndi Vassur, reprimîndu-şi gestul reflex de a-şi duce mîna de centură. Rasa simplă, largă, era strînsă în talie cu o sfoară împodobită cu ciucuri aurii, care păreau să fie însemnul funcţiei sale.

— Aduc mesajul de pace al Împăratului nostru, slăvit fie-i numele şi neamul! rosti Vassur cea mai radicală dintre formulările acceptate în Imperiu atunci cînd venea vorba de Bela VII.

— Fie după cum ţi-e spusa, răspunse Abatele, alegîndu-şi

intenţionat o formulă care ar fi putut însemna orice. Oriunde altundeva, chiar şi pe Vechea Terra, dar în afara zidurilor Abaţiei, un asemenea răspuns l-ar fi îndreptăţit pe Vassur să îl execute imediat pe Abate.

Vassur îşi aducea bine aminte expresia întipărită pe faţa lui Kasser cînd îi spusese că pleacă în Abaţie. „E singurul loc din universul cunoscut unde puterea imperială nu te poate ajuta cu nimic.“ Dăduse atunci un răspuns dibaci, spunînd că tocmai de aceea este important să meargă în Abaţie, dar zădărnicia şi tristeţea pe care le citise atunci pe chipul tatălui Împăratului său îl urmăriseră tot drumul pînă pe Pămînt. Semn de ghinion.

— Sînt trimis de majestatea sa imperială şi doresc…

Abatele îi reteză vorbele cu un gest scurt.

— Majestatea sa ştie că nu acceptăm ambasadori!

— Scopul meu nu e defel acela de a media contacte diplomatice, domnule…

— Aici mi se spune sfinţia ta.

Vassur ieşi din dreptul mesei, pentru a avea o mai mare libertate de mişcare. Intenţia lui evidentă îl făcu însă pe unul din însoţitorii Abatelui să se interpună între Vassur şi stăpînul său.

— Cu riscul de a vă mînia trebuie, să vă atrag atenţia că „sfinţia ta“ e o formulare cam impersonală şi că, rostită de un necredincios ca mine, ar putea căpăta lesne accente jignitoare.

— Cu atît mai bine. Atunci problema pe care o reprezinţi va fi soluţionată rapid de fraţii ostaşi.

— Violenţa nu e întotdeauna cea mai înţeleaptă opţiune cînd te arunci în necunoscut. Are întotdeauna o sămînţă de neprevăzut. Ca să nu mai spunem că e şi cea mai nepoliticoasă dintre modalităţile de a trata un oaspete.

Abatele rîse gros:

— Eşti grozav de impertinent pentru o slugă. Ai avut stăpîni toleranţi, ceea ce e un semn de slăbiciune mai clar chiar decît îndrăzneala lor de a te trimite aici. Tînărul nostru împărat e impetuos…

— Şi ce poate fi rău în impetuozitate, sfinţia ta?

— Îşi poate pierde servitorii cei mai destoinici pentru încercînd să împlinească scopuri despre care ar fi trebuit să ştie că nu le va putea atinge niciodată.

Încordînd fiecare fibră a fiinţei sale, Vassur rosti rar:

— Numai Dumnezeu se teme de propria nemărginire. Oamenii tind spre ea. Moartea mea nu e importantă.

Spre marea sa surpiză, Vassur simţi adevărul vorbelor sale ca pe o bucată de gheaţă pe care o ţine în palmă.

Un iniţiat!

— Faptul că ştii prima noastră dogmă şi că o răsuceşti în folosul dumitale poate fi, cel mult, dovada unei dibăcii şcolăreşti. Noi apreciem aici lucrurile bazate pe temelii mai trainice decît abilităţile.

Vassur ştia că primul moment dificil trecuse. La fel de bine ştia că îşi folosise singurul atu, deşi înfruntarea nici nu începuse.

— Sfinţia ta… Nu am să mă las în nici un fel atras în capcana unei confruntări de idei pe care ştiu că nu am cum să o termin învingător. Nu asta este intenţia mea.

— Şi, aş spune, nici direcţia principală în care au fost cultivate abilităţile tale…

— Mulţumesc, Sfinţia Ta, înclină Vassur capul ducîndu-şi mîna la inimă.

Se lăsă o tăcere grea. Şi Vassur şi Abatele ştiau că acela care va vorbi primul urma să aibă un uşor dezavantaj.

— Numele meu e Rimio de Vassur şi sînt *quint* în armata Maiestăţii Sale Bela VII. Aceste scrisori sînt menite a acredita toate funcţiile mele.

Dă-mi, Doamne, tărie să-ţi desluşesc semnele!

Abatele nu schiţă nici un gest, ca şi cum nu l-ar fi interesat hîrtiile.

— Deşi sînt convins că nu fac decît să repet lucruri pe care le ştiţi, trebuie să invoc codicilul Tratatului de pe Eridani, prin care se stabileşte statutul coloniilor independente printre care şi Abaţia…

— Nu te poţi referi la el, clătină blînd Abatele din cap.

— Vă gîndiţi cumva să denunţaţi Tratatul?

— Nicidecum, dar a face apel la clauza favorii istorice la numai patru sute de ani de la semnarea tratatului e o superficialitate care mă face să mă gîndesc cu încredere la viitorul Abaţiei noastre, înconjurată de duşmani atît de slabi. Odată ce îi voi împlini Împăratului tău dorinţa, nu va mai avea nici un avantaj în virtutea căruia să mai negocieze de pe poziţii de forţă, aşa cum a făcut-o pînă acum. De fapt, ideea asta a favorii istorice a fost proastă pentru curtea imperială încă de la început.

— Cum aşa?

— A poseda o resursă unică înseamnă să te laşi pradă unei dileme fundamentale: să o foloseşti pentru a-ţi asigura un avantaj sau să consideri simpla ei existenţă ca o resursă în sine, nesfîrşită, pe care să o foloseşti apoi cu înţelepciune. E o opţiune complicată. E ca şi cum Dumnezeu ţi-ar da să alegi între o viaţă de o clipă, dar densă şi virtuoasă, şi una de o veşnicie, dar petrecută în îndoială şi plicitiseală. Călugării augustinieni au învăţat demult să dea soluţii la asemenea dileme, dar au fost vînaţi pentru înţelepciunea lor. Mîntuirea, soldatule! Asta ar trebui să cauţi împreună cu împăratul tău! Mîntuirea Dumnezeului vostru… Dar ochii voştri sînt roşii de

necredinţă şi de ura împotriva acelora care au descoperit calea Domnului.

Vassur privi ţintă în ochii cenuşii ai Abatelui.

— Ideea întreţinută de Abaţie, a unei inamiciţii…

— Să nu cutezi! tună Abatele, lovind cu palma în masa de lemn. Vassur nici nu clipi, ba simulă chiar un semn de plictiseală, ridicîndu-şi sprînceana stîngă.

La ce mă aşteptam? E un quint!

— Domnul Dumnezeul nostru a clădit zidurile Fortăreţei plămădind tărie din sufletele martirilor care s-au jertfit pentru învăţăturile lui Augustin cel Nou. Cîţi dintre fraţii mei nu şi-au găsit oare sfîrşitul în faţa infanteriei imperiale?!

— Asta a fost acum mai bine de patru sute de ani. Majestea sa imperială Bela VII apreciază…

— Numai trădarea! Asta este ceea a apreciat întotdeauna dinastia Boszt!

Vassur simţea că e nevoie să frîngă cumva furia Abatelui, care ameninţa să-i piardă pe amîndoi. Aghiotanţii săi dădeau deja semne de nervozitate. Unul privea într-un punct fix, aflat în spatele lui Vassur, unde avea camuflată probabil o armă care putea fi folosită de la distanţă, iar celălalt îşi mişca nervos degetul mic al mîinii stîngi. Vassur zîmbi şi se întrebă ce s-ar fi întîmplat dacă îi ucidea pe toţi trei atunci. Fusese una din opţiunile pe care i le prezentase Împăratului, dar finalitatea unui asemenea act le-ar fi dat doar un avantaj ambiguu. Nimeni nu ar fi ştiut că au făcut apel la favoarea istorică, dar nici nu ar fi mai putut intra în Abaţie în următoarele cîteva generaţii. Era o remiză defavorabilă pentru ambele părţi, de vreme ce posibilitatea de a lua locul Abatelui în virtutea faptului că îl învinsese în luptă era una destul de improbabilă. Era greu de crezut că Abaţii se alegeau in urma unor lupte.

Rimio îngenunche şi rosti formula consacrată:

— Invoc clauza favorii istorice din codicilul Tratatului Eridani. Sînteţi datori să mă ascultaţi!

Abatele îi făcu semn cu mîna lui Vassur să se oprească. Avea nevoie de un moment de reculegere, de rugăciune.

Învaţă-mă, Doamne, şi desluşeşte-mi căile pentru a Te sluji cît pot de bine! Povara Duhului Tău îmi sfîşie palmele netrebnice şi-mi gîrboveşte umerii firavi, Doamne. Dă-mi acum putere, fiindcă semnele le-am desluşit! Iar tu, Sfinte Augustine, învaţă-mă cum să fiu ostaş al Apocalipsei şi voi muri cu numele tău pe buze!

— Acum poţi vorbi, Vassur.

— Doresc să mă primiţi Ucenic în Abaţie.

Primul a început să rîdă aghiotantul din dreapta Abatelui, cel care

privea fix în spatele lui Vassur. Încurajat, celălalt îl urmă şi începu să scoată un soi de nechezat caraghios.

— Va trebui să îi ierţi pe fraţii mei, străinule. Cererea ta li se pare modestă numai pentru că sînt soldaţi obişnuiţi cu duşmanii care te privesc în faţă. Eu însă mă tem că ascunzi ceva, deşi mi-e greu să-mi dau seama ce anume.

Ca şi cum nici nu i-ar fi ascultat, Vassur ceru răstit:

— Doresc să ştiu care este poziţia oficială a Abaţiei în privinţa cererii Maiestăţii sale imperiale!

Ridicînd toiagul ca pe un sceptru, Abatele rosti solemn:

— Înainte de a ne onora obligaţiile, trebuie să te previn că Ucenicia se dobîndeşte abia după un studiu smerit şi îndelungat al Învăţăturilor Sfîntului Augustin cel Nou. Dar chiar şi această trudnică muncă nu poate începe înainte ca fraţii ostaşi să se lămurească dacă eşti capabil să îi aperi atunci cînd îţi va veni rîndul să păzeşti zidurile şi de aceea va trebui să te lupţi cu ei. Nu aş putea să spun care dintre aceste încercări e mai periculoasă, fiindcă a-l blasfemia pe Întemeietor înseamnă să te expui execuţiei instantanee a preotului-profesor, chiar dacă ceea ce spui izvorăşte din neştiinţă şi nu din rea-voinţă. Ai toate şansele să nu ajungi niciodată nici măcar Ucenic, darămite Frate. Poate că ai să mori înainte să ajungi prin propriile forţe într-o postură care să te facă să ai acces la secretele noastre. Fiindcă ăsta este ţelul tău ultim, nu-i aşa Vassur?

Soldatul îşi destinse trăsăturile feţei într-un gest repetat de mii de ori în fata oglinzii.

— A te înşela în privinţa ţintei înseamnă a te înşela şi cu privire la felul în care trebuie ea lovită, Sfinţia Ta… Înainte de a mă primi în Abaţie şi de a accepta favoarea istorică, trebuie să vă spun că sînt *quint* în armata Maiestăţii sale. Asta înseamnă că pot fi deopotrivă comandant suprem şi soldat, că pot fi furia unui crucişător, dar şi alunecos precum un spion, că ştiu lucruri pe care alţii nici nu le bănuiesc şi că am ucis deja cu mîinile mele mai mulţi oameni decît ai să apuci sfinţia ta să vezi în întreaga viaţă. Dar nu aceste lucruri sînt cele care mă fac să fiu încrezător în destinul meu. Viaţa mea a devenit demult atît de clară încît despărţirea de învelişul de carne nu poate fi decît un eveniment fără mare importanţă. Şi nu e convingerea asta întîiul pas spre credinţa adevărată?

Abatele zîmbi:

— Nimeni nu se roagă mai sîrguincios decît noi în întreg Universul. Incantaţiile noastre au să te însoţească pe drumul spre Dumnezeu, unde vei fi judecat pentru faptele tale. Accept favoarea istorică, dar cu condiţia de a-mi spune care e cu adevărat ţelul tău.

— Nu există o asemenea prevedere în tratat…

— Nici momentul ăsta în care stăm unul în faţa celuilalt şi în care

ştim că viaţa oricăruia din noi s-ar putea sfîrşi imediat nu a mai existat vreodată şi de aceea el nu e o boală pentru care să ştii vreun leac. Spune-mi!

Vassur înghiţi cu greutate, simulînd frica:

Făţarnic şi periculos precum un şarpe veninos!

— Într-o zi voi deveni Abate! Pe căi cinstite, dovedind că sînt cel mai bun.

Doamne, Dumnezeule, slugile întunericului se dezlănţuie năpraznic. Dă-mi putere!

— Fie, Rimio de Vassur, vorbi într-un tîrziu Abatele. Mi se pare corect. Peste o oră va avea loc testul de luptă şi, dacă îl treci, vei fi tuns sub numele de Rim. Urmează-l pe Aloim; el te va duce în chilia ta, ca să te reculegi înaintea încercării.

Vassur se întoarse fulgerător şi văzu că în spatele lui se strecurase pe nesimţite un călugăr tînăr şi bucălat, ceva mai înalt decît el, dar cu carnea puhavă ca a acelora obişnuiţi mai mult cu cărţile decît cu meşteşugul armelor.

Spre el privea aghiotantul Abatelui. Cine ştie de cînd stă acolo?! Ar fi putut să mă omoare!

Ieşind din încăpere, Vassur îşi aţinti privirile pe tatuajul circular de pe ceafa călugărului.

Ar fi putut să mă omoare!

Cînd îi văzu aproape de uşă, Abatele strigă cu voce pătrunzătoare:

— Anunţă-l pe stăpînul tău că voi face tot ce îmi stă în putinţă să suprim sursele voastre de comunicare!

Vassur se mulţumi să încline din cap. În această privinţă avea cîteva surprize pentru Abate. Îşi reluă apoi mersul molcom şi privirea fixă din ceafa călugărului. Culoarele înguste abia dacă permiteau trecerea a trei oameni.

Ingenios… Pot fi blocate oricînd gîndi Vassur cînd observă că o simplă masă din lemn putea obtura întregul culoar. Pereţii erau acoperiţi în întregime cu basoreliefuri care înfăţişau în special scene de luptă. Zări chiar silueta Abatelui într-unul din ele, în care era înfăţişat predicînd unei mulţimi aflate în spatele lui.

Drăguţii de părinţi au descoperit cum enoriaşii pot deveni soldaţi şi apoi ucigaşi. Arta de a-i transforma pe preoţi în generali cred însă că e mai aproape de mine, zîmbi Rimio mulţumit şi îşi păstră această expresie pînă în clipa în care Aloim îi indică fără vorbe că ajunsese la chilia lui. Păşi cu grijă şi îşi încordă simţurile. Totul părea în regulă:

— Nu sîntem ucigaşi, frate Rim! rosti Aloim dintr-odată.

— Asta rămîne să vedem, ridică Vassur din umeri, privindu-l curios pe tînăr.

Aloim făcu o plecăciune la limita politeţii şi închise uşa grea, din

lemn. Vassur nu-i dădu călugărului satisfacţia de a auzi cum trage zăvorul. Se aşeză pe patul ce arăta ca o împreunare ciudată şi imperfectă de scînduri de lemn, cum nu mai văzuse niciodată. Pipăi neîncrezător ceea ce se dorea a fi salteaua. Era de fapt un sac în care, după urmele vagi de miros, se părea că se afla păr natural de animale. Oriunde altundeva în Imperiu, un asemenea artefact ar fi costat o avere.

Vassur se lămuri repede că există şi un revers al acestei încîntătoare şi cazone aplecări a călugărilor spre tradiţiile terrane: mănăstirea funcţiona alimentîndu-se de la un generator primitiv de curent electric. De aceea, singurul aparat care părea capabil să folosească energia electrică era o lampă cu incandescenţă, aflată pe noptiera grosolană care se găsea într-o poziţie nefirească, depărtată de pat.

Vassur căută în mica desagă şi scoase un abnnan, un fruct din Centauri. Coaja netedă şi violacee a fructului în formă de semidisc nu lăsa însă să se vadă că fusese tratat genetic încît să fie sensibil la orice fel de oscilaţii cu care ar fi putut opera un echipament de supraveghere. Aşa după cum presimţise, abnnanul rămase violaceu, ceea ce însemna că mişcările lui nu erau urmărite cu nici un fel de dispozitiv electric.

Vassur se întinse pe pat şi începu să studieze pereţii. Unul din ocupanţii anteriori ai chiliei fusese un artist talentat. Imaginase pe tavan un basorelief în care o creatură imensă, cu trup solzos, sodomiza un cavaler în armură, prăbuşit lîngă burta spintecată a calului său. Nu înţelegea ce dorea să reprezinte întreaga scenă, dar îşi dădea seama că multitudinea detaliilor ar fi putut lesne disimula un orificiu prin care să poată fi spionat.

Lăsîndu-se pradă unei hotărîri bruşte, Vassur scoase din desagă o consolă clasică de comunicaţii şi începu să îşi redacteze liniştit raportul către curtea Imperială. Încheie cu o formulare uşor zeflemitoare la adresa călugărilor, pentru că era convins că ei îi vor intercepta mesajul, fără a-l putea însă modifica. La scurt timp după confirmarea transmisiei, Aloim apăru din nou în cadrul uşii:

— E momentul să te lupţi, străine. Domnul să fie cu tine!

— Dumnezeul meu e şi al vostru. Mi-e greu să-ţi înţeleg altfel vorbele…

— Nu crezi încă, dar nu-i nimic. Vom fi drepţi cu tine în ciuda Profeţiei!

— Ce vrei să zici?

— Se spune că zidurile Abaţiei nu pot fi dărîmate decît cu un ciocan dăltuit din chiar pietrele lor.

— Şi ce să însemne aceste cuvinte, frate?

— Exact ceea ce sugerează înşiruirea lor.

— Chiar crezi că am venit aici nepregătit?

— Nu am trufia asta, Rim! Ştiu că eşti un *quint* şi că erai pregătit poate înainte ca eu să mă fi născut.

— Şi-atunci ce vrei să-mi spui?

— Nimic frate, vorbele mele se doreau o oglindă în care să-ţi priveşti chipul înaintea luptei. Iar dacă pe lîngă faţa ta vei vedea şi măreţia credinţei, atunci nu pot fi decît bucuros.

Înainte de a pătrunde în ceea ce părea o curte interioară, străjuită de pereţi înalţi de piatră din care răsăreau neregulat balcoane de diferite mărimi şi stiluri, Vassur încercă să se liniştească. Nu se temea de confruntarea fizică, ci de urmările ei. Îndelungata şi apriga sa experienţă militară îl învăţase că de cele mai multe ori moartea venea nu ca urmare a violenţei în sine, ci ca o consecinţă a alegerii greşite a modului şi momentului în care era folosită forţa.

Aloim îl împinse cu fermitate în interiorul curţii şi apoi se retrase repede. Se auzi un zăvor greu.

Nu se sfiesc să-mi închidă drumurile. Eu le voi lăsa însă libere pe ale lor.

Vassur se aşeză în apropierea uşii prin care intrase, într-o perfectă poziţie de lotus. Aştepta din nou.

Orbitase cîteva săptămîni deasupra Abaţiei înainte să coboare şi urmărise antrenamentele marţiale ale călugărilor. Majoritatea lor era cu mult sub nivelul minim cerut la recrutarea pentru Forţele Imperiale. Asta dacă nu cumva ceea ce văzuse el era tocmai un paravan destinat indiscreţilor de pe orbită… Chiar dacă nu şi-ar fi folosit abilităţile speciale, bieţii monahi nu aveau cum să-l doboare nici dacă s-ar fi adunat cîte zece. De altfel, Abaţia nu-şi garantase niciodată prin forţă **status quoul**, ci prin refuzul colaborării ulterioare cu orice provincie autonomă ar fi participat la o invazie îndreptată împotriva ei şi prin ameninţarea cu distrugerea definitivă a tehnicilor de Însămînţare a Planetelor Agricole. Mai exista desigur şi legenda care spunea că Abaţia nu-şi elimina niciodată toate mijloacele prin care ar fi putut controla şi eventual distruge populaţiile de clone de pe Planetele Agricole, dar nu exista nici o dovadă în acest sens. În ciuda reputaţiei lor războinice, călugării se luptau cu adevărat doar cu hoardele de barbari care bîntuiau Cîmpia Pannoniei şi care, de multe ori, mai erau împuţinate şi de forţele imperiale cantonate pe Vechea Terra.

Vassur privi spre balcoane. Începuseră să se umple de curioşi, să fojgăiască de rase gri şi cafenii.

Care să fie diferenţa?

Înregistră cu coada ochiului căderea unei batiste, undeva în stînga. Neîndemînare sau provocare? Bucata de pînză flutura însă într-un mod natural, aşa că nu o luă în seamă. Un murmur uşor şi privirile

celor din jur îi dădură să înţeleagă că într-un balcon din spatele său apăruse Abatele. Rămase nemişcat.

Aşa după cum anticipase încă de la început, oponentul său îi apăru din faţă. Era un bărbat între două vîrste, cu bărbia proeminentă şi ochi albaştri. Înaintă încet, fără grabă, sigur pe el. Păşea elastic, cumva săltat, dar muşchii picioarelor care i se iţeau de sub rasa scurtă, îi spuneau lui Vassur mai multe decît ar fi vrut proprietarul lor. Avea în faţă un luptător de nivel mediu, cu fixuri în ceea ce priveşte loviturile, probabil pentru cele laterale. Bătăturile şi hipertrofierea unor grupe de muşchi îi arătau că omul avea probleme şi cu echilibrul în condiţii de viteză. Cît despre rana de la piciorul drept… Ar fi refuzat să meargă în orice misiune cu un om care fusese rănit atît de grav. Crezînd că a adunat destule informaţii pentru o primă aproximare, *quintul* se ridică întîi pe mîini şi apoi îşi puse picioarele jos.

— Sînt Rimio de Vassur şi…

— O să-ţi încredinţezi viaţa în mîinile Domnului!

— Viaţa mea a fost dintotdeauna în mîinile Domnului. De vreme ce sufletul meu e doar vremelnic pe această lume şi nu şi-a uitat niciodată calea spre Cetatea lui Dumnezeu.

Un strigăt de uimire străbătu asistenţa.

Ştie Dogmele! Cine e omul ăsta?!

— A fura vorbele Sfîntului Augustin e simplu, străine. Nu eşti primul care pune mîna pe o carte furată din Abaţie. Doi asemenea hoţi…

— Calea trufiei se poate frînge brusc, frate, răspunse Vassur. Ţi-am arătat cum putem renunţa la violenţă şi totuşi să-l mulţumim pe Domnul Dumnezeul nostru.

— Aşa să fie? Atunci de ce toată fiinţa ta ţipă după violenţă?

Călugărul sări în aer cu piciorul înainte într-un gest atît de stîngaci încît Vassur reuşi în timpul eschivei să îi smulgă unghia unui deget. Deşi pradă unor dureri atroce, călugărul nu schiţă nici o grimasă.

Măcar e bărbat! Sau poate că e drogat cu ceva!

— De ce mă cauţi acolo unde nu sînt? întrebă zeflemitor Vassur.

Fără vorbă, călugărul atacă din nou, de data aceasta atît de jalnic, încît Vassur nici nu se obosi să riposteze. A treia oară însă, de teamă că va fi acuzat că nu vrea să lupte, Vassur simulă un atac pe dreapta, ezită preţ de o clipă, destul pentru ca adversarul său să creadă că e vorba despre o fentă şi apoi îşi continuă mişcarea. Pumnul său explodă în plexul călugărului, care se prăbuşi pe nisipul fin al curţii.

— Este ăsta, sfinţia ta, un test al milei, sau poate e felul vostru de a mă umili? Sfinţia Ta! Sînt un *quint*. Însăşi ideea că pot fi înfrînt într-o asemenea luptă e o jignire pentru mine!

Cu vocea sa incofundabilă, Abatele răspunse de pe balcon:

— O să-ţi trimitem atunci pe cel mai bun dintre luptătorii noştri. De vreme ce eşti un Aspirant genial, trebuie să ne lămurim…

— Nu o face Sfinţia Ta! Vom porni lucrarea noastră cu vieţi omeneşti pe conştiinţă.

— A cui conştiinţă, spionule?

— Nu sînt spion sfinţia ta. Vreau doar…

Vassur nu apucă să îşi termine fraza că în curte intrară alţi patru luptători care se năpustiră simultan asupra lui. Vassur îl întîmpină pe unul din ei şi, îl folosi ca să ajungă cu spatele la zid. Corpul călugărului zăcea în nisip, cu gîtul într-o poziţie nefirească. Ceilalţi îşi priviră tovarăşul şi, ca la un semn, scoaseră din rasele largi cuţite lungi şi încovoiate.

Kindjale. Urăsc armele astea.

Unul din călugări scuipă în direcţia lui Vassur şi apoi îşi puse limba pe lama cuţitului. O boabă de sînge roşu înflori pe metalul lucitor. Pradă unei furii reci, *quintul* făcu să apară fulgerător lama de accun, pe care o avea disimulată sub pielea mîinii stîngi. Metalul lichid vibră subsonic, dîndu-i încredere. Vassur porni un gest larg perfect, fluid şi rotund, trecînd lama prin beregăţile atacatorilor. Timpul era suspendat. Nu exista decît el şi arma lui, în timp ce conştiinţa sa privea întreaga scenă dintr-un colţ al arenei. Arcul descris de lama de accun se încheie în teacă. Nici un ochi omenesc nu distinsese ceea ce s-a întîmplat.

Se lăsă o tăcere de început de lume. Capetele celor patru călugări se prăbuşiseră în nisip, în timp ce trupul unuia rătăcea încă bezmetic, împroşcînd pereţii cu sînge.

— Sfinţia ta! Aloim mi-a spus că o să fiţi cinstiţi! Ce aspirant ar fi putut trece un asemenea test? Ăsta e un asasinat, nu o încercare!

Cu glasul greu de supărare, Abatele rosti din jilţul său:

— Încercarea nu e niciodată aceeaşi! După cum nimeni nu a fost admis în Abaţie numai fiindcă s-a luptat. Adevăratul examen este cel al Tezelor Sfîntului Augustin cel Nou.

— Şi atunci eu de ce a trebuit să lupt aici?

— Pentru că te-ai gîndit dintotdeauna la încercarea asta ca la o luptă şi am decis să-ţi dăm ceea ce ai dorit.

— Deşi ştiai că sînt un *quint*!

— Poate că doream să aflăm ce e un *quint*…

— Şi crezi că ai aflat? întrebă Vassur batjocoritor.

— Nu. Dar am aflat că împăratul tău şi-a irosit degeaba favoarea istorică. Nu-ţi vei împlini niciodată scopurile! Eşti un războinic prea vechi ca să mai poţi afla vreodată cu adevărat calea blîndă a lui Dumnezeu, spionule. Nu vei sta niciodată pe tronul Sfîntului Augustin.

Abatele bătu cu sceptrul în podeaua lojei sale şi spuse apoi cu

voce adîncă:

— De mîine vei fi tuns ca Ucenic, sub numele de Rim. Vei fi trup din Abaţia noastră şi ţi se va garanta un tratament egal cu al celorlalţi.

Vassur înclină din cap şi se întrebă ce s-ar fi întîmplat dacă l-ar fi lăsat pe primul călugăr să aleagă disputa teologică. Poate că abia atunci ar fi aflat ce e un *quint*. Zîmbi unui gînd fugar cînd îl revăzu pe Aloim.

Doamne, Dumnezeule, ţine-mă de mînă cînd privesc în genune şi dă-mi putere să lovesc în Anticrist. Şi fă Apocalipsa Ta să nască Lumea nouă, Doamne!

2

Clonele sfîrşesc prin a-şi depăşi blestemul cărnii identice. Quinţii reuşesc şi să străbată deşertul pentagonal dintre individualităţile lor. Cine e însă mai merituos? Nu sînt destul de trufaş pentru a da un răspuns. Ştiu însă că ar fi o greşeală să judeci lucrurile după locul pe care fiecare dintre noi îl ocupăm astăzi în Imperiu.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Durerea poate fi înţelepciune, fiindcă numai suferinţa te poate face să înţelegi de ce tu, nemernic şi infinit scîrbavnic, ai fost cruţat de Domnul Dumnezeul Tău, în timp ce acela care ar fi trebuit să îşi conducă poporul în veac spre tărîmul promis a urcat la ceruri înainte să-şi fi împlinit menirea. Loveşti cu pumnii în ţărînă şi, dacă ai îndrăzni, i-ai ridica şi spre cer, să ameninţi. Sau să implori.

Nu o faci. Nu eşti puternic. Nu eşti aidoma celui care putea să arate calea poporului său, să-l scoată din nevoie şi să-i pilduiască adevărata credinţă…

Ce-o să faci acum? Ceilalţi se uită la tine cu durere, dar desluşeşti în ochii lor şi speranţa. Trăsnetul care a lovit dealul în timp ce erai cu Ustin, cu Mîntuitorul neamului tău, căutînd graţia Dumnezeului vostru şi calea de urmat, a fost voia divină care l-a ridicat la cer…

— Ce dracu' e bălmăjeala asta, omule?! întrebă Crey privind lung spre fratele Kalator, trimisul Abaţiei.

— E tot ceea ce vă poate oferi sonda voastră primitivă. Dacă o să căutaţi în anexa a şasea a contractului nostru, o să vedeţi că Fratele Supraveghetor al Însămînţării a recomandat folosirea unei sonde hipnotice de construcţie…

— Care costa cam jumătate din întregul program! spuse pe un ton plîngăreţ şi frîngîndu-şi mîinile guvernatorul Crey. De unde să iau atîţia bani? L-am ucis pe ăla care părea că le este conducător, m-am luat după călugării ăştia care ziceau că ştiu ce fac şi uite cu ce m-am ales! Cu bîiguielile unui… unui… Apostol. Ce mă fac acum?

Vorbise privind la hubloul larg prin care se vedea Severin V, de parcă ar fi întrebat o divinitate aflată undeva între apele alburii ale planetei Praxtor, ultima Lume Agricolă a provinciei autonome Saggittarius. Dacă însămînţarea dăduse greş, nu mai avea altă soluţie decît să ceară ajutorul Curţii Imperiale şi să-şi asume consecinţele legate de independenţa celor treizeci şi două de state ale provinciei.

— Nu se poate să mă fi păcălit în halul asta, auzi! Nu se poate! Sonda asta trebuie să funcţioneze!

— Dar nu e nici o păcăleală, domnule. Înţelegerea monologului interior al unui Apostol necesită timp, dar nu e un lucru foarte

complicat în sine. Unul din asistenţii mei va rămîne aici pe staţia orbitală oricît timp este nevoie pentru a vă instrui…

Crey îl privi cu speranţă pe călugăr:

— Vrei să spui că aveţi un om capabil să înţeleagă ce spune clona aia nefericită?

— Desigur…

— Păi unde e omul ăla? Adu-l! Hai să vedem ce ne spune. Poate că e deja momentul să facem vreo minune…

Tîmpit! Vrea să facă repede minuni! Doamne Dumnezeule, cît de minunată e lucrarea Ta şi cum toţi necredincioşii ăştia de birocraţi nu sînt în stare să o vadă!

Te privesc cu ochi plini de speranţă. Ei ştiu că Ustin, mîntuitorul lor, s-a jertfit acolo pe munte pentru ca tu să desluşeşti calea. A urcat la dreapta Tatălui ca să te călăuzească. Îi ştii dintotdeauna, deşi nici unul dintre părinţii voştri nu v-a putut spune de unde a venit. Sînteţi copiii pribegi ai cîmpiei, răsfăţaţi de soare şi de pomii grei de fructe.

Vezi feţe cunoscute: Cleet cel nestatornic aleargă după sprintena Siana, Sivas cel mohorît priveşte din nou fără să înţeleagă la băţul pe care îl învîrte de ani întregi în mîini, Haela cea sfioasă te priveşte ca întotdeauna pe furiş, fără să înţeleagă mare lucru din tot ceea ce i se petrece. De fapt, toţi se uită la tine. Simţi cum te privesc şi aşteaptă să le indici un sens, o direcţie în care să meargă.

Ieri ai privit neputincios cum Slos a ucis ziua. L-a lovit pe blîndul Malduk pînă ce i-a crăpat ţeasta. Te-ai ridicat repede, dar pînă ca ghioaga ta să împartă dreptatea, bietul Malduk murise. Toţi au crezut că Slos se certase cu Malduk, dar tu ştii, fiindcă Ustin mîntuitorul te-a prevenit din vreme: „Viaţa fără ţel e scîrbavnică şi îl mînie pe Dumnezeu cel atotputernic, stăpînul frigului şi al fulgerelor!“ Slos a ucis pentru că viaţa lui nu are o ţintă şi tu ştii că nu poţi să-ţi laşi poporul să hoinărească la nesfîrşit pe cîmpia asta necunoscută, fără să aştepte nimic de la viaţă. Ustin ţi-a spus mereu că scopul oricărui popor este devenirea lui în veac, întru Mîntuirea Dumnezeului său, şi ştii că trebuie să fii înţelept şi să-i conduci spre lumină, să le oferi un motiv pentru a exista.

Haela se apropie de tine şi te mîngîie pe piept; atingerea ei te răscoleşte, dar nu ai timp acum de jocuri de dragoste. Supărat fiindcă ţi-a întrerupt meditaţia, îţi ascunzi tulburarea şi porneşti hotărît spre vîrful muntelui, aşteptînd să ce? Să-l întîlneşti poate pe Ustin sau dimpotrivă, să înfrunţi cu pieptul gol un alt fulger dumnezeiesc. Urci spre gorgan cu o hotărîre care te face să crezi că măcar tu ai deja un ţel.

Crey se agita de parcă ar fi descoperit un asteroid de titan chiar în curtea Palatului administrativ de pe Saggittarius.

— Uite! Se întoarce acum pe deal! E momentul să facem o minune! Să-i dăm o revelaţie, ceva! Sau nu! Ştiu! Mai bine o viziune paradisiacă!

Cu un gest scurt şi deloc politicos, Kalator îl împinse din faţa consolei centrale şi se aşeză în postul de control. Momentul era într-adevăr delicat şi ultimul lucru de care avea nevoie acum era surescitarea unui neprofesionist.

Ştia că pe locul aproximativ în care lovise raza laser care îl omorîse pe Mîntuitor, se afla un izvor circular, cu margini de piatră, pe care îl inspectase cu numai două zile înainte. Forma lui perfect circulară îl inspirase şi pusese în apă o colonie de bacterii a căror produşi de metabolism erau glucide simple. De-acum apa trebuia să aibă o culoare lăptoasă şi să fie dulce.

Laak, Apostolul, se îndrepta cu hotărîre spre locul în care îi murise mentorul. Trebuia făcut atent asupra izvorului şi apoi supus primelor tehnici hipnotice de sugestie. Kalator atinse în grabă cîteva butoane ale consolei şi din imensa staţie spaţială se desprinse un proiectil minuscul.

***Atîta vreme cît ai credinţă, Dumnezeu este cu tine**, obişnuia să spună Ustin, înainte să se fi ridicat la cer, înconjurat de nimbul acela de lumină albă. Iar credinţa lui fusese neţărmurită de vreme ce în locul martiriului, Dumnezeu a făcut să apară o fîntînă, ale cărei ape strălucesc în noapte şi taie trepte în cer. Îl vezi pe Ustin cum urcă spre Domnul Dumnezeul tău şi te simţi din nou plin de speranţă. Îţi face semn din mîini şi îţi arată fîntîna. Priveşti şi tu. Apele ei par să se întunece pe măsură ce sufletul lui Ustin, cuibărit pînă acum cîteva clipe în căuşul lor, se ridică la cer. Dar apa aceea nu mai e apă! Dumnezeu a binecuvîntat locul în care l-a ridicat la El pe cel mai bun dintre voi şi l-a transformat într-un izvor de lapte dulce, ceva ce nu a mai văzut nici măcar Guulun cel hoinar, care a cutreierat Cîmpia în căutarea Zeilor.*

*Priveşti la fîntîna aceea şi te intrigă forma ei rotundă. Dintotdeauna ţi-au plăcut discul soarelui şi siluetele celor trei Luni şi te-ai întrebat nu o dată dacă ar fi să nu fii om atunci ce ţi-ai dori să fii. Şi răspunsul fusese întotdeauna **cerc**. Pentru că el e începutul şi sfîrşitul, e stabil şi nu poate fi răsturnat, nu poate fi apucat de nici un fel, e începutul tuturor formelor şi înţelepciunea tuturor învăţaţilor. Cercul e întreg, aşa cum Ustin a fost singur conştiinţa neamului tău, după cum cercul e şi egal încăpător, adăpost pentru un popor care rătăceşte fără noimă. Şi mai ales, într-un cerc, de oriunde te-ai aventura spre interior, în linie dreaptă, împărtăşeşti un punct de centru cu toţi cei care se hotărăsc să facă la fel.*

Şi cine altcineva să fie în centrul cercului, în locul prin care trec toate destinele, decît fiinţa ta, Ustin, cea ridicată la ceruri, un punct minuscul, sau poate un alt cerc în al cărui centru e însuşi Dumnezeu.

E un simbol bun cercul…

*Te aşezi pe marginea izvorului şi îl mai admiri o dată înainte de a te cuibări ca să dormi. Şi, fără să ştii de ce, îţi vin în minte ultimele cuvinte pe care ţi le-a spus Ustin: **Trebuie să îl ajutăm pe Dumnezeul nostru să***

se mîntuiască. Trebuie să îi construim o cetate, care ne va fi şi nouă cetate deopotrivă… *Nu ai înţeles atunci ce voia să-ţi spună, dar acum simţi că eşti aproape. Numai dacă pleoapele nu ar fi aşa de grele.*

— Doamne, Dumnezeul meu, de ce îmi pui răbdarea la încercare într-un mod atît de crud? Din cauza sondei ăsteia adunate din orbitele cu deşeuri, era să adoarmă înainte să termin pregătirea pentru inserţia visului profetic, tună Kalator, abia respirînd din cauza emoţiei.

Crey îl privea pierit, fără să înţeleagă ceva nici din monologul interior al Apostolului şi nici din tot ceea ce mormăise călugărul la diverse microfoane.

— Gata! L-am pierdut, nu-i aşa? L-am pierdut!

Monahul se întoarse cu o lentoare pe care şi-o ura fiindcă ştia că îl chinuie pe minusculul guvernator, dar pe care nu şi-o putea înfrîna.

— Nu am dat greş pentru că Abaţia este întîia unealtă a Sfîntului Augustin cel Nou, Întîi Stătătorul de-a dreapta Tatălui. Iar lucrarea sfîntă nu poate fi zădărnicită de nesimţirea unui nemernic care nu înţelege necesitatea…

— Aşa! Spurcă-mă, înjură-mă, trage-mi palme! Spune-mi însă că totul e în regulă! Vieţile a cinci miliarde de…

Neîncercînd să-şi disimuleze în nici un fel dispreţul, Kalator spuse:

— Odată cu inserţia primului vis profetic, misiunea mea s-a încheiat şi declar Însămînţarea un succes. Ba chiar, din motive pe care nu le stăpînesc îndeajuns şi în privinţa cărora îl voi consulta pe Prea-Fericitul Abate Radoslav al IX-lea, se pare că pe Severin V vom avea parte de una dintre cele mai rapide dezvoltări din analele Abaţiei. O să vă rog să semnaţi de luare în primire.

Crey îl privea consternat pe călugăr.

— Nu se poate să pleci tocmai acum! Eşti puternic… şi n-ai făcut nici turul sistemului nostru solar… Avem un hotel orbital care…

Impasibil, Kalator continuă pe un ton egal.

— Conform contractului încheiat cu Abaţia, pînă la prima generaţie posteclezistică beneficiaţi de asistenţa noastră. Pentru prima decadă, ea va fi asigurată de Fratele Isidor, care va rămîne aici pe staţie şi va avea grijă să nu faceţi nici o greşeală. De asemenea, atît eu cît şi Prea-Fericitul Radoslav vom veghea de departe la bunul mers al lucrării.

Crey era încă neîncrezător. Îl privi pe Isidor şi faţa lui prelungă, trădînd încă urmele incofundabile ale tinereţii, nu îi inspiră prea multă încredere.

— Mărite Kalator, poate totuşi, dacă aţi mai zăbovi o săptămînă, măcar pînă se termină chestia asta cu visul profetic, despre care aţi tot vorbit!

— Procedura se desfăşoară deja. Şi, dacă asta te face să te simţi

mai bine, află că din acest moment, nici măcar prezenţa mea nu ar putea îndrepta o însămînţare greşită.

— Acum sînt liniştit, pufni Crey.

Se face că Ustin e din nou lîngă tine. Te simţi ciudat fiindcă ştii că visezi, dar nu poţi trata ceea ce ţi se întîmplă cu detaşarea cu care s-ar cuveni să tratezi un vis. Ustin îţi vorbeşte calm, fără încetare, despre lucruri pe care nici nu ţi le-ai fi putut imagina. Îţi spune că ţelul poporului tău nu va fi niciodată atins atîta vreme cît oamenii vor hoinări în cîmpie. Îţi vorbeşte despre Construcţii şi cum se fac ele, despre cîmpuri mănoase şi despre domesticirea marilor yaki, despre cum şi cînd trebuie culese fructele rotunde de ayachi şi mai ales despre ofrandele pe care trebuie să le aduci Dumnezeului tău în Templul pe care îl vei ridica în jurul fîntînii.

E înţelept Ustin. Toate astea, împreună cu mulţumirea lui Dumnezeu, ar putea fi un ţel pentru poporul tău, începutul unui drum, o călătorie pe lungul cerc al vieţii, care are să se sfîrşească acolo unde a început totul, odată cu mîntuirea Domnului şi cu aflarea celui mai mare secret al existenţei: Geneza. Fiindcă simţi că nimic nu e mai important pentru tine decît să ştii de unde a venit poporul tău şi de ce părinţii voştri nu-şi aminteau nici unul să se fi născut vreodată…

3

*Ce înseamnă să fii **quint**? Mă întreabă toţi, fără excepţie. Iar eu trebuie să-i învăţ să nu caute niciodată în ei înşişi răspunsul. Uneori dau greş.*

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Zarul cumpăni o clipă pe o cută a pledului şi apoi începu să se rostogolească. Răsuflările celor patru bărbaţi se opriseră demult. Micul fragment de os se mai roti de două ori şi apoi se linişti: şase.

— Nu se poate! Nu se poate să fii atît de norocos!

— Dumnezeu priveşte numai spre tine, Stin! Şi nu te lasă să pierzi niciodată!

Cîştigătorul, un tînăr cu faţa smeadă şi părul lung şi negru, îşi privi tovarăşii cu o satisfacţie nedisimulată:

— Fraţilor, nu eu am inventat jocul ăsta, după cum nu eu am avut ideea să jucăm pe miza asta. Voi aţi vrut-o şi Dumnezeu v-a dat un semn al neţărmuritei Sale înţelepciuni, arătîndu-vă că păcatul jocurilor de noroc şi acela al trufiei sînt oricum rele în sine, darămite atunci cînd se combină într-o asemenea provocare.

— Etete, ce vorbe mari! Ce te-a apucat? Că doar de fiecare dată ne baţi şi niciodată nu ai refuzat miza…

— Păi cum să o refuz, Jeremiah? De ce să o refuz? Doar am cîştigat-o! se miră Stin privindu-l contrariat în ochi pe bondocul care tremura morfolind zarurile în mînă.

— Da, dar Xentya înseamnă foarte mult pentru mine şi eu am fost atît de aproape! De două ori am fost la egalitate şi numai a treia dată…

Stin îşi privi prietenul cu luare aminte. Trăsăturile cunoscute, rotunde şi molcome, erau scăldate într-o sudoare abundentă, care trăda surescitarea lui Jeremiah. Pentru un moment, Stin se gîndi să renunţe la dreptul de a fi în seara aceea cu Xentya, dar alungă eventualitatea asta din minte ca pe un semn de neînţeleasă slăbiciune.

— Dar, Jeremiah, nu spune oare însuşi Domnul Dumnezeul nostru „şi pedepsi-voi pe aceia care refuză să se amestece şi ţin scîrbavnicul obicei al monogamiei"?

— Ba da, Stin, răspunse pierit Jeremiah.

— Şi nu mai stă oare scris în Cartea Dintîi că primul temei pentru care un bărbat poate avea o femeie este dacă o cîştigă în confruntare cu tovarăşii săi? Ai pierdut Jeremiah. Nu trebuia să joci zaruri!

— Dar nu e normal ca tu să cîştigi de fiecare dată! Aşa ceva nu se poate!

— Mă acuzi cumva că am trişat? întrebă Stin cu o voce brusc

îngroşată.

— Spuneam doar că nu e normal ca tu să cîştigi de fiecare dată. Noi mai avem şi noroc şi ghinion, uneori pierdem, alteori cîştigăm. Nu însă şi cînd jucăm cu tine.

Stin sări în picioare şi, înainte ca vreunul dintre bărbaţi să poată interveni, îşi înfipse mîinile în beregata lui Jeremiah şi îl trînti cu spatele de trunchiul unui copac.

— Ascultă scîrnăvie, şuieră Stin printre dinţi. Nimeni nu e vinovat pentru norocul meu, iar eu cu atît mai puţin. Dacă vrei, ne putem lupta, te poţi întrece cu mine la fugă sau la ridicat greutăţi, putem să ne punem şi minţile la încercare adunînd boabele de grîu din baniţele cele mari! Mereu te voi învinge! Nu ştiu de ce vă întrec mereu, dar nu e treaba mea să pun la îndoială căile Domnului!

Jeremiah se prăbuşi în praf, tuşind şi frecîndu-şi gîtul. Faţa i se învineţise şi arăta caraghios. Imediat s-a găsit cineva să rîdă, dînd tonul şi pentru ceilalţi.

Aranjîndu-şi straiele simple, Stin îl mai privi o dată pe bondoc.

— Şi, chiar aşa! Ce te face să crezi că vreuna din fete vrea să fie cu tine, Jeremiah? Cu un om care nu cîştigă niciodată?!

Ca şi cum însuşi Dumnezeu ar fi aranjat umilinţa deplină a lui Jeremiah, din penumbra unui copac se desprinse silueta inconfundabilă a Xentyei. Fata era înaltă şi blondă, avea sînii mari şi era blîndă şi caldă precum nisipul de pe malul rîului într-o zi de vară. Stin ştia. Mai fusese cu ea şi se iubiseră pînă la epuizare. Îl înţelegea şi pe Jeremiah. Şi el se despărţise greu de Xentya şi, dacă nu ar fi fost sfaturile înţelepte ale Mariei, poate că ar fi căzut deja în păcatul monogamiei.

Cartea nu era defel explicită în privinţa acestei interdicţii. Citise de zeci de ori versetele şi, în afara unei predici a Sf. Augustin cel Nou nu găsise nici o altă referire la monogamie. E drept însă că, în pilda sa către barbarii din primul templu, Augustin înfierase monogamia ca fiind cea mai rea dintre relele care pot pîndi fiinţa omenească, o închisoare din care nu pot evada copiii nenăscuţi. „Un bărbat nu poate avea copii cu o singură femeie, căci pruncii lor nu se vor deosebi defel unul de altul şi nu vor servi Lucrării Domnului. Amestecaţi-vă sîngele şi numai aşa îl veţi afla pe Mesia, speranţa de mîntuire a Domnului Dumnezeul nostru! Iar cel ce va nesocoti învăţătura mea să piară de sabia celorlalţi!“

Stin nu înţelesese de la început această predică şi fusese nevoie de toată răbdarea şi priceperea Mariei ca să îi pătrundă adevăratele sensuri. Femeia îi explicase că, în neţărmurita lui înţelepciune, Dumnezeu zămislise deja în cetatea lui cerească toţi oamenii care se vor naşte vreodată şi deci şi pe aceia care se vor transforma în sfinţi fiindcă vor duce o viaţă virtuoasă. Aceştia îşi aşteaptă însă părinţii

potriviţi şi nu pot coborî în cetatea lumească decît dacă cei aflaţi deja pe Pămînt încearcă să afle perechea care va fi binecuvîntată cu un asemenea copil. Iar dintre sfinţi se va alege arhanghelul care îl va apăra pe Dumnezeu în ultima sa bătălie, atunci cînd Domnul va fi confruntat cu frica sa cea de pe urmă: propria nemărginire.

Trebuia să recunoască în sinea lui că regula nu se putea aplica în satul lor, în care Ciuma le făcuse pe toate fetele să nu poată zămisli prunci. Dar, aşa cum îi explicase Maria, mîntuirea lor putea veni din clipă în clipă şi sfinţii părinţi, care erau înţelepţi şi munceau zi şi noapte, ar fi putut găsi oricînd un leac împotriva cumplitei boli care îi ţinea departe de restul lumii. Şi atunci trebuia să fie pregătiţi.

Maria obişnuia să spună că sfinţii părinţi le dăduseră aproape totul şi nu le ceruseră în schimb decît o viaţă cucernică. Stin îşi dădea seama că mîncarea şi hainele de care aveau nevoie ca să-şi poată duce viaţa în mod normal costau enorm o comunitate de călugări săraci cum era aceea a Abaţiei augustiniene.

Într-o zi, în turnul de lîngă poarta mare se urcase însuşi Abatele, un bărbat falnic, cu o barbă albă şi cu privire rece. Le explicase că s-ar putea să nu poată ieşi niciodată din satul lor fiindcă numai Dumnezeu ar fi putut lumina minţile celor mai învăţaţi dintre fraţi, ca aceştia să descopere leacul Ciumei. Ca să-l îmbuneze însă pe Dumnezeu, trebuia ca ei să se roage, să stea cuminţi în satul lor şi să nu se depărteze de imensele purificatoare de aer care îndepărtau miasmele ce otrăveau aerul Vechii Terre.

Stin auzise că sfinţii părinţi adunaseră în sat copii timp de mai bine de doi ani şi le creaseră condiţii pentru a putea supravieţui. Ştia că, fără sprijinul Abaţiei, el şi toţi ai lui ar fi murit demult. Aşa însă plăteau doar tributul imposibilităţii de a părăsi satul…

Xentya îl ducea în coliba ei. Înainte de a intra, Stin privi cerul senin şi se întrebă ca de atîtea alte dăţi cum e să te poţi plimba liber printre stele, să cauţi aventuri printre sisteme neexplorate, să speri că poate vei fi primul om care va întîlni o fiinţă de pe altă lume. Evită privirea dojenitoare a Xentyei şi închise uşa. Trupul fetei era exact aşa cum şi-l aducea aminte. Cînd mîna lui întîlni sfîrcul delicat al sînului, fata gemu uşor şi îşi lăsă capul pe spate, întinzînd-şi gîtul lung şi alb. Stin atinse uşor cu buza locul în care pulsa o venă şi fata gemu din nou. Cu o singură mînă îi smulse haina şi se opri o clipă să îi admire trupul gol. Sentimentul că unirea lor avea să rămînă pe veci stearpă îl chinuia fiindcă, deşi nu o spusese la nimeni, crezuse mereu că Xentya ar putea fi mama unui înger. Mîinile fetei se mişcau din ce în ce mai îndrăzneţ: ciupeau, mîngîiau, zgîriau, explorau. Unghia degetului mic al Xentyei tocmai cobora apăsat pe şira spinării cînd Stin auzi zgomotul sirenei şi sufletul său se închirci, chinuit de o presimţire grea.

— Jeremiah, şopti Stin şi, strîngîndu-şi în fugă puţinele veşminte, se năpusti spre poarta mare.

Dincolo de gard, doi călugări-ostaşi îl ţineau cu greutate pe Jeremiah. Bondocul se zbătea şi ţipa cuvinte neinteligibile. Tovarăşii lui Stin priveau resemnaţi. Ştiau ce avea să urmeze. Alvin se întorsese cu spatele, Matteo strîngea un stîlp din gard de parcă s-ar fi luptat cu cineva, iar Israel îşi abandonase cartea şi privea întreaga scenă cu ochii săi bulbucaţi, în care nu se putea desluşi nimic. Xentya ajunse şi ea lîngă gard şi probabil că asta văzu Jeremiah care, cu forţa disperării, reuşi să îl doboare pe unul din fraţii ostaşi şi să se întoarcă spre ea.

— Pentru tine mor, Xentya!

Mişcarea fusese însă o capcană pentru a-l deruta şi pe cel de-al doilea călugăr, fiindcă Jeremiah se întoarse spre el şi îl lovi scurt. Stin înregistrase lucirea scurtă a oţelului şi ştia cum lupta Jeremiah. Nu fu surprins de şuvoiul de sînge care ţîşnea din gîtul călugărului. Apărut ca de niciunde însă, la cîţiva metri de Jeremiah, un alt călugăr ridică o arbaletă. Îl strigă pe bondoc şi acesta se întoarse să-şi privească moartea. Săgeata străbătu ochiul lui Jeremiah şi ieşi prin ceafă. Era mort înainte de a se prăbuşi la pămînt. Calm, călugărul împunse încetişor cadavrul cu piciorul şi apoi se îndepărtă.

Stin auzi tropotitul cailor cu cîteva minute înainte ca Abatele să urce în turn. Se aştepta ca un asemenea eveniment să se soldeze cu o altă predică. Toate încercările de evadare avuseseră acelaşi rezultat: un discurs furios al Abatelui şi diminuarea pentru o vreme a raţiilor de hrană şi de vin.

De data aceasta însă, Abatele părea preocupat. Cuvintele sale nu sunau prea războinic. Lui Stin i se părea că desluşeşte în ele semnele unei nelinişti adînci.

— …nu o să se întîmple! Ne-am asumat o responsabilitate în faţa Domnului Dumnezeului nostru şi vom întoarce turmei toate oile rătăcite. Trebuie însă să înţelegeţi că nu putem nicicum să acceptăm ca întreaga Abaţie să fie expusă Ciumei. Aveţi răbdare. Aşteptarea voastră se va termina curînd…

— Cînd, popo, cînd? se auzi o voce, probabil aceea a lui Bogumil.

— Atunci cînd Domnul Dumnezeul nostru va şti că este vremea. Rugăciunile voastre vor fi de mare ajutor fraţilor noştri care de ani lungi se chinuie să găsească leacul pentru boala voastră.

— Şi pîn-atunci aşteptăm să ne măcelăriţi, aşa cum a făcut-o criminalul acela cu Jeremiah? insistă Bogumil.

Abatele privi în jos spre călugărul arcaş.

— Fratele Rim este în cea de a doua zi de pază şi nu ştie că sînteţi nişte săteni paşnici şi nicidecum soldaţii cu care este el obişnuit să se lupte. Pe de altă parte însă, ordinele către el au fost clare. Nu trebuie

să vă lase să ieşiţi cu nici un preţ. Şi nici nu trebuie să vă permită să îl contaminaţi. A urmat ordinele superiorilor săi…

— Pe dracu'! E un criminal calculat. Ai văzut cum se mişcă, ce îndemînare are. Pentru numele lui Dumnezeu, aţi văzut ce figură avea cînd a tras cu arbaleta?

— E adevărat că aptitudinile militare ale hmmm, fratelui Rim sînt superioare celor ale fraţilor şi ale voastre, dar să nu uităm că şi sufletul unui frate de-al meu s-a ridicat la ceruri, ca să stea de-a dreapta Sfîntului Augustin cel Nou. Jeremiah m-a dezamăgit.

Un murmur de uimire străbătu mulţimea: „Ştie cum îl cheamă!"

— Vă cunosc pe toţi, copiii mei. Mai bine decît vă puteţi imagina. Pentru că voi sînteţi Lucrarea ultimă a lui Dumnezeu, însărcinarea noastră cea mai importantă, rosti Abatele cu glas tunător.

Stin nu îşi putea lua ochii însă de la cel pe care Abatele îl numise Rim. Nu era un călugăr obişnuit. Era proaspăt tuns şi avea un fel ciudat de a sta nemişcat. Îşi concentră privirile şi văzu cum trăsăturle feţei lui Rim erau dăltuite parcă în piatră. **Parcă stă la pîndă! Parcă e un hultan care stă la pîndă!**

Stin se hotărî să se ferească din calea acestui frate ostaş. Privi peste mulţime şi întîlni ochii Mariei. Şi ea îl căuta. Porni spre stejarul unde se întîlneau de obicei.

Maria nu avusese Ciumă. Deşi trupul ei zvelt nu o arăta deloc, era ceva mai în vîrstă şi făcea parte din grupul de femei care le fuseseră mame pe timpul copilăriei. Acceptase benevol să se infecteze numai pentru a putea avea grijă de ei. După ce copiii crescuseră, multe dintre femeile acelea formaseră o comunitate la marginea satului şi îşi petreceau cea mai mare parte a timpului împreună. Unele muriseră, altele erau foarte bătrîne. Ciuma îşi luase şi ea partea de suflete… Maria fusese cea care îl crescuse pe Stin şi, din punctul ei de vedere, încă îl mai creştea de vreme ce spunea mereu că rolul unei mame nu se încheie imediat ce copilul poate tăia singur un copac ca să-şi construiască o colibă numai a lui. Vorbeau ades şi Stin aprecia fără să ştie de ce învăţăturile pe care le deprindea de la Maria, iscodind-o în acelaşi timp despre noutăţile pe care i le mai dădeau călugării. Maria era şi un fel de ambasador al fraţilor printre săteni şi strîngea toate petiţiile către Abate.

Mîna Mariei zăbovi în părul negru şi des a lui Stin.

— Te simţi vinovat?

— Nu ştiu? Ar trebui?

Femeia se ridică şi privi spre cerul înalt, de vară.

— Să ştii că toate se întîmpla cu un scop, Stin. Dumnezeu ne-a orînduit pe fiecare pentru a duce la bun sfîrşit lucrarea Lui. El ştie încă de la început ce urme trebuie să lăsăm prin viaţă şi de aceea ne înzestrează diferit încă de la naştere.

— Ce vrei să spui?

— Că eu, de pildă, am fost mamă pentru copiii altora pentru că nu i-am putut avea niciodată pe ai mei.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre ceea ce ai fost înainte să vii aici, în Abaţie.

— Şi nici nu am să o fac vreodată. L-aş mînia pe Dumnezeu cu trecutul meu de pierzanie.

Stin se încruntă uşor, gîndindu-se de cîte ori mai avuseseră această discuţie. Niciodată nu aflase nimic despre trecutul Mariei. Cînd fusese mai mic, sperase că ea este cu adevărat mama lui şi că se jertfise pentru el, dar că nu vrea să-i spună lucrul ăsta ca să nu-i amărască pe ceilalţi copii. Crezuse asta pentru că, de cînd se ştia, se simţise diferit faţă de tovarăşii săi din sat. Chiar şi acum constata că Maria se comportă altfel cu el decît o făcea cu ceilalţi, dar acum înţelegea că ea vedea în el copilul pe care nu-l avusese niciodată.

— Nu mă simt vinovat, să ştii! Jeremiah a căpătat ceea ce a căutat. L-am învins în luptă…

— Nu ţi se pare că eşti laş? Te ascunzi în dosul norocului, forţei şi îndemînării tale, numai ca să nu te implici în viaţa celorlalţi.

Stin rămase cu gura căscată. Maria vorbise cu o furie pe care nu o mai auzise niciodată. Ştia că Jeremiah fusese crescut tot de ea, dar nu-şi închipuise că îl iubise atît de mult. Nu i-o arătase niciodată.

— Nu înţeleg! La fel mi-a spus şi Jeremiah. Nu ştiu ce vreţi de la mine! De acord, o să pierd cîteva jocuri, o să…

— Nu întelegi, nu-i aşa? Nu vrei să înţelegi, continuă femeia, trăgîndu-şi nervos baticul negru care îi acoperea şi părul cărunt şi fruntea. Poate că ai dreptate şi ar fi trebuit să-ţi vorbesc deja despre învăţăturile Sfîntului Augustin, despre forţa şi voinţa de a face bine, despre destinul pe care trebuie să îl aibă orice popor, despre cetatea lui Dumnezeu.

— N-am auzit de toate astea!

— Nici nu aveai cum. Ele aparţin Sfîntului Augustin cel creştin şi nu celui căruia i se închina călugării.

— Şi toate astea mă vor ajuta să înţeleg?

— Nu Stin, te vor ajuta să îţi asumi un lucru pe care îl ştii deja şi din cauza căruia Jeremiah zace acum cu capul zdrobit în colbul din faţa porţii. A fi aşa cum eşti tu înseamnă şi să îţi asumi responsabilităţi, nu numai posibilitatea de a avea orice femeie doreşti!

Din privirea pe care i-o întoarse Stin, Maria îşi dădu seama că tînărul nu înţelesese nimic.

— Doamne Dumnezeule, dă-mi putere şi înţelepciune, spuse ea îndepărtîndu-se.

— Să ştii că nu e drept! strigă Stin în urma ei. Nu e drept să mă tulburi cu cuvinte cărora eu nu le înţeleg sensul şi apoi să pleci fără

să-mi mi le desluşeşti. Vreau să îţi dau ascultare şi cred că ai dreptate. Întotdeauna ai avut! Dar acum eşti nedreaptă!

Maria se opri şi se întoarse doar pe jumătate:

— O să facem aşa, Stin. Mai întîi o să înveţi ce e lipsa pentru a putea aprecia belşugul. Mîine nu o să mănînci nimic…

Stin se trînti la rădăcina stejarului.

— Sigur, de parcă asta ar rezolva ceva! Jeremiah e mort, eu nu o să mănînc… Atîta pagubă. Cossel o să se îndoape mîine şi cu porţia mea şi o să creadă că Dumnezeu îl apreciază în mod deosebit!

4

Ordinea e clară: lucrurile se învechesc, iar oamenii îmbătrînesc. Urăsc lucrurile bătrîne şi oamenii vechi.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Kasser îşi privea fiul cu un amestec de milă, neîncredere şi presentimente care îl chinuia de cîteva luni bune, de cînd se întorsese Vassur din misiunea de pe Z. Amel, fiul său, degaja o senzaţie de forţă masculină pe care el unul nu o simţise nicicînd de partea sa şi de care ar fi ştiut să profite în situaţii delicate precum Tratatul de la Alderbaraan sau tentativa de lovitură de palat de aici, de pe Tangys, de acum 30 de ani. Motivele de invidie se opreau însă la înfăţişare, pentru că ajunsese să regrete din ce în ce mai des că abdicase în favoarea fiului său. Se dovedea un monarh impulsiv, cu o apetenţă deosebită pentru violenţa la scară universală.

— Amel, fiul meu, m-ai chemat?

— Aş prefera să-mi spui Bela, tată!

Pomenirea numelui oficial, Bela al VII-lea, se dorea probabil fixarea termenilor în care avea să se poarte discuţia. Kasser rămăsese membru în consiliul de coroană şi deşi părerea sa nu ar fi putut schimba mare lucru, Bela nu era încă în postura de a ignora total opiniile bătrînului său tată.

Bela avea pe masă numeroase filme şi hîrtii. Deasupra trona însă una care purta însemnele personale ale lui Vassur.

— O să discutăm mîine în consiliu acţiunile *quintului* nostru tată, care îmi raportează că s-a integrat în corpul de pază al Abaţiei şi că are deja cel puţin două direcţii de investigaţie.

Kasser lăsă tăcerea să îşi stînjenească fiul.

— Aş dori să ştiu părerea ta despre planurile noastre înainte de a ne prezenta mîine în consiliu. Sfatul tău e foarte important pentru mine.

„Pe naiba", gîndi Kasser care încuviinţă mut din cap, încăpăţînîndu-se să tacă.

Bela aşteptă preţ de cîteva clipe, apoi se ridică şi începu să se plimbe nervos prin micul cabinet care îi servea drept încăpere de lucru şi de unde avea o privelişte minunată asupra instalaţiilor imense care făceau din Klemplant cel mai mare spaţioport al universului cunoscut şi totodată sursa puterii incontestabile a Împăratului.

— Nu poate exista decît un singur motiv pentru care eşti atît de rezervat, tată.

— Şi care să fie acesta, fiule?

— Regretul de a nu fi avut curajul să valorifici tu însuţi

descoperirea zeţilor.

Kasser zîmbi cu amărăciune. Ţinuse într-adevăr secretă timp de mai bine de zece ani descoperirea planetei zeţilor fiindcă îi fusese frică exact de ceea ce dorea să facă acum fiul său. Îi omorîse cu mîinile lui pe cei doi exploratori care îi prezentaseră raportul. Zeţii nu erau numai prima rasă inteligentă întîlnită de omenire, ci şi cheia spre eliminarea dominaţiei seculare a Abaţiei în domeniul atît de sensibil al fabricării religiilor lucrative. Bela era al treizeci şi doilea monarh din dinastia Boszt care ar fi trebuit să recunoască suveranitatea absolută a Abaţiei în interiorul propriilor ziduri, ca urmare a şantajului perpetuu exercitat de călugării augustinieni: independenţa în schimbul continuării însămînţării Planetelor Agricole.

Z şi fiinţele sale ar fi putut lesne rezolva problema pe care o reprezentase dintotdeauna Abaţia. Chiar dacă ar fi fost să se gîndească la presupusa implicare a ultimului Abate în răscoalele de pe Tengys şi tot ar fi trebuit să aprobe planul fiului său. Şi totuşi simţea că trebuie să-l domolească pe Amel.

— Vorbeşte gura fără tine, fiule, cînd spui asemenea enormităţi. Uiţi probabil că a avea o înfăţişare războinică nu e acelaşi lucru cu a fi un luptător adevărat. E o confuzie care ar putea să te ducă la pierzanie.

— Spune-mi atunci! Învaţă-mă! De ce te opui încercării mele de a înlocui clonele de pe Lumile Agricole cu colonii de zeţi?

Kasser trase aer în piept şi răspunse cumpănindu-şi cu grijă vorbele fiindcă ştia că avea una dintre puţinele ocazii posibile de a schimba cursul istoriei.

— Toate lucrurile vechi, fiule, au resurse nebănuite. Iar Abaţia este unul dintre primii piloni pe care s-a clădit ordinea politică pe care tu ai moştenit-o de la mine. În Imperiu există şase sute şaizeci şi cinci de Planete Agricole, care hrănesc patru sute treizeci şi cinci de confederaţii şi domenii familiale. Ce te face să crezi că senatul va fi de acord cu planurile tale? Ţin să-ţi aduc aminte că familia Kallys de pildă…

— De ce să nu fie de acord? Toată lumea ştie că onorariile pretinse de Abaţie pentru Însămînţarea unei noi Lumi Agricole au crescut de trei ori numai în ultimele două secole. Dacă am reuşi să descifrăm modul de alcătuire a viruşilor de pe Z, am înlocui…

Kasser tăie vorbele fiului său cu un gest hotărît:

— Vei înlocui un monopol cu altul. Că doar nu o să-mi spui acum că, imediat ce vei fura ştiinţa călugărilor în a face viruşi şi vei găsi o cale prin care să îi comanzi pe zeţi, te vei grăbi să împărtăşeşti tuturor descoperirile tale.

— Evident că nu!

— Şi atunci ce propui Consiliului? Să înlocuiască un mecanism

care merge bine de peste treizeci şi şase de generaţii şi hrăneşte cinci sute de miliarde de oameni întinşi pe trei sute de parseci cu ipotetica ta rasă de extratereştri, despre care nimeni nu ştie nimic şi pe care, în plus, nu o va manipula decît administraţia imperială. Trebuie să fii nebun să accepţi aşa ceva!

Kasser era conştient că exagera. Zeţii trăiau în colonii imense guvernate de o matcă, singurul individ inteligent. Se pare că matca îşi comanda lucrătorii prin infecţii succesive, sintetizînd viruşi adecvaţi nevoilor sale proprii. Putea, de pildă, să îşi infecteze selectiv o sută de mii de lucrători cu un virus care nu numai să îi facă pe aceştia să îi construiască o fortificaţie gigantică, dar să şi conţină planurile construcţiei. Kasser ştia că trei sute de mii de zeţi, infectaţi cu virusul potrivit, ar fi putut transforma în grînar o jumătate de planetă în numai doi ani. Nu era nevoie de cine ştie ce probe pentru a accepta că zeţii sînt muncitori superiori oricărei comunităţi de clone importate din Abaţie, care începea să funcţioneze cel mai devreme la a doua generaţie.

— Nu e adevărat! protestă Bela. Zeţii sînt speranţa noastră…

Kasser se întoarse cu spatele într-un gest pe care nici măcar faptul că era tatăl Împăratului nu putea să îl scuze. Bela îşi înghiţi vorbele de uimire.

— Ascultă, Amel! Am să-ţi spun o singură dată, încălcînd tot ceea ce eu însumi am clădit ca regulă în această curte imperială. Şi te aceea o să mă asculţi bine.

Abaţia nu e un adversar pe care să îl dobori într-o viaţă. Călugării de acolo ştiu despre manipularea genetică, despre clonare şi realizarea de viruşi mai multe decît va afla tot restul universului în următorii şase sute de ani! Iar Abaţia nu cere nimic altceva decît propria prosperitate. Nu poţi să ataci pur şi simplu o asemenea parte a istoriei noastre.

Îl cunosc pe Abate. E un om cu multe resurse, un filosof desăvîrşit, un strateg minunat şi unul dintre cele mai deschise spirite ale timpurilor noastre. A-ţi închipui că el va sta cu mîinile în sîn cînd tu încerci să îi iei monopolul asupra Lumilor Agricole este o greşeală copilărească, de care îmi este mie ruşine, pentru că nu credeam că te-am învăţat atît de prost. Cui va servi ca principalele două forţe ale imperiului să se lupte între ele? Gîndeşte-te că aşa cum încerci să răpeşti Abaţiei ceea ce îi aparţine de atîta vreme şi călugării ar putea să aspire la tron!

— Ce prostie! De **asta** ţi-a fost frică în toţi anii ăştia?

— Nu, Amel! Mi-a fost frică să împing omenirea pe marginea unui război căruia eu unul nu-i văd rostul! Te comporţi superficial. Ce ştii despre dogmele Abaţiei? Ştii oare că ei se consideră urmaşii unui gînditor care susţine că menirea oricărei comunităţi umane este să-şi

salveze Dumnezeul cînd va veni lupta sfîrşitului lumii? Toate resursele de veacuri ale Abaţiei s-au acumulat în pregătirea lor, fie şi simbolică, pentru o luptă. Oare chiar nu înţelegi cîtă violenţa ar putea stîrni călugării augustinieni…

— Sînt nişte ţărani proşti! Vassur îi poate omorî pe toţi…

— Asta crezi tu acum! Să ştii însă că violenţa poate îmbrăca multe forme, unele dintre ele fiind şi cele mai rele coşmaruri ale mele, motivele pentru care am preferat să îi ignor pe zeţi şi posibilităţile pe care ni le-ar putea ei oferi.

Bela se aşează din nou la masă şi îşi cufundă privirea în hîrtii.

— Uite aici ne deosebim, tată! Eu cred că eliberarea pămînturilor adevărate ale strămoşilor noştri merită orice dezlănţuire de violenţă!

Kasser îşi îngustă ochii. Legenda cu privire la originea dinastiei Boszt în cîmpia Pannoniei îi chinuise anii de domnie. Înşişi călugării o preluaseră cu entuziasm şi o amplificaseră pînă cînd ea devenise din legendă un fapt istoric. Se părea că, înainte de a pleca de pe Vechea Terra, familia Boszt locuise undeva în cîmpia Pannoniei, iar călugării reuşiseră să întocmească un arbore genealogic regresiv studiind ADN-ul a mai mulţi Împăraţi care dovedea adevărul legendei. Motivele fraţilor augustinieni rămăseseră pentru totdeauna un mister, provocarea orgoliilor imperiale nefiind o întreprindere tocmai lipsită de pericole. Periodic, în Klemplant ajungea la putere cîte un Împărat care dorea să recupereze pămînturile strămoşilor săi, dar nici unul nu apelase la acţiuni făţişe împotriva Abaţiei.

— Amel băiete, să ştii că nici o fărîmă din osul nimănui nu merită irosirea unei resurse atît de importante precum favoarea istorică pe care o aveam ca atu în relaţiile noastre cu Abaţia.

— Asta o să spui mîine la consiliu, tată?

Kasser îşi plecă fruntea în pămînt.

— Nu. Asta ţi-am spus în calitate de tată şi de sfătuitor. Părerea mea oficială o vei afla mîine.

— Şi ea va fi defavorabilă acţiunilor mele!

— Tot ce se poate. Nu ştiu încă nimic din ceea ce doreşti. Dacă o să-mi răspunzi cum trebuie la întrebări, poate că voi sta alături de tine.

Bela zîmbi amar.

— Ştim amîndoi însă că, după cele ce ţi-am spus astăzi, nu vei fi niciodată de acord cu planurile mele.

Kaser închise uşa, lăsîndu-l pe tînărul împărat să citească pentru a treia oară raportul lui Vassur, *quintul* lor din Abaţie.

„Înălţimea ta, nu îţi ascund că misiunea de aici e de departe cea mai grea pe care mi-a încredinţat-o vreodată dinastia Boszt. Mi-e teamă chiar că perioada prea lungă în care am fost condiţionat pentru violenţă mi-a afectat în parte capacităţile de quint. Am ucis deja şase oameni, pe cinci

dintre ei într-o luptă pe care am crezut-o inițial ca fiind un criteriu de consacrare. A fost însă evident un test pe care nu l-am trecut, o primă lecție pe care mi-a servit-o Abatele. M-au pus să car trupurile învinșilor mei și să le îngrop pe un gorgan, undeva în Abație. Doi dintre cei pe care i-am omorît erau foarte tineri, iar ceilalți abia dacă deprinseseră primele mișcări corecte de scrimă. Mușchii lor erau moi și neformați și probabil că în armata noastră nici nu ar fi fost recrutați vreodată. Nu știu ce învățăminte vrea Abatele să trag din toate astea. E posibil chiar să fi dorit să-mi arate că nu aș fi fost niciodată acceptat ca Ucenic în Abație dacă nu aș fi venit să îi cer favoarea istorică, dar e la fel de posibil ca violența să-i fi scăpat și lui de sub control.

Și asta mai ales că Abația nu e nici pe departe locul tihnit pe care ni-l închipuiam în serile cînd plănuiam întreprinderea noastră. Deunăzi a trebuit să ucid un nefericit care evadase dintr-un fel de carantină primitivă în care călugării țin o comunitate de vreo două mii de oameni. Am temeiuri serioase să cred că e rezervorul lor de clone, dar desigur, asta nu e decît o presupunere. Abatele a lăudat destoinicia cu care am omorît fugarul care, înainte de a-l ajunge eu, apucase să doboare două gărzi. De la înmormîntarea uneia am venit chiar înainte de a începe să vă scriu aceste rînduri.

Aștept cu încredere vești de la Înălțimea ta și închei sperînd că sistemul nostru de comunicare nu va fi descoperit prea curînd.

Rimio de Vassur.“

Amel împături foaia fină de hîrtie pe care i-o adusese operatorul comului secret cu Vechea Terra. Urmau vremuri interesante și, așa cum obișnuia să spună Ursula după ce mai inventa cîte o poziție nouă în pat, în viață trebuia să îți pară rău după lucrurile pe care nu le-ai făcut.

5

Soldaţii cred că iubirea şi raţiunea se exclud. Acesta e singurul motiv pentru care ei nu conduc Imperiul.
N'Gai Loon – *Confesiuni*

Aloim era întins pe patul modest din chilia Abatelui şi încerca din răsputeri să nu se lase dominat la rîndul său de sentimentul de frică pe care îl simţea venind dinspre bărbatul masiv, care stătea aplecat asupra cărţii de rugăciuni. Radoslav se ruga întotdeauna după ce făceau dragoste. Din obişnuinţă. Ştia prea bine că Aloim poate să-i străpungă zidul dogmatic al meditaţiei aparente şi să pătrundă pînă la natura fundamental laică a celor mai intime resorturi ale gîndirii sale şi totuşi nu renunţa la rugăciune. Se căuta. De multe ori, îl mustra şi îl conjura să se roage şi el. Aloim, la adăpostul chiliei Stareţului, prefera însă să răspundă de fiecare dată că este cu mintea alături de rugăciunea Abatelui către Dumnezeu şi Sfîntul Augustin cel Nou.

Se întrebase de nenumărate ori de ce stătea în umbra Abatelui şi mai ales de ce nu profita de felul în care l-ar fi putut manipula. Şi răspunsul care se conturase în cei aproape şase ani de cînd era sfetnicul personal al Stareţului nu se putea referi decît la recunoştinţă. Aloim fusese un copil chinuit. Prima sa amintire era aceea a unui şef de clan barbar din cîmpie care îl ţinea deasupra unui cazan care clocotea, în timp ce o femeie, probabil mama lui, răsufla din greu cu faţa afundată în pantalonii de piele ai brutei. Imaginea aceea îl urmărea mereu, tulburîndu-l profund pentru că, în ciuda amintirii clare, nu ştia ce se întîmplase cu mama lui şi cum ajunsese să cutreiere cîmpia Pannoniei cu familia aceea de romˆni pribegi.

Îşi descoperise puterile la pubertate şi crezuse că ele sînt un dar de la Dumnezeu. Putea percepe instantaneu sentimentele care îi animau pe cei cu care vorbea sau pe care îi observa. Neştiutor, s-a repezit să folosească darul lui pentru a seduce o fată. Scîrba pe care o citise în gîndurile ei atunci cînd făcuseră dragoste pentru prima dată îl împiedicase să mai atingă vreodată o femeie. Cu timpul, a devenit un adolescent tăcut, temut de ceilalţi pentru că obişnuia să pună întrebări înfricoşătoare şi fiindcă părea să poată desluşi cele mai bine ascunse secrete ale sufletelor omeneşti. Nu avusese curaj însă niciodată să vorbească sincer despre înzestrarea sa.

Îl învinuiau de deochi sau îl chemau să mai exorcizeze cîte o femeie posedată şi el împlinea ritualuri pe care le inventa pe loc, distrîndu-se. În realitate, puterile lui Aloim nu erau chiar atît de mari. Îi era imposibil să sugestioneze pe cineva să întreprindă ceva sau să-i citească vreo amintire. Singura împrejurare cînd reuşea să intre efectiv

în mintea unui om era atunci cînd se apropia pe nesimţite de cineva, blocîndu-i atenţia. Aşa făcuse şi cu veneticul de la curtea Imperială. Ce se mai speriase cînd îl văzuse! Ştia că mintea lui Rim fusese dominată pentru scurt timp de viziunea propriei morţi.

Bătuse la porţile Abaţiei într-un moment de derută, cînd trebuise să ucidă fiindcă familia lui se pregătea să-l ofere unei hoarde de barbari în schimbul libertăţii. Fugise preţ de cîteva nopţi şi ştia că, probabil, dacă nu ar fi fost primit de călugării augustinieni, ar fi murit. Iar Abaţia nu i-ar fi devenit casă fără sentimentul de atracţie irezistibilă pe care îl simţise dinspre Stareţ atunci cînd îl întîlnise pentru prima oară. Amestecat cu ura faţă de femei şi cu disperarea fugii din cîmpie, sentimentul acela sfîrşise prin a-l transforma în homosexualul convins care era astăzi.

La început, Abatele îndurase cu stoicism frazele în care îi reproşase că îl doreşte şi îi spusese că doctrina augustiniană nu dezavua nici homosexualitatea şi nici nu propovăduia castitatea şi că sentimentele sale erau o lucrare a Domnului, iar atracţia dintre ei ar fi putut fi temelia unei deveniri sortite de însuşi Dumnezeu. Aloim ştia că Abatele vedea în el nu numai un amant, ci şi un aliat puternic în lucrarea destul de complicată a conducerii celor douăsprezece mii de călugări care constituiau ordinul augustinian, şi apelase adesea la serviciile sale de empat, oferindu-i în schimb tot ceea visase vreodată: o viaţă în care să nu facă nimic altceva decît să studieze emoţiile celor din jur. Şi totuşi de ce nu-şi folosea puterile asupra Abatelui, pentru a-şi accelera ascensiunea în ierarhia mănăstirii? Nici măcar sieşi nu-şi putea da un răspuns cu adevărat cinstit.

— La ce te gîndeşti, Aloim? Nu cumva la vreo clonă tinerică sau poate şi mai rău, la vreo femeiuşcă din acelea care au venit ieri să muncească în spălătoriile noastre?

— Rade, Rade! Cui servesc cuvintele astea? Ştiu că nici măcar nu concepi că aş putea fi şi a altcuiva… Şi asta deşi în ultima vreme, mintea ta e din ce în ce mai întunecată. Îţi ascunzi gîndurile de mine şi asta mă sperie.

Abatele se aşeză la rîndul său pe pat, făcînd scîndurile să scîrţîie sinistru.

— Mi-e teamă, Aloim…

— Asta ştiu. Aş fi mai liniştit însă dacă ai putea să-mi spui de ce anume te temi? Ce poate să fie atît de cumplit, încît să te sperie dincolo de vorbe?

Abatele îşi netezi barba lungă, privind într-un punct fix, la încheietura a două scînduri din podea.

— Am fost slab cu tine, Aloim. Ar fi trebuit să primeşti consacrarea abia după ce vei fi trecut de un examen teologic mult mai riguros. Atunci poate că m-ai fi putut înţelege. Aşa însă… Cîteodată

mă blestem că nu am puterea să te biciuiesc pentru erezie. Nu eşti credincios deloc!

Aloim scoase un hohot de rîs gros:

— Rade, am mai avut discuţia asta de mii de ori! De ce să fiu credincios din moment ce nici măcar tu nu pari să fii printre aceia care mai preţuiesc cu adevărat aiurelile astea cu sfinţi şi dumnezei. Ştii la fel de bine ca şi mine că eşti conducătorul celei mai mari afaceri din univers, care a pornit pe vremuri sub o mască de religiozitate care nu i se mai potriveşte astăzi decît ca pavăză împotriva ochilor indiscreţi. Însuşi sistemul de recrutare a fraţilor se clatină…

— Ce vrei să spui?

— L-ai primit pe Rim…

— Am fost nevoit! Împăratul…

— Dar pe mine?! Lucrurile nu mai sînt la fel de stricte ca odinioară şi nu trebuie să fii cine ştie ce popă rafinat în dogme ca să constaţi asta. Ajunge să priveşti în ce fel s-au schimbat în ultimii două sute de ani basoreliefurile şi picturile de vitraliu ca să înţelegi că fraţii noştri nu mai sînt nici pe departe atît de religioşi. Iar eu ştiu prea bine toate lucrurile astea, nu trebuie să le deduc. Şi atunci, te întreb, la ce bun?

Abatele privise în pămînt pe tot timpul tiradei lui Aloim.

— Uneori e de ajuns o singură conştiinţă cu adevărat religioasă pentru a arunca lumina adevărată asupra lumii.

Rim aşeză o mînă pe umărul bătrînului său prieten.

— Aşa este! Dar oare, dacă tu ar trebui să fii acea conştiinţă, nu eşti oare cam prea înfricoşat pentru ca eu să cred că lucrurile decurg exact aşa cum a plănuit Sf. Augustin cel Nou?

Stareţul ştia că Aloim are dreptate şi îşi dori să poată să împartă cu cineva povara pe care o purtaseră pe umeri ceilalţi cincizeci şi unu de înaintaşi. Tînărul din faţa lui nu era defel potrivit însă pentru asta şi, pentru un moment, se gîndi chiar că Rim, trimisul Împăratului, aşa rudimentar şi violent cum era, ar fi putut fi persoana cea mai bună cu care să se sfătuiască, de vreme ce chiar de la el pornea vîrtejul de care se temea. Îşi alungă însă repede acest gînd.

— Mi-e frică de sfîrşit, Aloim, spuse Abatele deodată, surprinzîndu-l pînă şi pe tînărul sau amant. Mi-e teamă că ne apropiem de Armaghedon, bătălia în care va trebui să luptăm pentru domnul Dumnezeul nostru.

Aloim sări în picioare şi începu să gesticuleze.

— Ei nu! Să nu mă iei iarăşi cu prostia aia cu menirea fiecărei societăţi de a transcede propria istorie pentru a-l salva pe Dumnezeu! N-am înţeles niciodată chestia asta şi am renunţat să mai încerc.

— Nu ai vrut să asculţi…

— Ba am ascultat de nenumărate ori şi tot n-am înţeles! Dacă

vrei, pot să-ţi şi recit din Cartea Dintîi versetele în care Sfîntul Augustin cel Nou primeşte iluminarea felului în care trebuie să dezvolte gîndirea Sfîntului Augustin din Hippona!

— Şi ce spun versetele alea?

— Că bătălia sfîrşitului lumii se va petrece atunci cînd Cristos va coborî a doua oară pe Pămînt ca să îl învingă pe anticrist şi să conducă omenirea într-o epocă de aur.

— Da, dar ce anume ar putea stîrni bătălia asta?

— Păi aici e şi toată neînţelegerea mea! Cum poate Dumnezeu să-şi atingă propria nemărginire? Cum se poate ca El să fie peste tot deodată şi totuşi să se întîlnească cu ceva sau cu cineva în care el să nu fie.

Aloim are ochii în lanţuri. E sclavul darului său şi de aceea nu poate vedea. Iartă-l, Doamne!

Abatele zîmbi şi schiţă un gest împăciuitor. În fond, Aloim nici nu ar fi trebuit să fie iniţiat în această ultimă şi capitală taină, rezervată Abaţilor. El însuşi demonstrase predecesorului său că a înţeles bine în care moment Dumnezeu îşi va fi atins nemărginirea şi abia apoi fusese desemnat ca succesor la stăreţie. Confirmările intuiţiilor sale, adunate de generaţii întregi de călugări şi iniţiaţi, fuseseră însă de-a dreptul fabuloase. Încă mergea cu inima strînsă în imensa bibliotecă, locul primelor sale revelaţii ca Abate.

Era ciudat cum toţi fraţii şi novicii credeau că esenţa secretelor Abaţiei se concentra în jurul Alambicului de Dumnezei şi a funcţionării sale, neglijînd istoriile. De-a lungul vremurilor, Abaţii trebuiseră să acţioneze cu hotărîre extremă împotriva unor fraţi prea curioşi. Deşi pedeapsa spionării clădirii în care se afla Alambicul era moartea, se găsea mereu cîte un grup de fraţi care să încerce să afle mai mult decît ar fi trebuit să ştie. Abatele căutase în arhive şi văzuse că atacurile se înmulţeau. Iar acest lucru era un semn în sine că fundamentele seculare ale Abaţiei se năruiau încet, dar sigur, fără ca el să se poată hotărî în privinţa căii de urmat. Ceva rămînea totuşi neschimbat: nimeni nu căuta mai multă cunoaştere în Bibliotecă.

Radoslav se simţise dintotdeauna un caracter ales. Numirea sa în funcţia de Abate aproape că nu-l mirase. A conduce însă armatele Domnului în Armaghedon era o misiune de o importanţă în faţa căreia pînă şi credinţa sa tremura ca o frunză în vînt.

— Singura mea grijă, Aloim, este ca nu cumva să scapi asemenea vorbe şi în alte împrejurări decît cele în care împărţim chilia.

— Fii fără grijă, Rade!

— Mi-aş dori să pot fi cum zici. Semnele însă sînt fără putinţă de tăgadă şi mi-e teamă să nu înşel încrederea pe care Domnul Dumnezeul nostru se pare că a investit-o în mine…

Aloim făcu doi paşi iuţi şi prinse faţa Abatelui în palmele sale

fine:

— De ce anume ţi-e teamă, Rade? Lasă-mă să te ajut!

Abatele îi îndepărtă blînd mîinile şi vorbi pierit:

— În ultima vreme s-au întîmplat lucruri care îmi arată că istoria se schimbă, că se apropie momentul în care scopul ultim al Abaţiei va fi atins.

— Şi care este acest scop?

— Nimeni nu-ţi poate spune asta, Aloim, Trebuie să înţelegi singur. Altfel, se poate ca imaginea pe care o vezi să nu fie cea adevărată.

— Vorbeşti în dodii…

— Se prea poate. Sînt obosit. Veştile zilei de azi nu au fost tocmai fericite.

Aloim privi prin fereastra îngustă şi zăbrelită care dădea dincolo de zidurile Abaţiei. Se înnoptase şi cerul era senin. Şi el fusese unul din cei care îi dăduseră veşti proaste Abatelui. În dimineaţa aceea zăbovise pentru cîteva ore în faţa porţii principale a Satului de Clone. Profitase de vizita unui frate-cantor, care declamase versete din Cartea a doua, folosindu-se de instalaţia de amplificare din turn. Ca de obicei, clonele se adunaseră curioase pentru a asculta ceea ce aveau de spus cei pe care îi considerau salvatorii lor. Printre ei nu se aflase Stin, şi tocmai de aceea Aloim încercase să sondeze pe ceilalţi. Existaseră momente în care trebuise să se îndepărteze pentru ca valul de furie care i se transmitea din sat să nu-l facă să sufere fizic. Clonele erau furioase şi, fără putinţă de tăgadă, printre ele exista un agitator. Lipsa lui Stin îl făcuse să sugereze că tocmai el are putea fi cel care aprinde spiritele împotriva regimului concentraţionar impus de călugări. Deşi nu putea fi nicidecum sigur, îi spusese Abatelui de presimţirile sale. Obţinuse un răspuns în doi peri şi acum ezita să continue discuţia. Decise că nu avea mare lucru de pierdut.

— De ce crezi că Stin nu poate fi agitatorul din satul de clone? Chiar tu mi-ai spus că e un individ special, spre care trebuie să-mi îndrept atenţia.

Abatele schiţă o grimasă plictisită:

— Te asigur că Stin este de partea cealaltă a baricadei. Mai mult, el se va strădui să-l găsească şi să-l anihileze pe agitator. Dacă un asemenea agitator există…

— Dar de unde poţi fi atît de sigur?

— Dacă ţi-aş explica, ar trebui să fac apel la credinţă şi tocmai asta este ceea ce ţie îţi lipseşte.

— Hai să încercăm totuşi!

— Ştii bine că nu îţi pot dezvălui prea multe…

— Într-o zi, lipsa asta de încredere o să mă supere şi atunci o să…

— O să înţelegi că am secrete faţă de tine tocmai ca să te apăr. N-

aş vrea să atîrni din nou deasupra unui cazan care fierbe!

Vorbele Abatelui parcă se rostogoliră cu zgomot pe podea. Aloim simţi în ele o determinare împotriva căreia învăţase că nu e bine să lupte. Ultima confruntare se încheiase cu o lună de detenţie şi de post negru, în tainiţele de sub Bibliotecă. Încă avea cicatrici din cauza muşcăturilor de şobolani.

— Nu te supăra, Rade! Ştii bine că întrebările mele nu au alt scop decît să-ţi uşureze povara…

Uneori am senzaţia că poate citi şi gîndurile nu doar sentimentele. Sau poate că sînt cu adevărat neajutorat…

Ca întotdeauna cînd dorea să ascundă adevărata natură a lucrurilor, Abatele se aplecă asupra unui exemplu.

— Aloim!? Te-ai întrebat vreodată unde se întîlneşte gîndirea Sfîntului Augustin, episcopul de Hippona, cu cea a întemeietorului Abaţiei noastre?

Tînărul ridică din umeri.

— Ştii bine că las deliciul unor asemenea dantelării teologice în seama celor mai învăţaţi.

— Ei bine, din multitudinea celor care ar fi de spus, o să-l amintesc pe acela care ar trebui să te mulţumească şi care este în sine un mare secret.

Spre marea mirare a Abatelui, fiorul de încîntare care îl străbătu pe Aloim a fost foarte evident.

Doamne, mă pui oare la încercare cu băiatul ăsta?

Prefăcîndu-se că nu a văzut nimic, Abatele continuă amuzat, ştiind că Aloim nu va înţelege oricum mare lucru.

— Ce-ai spune dacă Domnul Dumnezeul nostru ar şti dinainte care dintre sufletele care ajung pe Pămînt sînt sortite mîntuirii?

Aloim rîse scurt:

— Aş zice că e tare plicticos să fii Dumnezeu!

— Asta e o observaţie a cărei subtilitate nu-i reduce cu nimic caracterul blasfemiator. Ştii că nu-mi place să vorbeşti aşa!

— Iertare, Rade, dar pur şi simplu nu m-am putut abţine. Te-ascult.

— Sfîntul Augustin din Hippona credea că Dumnezeu ştie dinainte de a ne naşte dacă ne vom mîntui şi care va fi destinul sufletului nostru. Să spunem că, din motive pe care nu ţi le pot dezvălui, eu ştiu că Stin urmează să aibă un destin exemplar, care să-l transforme în sfîntul de care avem nevoie pentru a însămînţa o Lume Agricolă.

— Asta înseamnă că eşti într-un fel Dumnezeul Satului de Clone?

— Da. Arta practică a dumnezeirii este arma noastră cea mai puternică, pilonul care susţine bolta sub care Abaţia a devenit ceea ce este în prezent.

Abatele ştia că în acest punct al discuţiei, un spirit mai ascuţit decît cel al lui Aloim ar fi putut reconstitui cele mai intime resorturi ale funcţionării Abaţiei. Era însă liniştit, fiindcă îl cunoştea bine pe tînăr.

— Nu înţeleg, Rade. Mi-ai dat cărţi în care am citit că un om poate căpăta în multe feluri puteri dumnezeieşti asupra supuşilor săi. Faraonii vechiului Egipt au fost primii care descoperit…

— Da. Dar întotdeauna aplicarea forţei brute pentru a controla vieţile supuşilor nu a dus nicăieri.

— Şi minciuna e mai bună? Bietele clone cred că sînt bolnave şi de aceea nu au voie să iasă din sat!

— Nu e o minciună, Aloim. E o iluzie, o graniţă dumnezeiască menită să ne facă să ne atingem scopurile…

Aloim dădu din mînă a lehamite. La urma urmei, trebuia să recunoască faţă de sine însuşi că nu-i prea păsa de clonele din sat şi că ultimii ani fuseseră cei mai buni din întreaga sa viaţă. Măcar şi pentru faptul că aproape uitase cum e să-ţi fie foame.

— Şi totuşi, nu înţeleg… Dacă tu te poţi transforma în Dumnezeu, cum faci ca satul să funcţioneze aşa cum a prezis episcopul Augustin, ăla creştinul? Mi-ai descris un mecanism fără nici un punct de sprijin!

— Credinţa, Aloim! Credinţa nestrămutată că liberul arbitru e doar o aparenţă de libertate. Eu, Dumnezeul satului de Clone, cred în Stin. Şi, în acest fel el e sortit să devină ceea ce i-am hărăzit eu, spuse repede Abatele, încercînd din răsputeri să-şi reprime un sentiment de teamă despre care ştia că poate fi citit repede de Aloim.

— Păi, şi nu-l mînii pe Dumnezeu, substituindu-te Lui?

— Nu. Fiindcă pe de o parte eu nu lucrez cu suflete umane, ci cu copiile unor suflete dispărute şi pentru că Sfîntul Augustin cel Nou a rezolvat demult această dilemă. Dacă mîntuirea noastră nu depinde de ceea ce facem în timpul vieţii înseamnă că sîntem liberi să întreprindem orice ne îndeamnă bunul-simţ. Inclusiv să fim Dumnezeu pentru făpturile inferioare.

Aloim îl privi în ochi pe Abate, fără să încerce să-şi mascheze intenţia clară de a afla ce simte.

— Ba nu! Asta e o şmecheria a voastră, a Abaţilor. Simt asta! Mă păcăleşti, deşi nu pot să-mi dau seama cum.

— Ştiam că aici o să ajungem! Ţi-am spus încă de la început că argumentul meu face apel la credinţă, iar tu nu vei înţelege.

— Pe naiba! Pur şi simplu nu funcţionează! Trebuie să mai fie ceva în legătură cu Stin ăsta care să-l facă atît de important încît tu să ştii dinainte că va avea un destin special. Nu se poate să fie de ajuns numai faptul că e clonă iar tu crezi în destinul lui!

Dumnezeule, semnele pe care mi le dai sînt din ce în ce mai clare! Dă-mi însă şi putere şi ajută-mă ca iubirea mea pentru

Aloim să nu mă orbească atunci cînd va veni momentul să-l trimit spre tine!

Mă gîndesc adesea că noi, quinţii, răspundem profund omeneşte la cele mai neomeneşti provocări, modificînd viitorul prin violenţă. Şi dacă e aşa, de ce ne priveşte toată lumea ca pe nişte străini?

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Sire, cererea Voastră mă pune în situaţia de a improviza şi de a lua decizii bazate şi pe alte criterii decît cele ale logicii pure. Înainte de toate vă previn că, dacă evenimentele vor lua cursul prevăzut de Înălţimea Voastră, va fi imposibil să neglijăm rolul norocului şi al întîmplării. Sfatul meu este să încercaţi să evitaţi confruntarea cu părintele Vostru, mai ales că, în calitatea mea de observator desemnat al planetei Z, trebuie să vă amintesc că întreprinderea noastră ar putea fi zădărnicită de multe aspecte ale vieţii zeţilor care, deocamdată, nu ne sînt clare. Dintre acestea, două ar fi de menţionat pentru a decide dacă urmează să le luaţi în seamă în judecata Înălţimii Voastre. Primul se referă la absenţa oricărei garanţii a faptului că viruşii pe care vom reuşi să-i producem vor avea efect pe termen scurt şi vom putea înlocui cu zeţi clonele de pe Lumile Agricole. Ca orice domeniu în care operează necunoscutul inovaţiei ştiinţifice, încercarea mea de a deprinde arta augustiniană a manipulărilor genetice s-ar putea să nu fie încununată de succes, în ciuda faptului că, aşa după cum ştiţi, încerc să fac tot ceea ce îmi stă în putinţă.

Rim se opri din dictare. Călugării îi luaseră consola de comunicaţii, aşa că acum era nevoit să se folosească de dispozitivul implantat sub pielea capului, care îi amplifica puterile telepatice, transmiţîndu-i apoi gîndurile către operatorii psi de pe planeta-far, Kyrall.

Zeţii ar fi putut reprezenta soluţia optimă pentru înlocuirea populaţiilor de clone pe care le furniza Abaţia. Dar Rim se îndoia că o aşa sarcină gigantică ar fi putut fi îndeplinită într-o singură viaţă de om. Cînd Bela VII îl trimisese să observe lumea Z, încercase să se eschiveze. Situaţia complicată de pe Sagittarius şi războiul din districtul Centauri ar fi putut fi oricînd argumente pentru care i-ar fi putut cere Împăratului să nu se despartă de unul din cei trei *quinţi* ai săi. Adevăratul motiv era însă boala incurabilă a lui Rajji, maestrul de la care învăţase în ani grei de ucenicie tot ceea ce trebuie să ştie un *quint*. Dar tocmai maestrul său, aflînd despre ce este vorba, îl îndemnase să plece. Dăduse ascultare ordinului şi Rajji murise în timp ce el se afla departe, studiind rasa de extratereştri. Despărţirea de el

era amintirea cea mai vie din întreaga viaţă a lui Rim şi o rememorase de sute de ori în timp ce cutreiera singur cîmpiile întinse de pe Z.

Zeţii… Creaturile nu păruseră să-i mai dea nici o atenţie după o primă încercare de a-l captura, care se soldase cu cîţiva morţi printre lucrători. Îşi vedeau de treburile lor şi în această privinţă Rim trebuia să se recunoască impresionat: mereu aveau cîte ceva de întreprins, iar realizările lor erau pe măsura hărniciei, deşi scopul şi utilitatea lor erau de multe ori obscure pentru mintea omenească.

Cutreierase timp de aproape cinci zile într-o ambarcaţiune improvizată o reţea de canale al căror scop evident era acela de a iriga o suprafaţă imensă pe care zeţii cultivau o plantă uleioasă din care, în stup, extrăgeau un fel de esenţă pe care o consumau cu mare plăcere.

Dimensiunile gigantice ale lucrărilor de irigaţii erau însă întrecute măreţia barajului cu care zeţii reuşiseră să zăgăzuiască un fluviu imens, creînd un lac de cîteva zeci de mii de kilometri pătraţi. Erau muncitori excelenţi şi numai după o observare atentă îţi puteai da seama că creaturile acelea cu şase picioare nu sînt inteligente şi nici măcar independente pe deplin.

O săptămînă întreagă Vassur înconjurase cu glisorul său cîteva edificii cu adevărat gigantice, turnuri fără o utilitate aparentă, înalte de pînă la doi kilometri. Clădirile păreau abandonate, dar inginerii care le construiseră nu aveau egal pe tot cuprinsul Imperiului. Structura lor de rezistenţa părea formată din armături metalice, împletite cu o ştiinţă ciudată, într-o logică ternară, pe care nu o mai întîlnise niciunde.

Abia cînd a aterizat pe terasa celui mai înalt dintre turnuri şi-a dat seama că masivul muntos din dreapta lui nu e natural, ci un imens trunchi de piramidă. Pe suprafaţa perfect plată care acoperea construcţia, Rim a descoperit însă semne dintre cele mai ciudate. Unele erau evident pictograme destinate unor vizitatori din cer, dar pe sute de hectare se înghesuiau şi grupuri de două şi trei linii, într-un alfabet bizar, pe care computerele navei nu au reuşit să-l descifreze.

Pentru un om, ceea ce creau zeţii părea la fel de ciudat ca şi înfăţişarea lor. Erau fiinţe masive, cam de mărimea unui elefant pămîntean sau mai degrabă a unui aggran de pe Saggitarius. Cele mai mari exemplare cîntăreau mai bine de zece tone vechi şi, cu toate acestea, lucrurile pe care le făceau dovedeau o migală şi o îndemînare surprinzătoare pentru nişte animale de dimensiuni atît de considerabile. Zeţii aveau şase membre, toate dotate cu un sistem apucător extrem de eficace, dar care diferea de la picior la altul. Unul dintre membre, evident mai mic, părea să fie înzestrat cu o sensibilitate aparte. Cei mai mulţi zeţi îl acopereau cu o împletitură din fibre uscate şi Rim observase că îl foloseau atunci cînd aveau nevoie de precizie. Zeţii puteau să-şi utilizeze două, trei sau chiar

patru membre deodată la munci dintre cele mai complexe şi, în repaus, se sprijineau pe doar două picioare, de obicei cele din partea capului.

Pe Z, totul avea o simetrie ternară. Trei perechi de membre, cîte trei receptori pentru lumină, vibraţii sonore şi miros, orientate în cele trei direcţii ale spaţiului… Primele rapoarte ale xenobiologilor avansaseră ipoteza conform căreia tocmai această concepţie tridimensională îi împiedicase pe zeţi să-şi formeze o cosmologie valabilă şi să accepte că te poţi deplasa la infinit într-o direcţie, fără să fii nevoit să te mişti şi pe celelalte două. Deocamdată, aceasta era unica explicaţie, şi ea tare şubredă, pentru lipsa lor de interes în privinţa zborului şi mai ales a călătoriei spaţiale. Desigur, toate acestea erau însă doar presupuneri de vreme ce nimeni nu apucase să vadă vreodată vreo matcă, adevărata depozitară a inteligenţei zeţilor şi să încerce să intre în contact cu ea.

Îi trebuiseră lui Rim mai bine de trei săptămîni pentru a descoperi intrarea în primul stup. De altfel era destul de greu să crezi că nişte creaturi care se asemănau mai mult cu un elefant pămîntean cu şase membre ar fi putut fi atît de asemănătoare insectelor. Cu toate acestea, rapoartele făcute de xenobiologi cu decenii în urmă, cînd Z fusese vizitată pentru prima dată, arătau că lucrătorii, deşi aveau un sistem nervos extrem de bine dezvoltat şi se înmulţeau trisexuat, erau incapabili de orice iniţiativă lucrativă. Ei erau însă coordonaţi în realizarea giganticilor lucrări care umpleau Z prin infecţii succesive cu viruşi care păreau că poartă cu ei şi informaţia a ceea ce trebuia să construiască sau să întreprindă. Comenzile erau date de matcă, o creatură pe care Vassur nu reuşise însă să o vadă, fiindcă zeţii se opuseseră cu furie încercării sale de a pătrunde într-o clădire imensă, unde bănuia că se află partea centrală a stupului şi regina. Rim renunţase după ce se văzuse silit să se refugieze în glisor şi să facă uz de armamentul greu montat pe fuselaj pentru a scăpa din încercuire. Muriseră atunci mai bine de treizeci de zeţi.

Amintirile de pe Z nu erau însă legate numai de violenţă şi de solitudinea impusă de secretul absolut în care trebuia cercetată planeta. Într-o zi găsise un cîmp întins, plin de sculpuri imense. Erau reprezentări de toate felurile, dar majoritatea aveau în prim-plan o creatură greoaie şi bondoacă despre care Rim şi-a dat seama imediat că trebuie să fie matca. După cîteva săptămîni, a găsit un basorelief imens care înfăţişa încleştarea dintre două regine, asistată de o mulţime de lucrători care păreau să nu ia parte la confruntare. Aceste două descoperiri îl făcuseră şi mai curios să vadă mătcile, dar nici una din stratagemele sale nu l-a dus în interiorul vreunui edificiu. Ar fi putut lesne să omoare o întreagă familie şi apoi să caute matca, dar îi era frică să intervină atît de brutal, fiindcă un asemenea act de

violenţă ar fi putut compromite contactul dintre cele două specii. Plecase cu senzaţia că, indiferent cît de potriviţi păreau zeţii pentru a înlocui clonele Abaţiei pe cîmpurile Planetelor Agricole, pînă nu se stabilea un contact cu o matcă, întreprinderea era mult prea riscantă pentru a putea fi pusă în practică. Bela VII fusese însă de altă părere şi îl trimisese în Abaţie să studieze felul în care pot fi manipulaţi viruşii iar el îşi adusese aminte că e militar.

Al doilea element pe care merită să-l aveţi în vedere este caracterul precar al poziţiei mele în Abaţie. Deocamdată nu am reuşit nici măcar să fiu primit în clădirea garnizoanei deşi, formal, fac parte dintre fraţii-ostaşi. Cînd i-am întrebat, călugării augustinieni au pomenit ceva de un fel de ritual de iniţiere, care nu e lupta pe care am dus-o la acceptarea mea ca ucenic. Se pare însă că, după reprezentaţia pe care am dat-o pe cîmpul de luptă, nici unul nu se grăbeşte să iniţieze ritualul acela. Intenţionez ca mîine să mă plîng Abatelui. Scopul meu imediat este garda de noapte, care mi-ar permite să investighez comunitatea aceea de clone, care cred că va reprezenta şi începutul, dar şi sfîrşitul cercetărilor mele.

Coroborînd informaţiile vagi pe care le am, se pare ca Abaţia deţine multe clădiri păzite. Deunăzi am auzit pe un frate vorbind despre Consistoriul de Suflete şi pe altul de Mormîntul Aleşilor. Deocamdată nu îmi dau seama ce s-ar putea ascunde sub aceste denumiri. La lecţia de religie de astăzi dimineaţă Abatele a pomenit şi el despre nişte tainiţe aflate sub Bibliotecă. Din păcate nu am reuşit nici o clipă să scap de impresia că vorbele lui îmi erau adresate mai mult mie, ca o invitaţie. Mi-e teamă că, dacă voi încerca să intru acolo, mă pîndesc capcane mortale.

Îmi închei misiva către Înălţimea Voastră manifestîndu-mi încrederea pe termen lung în lucrarea noastră şi afirmînd că, dacă sfatul meu are vreo importanţă, el ar fi unul care îndeamnă la o discreţie totală în ceea ce priveşte lucrurile pe care dorim să le întreprindem.

Vassur simţi în ţeastă vibraţiile vagi ale comului. Ca întotdeauna cînd îl folosea, avea o senzaţie neplăcută. Ştia că Bela nu îi va da ascultare şi se va grăbi să se confrunte cu tatăl sau, într-o scenă de coşmar pe care omenirea o joacă iar şi iar de la Oedip. Dacă ar fi fost religios, s-ar fi rugat. Cum nu o făcuse însă niciodată, preferă să se întrebe dacă alegerea conducătorilor pe baza unei legi falice mai era în măsura să răspundă exigenţelor unor vremuri pe care le simţea în schimbare.

Adormi în timp ce privea basorelieful ciudat de pe tavanul chiliei sale şi întrebîndu-se cine va fi fost cavalerul care împărtăşise o asemenea soartă crudă.

7

Ar fi de ajuns un quint pentru a guverna o Lume Agricolă. El ar putea fi zeu şi paznic pentru clone. Cu toate acestea, familiile au ales procedura Abaţiei, temîndu-se probabil de ceea ce ar fi putut însemna o asemenea combinaţie. Istoria ne spune însă că astfel de încercări de a păcăli natura umană nu pot decît, cel mult, să întîrzie un sfîrşit inevitabil.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Smerenie pînă la lacrimi! Fiindcă numai imensă smerenie poţi simţi acum după ce ai întrezărit viziunea cuprinzătoare a fratelui Ustin, căruia de-acum nu poţi să-i spui altcumva decît Mîntuitor. Anii pe care i-ai petrecut lîngă el te pun în încurcătură pentru că, deşi au fost îndelungaţi şi binecuvîntaţi de o prietenie strînsă şi de discuţii nesfîrşite, Ustin nu ţi-a dezvăluit în timpul întregii sale vieţi atîtea minuni cîte ţi-a picurat în vis, în timpul nopţii trecute. Iar poruncile lui par atît de logice, de simple, impregnate cumva de graţia divină!

Munca e sfîntă, spune Mîntuitorul. Munca îţi va salva neamul şi îl va face să dăinuie în veac şi poate vă va spune şi de unde au venit părinţii voştri. Fiindcă, deşi pentru mîntuirea sufletelor nu contează ceea ce facem în consistenţa vremelnică a cărnii, nici în cetatea pămîntească nu puteţi să vă comportaţi de parcă nu aţi avea nici o menire.

Ce poate fi mai frumos decît unirea pe care o aduce un ţel măreţ? Ce altceva i-ar putea uni pe fraţii tăi, răspîndiţi în cîmpie şi ocupaţi să nu facă nimic? Templul o să fie întîia lucrare închinată lui Dumnezeu şi priveliştea ei va fi măreaţă.

Fratele Isidor îşi îndreptă bărbia ascuţită către guvernatorul Crey, încercînd să priceapă substratul întrebării omuleţului, care se agita perpetuu, tulburîndu-i concentrarea şi meditaţia pioasă.

— Te-am întrebat de ce nu încep să construiască încă! E o întrebare simplă şi trebuie să-mi răspunzi! Uite, am căutat aici, în contractul nostru cu Abaţia şi am găsit o clauză în care se zice foarte clar că trebuie să-mi explici tot ceea ce faci. Vreau să ştiu!

— Ca noi toţi, nobile Crey. Mi-e teamă însă că înţelegerea profundă a ceea ce se petrece cu adevărat pe o Lume Agricolă este doar la îndemîna Abaţilor. Eu vă pot prezenta nişte detalii despre forma…

— Doamne, ce mă poţi enerva! De ce nu vorbeşti omeneşte? Foloseşte propoziţii scurte şi clare şi încearcă să nu uiţi că, într-un fel, eşti slujbaş în administraţia Sagittarius.

— Mi-e teamă că aici interpretaţi în favoarea domniei voastre contractul. Voi încerca totuşi să vă răspund la toate întrebările, în

măsura în care veţi reuşi să le formulaţi clar.

Crey sări de pe fotoliul larg în care se cufundase şi începu să se plimbe prin cabină. Mergea aplecat şi cu mîinile la spate privindu-şi papucii. Se opri brusc şi îl întrebă pe Isidor:

— Pe voi, acolo la mănăstirea aia a voastră… vă învaţă să vă şi bateţi? Adică lupte din astea, corp la corp?

Surprins, tînărul călugăr clătină din cap într-un gest care ar fi putut însemna orice.

— Nu contează! Fiindcă eu oricum am să te snopesc în bătaie fiindcă mă enervezi.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi pună în aplicare ameninţarea, Crey făcu doi paşi spre călugăr care rămase însă neclintit, stăpîn pe sine, dar şi pe învăţăturile deprinse cu preţul multor cicatrici de la călugării ostaşi. Guvernatorul se opri în faţa lui Isidor.

— Da.

— Ce da?

— Ne învaţă să ne luptăm. Dar lecţiile despre confruntările fizice sînt mult mai puţine şi mai uşoare decît cele în care încercăm să deprindem metodele prin care să ne ferim de asocierile cu persoane impulsive.

Cuminţit brusc de stăpînirea de sine a călugărului, Crey mormăi în barbă:

— Totuşi trebuie să-mi spui ce urmează!

— Asta aşa este, încuviinţă Isidor. De pildă, acum Apostolul Laak îşi adună forţele şi va trece la o etapă extrem de importantă…

— Sîntem în pericol?

— Nu, nicidecum! Momentul e mai important pentru religia populaţiei de clone decît pentru întreaga noastră lucrare…

Crey flutură din mîini într-un gest disperat, menit să-l oprească pe Isidor. Gura îi era încleiată într-o prăjitură cu cremă de melasă şi nu putea vorbi. Într-un tîrziu, reuşi să articuleze:

— Nu înţeleg de ce insişti asupra caracterului religios al întreprinderii noastre.

Isidor, rotunji un cerc cu degetele împreunate ale mîinii stîngi.

— Pentru că aşa este. Domnul Dumnezeul nostru…

— Lasă-mă cu gogoşile astea! La cîţi bani v-am dat, măcar aveţi bunul-simţ şi nu mă ameţiţi cu bolboroselile voastre de babe. Uite cum înţeleg eu lucrurile: pentru nenorociţii ăia de jos, clone sau nu, religia e importantă pentru că urmează să le dea un scop în viaţă. Şi pentru noi e importantă pentru că, ştiind dinainte ce fel e religie vor fi construit, o vom folosi şi vom beneficia de ofrandele lor. Dar între noi, aici la centrul de control, ce sens are să ne prefacem că asistăm la o minune dumnezeiască cînd ştim amîndoi că totul nu este decît o înşelătorie profitabilă pentru ambele părţi. Întotdeauna am spus că

voi, fraţii augustinieni, sînteţi făţarnici.

Isidor ascultase fără nici o mişcare cele spuse de Crey, dar roşeaţa uşoară care îi luase chipul în stăpînire arăta revolta sa profundă împotriva spuselor scundului guvernator.

— Una dintre învăţăturile noastre de căpătîi spune că omul a decăzut ca urmare a posibilităţii exercitării liberului arbitru, care este doar iluzia faptului că acţionăm independent. Dumnezeu ştia încă de dinainte ca noi să ne naştem ce urmează să înfăptuim pe lume…

— Serios?!

— Da, aşa credem noi şi Sfîntul Augustin din Hippona. Iar patronul nostru, Sfîntul Augustin cel Nou a nuanţat această învăţătură, formulînd ceea ce constituie unul din crezurile şi comandamentele Abaţiei noastre: „Într-o lume închisă în preştiinţa lui Dumnezeu, religia Lui e cea de pe urmă şi cea mai completă iluzie“. Credem că orice chip în care clonele noastre îl adoră pe El, inclusiv cel în care administraţia de pe Sagittarius va beneficia de roadele muncii lor, este lăsat de Dumnezeu.

Crey îşi strîmbă dezaprobator buzele.

— Eşti atît de bigot, încît mă întristezi. Să-mi pregăteşti un raport scris despre ceea ce crezi că se va întîmpla în următoarele zile pe Lumea mea Agricolă. Şi să fie la obiect şi lipsit de prostiile astea religioase!

Isidor încuviinţă din cap şi se aplecă din nou asupra monitorului sondei.

— Ba nu! Pe toţi dracii din adîncuri. O să-mi spui acum ce urmează. Auzi, chiar acum!

La fel de calm ca şi mai înainte, Isidor începu să vorbească pe un ton egal. Urma ceea ce în Manualul Însămînţării se numea Primul Incident Tehnologic. Populaţia de clone, mobilizată de Laak urma să se apuce de muncă în încercarea extrem de grea de a construi inima a ceea ce ar fi trebuit să fie primul templu. După ce clonele se vor fi chinuit îndeajuns, Laak avea să primească un vis profetic în care îi apare Ustin, Mîntuitorul neamului său, care îi dezvăluie locul unde se află depozitul de unelte. Pentru început, clonelor aveau să li se dea cuţite, topoare, hîrleţe. fierăstraie, furci şi greble ca să-şi poată duce la bun sfîrşit munca.

— Interesant, mormăi Crey. Dar cînd vor începe să muncească pentru noi?

— Chiar şi într-o desfăşurare excepţională de evenimente, aşa cum se anunţă cea de pe Praxtor, Abaţia nu deţine înregistrări ale vreunor ofrande substanţiale înainte de a doua generaţie ecleziastică.

— Şi asta ce vrea să însemne?

— Că ofrande vor aduce cel mai probabil nepoţii maturi ai clonelor actuale. În plus, pînă atunci, speram că şi populaţia va creşte

semnificativ, aşa încît să ajungem la cel puţin două sute de mii de indivizi apţi de muncă. Dacă şi cel de-al treilea accident tehnologic…

— Şi ăsta ce mai e?

— Momentul în care le veţi da maşini agricole moderne.

— Bine, dar atunci al doilea accident din asta cum zici, cînd…

— Se va întîmpla peste o generaţie şi le veţi da clonelor primele animale care să îi ajute la cîmp.

— Aha, zi mai departe.

— Spuneam deci că abia după cel de-al treilea incident tehnologic, este foarte probabil ca producţia agricolă să ajungă la parametrii proiectaţi şi la un optim în ceea ce priveşte suprafaţa ogoarelor de pe Praxtor.

— Bine, omule, şi asta ce înseamnă. Cît mai avem de aşteptat?

— Şaizeci, poate şaptezeci de ani standard…

— Enorm! Crezi oare că Sagittarius poate rezista atît în faţa asaltului tîlharilor de vaaleeni, care ne-au exclus de pe toate pieţele de minereuri pe o rază de trei parseci?

Isidor îşi ridică privirea şi o pironi în ochii guvernatorului.

— Nu e vina noastră. Trebuia să fi început mai devreme. La ce v-ar folosi acum ca o populaţie de zece mii de oameni, răzleţiti în grupuri mici peste cîmpie, să se apuce şi să cultive cereale? Producţia ar fi oricum insignifiantă, iar sporul natural s-ar prăbuşi.

Crey pluti uşor cu scaunul pînă la fereastra imensă, dominată de priveliştea alburie a planetei.

— Ce stupid! Sînt prizonierul propriului meu timp! Mai devreme nu mi-a stat în putere să înfiinţez o Lume Agricolă şi, dacă rezultatele ei vor fi cele pe care le aştept, voi fi prea bătrîn ca să mă bucur de ele. Iar prezentul e guvernat de edictul Korona. Mai bine m-aş apuca eu însumi de arat cîmpurile alea. Mă declar clonă şi trec la treabă.

Isidor zîmbi cu condescendenţă. Avea un sentiment ciudat, de milă faţă de micul guvernator.

Ştii că întîia zidire care ar trebui să slăvească înălţarea Mîntuitorului tău trebuie să îmbrace izvorul cu apă dulce pe care Domnul Dumnezeul tău l-a făcut să apară pe locul în care l-a jertfit pe Mesia. Şi fraţii tăi par să înţeleagă şi sînt animaţi de dorinţa de a clădi ceva care să le aducă aminte de Ustin. Aluana vrea ceva care să cuprindă măreţia cedrilor care mărginesc cîmpia şi croiesc cu fiinţa lor codrul cel de nepătruns. Pînă şi tăcută Haela, în lipsa unui plan, şterge ghizdul de piatră al fîntînii şi îi îmbie pe toţi să bea din apa dulce. Geebes a încercat să adune iarbă şi flori, pe care le-a îngrămădit în jurul izvorului, pentru a face şederea mai uşoară celor care se apropie de locul jertfei lui Ustin.

Tu ştii însă că pe acel loc ar trebui să se înalţe un edificiu măreţ. E ciudat, dar îl ai clar în minte: se sprijină pe piloni făcuţi din trunchiurile copacilor şi este acoperit cu crengi împletite meşteşugit. În imaginea din

mintea ta dăinuie mai ales cum ar trebui construite îmbinările, dar şi un meşteşug ciudat, prin care din lemnul copacilor se pot obţine platforme netede, numai bune pentru construcţie. Nu ştii de unde cunoşti toate astea, dar presupui că ele nu sînt decît o altă faţă a revelaţiilor pe care ţi le trimite în fiecare noapte Ustin şi care au ajuns să te facă să te temi de somn.

Noaptea trecută ţi-a vorbit despre copii. „Ei sînt singura bucurie adevărată a neamului nostru, cei care vor duce mai departe Lucrarea sfîntă cu care abia începem să ne îndeletnicim. Spune-le tuturor cuvîntul Domnului Dumnezeului nostru, care vrea ca poporul nostru ales să crească. Şi mai ales adună grupurile răzleţite pe cîmpie! Fă să fim din nou numeroşi, ca în clipa în care Domnul ne-a adus în Cîmpie. Fii conducătorul lor şi zideşte-mi Templul, fiindcă în jurul lui se va construi Lucrarea Domnului şi se vor rîndui cu toţii spre Mîntuire.“ Aşa a grăit Ustin în vis şi nu ai nici un motiv să-i pui vorbele la îndoială. Ai trimis-o deja pe Aluana să dea de ştire tuturor să se adune pentru a se uni în colosala zidire poruncită de Ustin. Îi aştepţi şi ai credinţă. Vor veni cu siguranţă fiindcă vor desluşi cuvîntul Domnului, dar mai ales pentru că, pentru prima dată în existenţa lor, vor avea ceva de făcut.

Priveşti la arborii înalţi care îşi sumeţesc vîrfurile pînă sus de tot. Cînd erai copil, ai urcat odată într-unul şi ai putut să vezi pînă în depărtare. Şi ştii că, aşa cum atunci ţi s-a desluşit orizontul, clipa în care vei afla cum anume trebuie să construieşti biserica lui Ustin este foarte aproape.

8

Sînt întrebat adesea ce o să se întîmple atunci cînd quinţii vor începe să greşească. Le spun tuturor că elevii mei greşesc destul de des. Iar oamenii clatină din cap, îndoindu-se de umanitatea unor fiinţe ale căror greşeli nu pot fi observate. Ce paradox tragic!

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Răcoarea nopţii îi făcea bine lui Rim. De cînd venise pe Vechea Terra se simţea mereu transpirat şi lipicios din cauza căldurii umede care domnea peste Cîmpia Pannoniei. Privi cerul senin. Constelaţii necunoscute luceau din înalt. Preţ de cîteva clipe, încercă să se concentreze pentru a afla unde este Antares, steaua în jurul căreia gravita planeta lui natală. Renunţă însă imediat. Casa şi copilăria erau lucruri la care se gîndea de obicei cu căldură şi sentimentul acela îl făcea să se simtă superficial. Rim rămăsese sclavul experienţelor iniţiatice, refuzînd cu încăpăţînare să-şi schimbe părerile pe care şi le forma atunci cînd era pus pentru prima dată într-o situaţie nouă. Încă simţea un soare mic înflorindu-i în piept cînd se gîndea la Fanya, prima lui iubită. Avea şaisprezece ani iar ea doar paisprezece şi se sărutaseră după un concurs sportiv. Credea şi acum că sărutul acela fusese cea mai intensă experienţa erotică din viaţa lui. Şi asta deşi fusese cantonat preţ de trei ani pe Orion IV, planeta bordel…

La fel, experienţa întîlnirii cu maestrul său fusese de ajuns pentru a umple o viaţă şi pentru a trasa un drum la capătul căruia îl aşteptase **quintaratul**. Îşi amintea perfect primul soldat pe care îl ucisese în luptă, prima dată cînd prizase *feeryl* şi încrederea în sine pe care o căpătase atunci… Maestrul îi încurajase gîndirea individualistă, întărind firul ei: „A avea o femeie e acelaşi lucru cu a avea un milion, a comanda doi oameni e la fel de complicat cu a conduce un miliard, după ce ai spus prima minciună, restul nu mai contează… Numai lupta e mereu altfel. Violenţa este singurul criteriu care poate descătuşa monotonia invariantelor unei vieţi adevărate". Bătrînul Rajji avea multe asemenea pilde care, ca un făcut, îi veneau în minte exact atunci cînd avea mai multă nevoie de ele.

Inconştient la început şi apoi amplificat de implanturile sale neurologice, auzul lui Rim percepu strigătul unei femei. Venea dinspre Abaţie şi nu dinspre Satul de Clone deci, teoretic, nu ar fi trebuit să îl intereseze. Misiunea lui de pază se referea la clone şi nicidecum la ceea ce se întîmpla în partea dinspre chiliile fraţilor. Şi totuşi strigătul se repetă, de data asta mai ascuţit şi trădînd parcă mai multă durere. Cu mersul său elastic, Rim se îndreptă spre sursa sunetelor, o

îngrămădire ciudată de arbuşti, un fel de labirint vegetal despre a cărui utilitate se întrebase şi peste zi. Pe măsură ce se apropia de tufişuri, strigătele femeii se auzeau din ce în ce mai bine. Erau ritmice şi punctate de gîfîiturile unui bărbat. Realizînd ce se petrece, Rim dădu să se întoarcă la locul său de pază cînd auzul său antrenat îi semnaliză că la scena mai asistau cel puţin încă doi bărbaţi. Curios, împinse tufişurile şi văzu doi călugări violînd o femeie. Auzind zgomot, cel de-al treilea, care părea să savureze doar spectacolul, se întoarse spre Rim şi păli.

— Ce faceţi aici? Ce-aveţi cu ea?

Fără ca măcar să se sinchisească de intervenţia lui Rim, unul dintre cei doi violatori întrebă scurt.

— Tu eşti, străinule? Rim parcă îţi spune!

Fără măcar să-şi încetinească ritmul mişcărilor, celălalt călugăr scoase un sunet gutural.

— Mmaaaaaahhhh. Ce dracu' nu-ţi vezi tu de treaba ta?

Rim era deja cu mîna la cingătoare, dar îşi aminti că ultimele sale confruntări cu Fraţii se soldaseră cu mai mulţi morţi decît ar fi fost necesar. Ceva îi semnaliza însă că lucrurile care se petreceau acolo nu erau în regulă. O rază de lună poposi pe chipul chinuit al femeii care aproape că nu mai putea respira şi îi întări convingerea că nu asista nicicum la o partidă oarecare de sex, ci la un viol.

— Femeia asta este de acord cu ce faceţi? întrebă Rim.

— Sfinte Augustine! Doar e Maria! Cine dracu' o întreabă vreodată pe Maria dacă o vrea?

— Vrei să spui că…

Cel de-al treilea călugăr îi puse o mînă în piept lui Rim vorbind cu blîndeţe.

— Nu te amesteca! Te asigur că faci o mare greşeală! Prea Fericitul Radoslav ştie…

— Că violaţi aici femeia asta fără apărare?

Tonul vocii lui Rim sunase ameninţător.

— Oarecum… Adică nu e nevoie să-i ceri voie ca să… Ştii tu… E Maria!

Rim înghiţi în sec şi încercă să se controleze. Faţa femeii îl atrăgea însă ca un magnet. Ochii negri, imenşi, păreau rugători.

— Încetaţi! strigă el deodată.

— Ei nu că asta-i bună! izbucni unul dintre violatori şi se desprinse de victima sa.

Eliberată, femeia îi strigă lui Rim:

— Salvează-mă, frate! De aproape o oră trec prin toate chinurile Iadului!

— Ce curvă nenorocită! strigă şi cel de-al treilea călugăr şi îşi însoţi vorbele cu o lovitură care izbucni în obrazul femeii.

Într-o fracţiune de secundă, raţiunea lui Rim notă cu tristeţe că avea să dea iarăşi tribut violenţei.

Rim puse mîna pe cel mai apropiat dintre călugări şi acesta încercă să-şi elibereze braţul printr-o schemă rotativă clasică. *Quintul* îi văzu axila expusă şi, într-un gest reflex îşi proiectă degetele dure precum oţelul într-o lovitură fulgerătoare. Unghiile pătrunseră prin carne, apucară de tendon şi traseră. Urletul de durere al călugărului era neimportant, pentru că Rim trebuia să se apere de furia unui atac simultan din părţi. Sări exact atît cît era necesar pentru a lovi ambele bărbii ale călugărilor simultan. La aterizare, singurul sentiment al lui Rim era că pe Veche Terra nu se afla nici un cunoscător adevărat, în măsură să aprecieze graţia cu care lovise.

Sălbatici.

Spre marea uimire a lui Rim, călugării nu se dădură bătuţi după prima ciocnire. Deşi cu mîna dreaptă şiroind de sînge, primul dintre ei se năpusti spre *quint*, sperînd să-l dărîme sub greutatea trupului său masiv. Rim fandă spre dreapta, dar acolo îl aştepta un alt atac. Pară însă fără probleme lovitura de pumn a celui de-al doilea călugăr şi, tocmai cînd se pregătea să răspundă pe lîngă braţul întins al atacatorului său, realiză că unul din călugări se deplasase destul de mult în lateral.

Mintea antrenată a lui Rim realiză instantaneu că fratele-ostaş se pregătea să folosească o armă lans-proiectil de un fel oarecare şi sări cît putea de sus. Şuieratul proiectilului veni imediat, ca o confirmare.

Arbaletă! Ce copil!

În timp ce ateriza, Rim ştia că proiectilul declanşase un mecanism de luptă pe care îl deprinsese atît de bine încît doar cu greu îl mai putea controla. Maestrul Rajji îl învăţase că implantul neural nu făcea doi bani fără o voinţă adevărată, în măsura să îl folosească la adevărata lui valoare şi că, deci, nu era defel un fel de a trişa în luptă. „Să spunem că e un pariu cu viaţa“, zisese el imediat după operaţie, folosind cuvinte al căror înţeles Rim îl desluşea abia acum. Anii lungi în care învăţase însă să controleze complicata serie de sinapse predefinite, care controlau muşchi din întregul său corp pentru realizarea a două sute treizeci şi trei de rutine de luptă avuseseră şi partea lor proastă. Rim era probabil cel mai bun luptător al Imperiului, învingea întotdeauna, dar ajunsese să nu mai poată controla felul în care obţinea victoria. Atacul cu proiectile era cel mai eficace dintre stimulii care îl transformau într-o extraordinară maşină de luptă.

Abia ce făcuseră contact cu pămîntul că picioarele sale se lansară într-un dans drăcesc, acompaniate parcă de zvîcnetul surd al lamei de accun. Ca orice alt martor al luptelor lui Rim, Maria văzu doar o umbră care se agită şi apoi corpurile însîngerate ale călugărilor căzînd

descăpăţînate.

— Aaah, striga Maria cu o intonaţie care îl făcu pe Rim să tresară.

— S-a întîmplat ceva? Te-am lovit?

Femeia tremura ca varga, gîfîia şi abia reuşea să rostească vorbele corect:

— Trebuie să mergem la Abate! Prea Fericitul Radoslav trebuie să afle de asta. Imediat! Altfel sîntem pierduţi. Dacă ne găsesc ceilalţi…

— Crede-mă că sîntem în perfectă siguranţă.

— Aşa crezi?

Maria sări în picioare şi se apropie atît de mult de Rim încît *quintul* putu să îi simtă respiraţia grea.

— N-am mai văzut un luptător ca tine, dar te asigur că nu vei putea să scapi de două sute de arbaletieri.

Ba pot. Dar nu te-aş putea salva pe tine.

Rim încuviinţă din cap şi porni repede pe urmele femeii. În cinci minute intrară într-un pavilion micuţ din spatele consistoriului. La uşă stătea un călugăr care le aruncă o privire de gheaţă. Ochii lui zăboviră puţin pe pieptarul pătat cu sînge pe care Rim îl purta peste rasa regulamentară a novicilor.

— Vrem să-l vedem pe Abate! spuse Maria cu voce autoritară.

— Ştii bine că nu poate fi deranjat la ora asta! veni răspunsul pe un ton gîjîit.

— Prea Fericitul Radoslav mi-a spus că mă va primi la orice oră şi sînt sigură că, dacă te vei gîndi, vei vedea că şi ţie ţi-a spus acelaşi lucru.

— Aşa este. Dar în instrucţiunile mele nu a fost niciodată vorba să vii însoţită. Mai ales de el! De altfel nu ştiu dacă asta nu e chiar strict…

— Ascultă, poponar nenorocit! Am să intru la Stareţ şi discuţia asta o să înceteze înainte să ne ducă pe amîndoi la pierzanie! Du-te şi trezeşte-l, că altfel…

— Altfel ce?

Rim făcu un pas lateral şi îşi încrucişă braţele peste piept, zîmbind uşor. După musculatura gîtului ştia că bărbatul din faţa lui este un războinic încercat. Înfrîngerea lui nu ar fi putut veni decît dacă era atacat prin surprindere sau dacă ar fi făcut vreo greşeală. Asta i-ar fi folosit însă dacă s-ar fi luptat cu oricine altcineva în afara unui *quint*. Şi asta chiar şi în lipsa lamei de accun, care nu putea fi folosită în spaţii închise. Era prea periculos. O făcuse de două ori, dar nu dorea să repete încercarea.

— Te asigur că şi Abatele vrea să ştie că am fost atacat şi am omorît trei dintre tovarăşii tăi.

— M-au violat şi omul asta pe care nu-l cunosc m-a salvat!

Ochii călugărului se măriră şi, ca şi cum aceste ultime argumente

ar fi contat mai mult decît insistenţa iniţială a Mariei, se întoarse repede şi porni pe un coridor în întunericul căruia dispăru imediat. După trei minute se întoarse cu Abatele pe urmele sale şi se retrase apoi în colţul camerei.

— Doamne Dumnezeul meu, de ce mă pui la încercare cu asemenea acte de prostie?! De ce ai mai omorît încă trei dintre fraţii noştri?

— Fraţii tăi violau cu bestialitate această femeie care mi-a implorat ajutorul. Nu am dorit să îi omor, ba chiar i-am tratat cu blîndeţe la început, dar apoi au încercat să mă ucidă cu o arbaletă, de felul celei pe care o agită pe sub rasă şi nenorocitul tău de paznic.

Abatele îl fulgeră cu privirea pe călugăr.

— Aici numai eu comand cine şi cînd moare!

— Sfinţia Ta, a omorît nouă oameni în numai o săptămînă. În ritmul acesta ne va ucide pe toţi, unul cîte unul…

— Violenţa e un tărîm periculos, în care mulţi se avîntă crezînd că îi cunosc adevărata esenţă, rosti rar Rim. De o asemenea trufie învaţă un *quint* să se ferească la începutul iniţierii sale. Iar după ce a ajuns ceea ce trebuie să fie, viaţa lui e o perpetuă lecţie de blîndeţe adresată celor din jur.

— Halal blîndeţe! strigă călugărul, încercînd zadarnic să-şi ascundă nodul din gît. Ce vrea să zică cu asta?

— Că ne poate ucide pe toţi înainte ca noi să ne dăm seama ce se întîmplă, spuse Abatele.

— Înseamnă că e periculos, că trebuie…

— N-aş zice. Eu cred mai degrabă că îndemînarea lui în a ucide oameni este o slăbiciune.

Rim îşi miji ochii.

— Cum aşa, Sfinţia Ta?

Fu rîndul Stareţului să zîmbească:

— Pentru că, dacă mai ucizi vreun frate de-al nostru, o să consider gestul tău ca o agresiune a curţii imperiale împotriva Abaţiei şi…

— Şi o să declanşezi un bombardament orbital asupra mănăstirii ăsteia, fiindcă supuşii tăi mă provoacă mereu. Şi asta este o negare a Favorii Istorice de care Împăratul meu nu va întîrzia să afle. Vorbeşte, femeie, şi spune cum s-au petrecut lucrurile! se întoarse Rim către Maria.

— Mi-e teamă, Sfinţia Ta că străinul are dreptate. A fost provocat să îi omoare, deşi sînt convinsă că, dacă fraţii ar fi ştiut de ce e în stare, ar fi fugit mîncînd pămîntul. S-a petrecut ceva magic.

Abatele se aşeză pe un scaun modest. Barba îi era încîlcită iar ochii roşii şi împăienjeniţi de somn

Alcool? Neurostimulente?

— Rimio de Vassur, slujitor imperial! O să trec cu vedere acest nou incident violent în care ai fost implicat. De asemenea, mîine dimineaţă voi da ordine clare ca nimeni să nu te mai atingă decît sub rezerva pedepsei cu excomunicarea. Ţi se recunoaşte dreptul la autoapărare… Orice altă crimă pe care o înfăptuieşti în Abaţie va fi însă pedepsită cu moartea.

Abatele făcu o pauză şi continuă pe un ton domol.

— Şi nu te amăgi că abilităţile tale de luptător te pot salva din mîinile a douăsprezece mii de călugări hotărîţi.

Văzînd zîmbetul subţire al lui Rim, Abatele continuă amuzat la rîndu-i.

— Iar dacă ne poţi învinge pe toţi, atunci nu o să mai rămînă nici un suflet de la care să storci informaţii. Şi misiunea ta va fi un eşec.

— Promit, Sfinţia Ta, să mă abţin pe viitor, dacă nu sînt provocat.

Abatele se ridică cu greutate de pe scaun, ţinîndu-se cu mîna de spate şi gemînd uşor.

Se preface. Şi e jalnic.

— Eşti liber să pleci acum! Eu o să ascult povestea sorei Maria ca să aflu cum s-a putut întîmpla grozăvia asta. Poţi să te întorci la postul tău. Parcă eşti de gardă la lazaretul nostru…

Rim încuviinţă scurt din cap şi o mai privi o dată pe femeie ca să-şi întipărească în minte trăsăturile ei. Era hotărît să o mai caute, din motive pe care nu avea curaj să le analizeze. Trînti uşa în urma lui. Era felul său de a avea ultimul cuvînt. Dar şi un zgomot puternic menit să disimuleze direcţia în care dorea să-şi îndrepte paşii. Reflexe de militar.

Cartea zbură prin aer şi, dacă Maria nu s-ar fi ferit, probabil că ferecăturile greoaie de aur i-ar fi spart buzele.

— Tîrfă nenorocită! Te-a excitat sîngele? Asta a fost, nu? Ei, eşti satisfăcută acum?

Femeia începu să rîdă cu hohote groase, nestăpînite.

— Să fi văzut cum i-a bătut. A fost colosal! Chit că masturbarea nu e chiar în stilul meu… Părinţele, n-am mai avut aşa un orgasm de cînd am făcut-o amîndoi în altar!

Abatele nu se obosi să o contrazică. Ştiau amîndoi că asemenea lucru nu se întîmplase.

— A fost atît de drăguţ! Tocmai îi provocasem pe ăia trei la o partidă şi se comportau ca vai de capul lor. Unul era terminat după numai jumătate de oră! Iar Dumnezeu mi-a trimis un bărbat adevărat, nu ca fătălăii ăia de călugări, care n-au reuşit nici măcar să îi clintească un fir de păr din cap. Păcat însă că s-a desfăşurat totul atît de repede. Dacă se mai juca puţintel cu ei, sînt sigură că m-aş fi simţit chiar mai bine.

Abatele se întoarse spre călugărul paznic şi, fără vorbe îi indică să

părăsească încăperea. Fratele-ostaş ieşi din cameră şi se postă afară, în faţa uşii grele. Sigur că nu mai poate fi auzit de nimeni, Radoslav rosti cu glas aspru, ameninţător.

— Eşti rezultatul strădaniei a două generaţii. Sute de fraţi savanţi au muncit ca să aranjeze condiţiile în care să creşti şi mai ales ca să controleze ceea ce trebuie să devii.

Sărind de pe scaunul ei, Maria se opri pe masă, în patru labe. Rasa largă lăsa să i se vadă sînii mari, cu sfîrcuri groase.

Scîrbos. Şi cînd te gîndeşti că militarul ăla e aproape îndrăgostit…

— Şi nu mi-ai repetat tu, părinţele, că nu v-am înşelat niciodată aşteptările? Nu sînt eu oare tot ceea ce aţi dorit de la mine? Cine e de vină că sînt aşa cum sînt dacă nu împuţiţii ăia de fraţi-savanţi care mă sîcîie cu întrebările lor şi îmi împuie capul cu fel de fel de sfaturi? Şi nu mai spune oare Sfîntul Augustin că n-ai cum să păcătuieşti pe lumea asta decît faţă de oameni? Mie nu-mi pasă de oameni. Sînt cu milioanele în cîmpie! Ia de acolo şi completează-ţi haita de psihopaţi!

Abatele ştia că Maria are dreptate. Dar asta nu schimba cu nimic esenţa periculoasă a celor întîmplate.

Doamne Dumnezeule, semnele se învolburează şi calea e din ce în ce mai întunecată, chiar şi pentru lumina unei credinţe neţărmurite.

— Cel pe care tocmai l-ai numit bărbat adevărat este un spion pe care Imperiul m-a obligat să îl primesc în Abaţie. Dintre toţi oamenii din univers, el este ultimul care ar fi trebuit să afle că exişti.

Abatele povesti pe scurt istoria venirii lui Rim şi a acceptării sale ca ucenic. Îi spuse şi că misiunea lui evidentă era să smulgă cît mai multe dintre secretele Abaţiei şi mai ales pe acela al creării religiilor lucrative.

Pe măsură ce bătrînul povestea cu voce egală, de pe faţa femeii se ştergea mina obraznică pe care o arborase la început.

— Sfinte Augustine, dar oare cu ce-am greşit să ne trimiţi un asemenea om?

Abatele desenă un cerc în aer cu degetele împreunate.

— Adevărat zici! Şi pe mine mă preocupă lucrul ăsta. Din păcate însă, tainele mi se refuză.

— Va trebui să o trimiţi pe sora mea…

— Ba dimpotrivă!

Maria duse o mînă la gură într-un gest de mirare supremă.

— Doar nu vrei…

— Ba da. E vrerea Domnului nostru şi a Sfîntului Augustin. Faptul că el te-a descoperit e un semn divin. Şi, fiindcă este un *quint*, probabil că nu e cu nimic mai prejos decît Stin. Dacă Împăratul foloseşte împotriva noastră un asemenea om, nu putem nicicum să ne permitem

luxul de a nu face apel la una dintre cele mai redutabile şi mai tainice arme de care dispunem. Ai văzut ce privire avea?

Maria încuviinţă mut.

— E gata îndrăgostit de voi…

— Vieţile noastre sînt în mîinile Domnului. Ne-am născut din imaginaţia lui Bogumil şi sfîrşim prin a fi miresele Sfîntului Augustin cel Nou.

Chipul Abatelui arăta o oboseală fără margini.

— Ce-mi spui despre Stin?

— Nimic. Totul merge bine. Mîine încep să îi predau primele învăţături ale Sfîntului Augustin din Hippona. O să fie pregătit atunci cînd vei avea nevoie de el.

— Cei din Alderbaraan par să aibă nevoie de o nouă Lume Agricolă destul de curînd. Urgentează te rog educaţia lui…

— Cum spui, Sfinţia Ta! Dar să ştii că nu ai fost niciodată atît de aproape de blasfemie ca acum. Străinul ăsta nu e nicicum un Mîntuitor!

Maria ieşi din încăpere cu paşi înceţi şi Abatele auzi uşa închizîndu-se chiar în momentul în care începea să urce scările.

Doamne Dumnezeule, simt Armaghedonul Tău aproape. Ştiu că e o trufie să cred că, dintre toţi iluştrii mei înaintaşi, m-ai ales tocmai pe mine să sun goarna Ultimului Război, dar semnele sînt atît de clare! Nu se poate ca Rim să se fi întîlnit cu Maria altfel decît cu un scop pe care numai Tu poţi să-l întrevezi.

Maria mai avea o soră geamănă şi identică din punct de vedere genetic, fiindcă erau amîndouă clonele primei fiice a Prea Fericitului Bogumil, stareţul care condusese mănăstirea cu două generaţii în urmă. Maria originală murise în cea mai sălbatică dintre şarjele barbarilor din ultimele trei sute de ani. Tatăl său decisese că trebuie să o readucă la viaţă şi atunci apăruse primul cuplu de Marii. Spre disperarea lui Bogumil, fraţii-savanţi în aduseseră înapoi doi copii în loc de unul, fiindcă se temuseră ca nu cumva una din clone să moară la naştere. Fetiţele fuseseră însă amîndouă sănătoase. Bogumil alesese una dintre ele pentru a fi crescută în iatacurile sale, iar pe cealaltă o mutase în cea mai sigură temniţă din Abaţie: Satul de Clone.

Voinţa Domnului a fost însă ca fetele să crească fără să afle una de alta. Cea din Satul de Clone excela într-un comportament libertin, în timp ce cealaltă, crescută în canoanele stricte ale credinţei era o doamnă desăvîrşită. Din păcate însă, clona Mîntuitorului a ales să o iubească dincolo de orice raţiune tocmai pe fiica lui Bogumil. Văzîndu-se pus în situaţia de a rata o întreagă populaţie de clone din cauza unei iubiri nefericite, Bogumil o ucisese pe Maria din satul de clone şi îşi introdusese în loc propria fiică, împărtăşindu-i toate secretele Abaţiei. Virtuţile celei de a doua Marii nu au întîrziat să-şi

facă efectul şi în numai opt luni, Alambicul de Dumnezeu a rodit din plin.

Fraţii-savanţi au descoperit curînd ce armă redutabilă creaseră şi au început să o perfecţioneze. De atunci se specializaseră şi aveau la dispoziţie în permanenţă cel puţin un cuplu de Marii. Una era o tîrfă perfectă, iar cealaltă – întruchiparea virtuţii. Apoi dezvoltaseră o sumă de teste şi împrejurări în urma cărora alternau subtil contactul Mîntuitorului din satul de clone cu una sau cu alta dintre Marii. Înzestrate cu o inteligenţă drăcească, femeile deveniseră catalizatorul care ameliorase timpul mediu de maturare a populaţiei de clone şi asigura bunăstarea prezentă a Abaţiei. Toate acestea aveau însă un preţ: Mariile ştiau aproape tot ce se putea şti despre tehnologia cu care Abaţia îşi distila religiile lucrative. Nici nu se putea gîndi la eventualitatea în care Rim ar fi reuşit să o facă pe una dintre Marii să îi spună chiar şi jumătate din ceea ce ştia.

După trei generaţii de asemenea cupluri de clone, Abaţia fusese cît pe ce să exploateze comercial descoperirea sa. Fiindcă fraţii-savanţi constataseră că Mariile posedau o infinită forţă de seducţie atunci cînd erau folosite judicios în raport cu personalitatea celui care trebuia atacat. Ce bărbat ar rezista invitaţiei unei călugăriţe, rostite pe un ton lasciv, de a o viola sălbatic? Şi dacă există un asemenea bărbat, nu ar capitula el oare în faţa unei tîrfe care îl îndeamnă să se roage împreună cu ea? Cuplul Mariilor era una dintre cele mai puternice arme ale universului cunoscut şi de aceea, primul edict al lui Radoslav fusese interdicţia folosirii acestui fel de control în alte scopuri decît acela al maturării populaţiei de clone.

Timpurile se schimbau însă. Dacă imperiul îşi trimisese arma sa cea mai de temut, un *quint*, Stareţul era convins că şi Abaţia avea dreptul de a folosi loviturile sale cel mai puternice.

Femeia pe care o salvase Rim de la moarte avea să se întoarcă în Satul de Clone, pentru că Stin era într-o perioadă în care trebuia culpabilizat, înlocuindu-şi sora virtuoasă. Schimbul se făcea nu prin Biserica Alambicului, ci printr-o cabană pe sub care era săpat un tunel.

Ultima generaţie de Marii avea însă ceva schimbat. Pentru a preveni o inexplicabilă tendinţă spre temperarea exceselor şi a uniformizării caracterelor celor două clone, fraţii-savanţi creaseră o dependenţă genetică de sex pentru una din ele şi o puternică latură emoţional-religioasă pentru cealaltă. Rezultatele se îmbunătăţiseră, femeile devenind mai eficiente în modelarea personalităţii tînărului Mesia. În schimb, deveniseră mult mai greu de controlat. Trebuia să îşi schimbe mai des rolurile şi aveau nevoie de mai mult timp liber, una pentru interminabile şi savante orgii, iar cealaltă pentru post negru şi meditaţie. Abatele se întreba care din ele era mai de

încredere. El o prefera pe cea dependentă de sex…

9

Consensul nu există. Noi ştim cel mai bine acest lucru, deşi între noi nu cunoaştem decît consensul.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Consiliul de Coroană era fantoşa care ar fi trebuit să demonstreze universului întreg că destinele a peste 1200 de miliarde de oameni şi clone erau conduse de un organism colectiv. În realitate însă, reprezentanţii celor cinci familii ducale nu votaseră niciodată împotriva voinţei Împăratului deşi, teoretic, ele ar fi putut să contracareze votul lui, ale celor cinci *quinţi* şi al celuilalt membru al familiei domnitoare, care îl seconda conform statutului pe suveran în consiliu. De mai bine de 200 de ani însă, nici un *quint* nu mai participase la şedinţe, semnarea în favoarea împăratului a procurii pentru votul în consiliu devenind un fel de ceremonial la învestirea sa. Cu alte cuvinte, Bela avea şase voturi pentru sine şi pe cel al tatălui său şi asta era de ajuns pentru a bloca practic orice iniţiativă care nu convenea dinastiei Boszt. Şi mai era, desigur, şi precedentul de neuitat al familiei Williams, care votase cu mai bine de două secole în urmă împotriva voinţei Împăratului. În mai puţin de zece ani se transformase din familie ducală în clan pribeag, pierzîndu-şi planeta ca urmare a unui atac-fulger al forţelor armate imperiale conduse de toţi *quinţii*. Evident, existase un pretext oarecare, dar el fusese atît de insignifiant, încît istoria nici măcar nu-l înregistrase.

În condiţii normale, Bela VII nu ar fi avut de ce să se teamă de şedinţa unui Consiliu de Coroană. Oportunitatea punerii în discuţie a unei chestiuni atît de delicate cum era aceea a zeţilor constituia în sine o problemă. Discuţia cu tatăl său şi veştile nu foarte liniştitoare care îi parveniseră din Abaţie îl făceau să fie îngrijorat.

Se îmbrăcase cu o uniforma simplă, fără grade, dar plină de însemne subtile, menite să arate oricui adevărata structură a puterii imperiale. Peste piept purta o diagonală cu o reprezentare a celor şase cercuri care simbolizau stelele de la care începuse ascensiunea dinastiei Boszt. Pe umărul stîng avea trei grupuri de cîte cinci ţinte din platină strălucitoare, o aluzie foarte clară la devotamentul necondiţionat de care se bucura din partea *quinţilor*. Implicaţiile militare ale acestei alianţe erau mai evidente chiar şi decît cea a brelocurilor minuscule care atîrnau la brăţara de pe mîna dreaptă: un cerc pentru Abaţie şi un fulger pentru planeta-far Kyrall, două teritorii independente, dar care juraseră credinţă Imperiului. Lîngă aceste două mici figurine se legăna simbolul antic corespunzător literei Z, dar care era atît de discret încît Bela se îndoia că vreunul din delegaţii

familiilor ducale îl observase.

— Nu vă ascund defel speranţa mea că şedinţa de astăzi a Consiliului de Coroană va fi una istorică, pentru că ea este menită să marcheze începutul schimbării uneia dintre cele mai vechi rînduieli din Imperiu: obţinerea populaţiilor de clone cu care exploatăm Lumile Agricole. Tocmai din pricina acestei importanţe vă previn încă de la început că, după ce veţi fi votat, urmează să fiţi condiţionaţi hipnotic pentru păstrarea secretului absolut asupra celor discutate.

Krog, delegatul familiei Saalun, îşi muşcă buza şi privi repede spre Han, singurul moştenitor al casei Lee. Acesta însă rămăsese cu ochii pironiţi la Bela, la fel ca şi Cullele Mwan. Singur John Robertson scoase un sunet care ar fi putut însemna orice, dar care era evident că doreşte să-i mascheze uimirea. Pînă şi bătrînul Caadarick Mustersson părea că renunţase la proverbiala sa moliciune şi privea cu ceva mai multă viaţă la Împăratul său. Ca şi cum Bela ar fi spus cine ce banalitate, Kasser sorbi uşor din sucul de mere care îi ţinea de la o vreme loc de vin.

— Măria Ta, vorbele pe care tocmai le-am auzit ne pun pe mare zdruncin, vorbi Han într-un final. Pe de o parte, ştim că nu obişnuieşti să faci glume despre lucruri atît de serioase, iar pe de alta, Abaţia mi se pare nu numai mai eficientă ca oricînd, ci şi mai puternică decît a fost vreodată. Banii pe care emisarii ei…

Bela zîmbi, încercînd să îşi întipărească pe chip o condescendenţă despre care pînă şi el ştia că nu poate părea decît o mască falsă pentru cei care îl cunoşteau cît de cît.

— Istoria, domnilor, e hărăzită acelora care pot privi dincolo de ea! De altfel, cam asta repetă mereu şi Abatele. Vă asigur că avem nu numai toate mijloacele, dar şi motive mai mult decît suficiente să transformăm Abaţia în ceea ce ar fi trebuit să fie ea dintotdeauna: un lăcaş modest de preoţi săraci şi supuşi.

Krog îşi drese glasul şi rosti cu voce cumpănită:

— Înălţimea Ta, nimeni nu va fi în această încăpere atît de făţarnic încît să nu accepte că una dintre cele mai mari frici ale oricărei unităţi administrative a Imperiului este că fie nu va avea destui bani, fie va fi refuzată de Abaţie cînd va avea nevoie de o nouă Lume Agricolă. De asemenea, nu e un secret pentru nimeni că ritmul de un set de clone la 20 de ani este de-a dreptul nesatisfăcător în prezent şi nu poate fi considerat pe termen lung decît ca o stavilă în dezvoltarea unei omeniri cu adevărat cuprinzătoare.

— Vorbeşti cu îndreptăţire, nobile Krog. Ba chiar aş vrea să generalizez cele spuse de tine, înclină Împăratul cu mulţumire din cap. Singura resursă finită a omenirii este în acest moment forţa de muncă…

— Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o în ultima

vreme, izbucni Kasser în rîs. Oamenii, dacă sînt atît de dornici de a se întinde, ar trebui să facă exact ceea ce au făcut strămoşii noştri. Să colonizeze planete şi să le muncească ei înşişi. Nu forţa de muncă ne lipseşte, fiule, ci sîrguinţa. Am uitat cu toţii cum se ară un ogor şi cum se taie copacii falnici din păduri, cum se cresc vitele… Singura resursă limitată e voinţa!

— Pui la îndoială edictul Korona? întrebă scurt Împăratul.

— Nicidecum! Spun doar că interdicţia oamenilor de a munci fizic se referă tocmai la limitarea unei explozii incontrolabile a ritmului în care creşte omenirea. Spun că marele Korona a dorit ca noi să depindem de Lumile Agricole tocmai pentru a nu păţi cu întreaga Galaxie ceea ce am păţit pe Terra înaintea primelor colonizări. Dar fiindcă ştia că la conducerea Imperiului vor veni şi oameni ca tine, a preferat să dea planului său un aspect dogmatic, de regulă care trebuie numai urmată, fără prea multă judecată. Dacă omenirea vrea să se extindă, o poate face şi fără distrugerea Abaţiei. Ce vrei tu, Bela, e cu totul altceva.

Uimiţi de spusele bătrînului Kasser, reprezentanţii familiilor ducale îşi plecară capetele privind în direcţii care nu le-ar fi putut oferi nimic interesant de văzut.

— O să trebuiască să-l scuzaţi pe tatăl meu. E tulburat astăzi fiindcă ştie deja ce urmează să vă împărtăşesc şi probabil că acest lucru îi devoalează esenţa retrogradă, absolut de înţeles avînd în vedere vîrsta sa. Schimbarea e un atribut al tinereţii, tată!

— Ca şi nesăbuinţa, mormăi Kasser.

— Se prea poate, dar ce-ar fi să-i lăsăm pe onorabilii noştri invitaţi să decidă singuri asupra a ceea ce doresc să le propun?

Bătrînul dădu din mînă a lehamite şi se ridică de la masă, aşezîndu-se pe pervazul ferestrei ca să privească imensele crucişătoare şi nave de transport care pluteau pe orbite joase.

Bela începu să povestească despre lumea zeţilor. Planul său era simplu: izolarea unei familii de zeţi şi apoi manipularea felului în care matca îşi controla lucrătorii pentru ca aceştia să întreprindă exact lucrările dorite de stăpînii Lumii Agricole. Pentru a se face mai bine înţeles, Bela folosi proiectorul holografic din centrul mesei de consiliu pentru a prezenta înregistrările realizate de primii descoperitori ai planetei şi apoi de Rimio de Vassur. Edificiile uriaşe, numărul imens şi extraordinara îndemînare a lucrătorilor zeţi, cifrele demografice trucate cu grijă pe baza unei „dinamici a apariţiei de noi stupi“, dar în special încrederea neţărmurită care părea să îl anime pe Împărat îi convinseră repede pe membrii Consiliului de Coroană. Cînd Bela încheie prezentarea proiecţiei economice a primelor rezultate ale unei asemenea schimbări, reprezentanţii familiilor ducale erau deja convinşi deşi păreau temători. Fără să poată sesiza adevăratele

dimensiuni ale amănuntelor care nu le erau dezvăluite, bănuiau că nu li se spune totul.

— Înălţimea Ta, este de aşteptat ca aceste regine să fie inteligente? În sensul uman al cuvîntului? Pentru că dacă va fi aşa, înseamnă că avem primul contact al omului cu o civilizaţie extraterestră.

— Acesta este şi motivul pentru care am convocat acest Consiliu de Coroană, care nu va fi deloc formal, fiindcă intenţionez să nu-mi iau pe umeri povara singulară a hotărîrîi destinului omenirii într-un moment atît de important. Da, se pare că mătcile sînt inteligente şi vă cer acordul să le folosesc pentru înlocuirea populaţiilor de clone de pe Planetele Agricole. Conştiinţa lor de sine, presupusă deocamdată de noi fiindcă nu am ajuns la nici o asemenea regină, este şi motivul pentru care investigaţiile noastre au fost discrete şi hmmm, întinse pe mai bine de cinci decenii…

Han Lee fluieră uşor.

— Să înţelegem că tatăl Înălţimii Voastre ştia şi el de aceşti zeţi?

— Evident. Au fost descoperiţi în timpul domniei lui, dar a ţinut acest lucru secret dintr-o pornire pe care deşi nu o apreciez, o înţeleg perfect. Revoluţia pe care o vor produce zeţii în cadrul civilizaţiei umane va fi poate cea mai importantă din istorie. Rasa umană se va putea de-acum dedica exclusiv artelor şi inovaţiei ştiinţifice.

— Da, da! Sau statului degeaba, trîndăvelii îmbelşugate, adevărata vocaţie a supuşilor tăi, izbucni Kasser.

— Nu te înţeleg defel, tată! Situaţia actuală e exact la fel. Lumile Agricole…

— Sînt prea puţine! Şi de aceea oamenii nu se înmulţesc peste măsură!

Bela ridică mîinile în sus într-un semn de neputinţă.

— Înţeleg că în familia imperială domneşte un dezacord în privinţa căii de urmat, vorbi sîsîit Caadarick Mustersson.

Kasser îşi îndreptă spinarea, îl privi cu dispreţ pe bătrînul blond care spusese o platitudine îngrozitoare şi începu să se plimbe prin încăpere, lăsîndu-se dus de obişnuinţa anilor lungi în care ţinuse asemenea cuvîntări.

— Nu voi intra defel în amănunte, domnilor, ci voi accepta reproşul fiului meu. Sînt într-adevăr bătrîn şi asta mă face să văd lucrurile altfel. Bela spune că le percep mai înfricoşătoare decît sînt ele de fapt. Eu spun că le văd în adevărata lor profunzime. Cine are dreptate? o să vă întrebaţi. Tinereţea sau experienţa? N-aveţi decît să priviţi în propria conştiinţă şi să răspundeţi. Pînă atunci însă, aş vrea să vă atrag atenţia asupra unor puncte slabe ale planului imperial, care pot transforma toate cele proiectate de fiul meu într-un dezastru cu dimensiuni galactice.

Abaţia nu e o adunătură de scursori care se prefac a fi religioase, ci o instituţie care a reuşit nu doar să-şi impună punctul de vedere politic, ci să-şi cîştige şi o bunăstare economică de invidiat. Reacţia unei asemenea entităţi confruntate cu dispariţia este imprevizibilă. Nu putem şti ce au pregătit călugării augustinieni în cincizeci şi două de generaţii. Armele lor pot fi cumplite! Abaţia e prea veche pentru ca să dispară fiindcă noi am găsit nişte furnici cu trup de elefant. Iar dacă la acest lucru mai adaugăm şi fanatismul religios al călugărilor, mi-e teamă că, procedînd după planurile fiului meu, vă veţi război multe veacuri cu Abaţia…

— Asta e problema mea! strigă Bela. Un bombardament orbital…

— …Nu va arăta decît că nu ai înţeles nimic din ceea ce încerc să-ţi spun. Chiar crezi că armele cele mai redutabile ale Abaţiei sînt „depozitate“ în cîmpia Pannoniei a Vechii Terre? Chiar crezi că pot fi distruse cu o bombă?

Cullele Mwan, care se trăgea de barba albă ce contrasta frumos cu chipul său negru, vorbi pentru prima dată.

— Înălţimile Voastre! De ce să nu examinăm planul concret al Împăratului nostru şi să ne spunem părerea asupra fiecărui pas? În felul acesta poate că vom înţelege şi noi cîte ceva şi poate că vom putea fi şi de ajutor.

— Aşa este! se repezi Bela.

— Nu veţi face decît să vă pierdeţi în amănunte, fără să vedeţi adevărata esenţă a ceea ce doreşte să întreprindă.

Tăcerea celor cinci delegaţi îl făcu pe Kasser să bată în retragere şi să se cufunde într-o tăcere furioasă.

— Primele două etape ale planului s-au desfăşurat deja cu succes. Întîi am cartografiat planeta Z şi am făcut o evaluare a populaţiilor băştinaşilor, pe care o să-i numim deocamdată de zeţi. După estimările noastre, într-o primă etapă putem înfiinţa cel puţin o sută de Lumi Agricole.

Bela savură rapiditatea cu care lăcomia se instalase pe feţele celor din jurul mesei. O sută de Lumi Agricole? În condiţiile în care Abaţia abia dacă furniza şase pe secol! Chiar şi cele mai sărace dintre districte şi-ar fi putut permite o Lume Agricolă proprie.

— Concomitent, se lucrează la studiul atent al viruşilor care stau la baza comenzilor pe care le emite matca spre lucrătorii ei. Savanţii noştri au izolat deja cîteva secvenţe esenţiale ale informaţiei şi pot în mare măsură crea viruşi care să ne facă să ne atingem scopul. Nu vă ascund însă că producţia unor asemenea viruşi şi testarea lor este îngreunată, din păcate, de faptul că metodele noastre de manipulare genetică sînt încă destul de primitive. Această consideraţie, dar şi necesitatea absolută a unui control oarecare asupra Abaţiei în decursul evenimentelor viitoare m-au făcut să trec la cea de a doua etapă a

planului meu, şi anume aceea de a-l introduce pe Rimio de Vassur în inima Abaţiei.

Un murmur străbătu încăperea:

— Nu au să accepte niciodată un *quint* în citadela lor, clătină din cap Han.

— Ba chiar au făcut-o…

— Spune-le cu ce preţ! strigă Kasser.

Bela îşi privi tatăl cu o expresie îngheţată.

— Distinsul meu părinte vrea să vă spun că am făcut uz de o prevedere secretă a tratatului nostru cu Abaţia, care spunea că un Împărat are voie să ceară o favoare, dar numai una pe parcursul întregului tratat, împotriva căreia Abatele nu se poate opune, cu condiţia să nu i se ceară distrugerea sau înstrăinarea Abaţiei, a lui însuşi sau a vreunui frate din ordinul călugărilor augustinieni.

Krog vorbi cu precauţie:

— Să înţelegem că pentru schimbarea clonelor de pe Lumile Agricole aţi uzat de cea mai puternică armă pe care o aveaţi împotriva Abaţiei? întreba John Robertson.

Împăratul schiţă un gest vag:

— Şi tatăl meu mi-a reproşat că am renunţat la un imens avantaj tactic, cerînd Abaţiei să-l accepte pe Vassur. Poate că aşa este… Dar la ce bun o armă pe care nu o foloseşti niciodată? Un argument istoric pentru decizia mea e însăşi Vechea Terra. 82 de ani de la primul bombardament nuclear cu toţii au păstrat bomba ca pe o descurajare. Şi la ce le-a folosit? Astăzi planeta e un deşert radioactiv. Avantajele tactice au prostul obicei de a se perima în timp. Pînă la urmă, toţi au construit bomba şi descurajarea nu a mai avut nici un sens. Eu unul prefer acţiunea… Iar folosirea Favorii Istorice este numai decizia mea.

Cullele Mwan se foia pe scaun, aşa că toată lumea se întoarse către el.

— Nu doream să zic ceva neapărat, spuse repede bărbatul, văzînd că toate privirile sînt îndreptate spre el. Dar dacă ar fi să zic, mi-e teamă că ar trebui să mă alătur seniorului Kasser şi să spun că folosirea unui asemenea favor e o chestiune complicată şi îndrăzneaţă. Mai ales că nu avem nici o garanţie…

— Garanţie? Ai înnebunit? Încercăm să schimbăm destinul omenirii şi tu vrei garanţii? întrebă Bela.

— Universul se poate schimba în multe feluri, din moment ce mintea ta a decretat că trebuie să se schimbe, strigă Kasser. Unul din ele ar fi eliminarea edictului Korona. În cei nouă sute de ani de cînd se aplică, nu s-a înregistrat vreo mărire semnificativă a ritmului dezvoltării tehnologiei!

Bela lovi violent în masă şi în sala de consiliu se lăsă imediat o tăcere grea.

— În Abaţie am trimis un *quint*! Alţi doi se află pe Z! Nu se poate ca planul nostru să nu reuşească. De aceea o să vă spun care ar trebui să fie restul etapelor. După ce Vassur va fi deprins destule cunoştinţe sau va fi răpit un călugăr destul de competent pentru a ne putea ajuta în sinteza viruşilor de pe Z, o să denunţăm unilateral tratatul de pe Eridani şi vom declanşa un bombardament orbital asupra Abaţiei pentru a o împiedica să se opună colonizării cu zeţi a viitoarelor noastre Lumi Agricole. De asemenea, misiunea lui Vassur este şi de a afla mecanismul prin care se produce însămînţarea Planetelor Agricole pentru ca, în cazul în care alternativa zeţilor eşuează, să ne putem continua existenţa…

Krog privi spre ceilalţi patru membri ai familiilor ducale şi apoi vorbi în felul său, măsurîndu-şi cu grijă vorbele:

— Înălţimea Ta, înainte de a vota ceea ce pare a fi cea mai importantă schimbare în istoria omenirii de la edictul Korona, avem o solicitare. Nu îţi ascund că, dat fiind faptul că ai prevăzut şi posibilitatea unui eşec, întreaga acţiune pare menită mai mult să elimine fizic Abaţia decît să ne dea Lumi Agricole mai multe şi mai productive. De aceea, trebuie să te rugăm să ne răspunzi sincer la o întrebare: toată desfăşurarea asta de forţe şi nebunia care va urma are vreo legătură cu faptul că în cîmpia Pannoniei sînt înmormîntaţi strămoşii voştri?

Bela privi spre Kasser şi răspunse zîmbind:

— Niciodată nu aş antrena întreg Imperiul într-o aventură al cărei scop final să fie recuperarea unui deşert în care sînt îngropate pe undeva rămăşiţele unor oameni despre care nimeni nu ştie nimic. Nu! Dorinţa mea de a schimba universul izvorăşte din necesitatea de a ne extinde într-un ritm superior celui de acum!

Cît de senin minţi, fiule!

— Atunci cred că putem consemna unanimitatea….

— Ba nu, îl întrerupse Kasser. E de datoria mea să mă opun planurilor fiului meu. Şi fiindcă sînt un Boszt şi nu voi cuteza niciodată să mă împotrivesc *de facto* capului familiei mele, o s-o fac acolo unde se poate. Pe tărîmul ideilor. Eu sînt împotrivă!

Şi cine te crede tată? Niciodată nu ai fost spectator la trecerea timpului! Vin vremuri interesante.

Se spune că nu poţi fi un bun soldat dacă nu ai ambiţii persoanle, dar noi am demonstrat contrariul. Repet tuturor că ambiţiile quinţilor sînt strivite de un munte de revelaţii, dar nimeni nu mă crede. Spre norocul nostru…

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Stin o privea cu neîncredere pe Maria.

— Peste cîteva ore se împlinesc două zile de cînd nu am mîncat nimic. Orice urmă de vinovăţie pentru soarta lui Jeremiah, dacă o fie existat vreuna, a dispărut demult. E adevărat că nu mai simţisem niciodată senzaţia de foame, dar acum o ştiu, constat că nu-mi place şi nu văd ce rost are să mai continuăm jocul ăsta.

Femeia oftă adînc, îl privi în ochi şi se întrebă, ca întotdeauna cînd trebuise să-i dea lecţii, de unde izvora izbitoarea vocaţie mesianică a tînărului. Era lihnit, dar căuta rosturi.

— Ţi-am mai spus. Nu poţi aprecia belşugul fără să cunoşti lipsa!

— Şi la ce mi-ar folosi să apreciez belşugul de vreme ce nu văd nici o noimă în a cunoaşte lipsa? Ştii bine că trăim într-un spaţiu închis şi că soarta noastră este pecetluită. Sfinţii părinţi ne-au dat dintotdeauna tot ceea ce am avut nevoie şi nu cred că ne vor lăsa vreodată să murim de foame.

Copile, cum îmi arăţi tu cît de searbădă îmi este propria viaţă, închisă între pereţii Abaţiei. De unde ştii care îţi sînt nevoile de vreme ce trăieşti într-un ţarc?

— La fel, nu cred că fraţii augustinieni vor reuşi să facă un medicament care să ne scape de boală, aşa încît să ieşim de aici ca să devenim oameni liberi. La ce mi-ar folosi să mă obişnuiesc cu rînduielile unei lumi în care se poate să nu ajung niciodată? Mi-e foame!

Maria îşi ascunse grimasa cu un gest vag cu mîna. Avea ades senzaţia că îl subestima pe Stin.

— Poţi mînca oricînd. Am aici nişte merinde pregătită pentru tine. Dar de ce să nu încerci să vezi ce înseamnă adevărata lipsă, adevărata senzaţie de foame? De ce să nu-ţi afli limitele? Te înfricoşează cumva? Numai lui Dumnezeu îi e frică de propria nemărginire…

Stin medită cîteva clipe şi mormăi apoi în barbă:

— Nu văd de ce să mă supun unor cazne pentru o vină care nu este a mea!

— Aşa să fie oare? Eşti tu cu totul nevinovat de moartea lui Jeremiah? Trufia ta nemărginită de a o avea pe Xentya ţi se pare mai

întemeiată decît gestul simplu de a nu mînca timp de cîteva zile? Asta ce fel de judecată mai este?

— Una care se călăuzeşte după legile care domnesc aici în sat!

Copil! Impetuos şi minunat copil! Nu numai că eşti sortit să te jertfeşti, dar îţi construieşti singur şi altarul!

— Înseamnă că legile sînt strîmbe!

— Nu se poate! Ele au fost stabilite de Abate şi…

Stin tăcu brusc, realizînd că, de fapt, călugării nu le spuseseră niciodată că trebuie să urmeze vreo lege anume, în afara interdicţiei categorice de a provoca prin luptă sau în orice alt fel moartea sau suferinţa unui aproape. În rest, regulile după care se ghidau oamenii din sat erau inventate de ei sau păreau atît de fireşti încît nimeni nu le pusese vreodată la îndoială. Chiar şi puţinele reguli care păreau că sînt inspirate de călugări, cum era aceea a evitării monogamiei, nu erau defel impuse, în sensul existenţei unei forţe care să vegheze respectarea lor, cît mai ales subînţelese în urma predicilor ţinute de prelaţi în turnul din faţa porţii mari.

— Ai plănuit asta! Nu se poate să fi pus totul la cale acum! E prea complex! Revelaţia asta…

Maria încuviinţă din cap.

— Desigur. Nimic din ceea ce fac nu este necunoscut Abatelui, care a decis că de-acum sînteţi destul de maturi pentru a vă putea împărtăşi credinţa augustiniană despre cetatea pămîntească şi despre felurile în care trebuie rînduite lucrurile în ea.

— Şi de ce m-ai ales tocmai pe mine ca să-ţi încep lecţiile?

— Fiindcă, dintre toţi, Stin, tu eşti acela pe care eu şi Abatele îl apreciem cel mai mult. Prea Fericitul Radoslav îşi pune mari speranţe în tine.

— Şi ce aşteaptă de la mine?

— Dumnezeu a vrut ca tu să fii un caracter ales şi de aceea, viitorul tău e deocamdată o taină cerească. Noi nu ştim, dar nu ne îndoim că vei avea ceva de spus de-a lungul existenţei tale în cetatea pămîntească.

Stin se ridică şi începu să umble agitat prin coliba lui.

— Bine dar… părinţii ar putea… trupele lor… sau să nu ne mai permită…

— Nu înţeleg nimic, Stin. Încearcă să vorbeşti coerent, spuse Maria. Rosti cu calm cuvintele care ştia că îl vor face pe tînăr să tacă pentru o lungă perioadă de timp, prea ocupat să facă faţă şuvoiului de gînduri pe care i-l declanşase. Efectul vorbelor se instală aproape imediat şi abia după ce Stin căpătă privirea aceea pierdută, care o făcea aproape să înnebunească, Maria începu să-i explice filozofia Sfîntului Augustin din Hippona.

— Dumnezeu, în marea sa înţelepciune, ştie ce destin vor avea

oamenii, odată ajunşi în cetatea pămîntească. El ştie că, prin uzul liberului arbitru, cei mai mulţi sînt damnaţi şi că, indiferent de ce ar face, ei nu vor putea niciodată să-şi obţină mîntuirea. Dar asta nu înseamnă defel că oamenii trebuie să-şi petreacă viaţa într-o stare de umilă decrepitudine, confundîndu-se cu animalele. Nu! Cetatea pămîntească, deşi este doar un răgaz vremelnic în drumul spre cetatea cerească, trebuie să fie dominată de legi clare, iar oamenii trebuie să-şi asume un conducător, fiindcă scopul ultim al oricărei societăţi omeneşti este acela de a trece dincolo de istorie şi de a-l salva pe Dumnezeul ei cînd va veni vremea Ultimei Lupte.

Au existat desigur şi societăţi în care conducătorul se credea unsul lui Dumnezeu, dar ele au sfîrşit prin a decădea pînă la limita inferioară a existenţei, fiindcă au persistat în transmiterea familială a puterii, calea cea mai scurtă pentru un popor de a sfîrşi prin a fi condus de un dement sau de un incapabil. Conducătorii trebuie aleşi în funcţie de faptele lor şi nu de familia în care s-au născut.

— Îmi spuneai odată ca asta se cheamă politică, acolo sus, printre stele.

— Da, Stin. Tot ceea ce înconjoară alegerea unui conducător în lumea de afară se înscrie, într-un fel sau în altul, în ceea ce se numeşte politică.

— Adică voi spuneţi că eu ar trebui să inventez politica aici, în sat?

Sfinte Augustine! Ai milă şi fă ca fraţii savanţi să nu-şi fi greşit socotelile! Stin pare să fie altceva decît ar trebui să fie!

Maria înghiţi cu greutate, lăsînd, spre ciuda ei, să i se citească tulburarea pe chip.

— Da, ne-am dori să poţi face asta…

— Bine, dar de ce eu?

— Aşa a vrut Dumnezeu!

— Cînd m-a făcut pe mine ceea ce sînt sau cînd v-a trimis vouă gîndul de a mă folosi?

— Folosi? E un cuvînt care mă întristează, rosti repede Maria.

— De ce? Nu conţine el oare un adevăr?

— Sfinţii părinţi respectă fiinţa omenească mai presus de orice.

— Ei, se pare că pe mine nu mă respecta chiar atît de mult. Poate că nu sînt destul de om pentru a aduna respectul lor întreg!

Dumnezeule! Dă-mi graţia Ta şi fă să ies cu bine din această încercare! Fiindcă deşteptăciunea băiatului ăstuia nu poate fi, Doamne, decît o încercare pentru păcătoasa de mine!

Femeia se ridică la rîndul ei şi îl forţă pe tînăr să se aşeze pe un scaun. Mulţumită că avea acum un ascendent asupra lui, Maria începu să vorbească repede, temîndu-se parcă să nu fie întreruptă.

— Sfîntul Augustin a răspuns la întrebările tale cu mult înainte ca

noi să ne fi născut! El spunea că în cetatea pământească trebuie să domnească ordinea şi toţi oamenii să dea ascultare unui conducător. Iar acest şef nu e dat de Dumnezeu, nu e hotărît din ceruri, ci e acela care poate şi vrea să facă bine semenilor săi. A putea fără să vrei, a vrea fără să poţi… Asta nu ajută la nimic. Sfinţia Sa Radoslav şi cu mine credem că tu poţi să îi ajuţi pe semenii tăi. De aceea te-am ales să te convingem să şi vrei să o faci. Într-adevăr însă, dacă e să priveşti lucrurile din punctul tău de vedere, atunci Dumnezeu a vrut să fii ceea ce eşti, adică acela spre care noi ne îndreptăm speranţele că poţi conduce…

Stin clătină din cap violent şi întinse un deget spre femeie.

— Dar de ce s-a ivit chiar acum necesitatea ca fraţii mei să fie conduşi? Ne descurcam bine şi fără un şef care să ne spună ce să facem. Trăim bine şi dintr-o zi în alta, fraţii savanţi vor termina munca şi vor…

— Mai devreme te îndoiai de eventualitatea asta!

— Ceea ce cred eu nu e necesar să se şi întîmple. Nu ştiu de ce, dar mi se pare că sîntem sortiţi să nu mai ieşim niciodată de-aici. Dar ăsta poate fi şi un sentiment de disperare, izvorît din răstimpul îndelungat petrecut aici, în sat. Ce cred eu nu are nici o importanţă fiindcă realitatea e că undeva acolo, în Abaţie, se lucrează pentru un leac. Nu se poate să nu descopere, luminaţi de ştiinţa…

Tînărul se opri, sesizînd tăcerea Mariei.

— Sau poate nu?

Întrebarea lui Stin pluti cîtăva vreme în aer. Văzînd înţelegerea supremă cum pune stăpînire pe chipul tînărului, Maria încuviinţă uşor din cap.

— Au încercat, Stin, să ştii că s-au străduit. Se pare însă că virusul cu care aţi fost infectaţi este unul militar, dezvoltat înainte de ultimul război şi pentru care ştiinţa Sfîntului Augustin nu are putere. Ei nu au renunţat şi, într-un fel sau în altul, se poate ca pînă la urmă să vă vindece. Atîta doar că după rezultatele de săptămîna trecută, lucrul acesta a devenit destul de puţin probabil. Iată de ce a sosit momentul să vă organizaţi într-o comunitate… O să aveţi multă vreme de stat împreună. Iar tu, Stin, eşti singurul care îi poţi conduce şi îi poţi îndruma spre calea adevărată a credinţei augustiniene, aceea de a vă împlini menirea şi de a-l sluji pe Dumnezeu. Va trebui să-i înveţi politica, să le fii exemplu şi mai ales va trebui să găseşti tu însuţi puterea de a fi ceea ce trebuie să fie un conducător pentru ei.

Stin privea spre femeie cu ochii în lacrimi.

— De ce am fost blestemaţi?

— Puteaţi fi la fel de bine morţi precum părinţii voştri. Viaţa e un dar pe care nu trebuie niciodată să-l desconsideraţi. Spre deosebire de foame, viaţa nu poate fi păcălită. Nu poţi să mori un pic pentru ca

apoi să o apreciezi pe deplin!

— Ba da! Tu însăţi mi-ai spus de un mesia creştin…

— Nu e bine să-i rosteşti numele în Abaţie. Pentru că, în ciuda apropierii de creştinism a sfîntului Augustin din Hippona, tot ceea se poate vedea astăzi pe Vechea Terra s-a petrecut fiindcă religia creştină conţine în ea sîmburele unei lipse profunde de apărare. Să nu ucizi! spuneau ei.

— Aşa spun şi fraţii augustinieni.

— Da, dar ei se şi conformează acestei porunci! Jumătăţile de măsură în care a excelat creştinismul în privinţa puterii de viaţă şi moarte a ros ca un vierme şi i-a transformat pe în victimele sigure. Călugării augustinieni nu ucid niciodată oameni. Ei acceptă însă că acela care vrea să ucidă nu e om, ci fiară turbată şi e de datoria celor puternici să îl vîneze. Creştinii refuzau să îi omoare chiar şi pe aceia care le decapitau copiii şi îi omorau cu miile. Era felul lor de a fi credincioşi. De aceea au şi inventat povestea cu Cristos reînviat. Nu te amăgi, copile, moartea nu e foame. Viaţa nu are grade de comparaţie, exceptînd poate împrejurarea în care consimţi că a sosit vremea să mori. Dar chiar şi-atunci trebuie să fii sigur că o faci pentru un scop măreţ, pentru Domnul Dumnezeul tău sau pentru cei care te urmează. Asta trebuie să fie prima învăţătură pe care o să o împărtăşeşti tuturor.

Stin tăcu preţ de cîteva minute, prelungind liniştea pînă cînd Maria simţi cum nervii îi sînt întinşi precum coardele unei harpe antice.

Asta sîntem cu toţii! O harpă mînuită de Stin. Chiar şi Abaţia e prinsă în capcana asta mortală. Ce noroc că singura melodie pe care ştie să o interpreteze a fost scrisă demult, de Sfîntul Augustin cel Nou!

— Bine, dar de ce nu vine un călugăr să ne conducă?

— Fiindcă nu va fi niciodată unul de-al vostru şi nu va şti cu adevărat cum să facă bine.

Tînărul plecă privirea şi spuse:

— Am să încerc. Dar o să trebuiască să stai de-a dreapta mea!

— Nu voi pleca niciodată de lîngă tine, Stin.

— Şi atunci de ce să nu ne conduci tu?

— Fiindcă mie Dumnezeu mi-a hărăzit alt rol.

— Şi o să mă înveţi?

— Desigur, atît cît îmi stă în putere şi atît cît mă va lumina Dumnezeu. Fiindcă nu trebuie să uiţi niciodată că scopul ultim al oricărei comunităţi de oameni este aceea de a-l păzi Dumnezeu de frica sa cea mai mare: atingerea propriei nemărginiri. Acesta este sensul ascuns al existenţei, pe care va trebui să înveţi cum să-l impui fraţilor tăi.

— Şi cum trebuie să încep?

Femeia luă în palme faţa tînărului şi îl sărută uşor pe frunte:

— Primul lucru pe care trebuie să-l înveţe un conducător este să ia de pe umerii poporului său povara cunoaşterii.

— Va trebui deci să ţin pentru mine ceea ce mi-ai spus?

— Poate pentru totdeauna. Dormi acum. Somnul îţi va da putere. Iar cînd te trezeşti, mănîncă tot ceea ce ţi-am adus în coş. Acum ai de deprins lipsuri mai importante decît cel al hranei.

Maria îşi uni degetele, desenă un cerc în aer în direcţia tînărului şi apoi ieşi din colibă. Odată ajunsă pe pietrişul aleii care ducea spre propria ei locuinţă, respiraţia îi deveni gîfîită pe măsură ce realiza cît de aproape fusese să-l piardă pe Stin. Nu se pregătise îndeajuns şi clona manifestase un nivel de înţelegere pentru care avea să facă un scandal monstru în vizita ei următoare la Abate. Ştia că în cel puţin două privinţe victoria ei fusese norocoasă şi incompletă. Stin aproape că se îndoise de natura sa strict umană, intuind într-un fel faptul că era clonă. Dar acest lucru nu era nimic în comparaţie cu faptul că fusese cît pe ce să descîlcească firul dogmatic al caracterului său ales. Maria se întreba cît va mai dura pînă cînd Stin va pune semnul egal între Abate şi Dumnezeu, de vreme ce amîndoi îl alesesră pentru ceea ce avea să urmeze. Şi cum va reacţiona atunci oare?

Plutim în necunoscut. Vremurile se schimbă. Scripturile nu vorbesc de vreo clonă care să se maturat atît de repede. Iar noi sîntem parte a acestei transformări.

Avea şi motive de fericire. Dacă totul se va desfăşura conform planurilor, în cel mult şase luni, Alambicul de Dumnezei va rodi şi misiunea ei se va fi terminat. Şi ştia că partea cea mai grea trecuse. Întotdeauna găsise de-a dreptul injurios la adresa Dumnezeului ei faptul că etapele practice ale manipulării politice erau cu mult mai uşor de înfăptuit decît cele în care clonele trebuiau convinse că Dumnezeu însuşi doreşte ca ele să întreprindă un lucru sau altul.

Îi părea rău de Stin. Într-un fel, chiar îl simţea ca pe un fiu excepţional. Îl legănase încă de mic, îi oblojise rănile, îl învăţase primele deprinderi practice. Şi asta de la o vîrstă la care sora ei mai obişnuia să se joace cu păpuşi din lemn în praful din faţa pavilionului fraţilor savanţi. Femeia scuipă cu ciudă în direcţia unui cărăbuş care zbura greoi în calea ei. Viaţa era o prostie…

Cum de laşi, Doamne, asemenea nedreptăţi pe lume? Cum de îngădui ca oamenii să fie atît de diferiţi? Ai văzut cum mi-a pus toate întrebările cu putinţă, dar nu s-a îndoit o clipă că oamenii îl vor urma? Asta să fie, Doamne, esenţa dumnezeirii, chemarea de care vorbesc Scripturile? Şi dacă da, de ce eşti atît de zgîrcit cu ea?

11

Nu putem fi învinşi decît într-un singur fel. Spre marele nostru noroc, e atît de evident, încît nimeni nu-l încearcă.
N'Gai Loon – *Confesiuni*

Abatele obişnuia adeseori să se reculeagă lîngă zarzărul din piaţa centrală a Citadelei înainte de lecţiile de teologie pe care le ţinea Ucenicilor. În dimineaţa aceea nu se grăbea, deşi ştia că, în amfiteatrul bibliotecii, novicii îl aşteptau, pregătindu-se pentru ceea ce ei credeau a fi o culme a activităţii lor, pentru care trebuiau să mobilizeze şi ultimul strop lor de concentrare.

Privi spre copacul firav, care înflorise mereu, dar nu rodise niciodată. Era mic, închircit ca o prevestire. Îl plantase în prima săptămînă a pontificatului său. Din sîmburele pus atunci în pămînt se ridicase un vlăstar timid, care avusese nevoie de îngrijiri încă din primele luni. Clima din cîmpia Pannoniei nu-i pria. Din superstiţie, Abatele refuzase ajutorul fraţilor-savanţi, care l-ar fi putut transforma cu ştinţa lor într-un copac falnic, plin de fructe parfumate. Ajunsese să creadă însă că soarta sa depindea într-un fel mistic şi magic totodată de cea a zarzărului şi, după ce timp de ani de zile fusese trist din cauza aparentei fragilităţi a copacului, Abatele începuse să se simtă îmbărbătat de încăpăţînarea cu care acesta se agăţa de viaţă.

Îşi îndreptă oasele şi se rezemă de spătarul băncii de piatră. Nu se grăbea… Răbdarea era şi ea o virtute dumnezeiască şi trebuia deprinsă înainte ca blazarea care se instalează odată cu înaintarea în vîrstă să o facă să îşi piardă sensul. Dar nu numai lecţia aşteptării îl împiedica pe Abate să plece spre amfiteatru, ci şi gîndurile negre care îl podidiseră în timp ce coborîse în taiţele bibliotecii.

Semnele sfîrşitului erau din ce în ce mai evidente. Lucruri fără precedent se întîmplau. Nu era numai sosirea lui Rim. Însuşi însuşi timpul părea să fi ajuns la un nod dincolo de care nu-şi putea continua curgerea decît modificîndu-se profund. Ordinul augustinian se dezvoltase cu conştiinţa clară că îşi va înceta existenţa odată cu bătălia ultimă, odată cu Armaghedonul care va însoţi a doua venire a lui Mesia pe Pămînt. Da, sfîrşitul era aproape, dar el mai avea atît de mult de înţeles pentru a putea pătrunde taina cea de pe urmă, secretul care îi măcinase pe toţi cei cincizeci şi unu de înaintaşi…

Exista o legendă care spunea că undeva în taiţele bibliotecii era ascunsă o scriere veche ce istorisea viaţa şi patimile Sf. Augustin cel Nou. Ea ar fi trebuit să conţină şi taina care îi chinuise ani de-a rîndul pe Abaţi: cine fuseseră cei două mii de oameni pe care fraţii augustinieni îi clonau la nesfîrşit atît în Satul de Clone cît şi ca primă

generaţie de copii pentru Lumile Agricole. Conducătorii Abaţiei speraseră întotdeauna ca misiunea lor pe Pămînt să nu se termine înainte de a afla această ultimă taină. Nimeni nu făcuse însă nici un progres, iar Biblioteca aproape că fusese dărîmată şi reconstruită la loc în mai multe rînduri pentru a se descoperi manuscrisul. În van…

De-a lungul generaţiilor, încercaseră să trezească sentimentul religios strict necesar pe Lumile Agricole şi cu alte populaţii de clone. Edictul Korona chiar încuraja acest lucru. Nici un alt grup de clone nu evoluase însă vreodată în civilizaţia teocratică de care aveau nevoie oamenii, pe cînd Satul ce Clone construit după preceptele şi cu resursele Sf. Augustin cel Nou nu greşea niciodată. Misterul provenienţei materialului genetic al clonelor augustiniene deopotrivă cu acela al funcţionării Alambicului de Dumnezei erau fără îndoială şi motivul pentru care Abaţia îşi menţinea monopolul în domeniul producerii de locuitori pentru planetele Agricole. Iar dacă despre Alambic se ştia totul încă de acum mai bine de patru sute de ani, misterul identităţii clonelor rămăsese un fel de provocare a Stareţilor. Radoslav avea senzaţia că el va fi ultimul conducător al Abaţiei deşi era încă departe de elucidarea misterului. Dar însăşi esenţa Armaghedonului era ascunsă în originea clonelor! Iar el nu desluşea nimic deocamdată. Era îngîndurat şi mohorît.

Abatele păstra încă în palma dreaptă amintirea asprimii îndoielnice a scoarţei zarzărului pe care îl mîngîiase la plecare. Intră în sala de prelegeri şi îi văzu pe Novici privindu-l cu un amestec de teamă şi respect, despre care ştia că paralizează de cele mai multe ori înţelegerea şi raţiunea. Îl remarcă pe Rim la una din mese, dar nu îi dădu vreo atenţie specială. Pe Aloim, care se aşezase în spatele spionului imperial, nici nu-l privi, de frică să nu compromită acţiunea propriei sale iscoade.

Abatele trasă un cerc cu mîna asupra Novicilor, unindu-i pe toţi întru graţia Domnului său.

— Despre ce vreţi să vorbim astăzi? întrebă Abatele.

— Despre funcţionarea Planetelor Agricole, Sfinţia Ta! se grăbi Rim să ofere un subiect. Mă interesează…

— Degeaba! Nu vei putea afla din această lecţie mai multe decît ştii deja, zîmbi Abatele.

— Trufia, Sfinţia Ta, e un păcat pe care pînă şi creştinismul înapoiat îl stigmatiza. Nu vei putea spune niciodată ceea ce ştie un *quint*…

— Nici tu nu eşti modest, frate Rim.

Quintul înclină din cap, aprobînd.

— De acord! Şi ce-ai vrea să ştii, spionule?

— Mai întîi, ar fi interesant de aflat de ce numai Abaţia a izbîndit în încercarea de a forma o populaţie care să poată fi folosită pe

planetele Agricole.

Tainele au un fel al lor de a se insinua în minţile tuturor acelora care calcă pământul Abaţiei. Sau poate Tu, Doamne, îl luminezi pe acest venetic. Este el alesul Tău, Doamne?

Radoslav se prefăcu gînditor pentru cîteva clipe, dar îşi întrerupse repede tăcerea.

— Edictul Korona spune totul…

— Da, dar Korona a trăit după ce primele Lumi Agricole începuseră deja să funcţioneze. Ba, aş putea spune chiar că existenţa Lumilor Agricole din sectorul Centauri l-a inspirat în opera sa filozofică. Teza lui despre unicitatea modalităţii de control total asupra unei populaţii e desprinsă parcă din Preceptele Sfîntului Augustin cel Nou.

— Korona a fost un apropiat al Ordinului nostru. Aicic nu avem nimic de ascuns.

— Dar nici nu vă lăudaţi prea des cu prietenia asta, nu-i aşa? Pentru că, dacă a-ţi face-o, v-ar întreba mai multă lume cum reuşiţi să înrobiţi planetele numai făcînd asupra lor un cerc cu mîna, precum acela pe care l-ai schiţat adineauri.

— Ai dreptate, spionule! Dar nu şi înţelepciune. Pentru că, dacă ai judeca adevăratele opţiuni ale controlului asupra unei populaţii oarecare, ai vedea că aceea aleasă de noi e singura modalitate posibilă.

Rim se încruntă şi rosti repede.

— Ce vrei să spui, Sfinţia Ta? Luminează-ne, că doar de aceea am venit la şcoală.

Abatele se întoarse pentru o clipă cu spatele la Novici şi porni proiectorul holografic, făcînd să apară un superb cerc albăstrui la cîţiva centimetri de tavanul înalt al sălii.

— Cercul, spionule. Noi propovăduim religia cercului, aceea fără început şi fără sfîrşit, cea echilibrată şi fără de excese, cea stabilă şi deopotrivă egală şi cu ea însăşi, dar şi cu tot ceea ce conţine. Ştiu însă că doreşti ceva mai concret, aşa că voi încerca să analizez pe rînd opţiunile. Dar mai bine zi-mi tu, spionule, cum poate fi controlată o populaţie?

— În primul rînd prin forţă.

— E interesant că începi aşa, zîmbi Abatele. La urma-urmei eşti ceea ce eşti şi nu vei putea niciodată să te desprinzi de perspectiva primă a violenţei. Prostia ta nu e nouă. La fel au judecat oamenii timp de două milenii, alegînd Inchiziţia în locul unirii consensuale. Cînd fraţii mei înaintaşi au fost puşi în situaţia de a controla o lume, s-au gîndit prima dată la religie, fiindcă erau oameni credincioşi în Învăţăturile Sfîntului Augustin.

— Şi cînd s-a întîmplat asta?

— Demult… Ştiai că, de fapt, prima Lume Agricolă a fost construită de fraţii-savanţi pentru a oferi adăpost unei comunităţi de călugări franciscani care dorea să se îndeletnicească cu meditaţia într-o sărăcie absolută? Fraţii augustinieni au dorit să le ofere o populaţie care să îi hrănească. Apoi a apărut Korona şi tratatele sale despre creativitate şi despre inferioritatea clonelor şi lucrurile au început să se schimbe.

— Forţa rămîne totuşi oricînd o opţiune! se încăpăţînă Rim.

— Faptul că Istoria a uitat numele celor care s-au chinuit să înrobească popoare prin forţă, iar lumile Agricole există încă este un răspuns la întrebarea pe care o naşte afirmaţia ta. Acţiunea omenească nu se deosebeşte cu nimic de celelalte forţe din univers: sfîrşeşte prin a-şi epuiza repede energia şi lasă loc reacţiunii.

— Mai există şi politica! Ea este cel mai folosit instrument decontrolare a unui popor.

— Desigur! Numai că e o unealtă nesigură. Şi, dacă vrei argumente, priveşte într-o oglindă. Nu noi am trimis un spion la curtea Imperială, ci o forţă politică opresoare, care simte nevoia de a ne spiona… Cine e mai tare? Decide tu, spionule!

— Rosteşti vorbe periculoase, Sfinţia Ta! spuse *quintul*, mijindu-şi ochii.

Ce criminal perfect, Doamne! Ce n-aş da să fiu pentru o clipă în locul Tău şi să desluşesc ce îi rezervă viaţa acestei fiare.

— Poate sînt iritat de stupiditatea unora dintre Novicii mei, rosti calm Abatele.

— Politica e un dat de la Dumnezeu! Pînă şi ateii universului civilizat acceptă asta.

— Amin! Adevărat grăieşti. Chiar Sfîntul Augustin din Hippona spunea asta. Atîta doar că un conducător politic trebuie să fie legitim, pe de o parte în faţa propriilor electori, fiindcă poate şi vrea să îi conducă, şi, pe de altă parte, în faţa lui Dumnezeu. Şi ce conducător politic poate fi legitim în faţa lui Dumnezeu, din moment ce guvernarea sa, care ţine fatalmente de politică şi se impregnează cu neadevărurile pe care doresc proştii să le audă ca să se simtă în siguranţă sau valoroşi, este în esenţă o iluzie? Politica e şi ea un cerc, spionule. Dar e un cerc vicios. Iar dacă te ridici deasupra ei, vezi că este de fapt o spirală descendentă, care sfîrşeşte prin evenimente care zguduie din temelii lumea respectivă.

Ai să spui că şi pe lumile Agricole există o oarecare formă de organizare care seamănă cu politica. Se poate… Numai că, fiind subordonată credinţei, pe Lumile Agricole putem reduce pînă în limitele sale cele mai rudimentare, care presupun fundamentarea în termeni omeneşti a ascultării pe care clonele o dau Apostolilor.

Rim încuviinţă din cap. Era evident că aşa cum el l-ar fi putut

înfrînge dintr-o singură răsuflare în luptă pe Abate, era greu de crezut că el ar fi putut ieşi învingător dintr-o dispută ideologică. Intrase însă în joc şi trebuia să meargă pînă la capăt.

— Un popor mai poate fi condus şi prin acţiuni economice.

— Asta da! Aici ai mare dreptate. Noi înşine am avut dese controverse în primele generaţii ale Abaţiei privind acest lucru. Unii dintre predecesorii mei au dorit să controleze ei exporturile Lumilor Agricole, pe care să le revîndă mai apoi. Era în vremea în care Kyrall nu fusese descoperită şi comunicaţiile erau încă tributare vitezei luminii. Ei bine, a fost un experiment nefericit…

— De ce?

— E mult de povestit şi e dureros pentru noi. Ajunge doar să spun că înrobirea omului faţă de valorile materiale este indiscutabil superioară celei obţinute prin religie. Atîta doar că, de multe ori, ea capătă o viaţă a ei, proprie, şi perverteşte scopul final…

— Nu înţeleg, se plînse Rim.

— Obligă un om să muncească la nesfîrşit pentru aerul pe care îl respiră şi vei constata că, la a treia generaţie, ori a inventat un substitut, ori a învăţat să se lipsească de el.

— Şi asta încă nu e nimic, pentru că tu te lupţi deja de măcar o generaţie cu tot soiul de gherile, auzi Rim o voce în spatele său.

— Vezi, pînă şi Aloim ştie.

Rim privi în spate şi îl recunoscu pe călugărul tinerel care avea prostul obicei de a-i sufla mereu în ceafă. Îi zîmbi, întrebîndu-se dacă ştie că se joacă periculos cu propria moarte.

— Bine, acceptă Rim, dar trebuie să mai fie metode…

— Absolut, încuviinţă Abatele. O populaţie mai poate fi controlată prin mijloace magice, prin condiţionare genetică, prin manipularea informaţiilor şi evident prin religie. Dar exact asta facem noi pe Lumile Agricole. Combinăm aceste patru elemente în realizarea celei mai perfecte orînduiri. Te asigur de fericirea clonelor noastre. Muncesc cu spor, sigure de mîntuire, cu credinţa întărită pe ici pe colo de cîte vreun miracol, o jucărie oarecare…

Rim păstrase cel mai puternic argument pentru ceea ce credea că va fi finalul discuţiei.

— Dar dacă populaţiile ar fi conduse autoritar de o entitate dincolo de orice îndoială, despre care toată lumea să fie convinsă că singurul său scop este binele poporului? Dacă un asemenea conducător le-ar cere oamenilor să muncească, atunci ei n-ar crîcni…

— Şi cine să fie această conştiinţă? Nu ai decît două variante. Fie îţi imaginezi o maşină, de mii de ori mai înţeleaptă ca un om, ori pe însuşi Dumnezeu. Noi l-am ales pe Dumnezeu, reprezentat prin fiul său, Augustin cel Nou. Şi asta pentru că oamenii nu se vor identifica niciodată cu nimic din ceea ce nu poartă pecetea omenescului.

Indiferent cît de omeneşti şi bine intenţionate ar fi acţiunile acelei entităţi.

Abatele îşi încheie vorbele privind atent în ochii lui Aloim. Acesta clipi repede de două ori, semnalizîndu-i că Rim e gata să ridice problema pe care o aşteptau cu atîta încîntare.

— Ştiu ce vrei să mă întrebi, spionule.

— Mă îndoiesc.

— Am putea pune un pariu?

— Pariu? Să mizăm adică pe ceva?

— Da.

— Un *quint* nu-şi provoacă niciodată norocul. Îţi promit în schimb ca, la rîndul meu, să-ţi răspund sincer la o întrebare.

— E o ofertă bună, Vassur. Sper că eşti om de onoare şi vei recunoaşte dacă am dreptate.

— Desigur, rînji *quintul*.

— Tocmai fiindcă eşti om de onoare doreşti să mă întrebi unde e moralitatea acţiunilor noastre. Iar eu o să răspund acestei întrebări chiar înainte ca tu să-mi spui dacă am cîştigat pariul. Morala, spionule, e un atribut creştin. Iar noi nu numai că nu sîntem creştini, dar le şi dispreţuim învăţăturile. Avem, desigur propriile noastre credinţe şi facem propriile noastre judecăţi de valoare asupra comportării unui om. Dar morala aceea de care este impregnat tot Imperiul şi care e fără îndoială o rămăşiţă a creştinismului de dinaintea Ultimului Război nu ne umbreşte minţile.

Rim izbucni în rîs şi începu să aplaude.

— Bravo, Sfinţia Ta. Ai folosit şiretlicul ăsta ca să îmi dai o adevărată lecţie de teologie augustiniană.

— Ce vrei să spui?

— Că nu doream defel să întreb despre moralitate. Sfinţia ta, în schimb, erai tare nerăbdător să dai răspunsul asta.

— Şi atunci…

— Sînt om de onoare. Ne-am înţeles numai să-ţi spun dacă ai avut dreptate. Cum spuneam şi mai devreme, niciodată nu poţi şti la ce se gîndeşte şi ce ştie un *quint*. Nu asta doream să te întreb.

Abatele se întoarse şi plecă cu paşi repezi din încăpere, urmat îndeaproape de suita sa, în care se amestecase şi Aloim. Cînd ajunseră în micul său cabinet de lucru, Radoslav se întoarse spre Aloim cu priviri acuzatoare.

— Minte, Rade. A minţit cu seninătate. Se gîndea exact la ceea ce ai spus tu.

— Şi atunci de ce… a zis ceea ce a zis.

— Pentru că, aşa imorali cum ne considerăm, se pare că sîntem heruvimi pe lîngă un *quint*. Ne-am făcut planurile greşit şi trebuie să o chemi repede pe Maria. Informaţiile pe care le ai…

— Dar sînt culese de ilustrul Canaan! A plătit pe ele… protestă slab Abatele.

— Nu au nici o valoare. Tot ceea ce ştim despre *quinţi* e fals. Sau, mă rog, cel puţin partea cu extraordinarul lor simţ moral. Poate că, de cînd ilustrul Canaan a obţinut informaţiile i-au ameliorat. Nu mai au slăbiciunea aceea milităroasă a asumării cuvîntului dat. Cheam-o pe Maria. Trebuie să înceapă să-l lucreze imediat.

— Să-l lucreze… Ce vorbe sînt astea?

— Unele care descriu exact ceea ce are de făcut jumătatea noastră de armă.

— Bine, cheam-o la mine.

Ieşind cu paşi măsuraţi din Bibliotecă, Rim încerca să se convingă că soluţia pe care i-o indica logica trebuie să fie cumva incompletă.

Nu se poate să fie empat. Trebuie să existe o altă explicaţie pentru faptul că Abatele a ştiut la ce mă gîndeam.

12

Aş vrea să cred în Dumnezeu. Nu mi-am învins însă niciodată frica de a trăi într-o lume controlată doar de El.
N'Gai Loon – *Confesiuni*

E uimitor de cîte feluri pot fi uneltele! Propriile tale gînduri slujesc scopurile lui Dumnezeu, la fel cum Soarele răsare în fiecare zi pentru a-I împlini vrerea. Dar uneltele pe care vi le-a dat vă fac să deveniţi mai capabili de a urma calea devenirii întru slava Domnului Vostru. Ai acum lame lucitoare cu care să tai copacii pentru coloanele templului, ai cazmale ascuţite pentru a săpa în jurul fîntînii, ai cuie şi ciocane pentru şipcile înguste… Harron s-a apucat chiar să şlefuiască o piatră cu o bucată de metal aspru şi speră să-i poată da chipul lui Ustin. Şi celelalte unelte pe care ni le-ai trimis, îl ajută foarte mult. L-ai binecuvîntat şi aştepţi cu înfrigurare să vezi dacă poate modela piatra la fel cum face cu lutul. Sigur că unele unelte îţi sînt încă străine. Nu ştii la ce ar putea folosi băţul acela terminat cu trei ţepuşe. Cît despre roată… Doamne ce revelaţie! Nu ştii ce anume L-a făcut să o amestece printre unelte, dar e evident că doreşte să îi împodobiţi cu ea templul fiului Său…

— E cam prost! izbucni Crey, care învăţase deja binişor să citească pe monitorul sondei montate în cutia craniană a lui Laak. Nu-şi dă seama la ce e bună roata!

Gînditor, Isidor rosti cu încetineală:

— Am comandat deja pe Kyrall un canal direct cu fratele Kalator. Aştept legătura dintr-un moment în altul.

Guvernatorul începu să se agite, frîngîndu-şi mîinile:

— E grav? I-am pierdut? Ce poate fi atît de neaşteptat încît să trebuiască să ceri ajutorul Abaţiei?

La rîndul său pradă unei agitaţii evidente, tînărul călugăr se ridică de pe scaunul său şi începu să meargă prin cabina îngustă, ciocnindu-se de Crey, dar neluînd în seamă acest lucru.

— Se cheamă blocaj mental. În visul profetic de acum două nopţi i-am transmis cum se utilizează principalele unelte şi ce se poate construi cu ele. De aceea ştie, de pildă, despre coloanele templului. Nu ştiu de ce, dar se pare că partea în care ar fi trebuit să înveţe ce este un car a fost bruiată sau pur şi simplu nu i-a intrat în cap.

— Să nu spui nimic! exclamă guvernatorul. Atîţia bani am avut! Nu cumpăr altă sondă!

— Oricum e prea tîrziu. Mi-e greu să cred că i-am mai putea face vreo operaţie lui Laak. Problema e că, în momentul în care a văzut roţile, a crezut că sînt însemnele noii sale religii. Ba acum e chiar convins că roţile atestă apartenenţa divină a uneltelor. E periculos să-l

contrazicem în acest moment.

— De ce? Mai pui o dată înregistrarea aia cu roata şi gata! spuse Crey pe un ton plîngăreţ.

— Nu e chiar aşa! Chiar dacă îl vom convinge pe el, e greu de prevăzut ce s-ar putea întîmpla cu ceilalţi. A schimba dintr-odată un simbol atît de important într-o unealtă care se tîrîie prin praf ar putea crea confuzii majore şi i-ar putea submina autoritatea lui Laak.

— Nu prea cred!

— Şi totuşi e simplu. Orice Mîntuitor e legat într-un fel intim de simbolurile sale. Coborîrea roţii în praful cîmpiei ar putea sugera unora că Mesia ar trebui să ia acelaşi drum. Şi cum Ustin e deja mort, se prea poate ca soarta crudă să fie împărtăşită de Laak. Şi abia atunci i-am pierdut.

— Nu se poate, îşi duse Crey mîna la gură. Cred că ai dreptate… Deşi nu ai de unde să fii sigur. Fiindcă nu toate roţile sînt la fel! Poate că îl facem să viseze alt fel de roată…

— Nici nu sînt foarte sigur! Tocmai de aceea trebuie să mă sfătuiesc cu fratele Kalator.

Ai tăiat patruzeci şi cinci de copaci din pădure ca să-i foloseşti drept stîlpi pentru acoperişul Templului. Fraţii tăi muncesc să îi şlefuiască şi să înlăture coaja, transformîndu-i în coloane mîndre. Patruzeci şi cinci… Atîţia ani avea Profetul atunci cînd s-a înălţat. Munceşti alături de ceilalţi şi te simţi pentru prima dată în viaţă cu adevărat împlinit. Nici naşterea celui de-al treilea urmaş nu te face mai fericit decît sentimentul că zideşti templul Domnului tău. Şi îi încurajezi şi pe ceilalţi să facă la fel.

Te gîndeşti deja ce să faci cînd templul va fi gata. Ai văzut în vis o grădină superbă care înconjură lăcaşul Fiului lui Dumnezeu. Următorul pas pentru poporul tău va fi să mute în apropierea Templului florile colorate ale cîmpiei şi arbuştii pitici de la liziere. Asta va fi treaba bărbaţilor, care vor trebui să care brazde de pămînt. Femeile se vor îndeletnici cu ceea ce vei construi imediat ce se va fi ridicat acoperişul: cuptorul. Ai visat că dacă lutul pe care îl modelează Harron ar fi ars, atunci el s-ar întări şi ai putea construi şi vase de păstrat şi de băut apa, dar şi minunate decoraţiuni pentru Templu. Ştii ce ai de făcut şi de aceea te simţi mai aproape de Dumnezeu.

Crey privea spre stele. Ştia că fereastra sa era orientată spre Vechea Terra, deşi Soarele era o stea mult prea mică pentru a fi văzută de pe orbita lui Praxtor. Guvernatorul suferise o decepţie imensă cînd Isidor se încurcase în manipularea viselor profetice ale Apostolului Laak. Pentru prima dată de la începutul formării Planetei Agricole era cît pe ce să arunce masca de stupiditate superficială cu care se afişa în faţa călugărilor augustinieni şi să ia măsuri în stilul său propriu. În ultima discuţie cu Isidor se abţinuse doar cu greu să nu revină la vocea sa răguşită, obişnuită să comande.

Cînd luase decizia de a cumpăra o populaţie agricolă pentru una din planetele sale de tip M, Saggitarius folosise aproape toate rezervele bugetare. Pe termen scurt, unele deficite puteau fi mascate, alte lipsuri puteau fi compensate printr-o propagandă bine gîndită… E greu însă să minţi cinci miliarde de oameni care toată ziulica se îndeletnicesc numai cu politica şi cu artele…

Crey scoase de sub pernă un lector minuscul şi proiectă pe tavan un text încurcat, scris într-o limba străveche. Banii economisiţi prin cumpărarea unei sonde hipnotice ceva mai ieftine îi investise în plata unor spioni kaareelieni, care îi aduseseră o copie a unui manual furat acum multe generaţii din Abaţie. Crey ştia că este acelaşi text după care încerca să se ghideze şi Isidor. Numai că tînărul călugăr se dovedise incapabil de a face faţă unor situaţii limită, cum fusese şi defecţiunea sondei hipnotice. Nu trebuia să fii specialist pentru a realiza că, în lipsa roţii, clonele se vor căzni mult şi bine ca să transporte materialele de construcţie pînă la templu. Asta ca să nu se gîndească şi la cei care vor muri striviţi sub buştenii grei. Isidor dăduse greş, iar Kalator era departe… Simţea că asupra umerilor săi apăsa responsabilitatea de a învăţa tot ceea ce ştia Isidor.

Crey era încrezător. În fond ce trebuia să deprindă oamenii aceia? Politica, administraţia şi religia. Se părea că erau deja destul de bigoţi. Guvernatorul vedea asta fără să aibă nevoie de părerile altora. Cît despre celelalte două subiecte, credea că ştie mult mai multe decît tînărul călugăr.

Ştia că manipularea unei religii neformate încă pe deplin putea avea efecte dintre cele mai nefaste. Istoria consemnase cîteva cazuri în care, scăpate de sub controlul autorităţilor lor, Lumile Agricole trebuiseră să fie pîrjolite sau chiar reduse la pulbere cosmică. Crey studiase însă toate aceste eşecuri şi ştia unde greşiseră fiecare din cei care încercaseră să ia Abaţiei controlul asupra dezvoltării religiei.

Simţea însă că el va reuşi. Măcar şi fiindcă nu prea avea de ales. Antecesorul lui amînase mult prea mult construirea unei noi Lumi Agricole. Dacă primele ofrande nu veneau în maximum treizeci de ani standard, era clar pentru oricine că sectorul Saggitarius urma să fie declarat ca fiind incapabil de a se mai autoadministra, urmînd să fie permisă împărţirea lui între vecini. Şi atunci chiar că totul s-ar fi sfîrşit. Crey nu avea nimic de pierdut, dar ştia că nu e înţelept să se grăbească prea tare. Avea să preia controlul, dar numai la momentul potrivit.

Meditaţia guvernatorului se termină brusc, în zgomotul unei bătăi uşoare în uşă. Abia ce avu timp să închidă proiectorul.

— Am vorbit cu fratele Kalator. Spune că putem relua visul profetic, făcînd deosebirea între cerc şi roata cu spiţe.

Fără un cuvînt, Crey coborî din pat şi îl urmă pe Isidor la consolă.

Avusese dreptate. Şi asta era bine de ştiut, fiindcă avea o presimţire că va fi silit în curînd să preia frîiele formării populaţiei de clone.

Trufia e un păcat de moarte. Cum ai crezut că ai înţeles şi cum ţi-ai închipuit că Domnul Dumnezeul Tău poate greşi amestecînd uneltele scîrbavnice cu sfîntul cerc? Ţi-ai sfîşiat carnea cu unghiile cînd ai înţeles că roţile nu erau defel simboluri divine, ale unei sfinţenii pe care o cauţi şi pentru poporul tău. Roţile acelea erau împărţite, aşa cum Dumnezeu nu face niciodată cu învăţăturile Sale. Cercul lui Ustin e întreg, fără început şi fără sfîrşit, iar nu despărţit în sectoare! Poate de aceea ai muncit fără preget la construirea carelor. Acum e mai simplu să cari buştenii din pădure şi, după muncă, unii dintre fraţii tăi se înhăma la care şi se întrec ducînd în ele fetele cele mai frumoase. Priveşti spre cer, îl vezi pe Ustin de-a dreapta Tatălui şi înţelegi de ce, în nimicnicia ta, ai rămas pe Pămînt în timp ce ei sînt în ceruri. Mîntuirea e deopotrivă promisiune şi destin.

13

Nu am copii. Chiar dacă nu o ştiu, quinţii mă consideră însă un fel de părinte. Din contradicţia asta se naşte sîmburelefuriei elevilor mei.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Întrebarea lui Kasser stăruia încă în mintea Împăratului. Ce avea să facă acum cînd el i se opusese în cel mai evident fel cu putinţă şi votase împotriva voinţei sale. Era un act fără precedent care, deşi era obliterat deocamdată de condiţionarea hipnotică pe care o impusese asupra delegaţilor, nu putea să fie ascuns mult timp. Adevărul era că nu ştia ce să facă şi, ca de obicei în asemenea situaţii, alese calea sincerităţii pentru ceea ce presimţea că avea să fie o nouă dispută cu tatăl său.

— Nu ştiu ce să zic. Respectul pentru tine mă împiedică să iau măsurile care se impun. Ştiu însă că aş umple-o de tristeţe pe mama şi…

— Mama ta e o femeie curajoasă, care suferă oricum de pe urma purtării noastre. Dacă mă vei executa, va plînge după mine, dacă mă vei lăsa în viaţă, îşi va jeli fiul slab şi temător.

Bela VII îşi privi tatăl cu curiozitate.

— Mă provoci? Crezi că sîngele tău va putea opri felul în care se schimbă istoria? E o dovadă de vanitate stupidă, mai ales cînd vine din partea ta. Nici chiar moartea noastră nu ar mai putea opri tăvălugul pe care l-am pornit, tată!

— *L-am* pornit? Adică eu şi cu tine? exclamă Kasser. Nu cred că mă poţi face în vreun fel parte la aventura asta a ta!

— Ba da, tată. Tu ai pornit totul atunci cînd ai decis să ţii ascunsă descoperirea zeţilor. Secretul de care te-ai înconjurat arată că ai fost conştient încă de la început că este posibil ca zeţii să înlocuiască clonele Abaţiei, dar, dintr-un motiv care pînă la urmă nici nu interesează pe nimeni, ai ales să nu acţionezi. Respectăm opţiunea ta. Dar acum eu sînt Împărat şi decizia e numai a mea. Nu poţi nega însă că ai întrevăzut şi tu calea pe care am apucat eu şi *quinţii* mei.

Kasser îşi trecu degetele mîinii drepte prin barba rară şi roşietică.

— Şi crezi că decizia mea a fost una bazată pe frică?

— Am copilărit în casa ta, zîmbi Bela. Încă îmi aduc aminte de episodul ambasadorilor de pe Orion, de incidentul Beltegeuse şi de multe alte prilejuri în care ai fi putut fi ceva mai curajos.

Kasser ştia că, privite dinafară, evenimentele şi deciziile din timpul domniei sale puteau părea acelea ale unui monarh slab. Atîta doar că pe el nu-l interesase niciodată gloria personală sau aceea a

dinastiei Boszt, ci doar păstrarea vieţilor omeneşti. Lăsase adeseori mîndria familiei sale să fie uşor ştirbită numai pentru a nu da amploare unor incidente care s-ar fi putut termina sîngeros.

În cazul ambasadorilor de pe Orion de pildă, purtarea acestora fusese de-a dreptul insultătoare. Veniseră într-o dimineaţă şi, nerespectînd uzanţele, anunţaseră că în quadrantul lor fusese descoperit un asteroid de aproape cinci kilometri cubi alcătuit în proporţie de 85 la sută din austral, preţiosul combustibil care făcea posibilă călătoria la viteze superluminice. Dacă ar fi fost adevărat, Orion ar fi putut lesne deveni cea mai importantă planeta din univers. Kasser ştia însă că australul se formează natural în condiţii atît de speciale încît probabilitatea de a găsi un asemenea asteroid era practic nulă, din moment ce singurele exploataţii de minereu se aflau pe planete uriaşe situate exclusiv în jurul gigantelor roşii şi aveau un randament extrem de scăzut. Ordonase forţelor apărării orbitale să caute cu atenţie şi, după o luptă care rămăsese anonimă, garnizoana de pe Tangys neutralizase o flotă mică de vase orioniene, pregătite să atace capitala Imperiului. Socoteala fusese simplă. Dacă Împăratul şi-ar fi trimis forţele armate ca să recupereze pentru el o asemenea comoară, atunci capitala şi el însuşi ar fi rămas fără apărare şi Orion ar fi putut da o lovitură de palat. Eşecul acestui plan rămăsese însă secret şi Kasser nu vedea de ce să spună cuiva adevăratul motiv pentru care îi lăsase pe ambasadori să plece fără să li se clintească nici măcar un singur fir de păr. Împăratul ştia că acasă, pe Orion, îi aştepta priveliştea cruntă a leşurilor tuturor membrilor familiilor lor.

— Poate că de multe ori am acţionat mai greu, recunoscu Kasser, dar niciodată nu am pus în pericol viaţa supuşilor mei loiali. Şi, mai mult, am căutat întotdeauna să văd ce se poate ascunde dincolo de aparenţe. Un adevărat conducător nu trebuie să se lase manipulat în nici un fel.

Cu o voce binevoitoare, Bela îl întrebă pe tatăl său:

— Şi atunci care au fost motivele pentru care nu ai acţionat împotriva Abaţiei, tată?

— Amel, Amel… Poate că ai dreptate. Poate că mi-a fost frică într-adevăr. Cred însă că Abaţia a fost un duşman pe care nu am îndrăznit să-l provoc fiindcă am simţit dintotdeauna că nu voi putea şti niciodată nici măcar jumătate din ceea ce este de aflat despre ordinul călugărilor augustinieni.

— Mi-ai mai spus asta. Şi mi-ai pomenit de vechimea Abaţiei, de fanatismul fraţilor…

— Da, dar nu e numai asta, se grăbi Kasser să îl întrerupă pe fiul său. Gîndeşte-te numai la originile Abaţiei. A luat naştere imediat după Ultimul Război, încă înainte de colonizare. Sfîntul acela Augustin cel Nou, se prea poate să fi trăit în timpul războiului. Nu poţi

şti ce fel de om a fost şi care sînt adevăratele fundamente ale religiei lui. Şi mai sînt şi clonele… Ştii bine că Abaţia nu permite niciodată accesul la prima generaţie de clone. Nu ştim cine sînt, de unde provin. După o generaţie de împerecheri aleatorii, e greu să mai reconstitui zestrea genetică a populaţiei iniţiale. Studiile noastre arată însă destul de clar că pe Lumile Agricole se folosesc cam aceleaşi seturi de clone. Dar informaţiile noastre nu pot fi acceptate pe deplin fiindcă ştii prea bine că nimeni nu a putut vreodată să studieze cu adevărat Abaţia. Nu ştim cum lucrau călugării acum douăzeci de generaţii de pildă.

Bela ar fi zîmbit dacă n-ar fi ştiut că gestul său ar fi spulberat momentul efemer de linişte pe care îl avea cu tatăl său. Toate temerile lui erau prosteşti. Ce conta ale cui fuseseră clonele, din moment ce se ştia că doar foarte puţine dintre caracteristicile adultului se păstrau de la original la clonă? Împăratul deosebea aici chiar şi un paradox amar. El credea că omul este ceea ce îl face mediul în care se dezvoltă şi de aceea, cînd era singur îşi permitea să se îndoiască de faptul că originalele ar fi fost superioare clonelor printr-un dat al firii, printr-o lege universală. Poate tocmai fiindcă crescuse lîngă un tată slab de înger şi fricos, devenise ceea ce era. Nimeni nu ar fi putut să judece cum ar fi stat lucrurile dacă Bela ar fi fost fiul unui bărbat cutezător, dar el unul îşi mai amintea frustrarea profundă pe care o simţise în adolescenţă, cînd tatăl său permitea unor oameni să îl trateze în moduri inadmisibile.

— …şi nici nu vom şti vreodată. Religia asta a lor, a Sfîntului Augustin cel Nou…

— E o deviaţie de la creştinismul iluminat al secolului XXI, tată. Nu e nici un mister aici.

— Aşa am crezut şi eu, Amel. Şi chiar i-am spus demult Abatelui că îl consider creştin, indiferent de ceea ce îmi va spune el. Ştii ce mi-a zis?

Bela tăcu, fără să-i ofere tatălui său satisfacţia unui răspuns negativ.

— Mi-a spus că, într-adevăr, între religia lui şi creştinism există multe asemănări, în special în aspectele exterioare ale cultului. Abatele susţine însă că întemeietorul Abaţiei a fost primul care a înţeles că Isus nu a fost defel un personaj istoric, că nu a fost niciodată om şi că a reunit de-a lungul anilor în carnea sa mai mulţi profeţi minori. Din această extraordinară plămadă a ieşit mai apoi Iisus Cristos. Spre deosebire de Mahomed sau de Buddha, nimeni nu poate spune cu exactitate care a fost viaţa lui Isus şi de aici izvorăsc diferenţele între credinţa fraţilor augustinieni şi creştinismul lluminat.

— Foloseşti cuvinte complicate, pentru un concept neclar…

Kasser oftă din rărunchi.

— Abatele voia să spună că Iisus a fost doar un zeu şi nu om şi,

de aceea, a doua venire a sa pe Pămînt nu va fi nicicînd posibilă, fiindcă el nu va putea fi redus niciodată la un înveliş de carne. Un profet care a fost însă om, aşa precum Sfîntul Augustin cel Nou, se va putea întoarce…

— Hai că baţi cîmpii! De unde a ajuns acum acest sfînt Augustin şi profet?

— Aşa îl consideră ei.

— Prostii, flutură din mîini Bela. Se prefac a fi o sectă creştină, dar în realitate nu urmăresc decît propria lor bunăstare printr-o comportare lipsită de orice onoare!

Kasser se repezi să spună ceva, dar se răzgîndi la fel de repede văzînd întipărită pe chipul fiului său expresia aceea de îndărătnicie pe care învăţase demult să nu mai încerce să o învingă.

— Se pare că nu vom fi niciodată de acord în privinţa Abaţiei.

— Aşa se pare. E trist… încuviinţă Bela.

— Şi ce e de făcut?

— Nu ştiu ce vrei tu să faci! Eu aştept veşti de la *quinţii* mei…

Bătrînul îşi adună forţele şi rosti dintr-o suflare.

— Lasă-mă să zbor pînă pe Pămînt!

— O să faci zece ani. Pînă atunci se prea poate ca lucrurile să se fi clarificat demult.

— Vreau să îmi dai o navă supraluminică şi pe cel mai bun operator de comunicaţii pe care îl ai.

— Pe legea mea! Ce te-a apucat? În primul rînd că asta ar însemna să ne reducem cu cinci la sută rezervele de austral şi în al doilea rînd, Abatele nu te-ar primi…

— Nu vreau să mă duc la Abaţie!

— Şi atunci?

— Vreau să fiu aidoma ţie. Să dau şi eu o dată dovadă de curaj în urmărirea unui ţel, a unei intuiţii.

Linguşelile astea ieftine îmi fac scîrbă.

Planul lui Kasser era simplu şi urma să speculeze singura slăbiciune a Abaţiei de care Kasser se convinsese de-a lungul timpului.

— Călugării augustinieni venerează cercul. Întregul…

— Trebuie să recunosc că aici îi înţeleg. Cercul e frumos, minunat de simplu… Am auzit de fii care îşi definesc taţii ca fiind cercuri.

Kasser ignoră zeflemeaua.

— Da, fiule, dar în viaţă nu toate lucrurile sînt simple. Aşa cum în geometrie există forme care nu pot fi cuprinse nicicum într-un cerc, la fel, ghidîndu-te după teologia augustiniană nu vei putea înţelege niciodată absolut totul. Şi asta cu atît mai puţin cu cît eşti mai implicat în afacerile Abaţiei. Cercul este o figură autosuficientă. Am ştiut asta dintotdeauna. E atît de stabil încît nu va avea nicicînd nevoie de puncte de sprijin. E atît de simetric încît va fi în permanenţă

etalon absolut de perfecţiune. Şi totuşi… Abatele este condiţionat să caute rezolvări ale propriilor probleme în incinta Abaţiei şi în scrierile teologilor augustinieni. El nu va accepta niciînd faptul că soluţia la propriile dileme ar putea veni şi din altă parte decît Abaţia. Iar asta este o slăbiciune.

— Teoria ta are toate şansele de a fi adevărată, accepta cu calm Împăratul.

— Dacă Abaţia va îndrepta asupra noastră nişte arme, vechi, şlefuite în timp, atunci răspunsul nostru trebuie să fie pe măsură. Numai trecutul ne poate dezvălui cine a fost cu adevărat Sfîntul Augustin şi cum s-au pus bazele Abaţiei. Odată ce înţelegi geneza unui lucru, ştii de unde să începi să-l distrugi.

— Bine, asta am înţeles… Dar de ce ai nevoie de o navă superluminică şi de un operator de comunicaţii?

Timp de mai bine de o oră, Kasser încercă să se prefacă din răsputeri că nu observă satisfacţia care se întipărea treptat pe chipul fiului său, care înţelegea că urma să scape de cea mai importantă piedică în calea planului său. Bătrînul dorea să debarce pe Vechea Terra împreună cu o grupă de soldaţi de elită şi să cutreiere vastele cîmpuri radioactive care înconjurau Abaţia, ferindu-se de triburile barbare, dar şi de spionii călugărilor augustinieni. Spera să poată găsi urme ale Sfîntului Augustin cel Nou, măcar şi în credinţele nomazilor, pentru a înţelege mai bine felul în care putea fi anihilată Abaţia.

Ştia că întreprinderea lui era plină de riscuri, cel mai mare dintre nefiind defel supunerea vreunei căpetenii care s-ar fi lăsat în cel mai rău caz cumpărată, cît mai ales pericolul de a fi descoperit de iscoadele Abatelui. Putea servi desigur pretextul unui pelerinaj de-o viaţă, menit să regăsească rămăşitele strămoşilor săi, dar era greu de crezut că Abatele ar fi acceptat că sosirea pe Vechea Terra a doi oameni atît de importanţi pentru dinastia imperială precum Kasser Boszt şi Rimio de Vassur era doar o coincidenţă.

— Şi care sînt şansele să descoperi ceva? întrebă Împăratul.

— Practic nule! Vom investiga un teritoriu imens, plin de ruine tehnologice, căutînd lucruri atît de mici sau de subtile încît să nu poată fi văzute de pe orbită şi să fi scăpat la cincizeci şi două de generaţii de călugări.

— Mi se pare o investiţie destul de mare pentru un scop învăluit în negura norocului, strîmbă din nas cu şiretenie Bela.

— Iar eu îţi spun că e singura noastră şansă de a lupta cu arme egale acelora ale Abaţiei. Dacă tot porneşti războiul ăsta, trebuie să aflu cine a fost sfîntul acela şi de unde a luat materialul genetic al primelor clone. În fond, misiunea mea nu se va deosebi prea mult de cea a lui Vassur.

Prefăcîndu-se că acceptă cu greutate, Împăratul clătina din cap.

— Pe de o parte, aş dori să mai am un as în mînecă, mai ales dacă se va ajunge la confruntare…

— Asta e mai mult decît probabil. Gîndeşte-te! Investeşti doar o grupă de soldaţi de elită şi combustibilul pentru o călătorie superluminică. Atît.

— Şi un operator şi… viaţa ta.

Kasser zîmbi trist,

— Într-o zi, făţărnicia ta ne va costa scump pe toţi.

— Se prea poate, dar există şi cuvinte care trebuie spuse indiferent ce crezi cu adevărat. Fie! Pregăteşte-te de plecare. Ia-ţi cu tine toţi oamenii de care ai nevoie şi pe cel mai bun operator. Eu am să dau ordinele necesare şi pe Kyrall pentru ca veştile să-mi fie aduse la cunoştinţă imediat. Succes, tată! Fie ca expediţia ta să ne ajute să schimbăm lumea.

Kasser se înclină adînc şi ieşi cu demnitate, lăsîndu-l pe Bela cu senzaţia că nu îl va mai vedea vreodată. Împăratul nu credea defel în planurile tatălui său. A-ţi imagina că el ar putea descoperi în cîteva luni ceea ce Abaţia nu găsise timp de cincizeci de generaţii era o iluzie. Şi, chiar dacă ar fi aflat ceea ce dorea să afle, cum ar fi putut fi aceste cunoştinţe o armă împotriva călugărilor? Bela zîmbi pustietăţii din cabinetul său de lucru. Istoria însăşi îl invita să o posede. Oamenii şi lucrurile se aşezau singuri în locurile pe care el le desenase în minte.

Adio, tată! În felul meu, să ştii că te-am iubit. Fără tine ca exemplu n-aş fi ajuns niciodată ceea ce sînt astăzi.

14

Ne mişcăm mai repede decît orice fiinţă din Universul cunoscut. Vă daţi seama cît sîntem de singuri?

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Rim epuizase demult toate experienţele senzoriale pe care statutul său de *quint* i le putea oferi şi ştia că la începutul antrenamentelor sale fusese manipulat cu îndemînare de maestrul său.

Vei fi stăpînul Timpului. Căderea unei frunze va însemna o veşnicie pentru tine după cum veşnicia ta va fi senină precum căderea unei frunze.

Implanturile neurale îi permiteau într-adevăr să-şi accelereze propriul timp. Viteza pe care o puteau căpăta mişcările sale în orice confruntare îi asigura o victorie fulgerătoare în orice luptă corp la corp. Nu putea însă încetini timpul.

Zîmbi dimineţii mohorîte amintindu-şi de prima discuţie în care Rajji acceptase că spusele cu care îl convinsese să apuce pe calea quintaratului, deşi nu erau mincinoase, lăsau să se înţeleagă o biunivocitate care nu funcţiona şi în realitate. **Există doar două împrejurări, Rimio, în care un om doreşte ca o clipă să nu se mai termine. Prima e aceea a agoniei, iar cealaltă este apropierea iubirii. Pentru un *quint* însă, ambele sînt la fel de dăunătoare. Iar amputarea asta brutală a unei întregi laturi a timpului tău e poate primul sacrificiu pe care trebuie să îl conştientizezi.**

Acum însă, Rim dorea ca timpul să îngheţe. O vedea pe Maria venind înspre el şi îl încerca o senzaţie ciudată. Rajji se înşelase. Timpul ar mai trebui oprit şi atunci cînd eşti nehotărît, cînd simţi că ai nevoie de un răgaz de gîndire. *Quintul* simţea că apropierea femeii va deschide o breşă în universul lui. Învăţase să fie sincer cu el însuşi şi ştia că aşteaptă cu mult prea multă dorinţă apropierea femeii. Febrilitatea îi era însă domolită de conştiinţa faptului că o asemenea trăire îl face slab, îi anulează cîteva dintre avantajele strict necesare într-o misiune atît de delicată şi de periculoasă cum era cea din Abaţie.

Ziua dezvăluia mai mult din înfăţişarea femeii decît apucase el să vadă în holul Abatelui. Era înaltă, zveltă, probabil ceva mai în vîrstă decît Rim, dar anii nu îi estompaseră cu nimic aerul distins şi calm. Faţa smeadă îi era întinsă şi lină, cu trăsături uniforme şi nu foarte pronunţate. Chipul ei era totuşi puternic, într-un fel greu de definit. Părul lung şi negru îi era strîns simplu la spate, subliniindu-i profilul. Sub rasa largă, ochiul antrenat al *quintului* putea deosebi trupul fusiform, aproape slab, dar pe care îl bănuia plin de vigoare, dacă era

să judece după muşchii gambei. Maria nu era o fetiţă…

Duşmanul cel mai mare al *quinţilor*, băiete, este oracolul care se autoîmplineşte. Mulţi dintre noi au sfîrşit groaznic pentru că şi-au închipuit că pot controla nu numai ritmul curgerii timpului,, ci şi cursul evenimentelor. Iar unii dintre ei, cei cu adevărat geniali, chiar erau în stare să influenţeze cursul evenimentelor. Dar ia aminte, Rimio! Un univers pe care îl faci cu propria ta minte e unul comod, pentru care noi *quinţii* nu sîntem pregătiţi şi în care principala noastră calitate nu valorează doi bani. Fereşte-te să schimbi timpul, Rimio. Foloseşte curgerea apei şi abţine-te să bei!

Femeia era încă departe şi mintea lui Rim se cutremură pentru o clipă în faţa eventualităţii în care Maria nu venea de fapt spre el. Privi în jur. S-ar fi putut duce în grădini sau poate că mergea spre pavilionul care adăpostea administraţia Abaţiei. Poate mergea să se întîlnească cu altcineva. La urma urmei, poate că era doar în trecere pe acolo sau poate că…

— Bună ziua, războinicule!

— Bună ziua, se înclină Rim curtenitor.

— Manierele dumitale ar putea seduce iremediabil o femeie dincolo de zidurile Abaţiei, Rim. Eşti un amestec periculos de galanterie şi vitejie.

— Periculos, doamnă?

— Hmm, indiferent cît de mult îmi place să îmi spui aşa, nu sînt defel doamnă. Nimeni nu îmi spune altfel decît Maria. Fraţii-savanţi mă ţin pe lîngă dînşii cu condiţia să învăţ bine catehismele şi să îi ajut la curăţenia din laboratoare.

— O doamnă poate fi…

— Se vede că eşti un obişnuit al curţii imperiale.

— De ce?

— Fiindcă nu eşti dispus să accepţi că lucrurile sînt uneori exact aşa cum par. Nu căuta o doamnă în fiinţa mea, cavalerule. Sînt doar Maria.

Rim privi în ochii adînci, umbriţi de gene lungi.

— Bine, Maria… Se pare că ţi-ai revenit destul de uşor din…

Femeia îi evită privirea, preferînd să se uite undeva peste umărul lui.

— Arta uitării, Rim, e una dintre virtuţile pe care le-a propovăduit Sfîntul Augustin.

— Să uiţi de propria suferinţă?

Maria îşi scoase mîinile din buzunarele largi ale rasei. Îşi analiză degetele de parcă ar fi văzut pe ele dezlegarea cine ştie cărei taine universale.

— Sfîntul Augustin ne-a învăţat că suferinţele nu deschid nicicum

lacătele Împărăţiei Cerului. De aceea e mai bine să le uităm pentru a nu cădea în păcatul trufiei sau în acela al răzbunării. Suferinţa are sens numai dacă durează o clipă.

Maria căută pe chipul bărbatului urmele unei înţelegeri. Trăsăturile *quintului* erau însă neclintite.

— Dar nu despre Sfîntul Augustin cel Nou am dorit să-ţi vorbesc.

Rim ridică dintr-o sprînceană:

— Atunci?

— Am venit să-ţi mulţumesc. Aseară am uitat. Eram agitată şi apoi Sfinţia Sa…

— Nu face nimic. Oricum, după toate cele ce s-au petrecut, îmi doresc să nu fi trecut pe-acolo.

Maria îşi duse o mînă la gură.

— De ce spui asta?

— Pe de o parte fiindcă astăzi de dimineaţă a fost cît pe ce să ripostez unui frate care m-a scuipat în obraz, ceea ce ar fi însemnat poate chiar moartea mea…

Ce frumos minţi, quintule! Ca un bărbat adevărat.

— …şi apoi fiindcă, de vreme ce nu doreşti să-ţi reaminteşti ceea ce a fost, gestul meu şi violul lor sînt deopotrivă neimportante.

Femeia se înroşi şi îşi ridică din nou privirile spre el.

— N-am spus asta! Încercam doar să-ţi explic cum vreau să uit de tot ceea ce s-a întîmplat.

— De ce să uiţi?

— Fiindcă nu are nici un rost să-mi amintesc. A trecut! Gata!

— Tocmai despre asta încercam şi eu să-ţi spun. Să uităm ce-a fost!

— Şi totuşi, te simt supărat, insistă Maria.

Aproape amuzat, Rim spuse:

— E ciudat… Noi *quinţii* sîntem obişnuiţi să ucidem. Arareori sîntem puşi în situaţia de a salva pe cineva. Asta desigur dacă nu este vorba de vreun atac asupra familiei imperiale. Şi acum cred că am un motiv în plus să-mi dau seama că alegerea noastră este cea justă. Numai moartea e un reper imuabil, recunoscut de toată lumea. Noţiunea de bine e relativă.

Din ochii femeii începură să se prelingă lacrimi:

— A fi ceea ce sînt şi a crede ceea ce cred nu a fost tocmai o opţiune pe care s-o fi ales din nenumărate variante. poate ca par stupidă, superficială. Poate că aşa şi sînt, dar fraţii au fost singura mea scăpare de hoardele din Cîmpie…

Maria se aşeză simplu, pe iarbă. Rim o urmă fiindcă presimţea că urma o poveste.

Ăştia sa fie *quinţii*? Îmi mănîncă deja din palmă!

Femeia începu să depene o poveste în care ea fusese salvată de un

raid al unor cercetaşi ai Abaţiei din sclavia unei bande de tîlhari care o puneau să se prostitueze împreună cu alte cîteva fete. Crescuse în Cîmpie, dar acceptase imediat ordinea şi preceptele Abaţiei, odată ce îi fusese dat să le cunoască. Iar cea mai mare ruşine a ei era că, uneori, redevenea Maria cea din cîmpie, năvalnică şi năbădăioasă, liberă şi fără credinţă. De stările acelea, care erau deopotrivă şi cel mai mare secret al ei încerca să scape.

— Şi îmi încredinţezi mie cel mai mare secret al tău? întrebă Rim zîmbitor.

— Ce taine s-ar putea ascunde în spatele unor ochi de slujnică? Ş-apoi, dacă n-ai fi fost tu, poate că astăzi nici n-aş mai fi fost printre cei care pot face confesiuni.

În momentul acela, o bubuitură asurzitoare zgudui zidul Fortăreţei. Rim se ridică instantaneu şi privi spre locul de unde venise zgomotul. Era la aproape o jumătate de kilometru depărtare, judecînd după fumul gros care se ridica de-a lungul zidului. Începu să alerge, încercînd să îşi domolească implanturile şi să fugă normal.

Avea destul timp să mediteze asupra celor spuse de Maria. Era o femeie misterioasă. Mirosul transpiraţiei ei trădase faptul că minţise de la un capăt la altul al povestirii, care era totuşi una bine închegată şi de aceea Rim nu se îndoia că cineva din anturajul ei împărtăşise cu adevărat acea soartă.

Cînd ajunsese la mai puţin de o sută de metri de locul exploziei, simţi o nouă deflagraţie. Reflex, vizualiză unda de şoc. Era una sferică, clasică probabil pentru un explozibil pe bază de destindere gazoasă. Înainte de a fi lovit, se ghemui şi atacă frontul de gaze fierbinţi cu o viteză şi dintr-un unghi care îi permiseră să limiteze la maximum arsurile, dar şi să rămînă în picioare. Prin praful gros, Rim văzu că zidurile despre care legenda spunea că sînt inexpugnabile, se crăpaseră binişor, lăsînd un loc îndrdeajuns de mare ca să lase să treacă un om călare. Privi repede în jur şi îşi scoase lama de accun din teaca ei subcutanată. Era singurul apărător al Abaţiei în acel moment şi nu se îndoia că prin breşa zidului vor apărea imediat şi atacatorii. Se opri preţ de o clipă, insesizabilă pentru ceilalţi şi, fără să ştie exact de ce, trasă cu degetele împreunate un cerc în aer. Apoi se concentră şi, răspunzînd prompt comenzilor sale mentale, cîmpurile magnetice care modelau lama de metal lichid se subţiară pînă la nivelul a cîteva sute de atomi.

— Sfinte Augustine, sînt ostaşul tău! strigă Rim, rîzînd aproape în hohote.

Ocupă imediat breşa, tocmai la timp pentru a tăia practic în două trupurile a doi războinici. Purtau armuri dintr-un metal bizar şi moale şi aveau tatuaje pe tot capul, care era epilat. Pînă să înţeleagă ce anume se întîmpla, alţi cinci războinici muriră încercînd să îl doboare

pe călugărul singuratic ce răsărise în spărtura obţinută atît de greu. Un zgomot metalic îi atrase atenţia lui Rim. Undeva în stînga, la mai bine de o sută de metri, un tun cu proiectile explozive se pregătea să tragă din nou. Păşi dincolo de zid şi începu să-şi croiască drum printre barbarii care atacaseră Abaţia. Erau mult prea mulţi pentru a-i ucide pe toţi, dar atîta vreme cît se mişca mai repede decît puteau ei sesiza nu era îngrijorat de soarta bătăliei. Ştia ce vedeau ceilalţi: un ghem de umbre din care ieşea cînd şi cînd cîte o sclipire violetă. Şi mai erau desigur şi vibraţiile subsonice ale lamei care semănau o teroare profundă, instinctivă.

În mai puţin de trei secunde ajunsese lîngă tun şi ucisese servanţii. Nu avea însă cum să manevreze un obiect atît de greu la viteza cu care se mişca. O bună parte a antrenamentului unui *quint* era menit să îi confere un echilibru perfect, aşa încît mişcările să necesite cît mai puţină energie. De altfel, dacă s-ar fi lovit de tun în timp ce se mişca atît de repede, probabil că ar fi murit. Şi era singurul fel în care ar fi putut muri în confruntarea aceea. Pentru o vreme, se mulţumi să apere tunul de cei care doreau să îl repună în funcţiune, trasînd un cerc cu raza de zece metri în corpul compact al atacatorilor. Vedea groaza întipărită pe feţele lor şi era convins că barbarii erau gata să fugă cînd un laser de mare putere lovi la cîţiva metri de el. Instinctiv, se aruncă spre locul de unde se trăsese, într-un unghi în care ţintaşului i-ar fi fost greu să îl nimerească şi încercă să folosească timpul astfel cîştigat pentru a se lămuri cine trage. Erau călugării. Rim zîmbi. Avea noroc.

Quintul îşi mai domoli mişcările, retractă lama de accun şi îşi scoase pumnalul. Dorea să fie văzut, singur în mijlocul gloatei de atacatori. Barbarii nu îi mai acordau însă nici o atenţie. Erau prea grăbiţi să se retragă din calea unei arme pe care ştiau că nu o pot înfrînge.

Şi uite-aşa, un pericol minor, dar recunoscut de toată lumea poate pune pe fugă o gloată de ţărănoi care, fără să ştie, se împotriveau deja unei arme cu adevărat mortale. E în asta un învăţămînt profund, care zice multe despre natura curajului.

Barbarii abia dacă se mai zăreau la orizont cînd lîngă Rim ajunseră aproape două sute de călugări înarmaţi. Spre marea surpriză a *quintului*, erau conduşi de Abate.

— Sfinţia Ta! Te expui inutil, îl zeflemisi Rim. În fuga lor, barbarii ar putea lansa vreun blestem care să îţi tulbure digestia în noaptea asta!

Bătrînul coborî sprinten de pe cal şi fără sa dea vreo atenţie spuselor lui Rim îl bătu uşor pe umăr.

— Ai făcut o treabă bună.

— Ce noroc pe Abaţie că exact în ziua în care, după cincizeci şi

două de generaţii de soliditate, zidurile ei au cedat ruşinos, s-a nimerit să fie un *quint* imperial prin preajmă.

Abatele începu să rîdă în hohote, urmat repede şi de ceilalţi călugări.

— Chiar ai crezut legenda care spune că zidurile nu au fost pătrunse niciodată? Nu mă aşteptam…

— Aşa se ştie peste tot…

— Au existat cîţiva strămoşi ai Împăratului tău care au decis că e bine să născocească povestea asta. De fapt, de multe ori, luptele cu barbarii s-au purtat în interiorul Abaţiei. De cinci ori a trebuit chiar să ne regrupăm în afara zidurilor şi să atacăm apoi. Noi înţelegem legenda asta în mod figurat, simbolic…

Rim înghiţi cu stoicism spusele Abatelui.

— E drept că toate astea s-au întîmplat demult. Probabil că au mai descoperit undeva un tun abandonat şi au decis să-şi mai încerce o dată norocul. E bine că ai fost acolo…

— Puteam foarte bine să mă ţin deoparte.

— Şi să pierzi ocazia de a lua contact cu singurii duşmani manifeşti ai Abaţiei? Rim, flăcăule, pe cine vrei să păcăleşti?

Prefăcîndu-se jignit, *quintul* protestă:

— E trist dacă asta crezi… Pentru a supune şi eventual nimici cîteva hoarde de barbari nu e nevoie de un *quint*. Dacă aş fi vrut să ştiu ceva despre ei, aş fi trimis un detaşament…

— Hmmm, aşa simplu e? îşi scărpină Abatele barba. E ciudat atunci cum de alteţa sa imperială m-a tratat de atîtea ori cu refuz cînd i-am cerut o forţă expediţionară care să pună ordine în Cîmpie.

— Ştii bine că Vechea Terra este sub administraţia Centauri! Şi mai ştii că, la cîţi bani are Abaţia, o armată de mercenari i-ar stîrpi pe feciorii ăştia de lele.

Înseninat, Abatele reveni brusc la un ton ceva mai conciliant.

— Ţi-am promis, spionule, un tratament corect. Ceea ce ai făcut astăzi e un act de mare curaj şi de ataşament faţă de Abaţie. De aceea nu îţi voi nega un drept care ţi se cuvine. Date fiind toate astea, dar şi judecînd după numărul morţilor de aici, eşti numit locotenent în Garda fraţilor-ostaşi.

Rim îşi miji ochii, ca şi cum lumina soarelui l-ar fi deranjat:

— Păi, în ritmul asta, îţi iau locul în mai puţin de un an…

— Niciodată, locotenente. Îmi dai dovezi în fiecare zi că doctrina augustiniană îţi va fi imposibil de pătruns.

Abatele încălecă şi porni împreună cu suita lui spre Abaţie. Rim zăbovi pentru o clipă, privind în urma lor. Cînd se depărtase destul pentru ca Rim să nu îi vadă chipul, Abatele lăsă să i se întipărească pe faţă sentimentul care îl muncea. Mina lui era un strigăt mut. Îi era frică.

Doamne Dumnezeule, dacă pînă azi m-aş mai fi putut îndoi de Lucrarea ta, acum mi-e limpede. Fiindcă Geneza spune clar: Zidurile fortăreţei nu pot fi dărîmate decît cu alte bucăţi de zid. Şi ce a fost, Doamne, pieptul spionului altceva decît o cărămidă din zidul Abaţiei?

15

Pe noi nu ne poate mîntui nimeni, fiindcă păcatele noastre sînt fără precedent. Mai e totuşi o speranţă… Poate că Dumnezeu are nevoie şi de ticăloşi.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Stin o aştepta pe Maria mai nerăbdător ca oricînd. Ideea lui era îndrăzneaţă şi poate tocmai de aceea avea îndoieli crunte. În săptămîna care trecuse de la discuţia în care înţelesese că trebuie să devină conducătorul comunităţii în care trăia, viaţa lui se schimbase fundamental. Şi asta nu pentru că autoritatea lui, pe care şi-o asumase a doua zi, faţă de toată lumea, ar fi fost pusă la îndoială de cineva. Ceilalţi plecaseră ochii în pămînt şi acceptaseră că de-acum avea să fie conducătorul lor, că avea să judece litigiile şi să le organizeze viaţa. Stin încă se mai întreba însă cîţi dintre tovarăşii săi din sat descifraseră adevărata semnificaţie a acestei schimbări. Nu ştia ce ar fi trebuit să-şi dorească: ca nimeni să nu fi realizat că erau condamnaţi, pentru ca misiunea să-i fie mai uşoară, sau ca unii dintre ei să înţeleagă şi să împartă cu ei povara cumplitei detenţii.

În ultimele zile observase lucruri la care pînă atunci nici măcar nu se gîndise. Era convins acum că exista un grup de bărbaţi care profitau de statutul lor şi, deşi nu recurgeau la violenţă, se sustrăgeau de la munci, avînd însă invariabil privilegiul de a alege ce e mai bun. Dar cum să-i fi descoperit Stin pînă atunci de vreme ce aceştia erau chiar prietenii săi cei mai buni şi tovarăşii cu care obişnuia să-şi petreacă o mare parte a timpului?

Maria îi dăduse o carte scrisă de Sf. Augustin din Hippona. O citise deja în întregime şi acum relua pasajele care i se păreau mai sugestive. Era fără îndoială o lectură interesantă şi utilă. De pildă, încă din prima seară, adică înainte de a se autoproclama lider, Stin înţelesese că autoritatea lui trebuia enunţată ca fiind una care derivă direct din voinţa călugărilor augustinieni. Poate şi de aceea, nimeni nu se grăbise să-l conteste. Aşa cum conducătorii de odinioară trebuiau să fie legitimi, dovedind că pot şi doresc să fie utili comunităţii din funcţia pe care o ocupau, la fel şi Stin era convins acum că are toate însuşirile necesare unui conducător. Cu toate acestea însă, tovarăşii lui nu numai că nu ar fi putut aprecia capacităţile sale, fiindcă nu mai fuseseră conduşi niciodată, dar nici măcar nu aveau cum să cunoască adevărata natură a încercării la care erau supuşi. De aceea, Stin se gîndise că, într-o asemenea situaţie de vid politic absolut, cineva trebuia să facă o alegere, manifestîndu-şi liberul arbitru. Desigur, cel mai bine ar fi fost ca Dumnezeu însuşi să se pronunţe în această

chestiune delicată, dar cum nu aveau timp de o asemenea aşteptare, decisese că şi substitutul lui Dumnezeu pe Pămînt, Abatele, poate oricînd alege în locul Lui. Aşadar spusese oamenilor că a fost numit şef de Abate iar Maria întărise spusele lui. Simţea însă că nu-şi duce logica pînă la capăt şi că undeva în mintea lui s-a realizat o conexiune subtilă.

În zilele următoare însă, pe măsură ce aprofunda învăţăturile Sf. Augustin din Hippona, Stin începuse să se îndoiască din ce în ce mai mult că oamenii secolului IV de pe Vechea Terra erau aidoma tovarăşilor lui. Posibilitatea ca marele teolog creştin să se fi înşelat nu îndrăznea încă să o ia în calcul. Îi era frică de ceea ce ar fi putut spune Maria.

Îl munceau tot felul de întrebări, despre ceea ce este bine, despre ceea ce ar trebui să fie definit ca fiind rău, dar mai ales despre măsurile care ar fi trebuit luate pentru a îndrepta răul. Violenţa era fără îndoială o opţiune pe care o menţionase şi Sf. Augustin, dar el unul nu înţelegea de ce în toată cartea aceea mare, nu se pomenea nimic despre cealaltă opţiune, despre cunoaşterea fragmentară. „Despre minciună adică?“ îl întrebase Maria cînd îi împărtăşise temerile sale. Stin protestase dar pînă la urmă fusese nevoit să accepte că la asta se gîndea.

Arhitectura gîndurilor sale era extrem de simplă: chiar dacă oamenii sînt sortiţi încă dinainte de a se naşte unii pentru mîntuire şi alţii pentru damnare, liberul arbitru care le călăuzeşte vieţile fiind de fapt o iluzie, poate că nu e necesar să li se repete în fiecare zi acest lucru. Omul e o fiinţă slabă. A-l lipsi de un scop, de o cauză care să îi motiveze existenţa, îi poate provoca o stare de neputinţă şi de lehamite a cărei utilitate Stin nu o înţelegea deloc. Şi asta cu atît mai mult cu cît tot Sf. Augustin spunea că oamenii şi societatea lor trebuie să facă în aşa fel încît să atingă scopul lor ultim, de a-l salvgarda pe Dumnezeul lor. Şi cum să îndeplineşti o asemenea măreaţă lucrare de vreme ce preoţii şi conducătorii îţi repetă în permanenţă că, indiferent cît de bun ai fi, indiferent ce anume ai întreprinde, mîntuirea ta nu va veni nici în timpul vieţii şi cu atît mai puţin după moarte. Era fără îndoială o contradicţie… sau poate nu. Era o cale pe care Stin era hotărît să nu o urmeze. Oamenii săi puteau ignora o vreme că soarta le fusese scrisă cu mult înainte de a se naşte. Şi de aici, fără îndoială va fi izvorît şi forţa de a aştepta momentul în care fraţii savanţi vor fi aflat leacul bolii lor.

Maria bătu încetişor în uşă şi apoi pătrunse în coliba lui Stin cu paşi mici. Se aşeză repede pe un scaun, ferindu-se să stea în faţa ferestrei.

— De ce îţi este frică? E normal să ne consultăm…

— Stin, nu-ţi face iluzii! Sînt ca o mamă pentru voi toţi aproape.

O mulţime de oameni care sînt gata să accepte fără crîcnire un conducător pot deveni fiare sălbatice dacă observă că mama îl favorizează pe unul din fraţii lor.

— Nu pretind că înţeleg ce spui. Dar vorbeşti despre lucruri pe care nu le cunosc şi deci nu am să te contrazic. Şi oricum, ceea ce am eu să-ţi spun e mult mai important…

— Mă îndoiesc.

Stin o privi surprins pe Maria. În lumina slabă, profilul ei uscăţiv se proiecta fantomatic pe perete.

— Nimic nu este mai important, dragă Stin, decît fundamentele puterii tale în sat. Eşti într-o perioadă foarte delicată şi nimic nu trebuie lăsat la voia întîmplării. Nimic din ceea ce facem noi aici nu e necinstit… Cu toate astea însă, e mai bine ca despre întîlnirile noastre să ştie cît mai puţină lume.

— Exact despre asta aş dori şi eu să-ţi vorbesc, rosti Stin cu însufleţire.

— Nu te-ai răzgîndit, spuse femeia pe un ton trist.

— Nu! Şi cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît îmi dau seama că am mai multă dreptate. De ce să le spun tuturor că sînt condamnaţi să rămînă în sat? Oare nu ar fi mai bine să le explic că, dimpotrivă, mîntuirea noastră este aproape şi că noua organizare doreşte doar să îi pregătească pentru momentul în care vor merge în Cîmpie la familiile lor…

— Familiile pe care nu le-au avut niciodată…

— Şi ce contează? În ochii lor, familiile astea echivalează cu fericirea…

„Sfinte Augustine, cum te naşti tu numai pentru a-ţi mîntui la nesfîrşit tovarăşii şi ca să mori în această groaznică încercare!”

— Poate că ai dreptate, acceptă Maria. Dar dacă află? Sau, mai bine zis, ce ai să te faci cînd eliberarea voastră o să întîrzie.

— Nu ştiu… Sper că voi fi devenit destul de înţelept atunci pentru a găsi o soluţie.

Maria dădu din cap pentru a-şi masca deruta. Gîndi pentru cîteva clipe la cele spuse de sora sa, care fusese salvată de spionul imperial de la un viol pe care chiar ea îl implorase. Nu îi plăcea cum se precipitau lucrurile. Pe de o parte Stin părea mai aproape de a atinge stadiul Alambicului mai devreme decît orice altă clonă dinaintea lui, în timp ce ochii lui Rim nu prevesteau nimic bun. Nu ştia de ce, dar presimţea că prezenţa spionului imperial într-un moment atît de delicat cum era Rodirea de Dumnezeu nu avea să aducă nimic bun.

— Nu asta voiam să vorbim, Maria.

— Şi-atunci?

Stin se aşeză pe laviţa care îi ţinea loc de pat, adunîndu-şi picioarele sub el. Tăcu pentru cîteva clipe concentrîndu-se la mărul pe

care îl luase din coşul Mariei. Muşcă apoi brusc şi zgomotos din fruct.

— M-au pus să judec un caz…

— Un caz? Cum adică un caz?

Stin flutură din mîini, mestecînd disperat, ca să poată vorbi mai repede.

— Da! Alicia şi Benedict mi-au copt-o pe asta. Nu le convine deloc că fraţii m-au ales pe mine să fiu conducător.

— E normal şi e chiar bine. Nici un şef nu poate să dea măsura adevăratelor sale calităţi fără oameni care să îi pună la îndoială deciziile. E foarte bine că nu te-ai transformat într-un zeu…

Grăind către incestuosul Villcor, sfîntul Augustin cel Nou a spus: „Iar minciuna vă va însoţi de-a pururi, căci ea nu va mai fi un păcat, ci doar alinare a sufletelor pierdute, binecuvîntare pentru păcătoşi şi izvor de viaţă lungă şi senină înaintea damnării ultime“. Tu mă înveţi, Sfinte! Şi-ţi mulţumesc!

— Ce vrei să zici cu asta? Poate era mai bine să fi devenit zeu. Poate ar fi fost mai ascultători şi nu ar fi trebuit să…

— Crede-mă pe cuvînt. Înainte de a ne naşte noi, oamenii epuizaseră demult toate argumentele…

Stin sări pînă în mijlocul încăperii, speriind-o pe Maria.

— Oamenii, oamenii! Oamenii nu au trăit niciodată în condiţii care să se semene măcar şi pe departe cu cele din satul meu. Îţi repet, eu nu prea îl cred pe sfîntul ăsta al tău, Augustin!

— Să nu vorbeşti aşa! spuse repede Maria ducîndu-şi mîna la gură.

— Ba am să spun! Sfîntul Augustin cel Nou nu a avut defel dreptate să se dezică de cele propovăduite de înaintaşul său, episcopul de Hippona. Uite, Iisus Cristos e un exemplu.

Dă-mi, Doamne, putere şi îndrumă-l pe fiul tău cel rătăcit să găsească drumul adevărat al credinţei!

— Abatele ar fi tare supărat…

— Da?! Şi de ce mă rog?

— Ordinul augustinian are o istorie încărcată în legătură cu relaţiile cu creştinii. E mult de povestit.

— Şi, ce? Dacă nişte proşti s-au căsăpit acum mai bine de trei sute de ani, asta înseamnă că trebui să negăm toate învăţăturile religiilor vechi?

— Defel. Budiştii de pildă susţineau că fiecare lucru are sufletul său şi că…

— Lasă-i pe ăia! Revino la Iisus. Uite eu chiar în noaptea asta sînt în măsură să îl apreciez, fiindcă aş dori să fac o minune ca a lui.

Maria încercă din răsputeri să îşi stăpînească un zîmbet. Abatele o prevenise cu mulţi ani în urmă că geniul Sfîntului Augustin cel Nou este tocmai echilibrul căii pe care o alesese întemeietorul. „Să minţi e

una, să creezi o întreagă realitate, e cu totul altceva“ spusese Sfîntul Augustin cel Nou. Iar Maria se chinuise ani întregi să înţeleagă la ce se referise. Nici nu-şi imaginase că toţi anii ei de trudă intelectuală aveau să fie rezumaţi de Stin într-o singură frază. Aşa că se pregăti să o audă, deschizîndu-şi mintea.

— Vreau să-mi aduci trei coşuri cu prune pînă mîine dimineaţă. Am mare nevoie de ele pentru a putea să le demonstrez tuturor nu numai că sînt în stare să îi conduc, ci şi să le arăt genul de putere pe care aş dori să o exercit.

Maria pretinse o clipă că nu înţelesese… Sora ei adora sexul. Ea era dependentă de provocările minţii. Care era mai vicioasă? Greu de zis…

Planul lui Stin era magistral. Alicia şi Benedict îl chemaseră să soluţioneze o chestiune care părea destul de simplă în esenţă. Ei strînseseră prune în toată ziua precedentă şi adunaseră cinci coşuri pline. Problema era că ar fi trebuit să culeagă împreună cu Saffer, care căzuse însă bolnav, pradă unor fierbinţeli ciudate, care fuseseră puse de toată lumea în legătură cu boala de care credeau cu toţii că suferă. Saffer pretinsese şi el măcar un coş de prune, pentru a le usca pentru iarnă, dar Alicia şi Benedict refuzaseră să-i dea fiindcă Saffer nu îi ajutase deloc. La rîndul său însă, acesta susţinea că cei doi culeseseră toate prunele şi că el şi le-ar fi putut culege şi singur peste o zi sau două, cînd se va fi însănătoşit, de vreme ce îngrijiseră copacii împreună timp de aproape un an. Conflictul era mai degrabă unul simbolic din moment ce nici unul din locuitorii satului nu avea cum să moară de foame, ei fiind cu toţii hrăniţi de fraţii augustinieni.

Stin era conştient că soluţia cea mai elegantă ar fi fost să lase prunele celor doi şi să stabilească exact cine stăpînea copacii aşa încît, în anul următor, să nu se mai confrunte cu această problemă. Stin nu numai că nu ştia cum ar fi putut însă împărţi cinci copaci la trei oameni, dar simţea cumva instinctiv că a începe o sarabandă a înstăpînirilor peste diversele lucruri din sat ar fi însemnat nu numai mari probleme pentru el, ci şi dezaprobarea fraţilor augustinieni care dezavuau proprietatea şi le repetaseră de nenumărate ori că a te pretinde stăpîn chiar şi peste un fir de iarbă era un act fără sens.

— Şi vrei să înmulţeşti prunele… De aceea mi-ai cerut încă trei coşuri şi mi-ai vorbit de Cristos.

— Sigur că da! E o idee foarte bună. Mîine i-aş putea spune lui Saffer că îi dau trei coşuri cu prune, lăsîndu-le pe celelalte cinci celor pe care le-au cules. În felul asta el ar avea ceva mai multe decît oricare din ei.

— Şi ce judecată ar fi asta?

— Judecata mea! Nu trebuie să fie nici logică şi nici măcar dreaptă. Ei vor şti desigur că eu…

— Vei suporta din raţia proprie efortul ăsta…

— Fie şi-aşa! Adu-mi însă prunele!

— Am să-i rog pe fraţii de la intendenţă, dar spune-mi măcar mie… De ce tocmai trei coşuri?

— Pentru că Saffer şi toţi ceilalţi vor trebui să ştie că oricine suferă pentru ceea ce este, oricine este lovit de molimă şi se simte nefericit va avea în mine un aliat şi un prieten.

Maria zîmbi cu căldură. Ar fi putut spune cel puţin cinci motive pentru care soluţia aleasă de Stin nu era bună şi avea să ducă la incredibile tensiuni ulterioare. Dar nu era rolul ei acela de a spune adevărul. Scormonind în adîncul sufletului ei constată chiar că naivitatea lui Stin o reconforta. Poate că tînărul nu era cu adevărat atît de iscusit. Faptul că se sacrificase pentru prima dată pe sine pentru ceilalţi, renunţînd la hrană în schimbul „minunii“ sale, o făcu să se gîndească la sorocul scurt pe care îl mai avea la dispoziţie pentru a-l transforma într-un mesia puternic.

— Fie. Am să-ţi aduc prunele, deşi nu sînt de acord cu ideea ta.

— Ura voastră faţă de creştini v-a orbit de tot. E o idee înţeleaptă. Şi, din cîte ştiu eu, înmulţind pîinile, Iisus nu a făcut dreptate, ci a dat de mîncare poporului său. Eu sînt undeva deasupra lui.

Maria îl privi din prag:

— Şi tu chiar crezi că a înmulţit cu adevărat pîinile?

— Probabil că nu! Dar ce importanţă are asta? A rămas în istorie. Şi el, şi pilda lui.

Femeia preferă să se întoarcă şi să zîmbească întunericului. Scopul scuză întotdeauna mijloacele. Iar lumea ei nu era decît o încrengătură de mijloace dintre cele mai murdare pentru atingerea unor scopuri care se împleteau, neînţelegîndu-se niciodată asupra unei ordini de priorităţi. Şi prin ochiurile acestei ţesături ample, în care zăceau încurcate destinele tuturor oamenilor din Abaţie, Maria vedea ochii mari ai lui Dumnezeu.

Cu toţii ne căutăm originile. Şi tuturor ne e frică de ceea ce am putea descoperi.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Cînd simţi pentru prima dată cum se zguduie podeaua sub picioarele sale, Abatele gîndi pentru o clipă că sfîrşitul se dezlănţuie cu o furie divină. Zgomotul unei vaze vechi care căzu de pe raftul de deasupra biroului său aduse însă repede o nuanţă profană în dezlănţuirea sălbatică în care se amestecau strigăte şi zăngănit de ferestre, sunete de paşi grei şi scîrţîitul grinzilor de lemn.

Cutremur!

— Cutremur! auzi Abatele strigătul lui Aloim pe coridor.

Mormăind o rugăciune, Radoslav se adăposti în arcada de piatră cenuşie ce despărţea formal biroul său în două încăperi perfect egale. Privi cu atenţie la uşă gîndindu-se că, pentru cineva ceva mai naiv decît el, faţa primului om care avea să pătrundă în cabinet ar fi putut constitui un prilej extraordinar de a-şi evalua prietenii. Uşa întîrzia însă să se deschidă iar tremurul pămîntului părea că nu se mai sfîrşeşte. Văzu o crăpătură îngustă cum brăzdează în zigzag tencuiala tavanului, lăsînd în urmă nori minusculi de praf.

Cînd cutremurul încetă, ochii Abatelui erau scăldaţi în boarea reţinută a unor lacrimi amare.

Mulţumescu-ţi Ţie Doamne şi ţie Sfinte Augustine că mi-aţi mai arătat o dată cine sînt adevăraţii mei prieteni şi că m-aţi încredinţat că nu mi-am irosit viaţa închinînd-o vouă. Mulţumesc şi fiindcă m-aţi binecuvîntat şi cu o nouă dovadă a micimii omeneşti. Inima mea va fi mai uşoară cînd va lua deciziile pe care cu toţii ştim că se apropie.

Abatele se aşeză din nou la masa de scris, îndepărtînd cu muchia palmei firele de praf care căzuseră din tavan. Trase spre el o carte şi îşi potrivi ochelarii, blestemîndu-şi încăpăţînarea cu care refuza operaţia simplă care i-ar fi redat perfecţiunea vederii. Abia dacă citise o frază cînd uşa cabinetului său se dădu de perete. Uitîndu-şi amărăciunea, ridică repede privirile, sperînd să îl vadă pe Aloim. În locul feţei bucălate a tovarăşului său însă, ochii Abatelui dădură de faţa congestionată a Mariei.

— Eşti teafăr.

— Da, n-am nimic, răspunse Abatele cu o voce stinsă. O să trebuiască însă să chem pe cineva să cureţe…

— Sfinte Augustine! Cînd am văzut că nu eşti în faţa Pavilionului, am crezut… Nu ştiu ce am crezut…

Abatele privi la trupul mărunţel al Mariei. Ştia că în faţa lui se afla „victima“ violului, cea pe care o scăpase Rim. Şi asta nu pentru că o trimisese cu o seară în ajun pe cealaltă Marie să ducă nişte prune în satul de clone, unde Stin părea să fi pornit pe drumul fără întoarcere al Alambicului, ci pentru că ştia că din cele două femei numai cea care dăduse buzna în biroul lui ar fi avut curajul să urce pînă acolo. Cu toate astea însă, amîndouă îl iubeau la fel de mult. Era pur şi simplu una din diferenţele acelea care, conduse cu măiestrie, transformau perechea de clone în cea mai puternică armă erotică a galaxiei.

Gîndi pentru o clipa că, dacă evenimentele care păreau să se învîrtejească în acele momente nu aveau să ducă la distrugerea Abaţiei, vremurile cînd ordinul augustinian avea să fie condus de o femeie nu erau prea departe. Şi Abatele nu avea nici o îndoială că prima care avea să acceadă la scaunul pe care stătea el va fi una dintre Marii. Printre călugări erau destui heterosexuali iar presupunerea că arma Mariilor avea să se întoarcă în cele din urmă şi împotriva stăpînilor ei, era o chestiune de logică şi de smerenie.

Ouăle! Dumnezeule, trebuie să ajung la Ouă!

Bărbatul privi la faţa Mariei, congestionată încă din cauza grabei cu care urcase scările.

Şi de ce nu, Doamne?! De ce nu? Poate că ăsta e semnul divin al graţiei Tale, poate că asta ai vrut să-mi spui împletindu-mi gîndurile.

— O să trebuiască să mergi cu mine.

— Unde?

— Într-un loc despre care, dacă vei îndrăzni să povesteşti altcuiva decît sorei tale, nici măcar *quintul* nu te va putea salva de furia mea.

— Etete… Şi cine o să-l împiedice? Încă puţin şi îl am la degetul cel mic. Şi încă nu ne-am…

— Să taci, tună Abatele.

Glasul său răsună atît de tare încît femeia încremeni şi căpătă brusc o paloare cadaverică.

— Rade, ce te-a apucat, glumeam…

— Ceea ce vei vedea nu poate fi nici măcar pentru tine subiect de glumă. Vino!

Strîngîndu-şi sutana în jurul trupului, Abatele ieşi din cabinetul său şi porni pe coridoare ca o furtună. Abia dacă îi aruncă o privire fugară lui Aloim care bolborosea ceva cu capul în pămînt şi ieşi în curte unde fluieră scurt. Unul din fraţi îi aduse calul şi se repezi să mai înşeueze unul pentru Maria. Urmă un galop nebun, în timpul căruia gluga Abatelui căzu pe spate lăsînd pletele sale albe să-i fluture pe umăr. Era o privelişte neobişnuită pentru fraţi, dar călugării augustinieni erau obişnuiţi să nu se apropie niciodată de asemenea lucruri stranietate. „Toate lucrurile sfinte se cunosc deja. Nu vă

amăgiţi! Noul poate fi bun, dar niciodată cucernic“, spusese Sfîntul Augustin înainte de a muri. Îl văzură pe Abate, dar nu-l observară, mulţumiţi în sinea lor să exercite una din învăţăturile elementare ale Abaţiei.

Din punctul său de pază Rim îl văzu şi el pe Abate, urmat îndeaproape de Maria, dar se gîndi că probabil cutremurul provocase vreo rănire a unui frate important sau vreun accident în laborator, aşa că nu dădu prea multă importanţă galopului celor doi.

Cît de frumos călărea!

Ajunşi în clădirea bibliotecii, Abatele şi Maria se pierdură repede în păienjenişul de coridoare mici care transforma subsolul într-un adevărat labirint. Maria auzise că unui frate bibliotecar îi trebuiau mai bine de zece ani pentru a şti unde se află fiecare volum. Cît despre zvonurile că nimeni nu reuşise să facă un plan exact al bibliotecii fiindcă dimensiunile coridoarelor nu se potriveau niciodată cu cele ale zidurilor exterioare, credea că sînt doar scuze ale unor arhitecţi incompetenţi. Cum să stai zece ani într-un nenorocit de subsol şi să nu-i cunoşti toate secretele?

Se uită la cărţi în loc să privească la pereţi. N-ar mai putea reface drumul înapoi.

Curînd ajunseră la ceea ce părea ţinta goanei lor. Era un perete ca oricare altul, care înfăţişa un basorelief bizar. Trei bărbaţi erau răstigniţi pe trei cruci, în timp ce o mulţime eterogenă părea să aplaude de undeva de la poalele unui gorgan.

— Isus? Creştinul?

Abatele mormăi aprobator şi apoi puse două degete la gura Mariei, arătîndu-i că trebuie să tacă. Ascultară o vreme liniştea. Nimic nu părea să se mişte în catacombele de sub bibliotecă.

— In nomine Augustini, in nomine Dei, rosti deodată Abatele şi Maria auzi un bîzîit scurt, provenind de la un obiect tehnologic, care nu se potrivea deloc în peisajul arhaic şi încleştat parcă în lumina torţei puturoase pe care Abatele o folosise ca să-şi lumineze drumul. Mişcările Abatelui îi atraseră atenţia Mariei asupra capului bărbatului crucificat în stînga lui Isus. Chipul se retrăsese şi în locul lui se putea vedea licarirea slabă şi verzuie a unui…

— Scaner de retină? Care are configuraţia ta în memorie? întrebă femeia.

— Uneori tehnologia este singura modalitate de a păstra un secret. Vocea, retina…

— Pot fi lesne imitate!

Ideea asta era poate cea mai ingenioasă dintre capcanele puse acolo timp de generaţii întregi de Abaţi. Încuietorile se deschideau numai dacă asupra lor acţiona un om care nu le mai deschisese niciodată. De aceea, Abaţii trebuiau să îşi schimbe vocea de fiecare

dată şi mai ales, după fiecare vizită în camera Ouălor luau un medicament care le modifica aleatoriu retina. În felul acesta, imitarea vocii şi a retinei lor nu ar fi dus la nici un rezultat. Dar asta era un secret pe care Maria nu avea să-l afle decît dacă avea să-i ia locul.

Abatele rîse uşor şi rosti din nou, cu glas subţire.

— In nomine Augustini, in nomine Dei.

Întregul perete culisă şi bărbatul se grăbi să pătrundă în deschizătura îngustă şi întunecată. O trase fulgerător pe Maria la adăpostul unei nişe săpate grosolan în perete. Femeia simţi un uşor curent de aer pe lîngă obrazul stîng. Un fîşîit sonor se sfîrşi într-un ropot sec.

Abatele ieşi din firidă şi vorbi fără grijă.

— Mi-aş fi dorit ceva mai spectaculos.

— Ce vrei să zici?

— Ştii că nu apreciem prea mult tehnologia. Scopul scanerelor de la intrare este doar acela de adormi vigilenţa cuiva venit să caute încuietori sofisticate.

— Ce vrei să spui?

— Un om care ştie intrarea în lăcaşul în care ne păstrăm Ouăle este deja destul de periculos. Scopul nostru nu e defel să-l lăsăm să plece, ci mai degrabă să înmormîntăm acest secret. Odată cu el. De aceea, dincolo de uşă există un aparat vechi, născocit de cel de-al cincilea Abate, care poate dezlănţui asupra intrusului tot felul de arme pe care le alege absolut la întîmplare. Săgeţile otrăvite care ţi-au şuierat pe lîngă ureche sînt doar cele mai inofensive dintre ele. Uneori e o jerbă de flăcări, alteori un gaz mortal…

— Un gaz?

— Da, în firidă era o mască…

— O mască! Doar o mască? Şi ce? Doreai să te sinucizi?

Abatele zîmbi:

— Deloc. Probabil că aş fi folosit-o eu şi noi nu am fi avut conversaţia asta. Cruţîndu-te, Dumnezeu mi-a dat de ştire că alegerea mea nu e greşită. Timpurile se schimbă, Maria. Tocmai am avut dovada acestui lucru…

— Spune-mi, ce faceţi cu cadavrele?

— Care cadavre?

— Ale intruşilor.

— Aaa, pînă acum nu a fost nici unul.

Femeia căscă gura de uimire.

— Te întrebi ce înseamnă asta? E simplu. Nici unul din înaintaşii mei nu a dat greş cînd şi-a ales succesorul. Sper să nu o fac nici eu.

Abatele dispăru pentru cîteva clipe şi, fără veste, o lumină puternică inundă ceea ce se dovedi a fi o sală imensă, care se întindea probabil sub întreaga bibliotecă.

— Sfinte Augustine! Ce sînt astea?

Abatele trase aer în piept.

— Stai! Nu-mi spune! Întîi vreau să ştiu dacă au mai fost văzute de vreun om care nu a ajuns Abate!

Radoslav se încruntă:

— Desigur…

— Şi ce s-a întîmplat cu ei?

— Unii au devenit Abaţi…

— Da…

— Alţii… Ei bine va trebui să afli singură cine anume a mai văzut Ouăle fără a deveni Abate.

— Ce vrei să spui?

Nimic. E un nonsens. Dar e un nonsens care te va urmări toată viaţa, aşa cum mă urmăreşte pe mine misterul originii clonelor.

— Lasă-mi şi mie nişte secrete. Ştiu că vrei certitudini, dar crede-mă că nici măcar eu nu le am pe acelea pe care le cauţi tu. Nu cred că nu înţelegi măcar şi în parte cît de importante sînt momentele astea. Nu-l ispiti pe Dumnezeu să mă facă să resimt păreri de rău.

Maria se aşează pe o treaptă, privind mut la întinderea sălii. În rînduri ordonate stăteau o mulţime de schelete metalice care sprijineau containere ovoide, strălucitoare. Încăperea degaja un aer paradoxal de vechime infinită, dar şi de perfectă conservare. Lipsa oricărui fir de praf, luminile puternice, dar bine camuflate în tavan şi strălucirea cromată a Ouălor transformau sala într-un fel de replică tehnologică a ceea ce Maria credea că trebuia să fi fost, pe vremuri, sălile tezaurelor.

După ce îşi obişnui privirea cu simetria strălucitoare a încăperii, femeia văzu că de-a lungul zidurilor goale se mai găseau cîteva zeci de postamente negre, care păreau inutile.

— Rade, ce sînt astea?

— Ouăle…

— Celelalte…

Nedumerită, Maria îi aruncă o privire întrebătoare. Fără un cuvînt, Abatele atinse un mic panou de lîngă intrare şi obiectele despre care crezuse femeia că sînt postamente îşi adeveriră menirea. Deasupra lor înfloriră hologramele în mărime naturală ale cîtorva zeci de bărbaţi. Toţi purtau rasa călugărească, barbă şi…

— Au toţi însemnele de Abaţi! exclamă Maria.

— Da, ăsta e sanctuarul nostru, al celor care ne sacrificăm pentru a conduce Abaţia.

— Şi, cînd te chinui să ne conduci, te ajută cumva să ştii că o să rămîi aşa, o sculptură de lumină, pentru veşnicie?

Abatele ignoră tonul sarcastic al femeii şi începu să se plimbe

printre Ouă, privind cu atenţie.

— Ajută-mă mai bine să vedem dacă nu s-a stricat vreunul.

Maria ridică din umeri:

— Şi cum aş putea să ştiu care este stricat de vreme ce nu ştiu cum ar trebui să arate şi la ce folosesc?

— Te uiţi după deosebiri, replică sec Abatele, fără să ofere amănuntele după care tînjea femeia.

Maria începu să se plimbe printre structurile metalice. Păreau formate din două părţi, una dintre ele semăna foarte mult cu un sistem primitiv de propulsie, în timp ce cealaltă părea un fel de nacelă al cărui scop era să ocrotească un lucru extrem de mic. Îi împărtăşi Abatelui părerile ei.

— Ai dreptate, în esenţă. Ouăle sînt sonde spaţiale automate. Au într-adevăr un sistem de propulsie clasic, bazat pe reacţie, o capsulă protectoare şi, bineînţeles, un mic motor superluminic…

— Asta nu se poate! Ştii bine că o asemenea avuţie… O asemenea cantitate de austral…

— Uiţi, femeie, că Abaţia este o instituţie foarte veche. Poate că înaintaşii noştri au strîns austral într-un timp în care producţia şi comerţul nu erau supravegheate atît de atent de imperiu. Poate că au folosit ceea ce odată se numea clarviziune şi înţelepciune.

— Asta ar însemna că sînt cu adevărat foarte vechi. Dar la ce folosesc?

— Ele sînt deopotrivă arma noastră cea de pe urmă, dar şi menirea pe care trebuie să ne-o împlinim.

— Nu înţeleg.

— Fiindcă nu priveşti cu atenţie.

Maria se aplecă asupra unei sonde şi încercă să o privească din toate unghiurile. Nimic nu părea să o deosebească de oricare alta. Sări pe o treaptă şi numără sondele. Erau douăzeci şi două de rînduri de cîte treizeci de nave.

— Mă dau bătută. Nu văd nimic! anunţă după un timp femeia.

Am greşit oare, Doamne? Să fie lucrarea Ta atît de tainică, încît să se refuze chiar şi celor care ar trebui să o înfăptuiască?

Abatele se ridică de pe treptele pe care şedea şi se apropie de Maria. Cu degetele adunate, trasă un cerc deasupra unui ou şi apoi bătu pe partea inferioară a carcasei sale lucitoare.

— Citeşte aici.

Maria se aplecă şi văzu o plăcuţă minusculă, prinsă în patru şuruburi, pe care scria Rand IV.

— Asta e o Planetă Agricolă, nu-i aşa?

— Da. E cea de-a trei sute cincizeci şi doua planetă pe care am însămînţat-o.

— Vrei să spui că sînt în ordine. Că imediat după ce însămînţăm o

planetă mai construim un ou din ăsta?

Abatele zîmbi şi începu să povestească. Sfîntul Augustin cel Nou nu se îndoise niciodată că avea să vină şi momentul în care Abaţia trebuia să îşi ducă la îndeplinire misiunea cea de pe urmă, să-L salveze pe Dumnezeu de propria nemărginire. Iar el era convins că numai o a doua întoarcere a unui Mesia ar putea să-l ajute pe Dumnezeu să treacă de această încercare. Tocmai de aceea se gîndise să pună bazele celei mai cuprinzătoare religii inventate de om. Fărîmiţarea planetară, dar şi clonarea la nesfîrşit a fiinţelor umane îl făcuseră însă să se gîndească la un mîntuitor care să vină deodată în mai multe locuri. Să fie unul şi în acelaşi timp peste tot. Aceasta fusese ideea care stătuse la baza înfiinţării Abaţiei şi, implicit, a Ouălor.

— Vrei să spui că pe nava asta se află o parte din germenii cu care am însămînţat, acum cine mai ştie cîte sute de ani, planeta Rand IV.

Abatele încuviinţă tăcut din cap.

— Şi la ce ar putea ei folosi?

Radoslav ridică din umeri şi făcu o grimasă din care femeia înţelese că nu avea de gînd să îi explice. Maria ştia desigur care erau mecanismele de însămînţare ale unei Lumi Agricole. Odată colectaţi din Alambicul de Dumnezei, germenii erau răspîndiţi deasupra unei Lumi Agricole unde prima generaţie de clone ajunsese la maturitate. Acolo, viruşii îşi alegeau cea mai potrivită persoană pentru a trezi în ea caracterul mesianic al clonei care intrase în Alambic, transformînd-o apoi în martir. Prin intervenţii şi minuni bine calculate, Abaţia reuşea apoi să trezească acea religie lucrativă, care transforma clonele într-un fel de sclavi pe plantaţiile cui avea destui bani pentru a plăti o asemenea operaţiune delicată.

Dar o a doua Însămînţare? La ce ar putea servi?

— Nu pretind că înţeleg.

— Nici nu e nimic de înţeles, Maria. Trebuie să crezi. Sfîntul Augustin a spus clar: „Şi mîntui-voi pe Domnul Dumnezeul meu, chemîndu-l pe Mesia a doua oară printre noi!“ Nu e treaba noastră să înţelegem. Credinţa e cheia care sparge lacătele acestui mister.

Pradă unei iluminări bruşte, femeia se aşeză direct pe pardoseala incredibil de curată. Începu să vorbească pentru sine:

— Înseamnă că atunci cînd un Abate va crede că a venit sfîrşitul lumii, cînd va crede că Dumnezeu şi-a atins propria nemărginire şi tremură de frică într-un ungher, o să slobozească toate Ouăle astea şi o să strice Lumile Agricole. Atunci întreg universul se va transforma în haos şi…

— Asta e o interpretare simplistă, zise Abatele. Nimeni nu poate şti cu certitudine ce se va întîmpla odată cu eliberarea Ouălor. De altfel, ca să fiu sincer, nici măcar nu ştiu dacă vor fi capabile să treacă

de noile apărări planetare ale Lumilor Agricole. Tehnologia a evoluat…

— Vorbeşti de parcă aş fi ultimul plod din Satul de Clone.

— Chiar asta şi eşti…

— Da? întrebă Maria mînioasă. Şi atunci de ce m-ai adus aici?

Abatele o privi în ochi pînă cînd femeia roşi:

— Pentru că din cele şase sute şaizeci şi şase de ouă, nu mai e liber decît unul, pentru că, pentru prima dată în ani lungi, cred că e momentul ca Abaţia să fie condusă şi de o femeie, pentru că numai tu îl poţi învinge pe Spionul imperiului, dar mai ales pentru că sînt convins că nici unul dintre voi nu va mai apuca să-mi ia scaunul. Războiul ăsta, Maria, îl simt aproape. Dumnezeu îşi ţipă teama în fiecare rugăciune de-a mea.

— Şi cum? Cum şi-a atins el nemărginirea?

— Asta ar vrea să ştie şi ei, spuse Abatele arătînd spre holograme. Adevărul e că nu ştim. Nici cum, nici de ce… dar simt că Armaghedonul e aproape şi încerc să înrolez în oastea Domnului cît mai mulţi soldaţi destoinici. O să mai venim aici… ne-am luat cu vorba şi nu am verificat temeinic. Acum trebuie însă să mergem. Mai avem mai puţin de două minute pînă cînd se opreşte orice alimentare cu energie şi aerul este evacuat din cameră.

Ca şi cum ar fi fost obişnuită de cînd lumea cu scările acelea, Maria porni în tăcere spre ieşire. În urma ei, Abatele aruncă încă o privire înainte de a porni manual secvenţa de izolare a camerei. Ultima licărire de lumină îi permise să se mai uite o dată la racla de aur din cel mai îndepărtat colţ al subsolului. Maria nu văzuse pletele Sfîntului Augustin.

Ce semn sa fie ăsta, Doamne?

17

Mulţi ne reproşează că nu ne îndoim niciodată de Împăratul nostru. Lor le răspundem că nici el nu se îndoieşte de noi.
N'Gai Loon – *Confesiuni*

Kasser ştia că fiul său avea dreptate în ceea ce îl priveşte. Nu avusese niciodată strălucirea necesară unui monarh peste Galaxie iar felul lui eficient, dar tainic de a soluţiona conflictele erodase puternic respectul pe care numele dinastiei Boszt îl inspira în imperiu. Iar precedenta sa experienţă, şi singura de altfel, în relaţia cu Abatele era unul dintre argumentele pe care fiul său, Bela VII, i le-ar fi putut lesne servi dacă l-ar fi cunoscut vreodată.

Se întîlnise o singură dată cu Radoslav, în urmă cu mai bine de patruzeci de ani, cu ocazia unui jubileu al dinastiei Boszt. Spre marea surpriză a tuturor, Abatele răspunsese invitaţiei, încălcînd un obicei care dura de veacuri. Avînd în vedere că era un soi de guvernator peste un protectorat, conform etichetei, numele său figura pe lista de invitaţi a oricărui eveniment important, dar, de mai bine de treizeci de generaţii, nici un Abate nu venise în planeta capitală. Radoslav încălcase însă acest obicei. Toată seara, Kasser se temuse că Abatele va face cine ştie ce anunţ sau că va provoca vreun incident. Orele se scurseseră foarte încet şi îşi amintea că, atunci cînd îi venise rîndul să toasteze în cinstea dinastiei Boszt, se ridicase el însuşi şi bîiguise cîteva cuvinte prin care, destul de nepoliticos îi pusese în vedere că participau la un moment de bucurie, pe care ar fi regretat nespus să-l vadă stricat. Abatele înclinase scurt din cap şi spusese doar cîteva fraze, care i se întipăriseră în minte lui Kasser, de parcă ar fi fost arse acolo cu o sondă psi.

„Faptul că Dumneeu se teme de propria nemărginire, Înălţimea Ta, nu înseamnă că oamenii sînt feriţi de această spaimă. Şi nu pot decît să mă înclin în faţa destinului exemplar al dinastiei Boszt, alcătuită din oameni care se feresc cu maximă înţelepciune să-şi atingă limitele".

Kasser nu era sigur ce dorise să spună Abatele, dar simţise că vorbele lui erau un fel de zeflemea. Înţelesul obscur al frazelor acelea îl urmăriseră ani buni după aceea, rănindu-l poate chiar mai mult decît conştiinţa faptului că din cauza fricii cu care privise întîlnirea cu el, Abatele căpătase un ascendent imens asupra lui.

Privi cu atenţie vechea Terra. Era un glob cenuşiu, acoperit de nori care se vălătuceau sălbatic. Doar undeva deasupra oceanului Pacific strălucea soarele. Se întrebase adeseori ce fusese atît de special la planeta aceea pentru ca oamenii să se nască acolo. Sau poate că

tocmai asta contribuise la expansiunea rasei umane, poate tocmai mediocritatea unei planete care fusese dintotdeauna o închisoare îi determinase pe oameni să zboare. Sau poate că totul fusese un noroc… Dacă oamenii nu ar fi descoperit pe Lună asteroidul acela de austral pur, probabil că nu ar fi pus niciodată la punct motoarele cu hiperpropulsie. Şi, avînd în vedere cît de rar era australul în univers, descoperirea aceea părea mai degrabă opera unui Dumnezeu binevoitor decît o întîmplare.

Şi totuşi de ce oamenii? De ce nu împărtăşiseră şi zeţii un asemenea destin cosmic? Kasser îşi amintea perfect frămîntările prin care trecuse atunci cînd, într-un suflet, un *quint* îi dăduse vestea contactului cu o civilizaţie non-umană. Se întîmpla destul de des ca pe planete îndepărtate să fie descoperite comunităţi care pierduseră la un moment dat contactul cu restul umanităţii, dar o rasă inteligentă… Kasser se zbătuse mai bine de doi ani pînă să ia decizia de a-i cere *quintului* respectiv să moară, ducînd cu el în mormînt secretul. Fusese un sacrificiu inutil, de vreme ce nu avusese puterea să ceară şi celorlalţi patru acelaşi lucru. Imediat după ce crescuse îndeajuns, fiul său devenise destul de abil pentru a pune cap la cap ceea ce nu ştiau quinţii despre moartea celuilalt pentru a afla adevărul.

Ştia de ce îl frămîntaseră zeţii atîta vreme, iar el sfîrşise prin a lua o decizie pe care toată lumea o considera nefericită. Era prea preocupat de desăvîrşirea celuilalt proiect al său şi aştepta să vadă pe ce drum va apuca omenirea în condiţiile în care bariera comunicaţiilor interstelare dispăruse ca prin farmec. Cu doar trei ani înainte de descoperirea zeţilor, realizaseră primele comunicaţii instantanee cu ajutorul psiacului de pe Kyrall. Aceea fusese o descoperire cu adevărat senzaţională, o unealtă a cărui loc fusese evident încă de la început. Întîrzierea folosirii ei ca urmare a incertitudinilor induse de zeţi în viaţa imperiului ar fi fost cu adevărat o crimă.

Pînă la psiac, comunicaţiile în galaxie fuseseră tributare vitezei luminii sau micilor nave de transport care aveau puterea de face salturi în hiperspaţiu, dar al căror cost era prohibitiv chiar şi pentru administraţia imperială. Kyrall se dovedise însă o planetă aparte, unde modul de acţiune se pliase perfect pe un teren extrem de dificil. În loc să încerce să supună uscatul, dominat de paradoxale fiinţe telepate şi de cîteva triburi de oameni care păreau să se fi adaptat vieţii de acolo, Kasser ordonase construirea psiacului în mijlocul oceanului. De acolo, profitînd de puterile pe care le conferea minţii umane o ciupercă omniprezentă pe Kyrall, un grup de oameni înzestraţi cu aptitudini telepatice putea intra în contact instantaneu cu orice punct al galaxiei. Avea nevoie doar de un medium căruia să îi transmită mesajele şi din mintea căruia să le extragă pe cele care trebuiau trimise mai departe. În scurt timp, în toate centrele districtuale luase fiinţă un departament

de comunicaţii psi, care asigura imperiului o coeziune pe care acesta nu o mai avusese niciodată. Oamenii erau din nou o comunitate unită, ca pe vremea Vechii Terre.

Kyrall era un far galactic, o planetă de o importanţă atît de mare încît erau foarte puţini aceia care ştiau unde este situată. Şi asta nu neapărat fiindcă ea ar fi putut fi cucerită în vreun fel, ci pentru a descuraja înfiinţarea unor psiace care să nu fie controlate de administraţia imperială.

Deşi era departe de a funcţiona fără cusur, psiacul de pe Kyrall se dovedea a fi o unealtă extrem de folositoare. Iar tehnicile de comunicare se îmbunătăţeau pe zi ce trece, mai ales pe baza greşelilor. Kasser îşi aducea aminte cum mai bine de zece mii de soldaţi imperiali muriseră într-o ambuscadă numai pentru că operatorul psi al flotei se îndrăgostise de o fată de pe Kyrall şi îi susura poezii în loc să afle cît mai repede ceea ce era de transmis. Bătrînul spera ca operatorul pe care i-l dăduse fiul său, un flăcăiaş cu pielea smeadă, evident spion, să nu facă vreo prostie. Deşi nu avea nici un motiv să îl creadă incompetent, Kasser îl privise încă de la început cu neîncredere.

— Înălţimea Voastră, aştept să îmi daţi coordonatele pentru asolizare. Aş sugera să mergem la garnizoana noastră…

— Şi să alertăm toată planeta? Nu-ţi fie frică! Nu o să-ţi solicit să debarci cu mine!

Vorbele lui Kasser făcură ca tot sîngele din obrajii căpitanului să se scurgă înspre inimă, dar numai pentru a reveni apoi în forţă şi a-i da o paloare stacojie.

— Nu pentru mine mă tem, Înălţimea Voastră…

Dacă ai şti, brav ostaş, cît de puţine sînt lucrurile de care merită să ne mai temem!

Kasser îşi îmblînzi privirea şi începu să îi explice.

— Ştiu de ceva vreme că Vechea Terra este doar aparent sub controlul nostru. Contrabandiştii de artefacte tehnologice de dinaintea războiului şi oamenii Abaţiei au împînzit toate astroporturile mai importante. O navă cu hiperpropulsie va atrage imediat atenţia. Or eu tocmai asta încerc să evit.

Kasser încerca să mascheze faptul că nici măcar el nu ştia prea bine ce avea de făcut. Ajunsese pe Vechea Terra, ştia că ar trebui să caute slăbiciuni ale ordinului augustinian, dar habar nu avea de unde să înceapă, de vreme ce Abaţia însăşi era un teritoriu de care trebuia să se ferească pentru a nu zădărnici misiunea *quintului*.

— Spune-mi, căpitane, dacă ar fi să cauţi obiecte sau informaţii foarte vechi, de unde ai începe?

— Probabil de la un muzeu, răspunse pilotul fără ezitare.

Kasser clătină din cap. Populaţia Vechii Terre trăia doar din exportul unor vechi artefacte tehnologice şi bineînţeles de pe urma

relaţiilor, firave ce e drept, cu Abaţia şi cu garnizoana imperială. Uneori însă, artefactele se vindeau foarte bine. Chiar Kasser avusese pe vremuri în biroul său ceea ce i se spusese că este o bujie, un fel de generator de scîntei pentru un motor primitiv. Cel de la care o cumpărase pe un preţ neruşinat îl asigurase că este de mare valoare, fiind una dintre puţinele asemenea artefacte care mai păstra încă sigla originală „champion“ şi avea în acelaşi timp şi învelişul de ceramică intact.

Căpitanul avea dreptate, la urma-urmei, în necunoscutul în care plutea, orice direcţie părea la fel de bună ca oricare alta.

— Să vină la mine operatorul de comunicaţii, ceru Kasser scurt.

În cîteva minute în uşa strîmtă a cabinei sale apăru chipul somnoros al tînărului.

— Trebuie să trimit neapărat un mesaj…

— Înălţimea Voastră, ştiţi că nu se poate. Dacă aş fi fost măcar pe-aproape de o conectare, nu mi-aş fi permis să dorm.

Biet copil!

— Asta spui tu. Dar să ştii că nu-mi place faţa ta!

— Înălţimea voastră, nu înţeleg ce am făcut ca să merit asemenea vorbe. Protocolul psiacului e foarte clar…

— Nu mă plictisi, băiete. Chiar eu l-am întocmit. Şi de aceea ştiu foarte bine că pe Kyrall ar trebui să fie şi un operator care să urmărească urgenţele.

— Mă îndoiesc că s-ar putea concentra asupra mea. Nici nu ştie că exist.

— Atunci, poate că ar fi momentul să încerci să îl atenţionezi de prezenţa noastră aici. Du-te la postul tău şi începe procedura standard de apelare.

Cu chipul schimonosit de furie, tînărul se grăbi să iasă din cabină. Kasser începu să aştepte.

Ce mîndru ai fi de mine, fiule! Numai dacă m-ai putea vedea acum!

Minutele începură să se scurgă încet. Fostul împărat ştia că nu aveau nici o şansa să contacteze un operator de pe Kyrall. în teorie, lucrurile ar fi trebuit să stea aşa cum spusese el, dar pînă şi Kasser ştia că oamenii din psiac nu putuseră fi niciodată convinşi să muncească la ore fixe. Abia dacă reuşeau să asigure transmisiile regulate. Urgenţele erau întotdeauna ignorate.

După patru ore, bătrînul ieşi echipat din cabina sa. Îşi pusese o uniformă uşoară şi practică, fără însemne, armată cu o ţesătură metalică în măsura să îl apere de orice cuţit sau proiectil prin transformarea energiei cinetice direct în căldură, pe care o evacua prin radiatoare situate pe gambe. Fluieră într-un fel ciudat şi din cabinele alăturate lui apărură doi bărbaţi identici. Mos şi Mas, sfetnicii

de încredere ai împăratului. Nu mai erau tineri, dar tocmai aparenta lor fragilitate era cea mai aprigă armă a lor. Erau încă războinici de temut, specialişti în toate tipurile de armament.

Fără vorbe, cei doi deschiseră uşa de la postul de comunicare. Tînărul smead era concentrat în fotoliul său, cu firul de la electrod spînzurîndu-i neglijent pe frunte. Mas lovi scurt şi capul operatorului se apleca în piept. Kasser luă pulsul tînărului. Nu murise, dar starea de epuizare nervoasă indusă de cele patru ore de eforturi şi lovitura lui Mas aveau să-l facă incapabil să comunice cu psiacul în următoarele două zile.

— Alteţă, lasă-mă să-l omor. Nu vom fi în siguranţă…

— Nu tăia toate punţile, Mas. Mai ales într-un univers unde în curînd nu te vei mai afla niciunde în siguranţă.

Mişcîndu-se cu o coordonare ruptă parcă dintr-un balet bizar, cei trei bărbaţi îşi croiră drum spre sala motoarelor. În urma lor rămîneau trupuri inerte. Unele vieţi erau cruţate. Altele… Ajunşi în sala motoarelor, Mos şi Mas scoaseră repede un container pe care îl montară imediat la camera de hiperpropulsie. În numai un minut, preţiosul austral se scurse în container şi cei trei plecară spre docul navetelor. Abia cînd micul vehicul pătrunse hotărît în atmosfera Vechii Terre Kasser vorbi din nou.

— Du-ne undeva în cîmpia Pannoniei, Mos.

— Cum doriţi, alteţă. Cred că de acum nu are mare importanţă unde anume ne îndreptăm.

— Înveţi repede, Mos…

Kasser zîmbi cu condescendenţă. Poate că nu ştia exact de unde să înceapă. Dar, încă de la început, ştiuse că o informaţie atît de preţioasă precum aceea pe care o căuta el nu putea fi plătită decît cu ceva la fel de valoros. Iar australul era de departe cel mai important lucru din univers. Aflînd de o asemenea avere, în curînd toţi contrabandiştii aveau să se năpustească să îi aducă orice cere. Iar el asta aştepta, de vreme ce nu ştia defel ce caută.

— Să dea Dumnezeu să se termine cu bine toate astea.

— Credeam că ne-am înţeles, Mas.

— Alteţă?

— Toate astea nu au cum să se termine cu bine. Ce sperăm noi aici este să limităm efectele unui rău care e deja făcut.

— Da. Şi ne expunem practic oricui ar fi în stare să ucidă pentru o încărcătură de austral. Adică tuturor terranilor!

Kasser rîse scurt.

— Stăm bine, Mos! Stăm bine! Nu cred că sînt mai mult de zece milioane de oameni pe Vechea Terra.

— Şi asta înseamnă că stăm bine?

— Bineînţeles! Gîndeşte-te că peste patruzeci şi opt de ore, cînd

îşi va reveni operatorul, ne vom împotrivi unei armate formate din trei miliarde de soldaţi şi cinci *quinţi*. Încă stăm bine.

Mos rîse scurt.

— Patru *quinţi*, alteţă. Unul e chiar aici pe Terra şi nu ştie de noi.

Cine ştie prietene, poate că el e primul de care trebuie să ne ferim.

Deşi oamenii cunosc demult cercul, mulţi dintre ei se încăpăţînează să creadă că Dumnezeu se află la capătul lanţului cauzal al tuturor lucrurilor.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Te gîndeşti dacă nu cumva şi trufia este un păcat de moarte. Îţi aminteşti ca şi cum ar fi fost ieri că Ustin ţi-a explicat odată că nu e un păcat să te simţi mîndru de realizările tale atîta timp cît nu te vei confunda cu scopul lor. Atîta vreme cît acţiunile tale îl au în centrul lor pe Dumnezeu, izbînzile în slujirea Sa sînt motive de mîndrie, laudă şi dreapta pilduire către ceilalţi. Şi atunci de ce te simţi atît de stingherit cînd păşeşti în templu?

În urmă cu cîteva zile, oamenii tăi au terminat de înălţat acoperişul. Este acum o construcţie înaltă, sprijinită pe trunchiuri groase. Cei mai ageri dintre ai tăi au fixat, ajutîndu-se de nişte ace mici de fier, împletitura de frunze uscate care vă foloseşte acum de acoperiş. În centrul Templului se află izvorul, din apa căruia beţi cu toţii şi vă simţiţi mai aproape de Ustin şi de Dumnezeu. E tare bine în templu şi poate că asta este şi marele tău semn de întrebare. Fiindcă oamenii s-au grăbit să se adăpostească, încă de la prima ploaie sub acoperişul domnului. „Blasfemie!" au strigat cîţiva, în timp ce cei mai mulţi au replicat că Dumnezeu însuşi trimisese ploaia şi că, de vreme ce nici un trăsnet nu a lovit templul, înseamnă că stropii grei au fost un semn, menit să îi facă să intre în casa Lui.

Şi erai gata să accepţi că în casa Domnului este binevenit oricine ştie să Îl slujească. Dar de ce trimisese atunci Dumnezeu vîntul acela, care a şuierat rece printre copaci şi i-a îmbolnăvit pe cei mici şi pe bătrîni. „E semn că trebuie să punem stavilă şi vîntului", s-au grăbit mulţi să spună. Imediat şi fără a putea fi opriţi, cei mai tineri au întins planşe de lemn între stîlpi şi au creat un fel de perete prin care cruzimea vîntului nu mai răzbătea. Ştii că asta este soluţia şi că templul nu va fi nicicum terminat pînă cînd izvorul în care s-a preschimbat sufletul lui Ustin nu va fi complet izolat de cîmpie, într-un templu care să poată fi văzut şi de cei mai îndepărtaţi dintre fraţii care preferau să cutreiere întinderile ierboase în loc să se alăture lucrării Domnului.

Deşi inima ţi se cutremură, ştii că necredincioşii vor trebui opriţi să bea apă din izvor… De vreme ce nu îl recunosc pe Ustin şi nici lucrarea voastră. Te vei opune şi, la nevoie, vei folosi din nou ghioaga…

— Ai cuvîntul meu de onoare că, dacă pleci acum, o să mă judec cu Abaţia în toate instanţele galactice şi o să înving. Şi sînt absolut convins că Împăratul abia aşteaptă un motiv ca să plaseze o garnizoană suplimentară pe Vechea Terra. Poate că îşi vor instala

corturile chiar în piaţa centrală a Abaţiei.

Isidor privi faţa hotărîtă a guvernatorului Crey şi se întrebă dacă îl mai văzuse vreodată atît de nervos. Probabil că nu… Se hotărî totuşi să încerce o poziţie de forţă. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, ar fi putut oricînd motiva că acesta era modul oficial în care trebuia să reacţioneze.

— Nu v-aţi respectat contractul. Controlul meteorologic cădea în sarcina administraţiei! strigă Isidor.

— Aiurea! Molima aia a fost de natură virală şi asta o ştii foarte bine. Am dovezi clare! Pur şi simplu au făcut gripă! Or, în paragraful opt, alineatul şaisprezece din capitolul îndatoririlor scrie clar că ferirea populaţiei de clone de virusuri străine procesului de însămînţare este sarcina voastră exclusivă.

— Dacă nu ar fi fost atît de frig, nu s-ar fi îmbolnăvit! Ce vină avem noi că vă zgîrciţi pînă şi la sateliţii meteorologici.

— Ba nu ne zgîrcim deloc. A fost o ploaie de meteoriţi şi doi dintre ei au fost avariaţi. Asta e mai degrabă vina Dumnezeului ăla la care te tot închini decît a noastră.

Isidor cumpăni încă o dată. Ştia că districtul Saggitarius avea mare nevoie de Praxtor. „Niciodată să nu subestimezi puterea disperării“, îl învăţase cu mulţi ani în urmă Kalator. Iar Administraţia Saggitarius avea şi ea dreptate într-un fel. Nu ştia cum şi de ce, dar clonele făcuseră într-adevăr gripă. Şi asta era inadmisibil înainte de prima generaţie ecleziastică.

Îşi dorea mult să poată vorbi cu profesorul şi duhovnicul lui, dar nu avea cum. Şi dată trecută cînd îl contactase, mesajul din partea lui Kalator se încheiase cu avertismentul că, folosind nejustificat una din cele trei sonde pe care le avea în buget, irosise o cantitate de austral care s-ar putea dovedi preţioasă mai tîrziu. Îi venea tare greu ca la numai două luni standard să mai trimită o sondă şi să ceară din nou instrucţiuni. Probabil că ar fi fost demis şi s-ar fi întors în Abaţie acoperit de ruşine. Crey nu trebuia să ştie toate astea şi de aceea Isidor era hotărît să cedeze. Avea însă să o facă cu greutate.

— Acţiunea voastră a fost nesăbuită!

Crey îşi îngustă ochii şi întrebă cu şiretenie.

— Explică-mi, înţeleptule călugăr! Luminează-mă! Cum am greşit eu salvîndu-ţi pielea sfîntă de pe rugul care ar fi fost ridicat deja în Abaţie dacă ai fi ucis clonele.

Isidor clătină din cap, calm.

— Nu moartea mea ai dorit să o împiedici, ci propria ta discreditare!

— Pentru o asemenea acţiune nu am nevoie de aprobarea nimănui! în mintea ta de călugăr chiar nu poate încăpea faptul că eu îi apăr pe toţi locuitorii provinciei, că sînt ales de toţi şefii celor 32 de

state ca să le reprezint interesele? Crezi oare că în încercarea de a salva unsprezece miliarde de oameni o să ne împiedicăm de un călugăraş care recită texte de doi bani…

Ceva nu e în regulă. Se petrec schimbări şi în tonul şi în atitudinea lui. Vorbeşte altfel… Ca un om care ar fi căpătat brusc un avantaj.

— A pune medicamente în apa izvorului a fost o iniţiativă gravă. A o face fără să mă consulţi a fost o inepţie. Cine ştie ce s-ar fi putut întîmpla?!

Crey pufni dispreţuitor:

— Spune-mi tu!

— Ce să spun?

— Ce s-ar fi putut întîmpla.

— Păi nu e nevoie să mă gîndesc prea mult. Minunile au un mod logic de a curge…

— Şi asta nu a curs logic? A venit molima şi apa din izvorul sfînt i-a salvat…

— Şi dacă surprindeau memomentul în care aţi pus medicamentele?!

— Eşti de-a dreptul naiv! Am trimis cîteva proiectile cu medicamente în izvor de pe o orbită joasă. A fost extrem de simplu.

— Prin acoperiş?! strigă Isidor oripilat.

— Da. Proiectilele erau însă foarte subţiri; nici nu se văd găuri în rogojinilea alea pe care ei le cred acoperiş.

— Dar dacă, deviate de acoperiş, seringile astea ar fi căzut alături?

Crey zîmbi cu condescendenţă şi privi spre tavanul sălii de consiliu a staţiei orbitale.

— Am ştiut încă de la bun început că Sfîntul Augustin cel Nou, care veghează asupra lucrărilor Abaţiei, nu o să permită o asemenea nenorocire!

— Nu huli! Nu-ţi foloseşte la nimic! Nu mă poţi înjosi pe mine jignindu-l pe Sfîntul Augustin!

— Dar spun exact ceea ce gîndesc. Fiindcă, ştii, o altă întrebare îmi zumzăie în minte. Cum se face totuşi că oamenii ăia au făcut gripă? De unde au luat-o? Asta ori e o neîndeminare groaznică din partea voastră, ori e o încercare la care vă supune sfîntul ori poate chiar Dumnezeul vostru. Gîndeşte-te la asta!

Isidor se gîndise foarte intens, dar nu-şi putuse explica unde anume greşiseră fraţii care sterilizaseră Severyn V. Şi, pe măsură ce Crey devenea din ce în ce mai vehement, realiza şi el, că indiferent de cît de frig ar fi fost, virusul nu ar fi trebuit să apară. Şi totuşi el ucisese mai bine de zece oameni pînă cînd situaţia să se amelioreze atît de brusc încît el să realizeze că asupra clonelor se acţionase din exterior.

Îl întrebase într-o doară pe Crey dacă ştia ceva şi recunoaşterea guvernatorului fusese una dintre cele mai mari surprize din viaţa lui.

Se certaseră groaznic, iar Isidor avusese nevoie de toată puterea sa de stăpînire pentru a nu-i stîlci faţa micuţului guvernator. Îi explicase că minunile nu erau un lucru de care să se poată abuza, pe care să le utilizeze în orice chestiune minoră. În plus, o asemenea desfăşurare de evenimente, survenită într-un moment atît de delicat şi într-o privinţă atît de importantă precum sănătatea clonelor ar fi putut devia procesul religios în zone mai greu controlabile, neexplorate de Abaţie. Ultimul lucru de care avea nevoie Isidor era să se abată de la manuale şi să improvizeze într-un caz atipic, chiar de la prima sa Însămînţare.

Crey îl ignorase însă şi îi repetase de nenumărate ori că el salvase situaţia şi că, deşi recunoştea că îşi asumase cîteva riscuri, era convins că fără acţiunea lui, amîndoi ar fi avut mult mai multe probleme.

— Un lucru trebuie să fie clar. Esenţa rea a acţiunilor tale a fost aceea că nu m-ai consultat, îi spuse Isidor lui Crey pe un ton împăciuitor.

Guvernatorul făcu o grimasă de plictis.

— Am vrut să avem discuţia asta după ce situaţia era rezolvată. Ştiam că nu vei fi de acord, ca te vei codi şi vei căuta în cărţi diferite precedente. Or noi nu aveam timp.

Isidor înghiţi cu greutate. Şi cuvintele pe care le avea în minte şi nodul care i se pusese în gît cînd realizase în sfîrşit că guvernatorul, pe care îl crezuse un omuleţ superficial, era de fapt cu totul altceva.

Semnele pe care ţi le dă domnul Dumnezeul tău sînt mai mult decît clare şi ştii acum că numai aceia care vor veni din cînd în cînd să se închine în templul Lui vor trăi să-şi ducă la împlinire menirea. Cum altfel ai putea explica veştile înfricoşate venite de la marginile Cîmpiei, care spun că zeci de oameni, odinioară tovarăşi, au desconsiderat mesajele pe care Ustin şi Însuşi Dumnezeu ţi le-au revelat, au murit cuprinşi de fierbinţeală? Şi cum altfel ar putea fi înţeleasă vindecarea celor care au bătut în porţile templului cerşind îndurare şi care, în numai cîteva zile, s-au pus pe picioare, devenind totodată şi cei mai devotaţi slujitori ai Domnului. E limpede: Domnul vrea ca toţi copiii Săi să se adune în jurul Templului, care să devină centrul lumii voastre.

În timp ce ultimii rătăciţi se întorceau la tine, tovarăşii tăi au terminat de zidit pereţii. Au folosit pietre pentru temelii, aşa cum te-a învăţat în vis Ustin şi apoi plăci mari de lemn, pe care le-au strunjit cu uneltele pe care Însuşi Dumnezeu le-a trimis. E drept însă că, atunci cînd au terminat, în Templu era o beznă absolută şi flăcările focurilor nu ajungeau pentru ca oamenii să se poată descurca. Fumul devenea repede înnecăcios. Shanya avusese însă ideea de a face cîteva spărturi în ziduri ca să iasă fumul şi să intre lumina.

Faptul că altcineva avusese revelaţia asta te-a pus pe gînduri dar, în lipsa altui semn, ai ajuns să crezi că aşa a voit Dumnezeu şi, după zile de meditaţie te-ai convins chiar că desluşirea către alţi semeni a căilor Domnului nu poate fi decît o binecuvîntare pentru tine, care, oricum, nu erai în postura de a-I cere socoteală.

Priveşti cu mîndrie şi totuşi cu oarece neîncredere la ziduri. Pe alocuri s-au afumat şi nu mai sînt frumoase. Lemnul a început să se scorojească… Simţi că trebuie să deprinzi ceva nou, să faci ceva cu suprafeţele acelea cenuşii, care par nemărginite…

Crey zîmbea din nou întunericului din cabina sa. Arta divinaţiei se dovedea mai simplă decît crezuse. Se descurcase admirabil şi dovedise că Abaţia avea imense rezerve de inocenţă în ceea ce priveşte natura umană. Moartea sensibiliza întotdeauna minţile slabe…

Ştia ce dorise să îi reproşeze Isidor. Nu faptul că nu se sfătuise cu el îl durea pe tînărul călugăr. Sufletul său era mai degrabă pîrjolit de frica monumentală ca nu cumva populaţia de clone să intre într-un stadiu al dezvoltării despre care el să nu ştie nimic. Crey intuise încă de la început că ordinul augustinian era adeptul căilor de mijloc, că prefera potecile bătătorite. Abaţia era o instituţie prea veche pentru a mai păstra chiar şi un mic strop de fantezie. Teama ei că va ajunge în situaţia de a lua decizii instantanee şi mai ales, îngrozitoarea şi mercantila frică de eşec paralizau judecata călugărilor. Crey era în schimb adeptul soluţiilor curajoase. Aşa fusese mereu şi era convins că aşa ajunsese şi guvernator.

Fusese relativ simplu să trimită pe planetă o capsulă cu viruşi de gripă. Sateliţii meteorologici erau departe de a se fi stricat, dar nu dorise să rişte nimic. Pe vreme călduroasă, gripa nu e la fel de eficientă. Ştiuse încă de la început că, inducînd o molimă al cărei remediu se află în templu, clonele vor crede că Dumnezeu apără numai locul din jurul izvorului tămăduitor şi puţinii răzleţi din cîmpie, posibili adversari politici ai apostolului Laak fie vor fi murit, fie se vor fi convertit la protoreligia lui. Era un calcul care lui i se părea elementar. Nu înţelegea defel de ce nu fusese folosit pînă acum de Abaţie. Singurul argument de care pomenise pe departe Isidor se referea la posibilitatea descompletării zestrei genetice a populaţiei prin dispariţia atît de timpurie a unor întregi linii de sînge. Dar, pe de altă parte, Crey ţinea chiar acum în mînă micul proiector, care afişa pe tavanul curb al cabinei sale un capitol anost din Manualul Însămînţării. Or, acolo scria clar că o pierdere de pînă la 20 la sută din clone poate fi suportată fără riscuri majore.

Crey prefera să pună pe seama neştiinţei şi lipsei de fantezie refuzul Abaţiei de a trece clonele prin cel mai simplu şi mai eficace sistem de generale a religiilor: lupta cu moartea.

Undeva în adînc simţea însă că îi scapă ceva, că Abaţia escamota ceva extrem de bine, că avea un scop de care se simţea foarte aproape, dar pe care nu putea să-l desluşească încă pe deplin fiindcă nu-şi imagina ce interes puteau avea călugării augustinieni în a-şi prezerva toate liniile genetice iniţiale.

Micul guvernator era însă liniştit. Primul experiment îi reuşise pe deplin, atît pe planetă cît şi pe staţia orbitală. Nu se aşteptase ca tînărul călugăr să se dea atît de uşor bătut. Şi aici mizase însă pe lăcomie. Era felul lui de a se răzbuna pe reproşurile perpetue ale lui Isidor, care ar fi dorit o sondă mai eficace pentru controlul viselor lui Laak. Cînd venea vorba despre banii lor, călugării deveneau însă extrem de chibzuiţi. A lăsa numai trei sonde hiperluminice pentru un interval de cinci generaţii era un act de o zgîrcenie rară, mai ales că Abaţia încasase în avans plata pentru Însămînţare şi banii aceia ar fi ajuns lesne pentru o mie de sonde.

Pentru o clipă, Crey se întrebă dacă nu cumva Abaţia avea acces la comunicaţiile derulate de administraţia centrală prin intermediul planetei far Kyrall. Alungă însă repede din minte această eventualitate. Între dinastia Boszt şi Abaţie exista o rivalitate tradiţională, greu de ignorat pentru ambele părţi.

Guvernatorul privi pe hublou şi i se păru că stelele sclipesc vesel.

19

Cele mai sigure lucruri din Univers sînt moartea şi nemurirea. Ce paradox minunat!

N'Gai Loon – *Confesiuni*

— Spune-mi, cum e să fii aşa ca tine? întrebă Maria, aţintind asupra lui Rim limpezimea dezarmantă a unei priviri curioase.

— Ce vrei să ştii?

Femeia zîmbi şi mestecă repede îmbucătura de măr pe care o luase imediat după ce întrebase.

— Am făcut cercetări. Şi pe Abate l-am întrebat cine eşti.

— Interesant. Şi ce ţi-a spus?

— Că eşti un fel de supersoldat imperial care doreşti să îi iei locul, devenind mai bun decît el.

Rim se înclină uşor. Plecăciunea corpului era pentru îndrăzneala femeii. Cea a minţii preţuia curajul Abatelui. Dezvăluirea adevăratului scop al şederii sale în Abaţie ar fi putut avea consecinţe imprevizibile.

— În esenţă, are dreptate. Dar, ca de obicei, a uitat să spună că am de gînd să fiu cinstit. Voi juca după regulile voastre…

Rîsul Mariei era cristalin şi Rim găsi în el un abandon seducător în faţa veseliei. Oricine putea rîde aşa nu avea cum să fie o persoană complicată sau ascunsă.

— Atunci, o să pierzi. Nu o să devii nicicînd Abate, spuse Maria brusc preocupată de pulpa mărului pe care îl mînca.

— E foarte posibil…

— Trăiesc de multă vreme aici şi ştiu. Nimeni nu a reuşit să ajungă Abate decît după ani lungi de penitenţă şi după cîteva călătorii în Cîmpie. Nu ştiu de ce, dar simt că tu nu ai atîta timp. Şi nici vîrsta potrivită…

Rim încercă să-i dea Mariei o vîrstă. Ar fi putut avea 35 de ani, sau poate 55… Era evident însă că mai putea avea copii şi că fusese obişnuită cu munca grea. Palmele ei bătătorite şi tenul bronzat arătau că îşi petrecea mult timp muncind în grădini. De altfel, asta şi spusese Maria despre ea. Muncea în laboratoarele fraţilor savanţi şi apoi în grădină. Şi totuşi, ochiul antrenat al lui Rim putea desluşi ceva artificial în corpul Mariei, o tinereţe nenaturală…

„A vedea lucruri care nu există e primul semn al dragostei" îi spusese odată Rajji. Se referise însă la o planetă pe care trebuia să o cucerească, dar pe care el o găsise seducătoare.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum e să fii *quint*?

Rim zîmbi

— Cum e să fii Maria.

Femeia se aşează pe iarbă şi privi în sus spre cerul cenuşiu.

— Nu ştiu. Eu nu sînt o persoană atît de importantă încît să mă fi gîndit vreodată că merită să-mi înregistrez sentimentele. Iau fiecare zi pe rînd…

— Am observat asta. Nu te-a afectat prea tare episodul acela…

Femeia se înnegură

— Ţi-am mai spus. E felul meu de a mă apăra. Violul acela…

— Nu la viol mă refeream. Ci la felul în care au sfîrşit cei trei…

— Poate că îşi meritau soarta.

— Ciudat, nu credeam că o adeptă atît de fervent ca tine a doctrinei augustiniene poate fi atît de nemiloasă.

Maria îi întoarse din nou în ochi cu privirea aceea dincolo de care Rim credea, ba nu, ştia că nu se poate ascunde nimic rău.

— Nu e chiar cum spui. Şi nu sînt deloc bucuroasă pentru tine. Poate că ar fi bine să ajungi Abate într-o zi şi să aduci un suflu nou în ordinul nostru. Dar dacă vei continua să ignori tot ceea ce încearcă fraţii-teologi să te înveţe, mi-e teamă că nu vei face decît să-ţi iroseşti talentele şi anii…

Rim rămase gînditor. Era adevărat că nu reuşea încă să deosebească religia neo-augustiniană de cea a vechilor creştini, dar nu reuşea să se convingă că misiunea lui depindea într-o asemenea măsură de această înţelegere.

Maria îi explică şi abia atunci el îşi aduse aminte că şi Abatele îi vorbise odată despre moarte ca fiind una din deosebirile esenţiale dintre scrierile Sfîntului Augustin cel Nou şi cele din tradiţia augustiniană clasică. Era meritul Întemeietorului Abaţiei acela de a fi înţeles că, de vreme ce liberul arbitru e iluzoriu, iar mîntuirea nu poate fi obţinută indiferent de faptele pe care le făceai în timpul vieţii, atunci ordinea din cetatea Omenească trebuia să fie una dictată de îndatorirea supremă a omenirii, aceea de a-şi mîntui Dumnezeul, păzindu-l de propria nemărginire şi mai ales luptînd alături de El şi de Mesia în ceasul Armaghedonului. În faţa unui asemenea scop măreţ, vieţile oamenilor nu prea contau de vreme ce dispariţia fizică a unor indivizi nu putea pune în pericol scopul unic. Călugării erau darnici cu moartea.

Rim îşi spuse că o asemenea lege, care încuraja crima, contravenea tuturor normelor imperiale, care, teoretic cel puţin, ar fi trebuit să prevaleze în faţa celor ale Abaţiei.

— Vrei să spui că nu vă pedepsiţi criminalii fiindcă au luat viaţa cuiva?

— Ba, bineînţeles că da. Iar pedeapsa e numai una! Moartea. Atîta doar că nu îi jelim pe morţi. Şi nici nu ne bucurăm pentru ei. Dar asta ar trebui să-ţi fie destul de familiar ţie… Moartea nu are nici o importanţă de vreme ce adevărata menire a omului e în cetatea

Cerească.

Rim ridică dintr-o sprînceană.

— Tot Imperiul ştie că ucenicia unui *quint* începe într-un magazin riussian de amintiri.

— Tot imperiul ştie doar ce vrem noi să ştie. Adevărul e că nimeni nu poate prevedea ce va conţine pregătirea unui *quint*. Nici măcar maestrul său.

— Da, dar se spune că…

— Ştiu ce se spune. Că ne duc acolo şi ne lasă pe mîna neguţătorilor… Tu ce mai ştii?

Femeia îşi linse buzele cu surescitare.

— Am auzit că acolo vi se aplică o tehnică inventată cu multe secole înainte de primul Exod Stelar, pentru băieţii din magazinele de dulciuri. Se zice că vi se dau atîtea amintiri cîte puteţi absorbi deodată. Şi dintre cele mai grozave, din acelea stocate în simbionţi care stau ascunşi în cele mai adînci tainiţe ale pădurilor de pe Riuss. Se zice că vă năpustiţi să absorbiţi atît de multe încît sfîrşiţi prin a nu mai fi tentaţi niciodată să simţiţi ceva…

Rim rămase tăcut cîteva clipe amintindu-şi pădurile incredibile de pe Riuss. Nu se mai gîndise demult la anii adolescenţei sale.

— Ştii destule lucruri… Realitatea e însă cu mult mai puţin spectaculoasă…

Maria îl privi întrebătoare.

— *Quinţi* devin cei care refuză să se acopere pe tot corpul de simbionţi.

Femeia rămase cu gura căscată.

De ce am senzaţia că dă acestui lucru mai multă importanţă decît ar trebui. Ce e cu femeia asta?

— De ce am senzaţia că asta nu era o informaţie pentru urechile oricui? întrebă femeia într-un tîrziu.

— Pentru că aşa şi este.

— Şi atunci de ce…

— Pentru că doresc şi eu ceva în schimb.

— Crezi că deţin secrete atît de valoroase încît să compenseze…

— Nu, deloc. Vreau doar să ştiu ce e cu împrejmuirea aceea dincolo de care trăiesc tinerii pe care îi păziţi…

— Aaa, satul de clone?

Maria zîmbi.

— Cred că pot să-ţi spun. La urma-urmei pot oricînd să susţin în faţa Abatelui că m-ai ameninţat.

Rim rînji într-un fel pe care femeia nu-l găsi deloc agreabil.

— Am întrebat şi eu demult pe fratele Abggar, superiorul consistoriului ştiinţific, ce se întîmplă cu tinerii aceia şi de ce nu pot ei fi lăsaţi în libertate. Mi-a spus că sînt bolnavi de o boală contagioasă

extrem de virulentă, care se ia prin contact direct şi că îi ţine într-un fel de carantină.

Dezamăgit, Rim clătină din cap.

— Asta am dedus şi eu după numai cinci minute de privit. M-am întrebat însă de ce le zice toată lumea clone.

— Fiindcă chiar sînt clone.

Fu rîndul lui Rim să rămînă cu gura căscată.

— Cum adică? Spuneai că au fost adunaţi din Cîmpie pentru că erau bolnavi.

— Da, dar asta s-a petrecut acum multe generaţii. Vezi tu, boala lor pare să se agraveze cînd ajung în jurul vîrstei de patruzeci de ani şi în numai doi ani mor cu toţii. Deşi lucrează la asta de mai bine de două sute de ani, fraţii savanţi nu au fost în stare să obţină un antidot al bolii. De aceea îi clonează mereu, îi îmbolnăvesc din nou şi speră să îi poată salva.

Rim scuipă dezgustat.

— Bine, dar asta e o chestie perversă chiar şi pentru nişte oameni care dispreţuiesc viaţa umană, aşa cum o faceţi voi.

— Nu e chiar aşa. Vezi tu, soldatule, noi sîntem convinşi că există un număr finit de sfinţi. Ar fi mare păcat ca, din cauza nepăsării omeneşti, să pierdem vreunul. Înţelegi?

— Nici o iotă.

— Şi eu am fost nedumerită la început. Abggar mi-a explicat însă mai demult. Boala de care suferă aceşti oamenii îi transformă, în ultimul stadiu al existenţei lor în nişte morţi vii. Se comportă de parcă sufletul li s-ar scurge încet-încet şi sfîrşesc prin a nu mai fi decît nişte învelişuri de carne. Cînd lucrul asta s-a întîmplat pentru prima dată, călugării s-au întrebat ce face sufletul atîta vreme cît corpul său pare să mai trăiască. Se pare că mulţi dintre fraţi au ales să creadă că există o şansă, mică, e drept, ca sufletele acestor oameni să se piardă în răstimpul pînă cînd carnea lor moare şi să nu mai ajungă nicicînd în Cetatea Cerească. Or, noi nu ne putem permitem să pierdem vreun suflet, de vreme ce acela care ne va conduce în Armaghedon nu a fost încă găsit. De aceea, au ales să îi cloneze la nesfîrşit pentru a-i putea vindeca.

— E un joc. Nu aveţi de unde şti, chiar acceptînd că toată aiureala asta cu sufletele e adevarată! De unde ştiţi că indiferent cîte clone îi faceţi unui individ, sufletul său se va regăsi în fiecare din ele?

— Asta e una dintre primele învăţături ale Întemeietorului. Ceea ce fac fraţii în Satul de clone nu e cruzime. E bine ca satul să existe. E o dovadă clară că nici măcar Dumnezeu nu e infailibil atunci cînd omul îşi pune în minte să îl înşele.

În mintea lui Rim se legară repede cîteva lucruri.

— Virusul! Virusul care i-a infectat era distilat aici în Abaţie nu-i

aşa?

Maria dădu din cap.

— Nu ştiu… Chiar nu ştiu. Dar e foarte posibil ca o parte din vinovăţia noastră să poată fi explicată şi aşa.

Spunînd acestea, femeia îi întoarse din nou ochii aceia limpezi şi sinceri şi Rim renunţă la întrebarea care îi stătea pe buze.

20

Abaţii au dreptate: oamenii se nasc şi trăiesc după un plan dinainte stabilit. Cum aş putea să neg asta? Ar însemna să neg întreg procesul de selectare a quinţilor.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Aloim intră vesel în chilia Abatelui. Pe faţa tînărului călugăr era întipărită o satisfacţie care stîrni curiozitatea lui Radoslav.

— De ce eşti aşa de bucuros?

— De ce n-aş fi? Afară e o vreme excepţională, mă simt sănătos şi încrezător în viitor şi aş putea jura că din icoana de pe hol mi-a zîmbit însuşi Sf. Augustin cel Nou.

Abatele surîse şi el, cu amărăciune, întrebîndu-se dacă superficialitatea lui Aloim sau propriile nesiguranţe îl fac incapabil să se bucure alături de tînărul său amant. Iniţierea Mariei fusese un impuls de moment şi el ştia că declanşase un şir de evenimente care nu aveau cum să mai fie oprite. Dacă nu ar fi devenit ea însăşi conducătoarea Abaţiei, Maria ar fi trebuit ucisă, şi odată cu ea şi sora ei. Renunţarea la o asemenea armă nu putea fi însă trecută cu vederea de Consiliul Ecumenic şi atunci ar fi trebuit să spună tuturor ce greşeală făcuse. Nici o scriptură nu interzicea femeilor să conducă Abaţia. Lucrul acesta nu se întîmplase însă niciodată şi Abatele ştia mai bine decît oricine că şi precedentele aveau felul lor pervers de a se transforma în blasfemie şi apoi în păcat capital.

Realiză abia prea tîrziu că îşi lăsase mintea să hoinărească liber în prezenţa lui Aloim. Întoarse repede privirea şi expresia feţei tînărului îi confirmă instantaneu că starea lui de spirit se modificase simţitor. Ochii lui Aloim ardeau cu ură.

— De ce te gîndeşti în felul ăsta la Maria? La care din ele? ceru tînărul să ştie cu un glas imperativ.

— Prostule! Doar nu-ţi închipui…

— Ştiu sigur ce era în capul tău. Te gîndeai la Maria cu speranţă şi în acelaşi timp cu dragoste. Şi era şi teamă în mintea ta! Ce înseamnă toate astea?

Abatele îşi îndreptă spatele şi îşi încordă muşchii picioarelor. Simţea violenţa în aer şi dorea să fie pregătit. Indiferent cît de mult îl iubea pe Aloim, Abaţia era mai presus.

— Te asigur că nu e nimic pentru care să te îngrijorezi! Ştii bine preferinţele mele…

— Nu mă interesează cu cine decizi să ţi-o tragi! strigă Aloim pradă unei furii incredibile. Nu dragoste fizică era în mintea ta pentru Maria. Era speranţă şi încredere şi frică deopotrivă.

Dacă ar fi îndrăznit, Abatele ar fi răsuflat uşurat. Ştia însă că tînărul putea interpreta semne cu mult mai subtile decît un simplu oftat, aşa încît decise să se prefacă furios.

— Pot să ştiu de ce adopţi tonul ăsta? Oare apropierea noi ţi-a orbit minţile şi ţi-ai uitat locul?

Ca şi cum vorbele Abatelui l-ar fi înmuiat într-un butoi cu apă rece, Aloim îşi îngustă ochii şi rosti cu glas mieros:

— Şi oare ce crezi că aştept de la tine?

Abatele se întrebase de multe ori, într-adevăr, care era motivul statorniciei pe care o manifesta Aloim faţă de el. Mai avusese amanţi. Unii nu apucaseră nici măcar dimineaţa. Vreo doi încercaseră chiar să-l asasineze, iar unul aproape că reuşise. Cu mult timp în urmă, un tînăr precum Aloim aproape că îl convinsese să fugă împreună în cîmpie… Nici unul nu zăbovise însă lîngă el atîta vreme ca Aloim. Abatele era însă destul de bătrîn pentru a şti că răspunsul la asemenea întrebări complicate implica de obicei pricinuirea unei dureri însemnate.

— Nu ştiu… Spune-mi tu!

Tînărul se apropie şi întinse mîna încet, pînă cînd arătătorul său atinse fruntea Abatelui.

— Te-ai gîndit vreodată cum e să fii ca mine?

— De multe ori.

— Dar ţi-ai dorit vreodată să fii ca mine?

Radoslav plecă privirea. Acum îl putea lăsa pe Aloim să citească fără frică în mintea lui. Răspunsul la această întrebare nu era deloc clar nici pentru el. Îl invidiase de multe ori pe Aloim pentru puterea lui de a şti ce gîndesc oamenii cu adevărat. în acelaşi timp însă, nu-şi putea imagina o lume fără minciună, în care să se confrunte întotdeauna cu ceea ce aveau de spus ceilalţi. Anii îndelungaţi în care fusese Abate îi moleşiseră mintea şi se surprindea din ce în ce mai mult ascunzîndu-se de adevăr în spatele autorităţii sale. Îşi aminti că citise undeva că pe vechea Terra, chiar înainte de Ultimul Război, mandatele conducătorilor erau limitate la unul singur, nu mai lung de patru ani. Fusese o regulă înţeleaptă.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse într-un tîrziu Abatele. Bănuiesc că afecţiunea mea pentru tine ar trebui să-ţi ajungă ca răspuns…

Aloim pufni nervos:

— Rade, nu încerca să îndrepţi asupra mea arme de care tu însuţi m-ai învăţat cum să mă feresc.

Şi totuşi, cît eşti de vulnerabil!

— Tactica asta de a arunca răspunsul înspre mine n-o să te ajute de data asta.

— Nu înţeleg ce vrei de la mine…

— Să-mi spui dacă nu ai rîvnit niciodată la puterile mele.

— Au fost momente în care mi-am dorit să ştiu ceea ce gîndesc alţii. Şi asta nu numai pentru mine, ci şi ca să pot conduce mai bine Abaţia…

„Uite, ţi-am dat ce ai dorit, nesăbuitule? Cui o să-i servească acum întrecerea?“

— Înseamnă!

— Ştiu ce vrei să spui! tună Abatele. Slăbiciunea mea pentru tine nu mi-a întunecat chiar de tot judecata! Te înşeli dacă îţi închipui că apropierea noastră va fi de ajuns ca să-mi iei locul.

Aloim păru pentru descumpănit de rostirea deschisă a celei mai tainice şi totodată ambigue ambiţii ale sale. Nu îndrăznise pînă atunci să o enunţe nici măcar în mintea sa. Francheţea Abatelui îl făcu să sesizeze că mersese destul de departe. Sondă disperat mintea bătrînului în căutarea violenţei. Ca niciodată însă, poate din cauza emoţiei, poate din pricina vreunei puteri secrete a Abatelui, nu putea afla nimic.

— Ţi-e frică, Aloim. Nu mai vezi nimic… Asta pentru că baţi la uşi deschise! Eşti precum prădătorii aceia din istoria Vechii Terre care nu puteau vedea decît prada în mişcare. Tu nu poţi percepe decît gîndurile pe care cineva doreşte să şi le-ascundă. E o mare slăbiciune, Aloim. De aceea nu sînt sigur că vreau să fiu ca tine.

Zîmbind, bătrînul se aşeză în jilţul din faţa ferestrei, locul său obişnuit pentru meditaţie.

Aloim îşi scutură capul, mişcîndu-şi pletele…

„Sfinte Augustine, ce păr! Iartă-mi slăbiciunea căci din ea izvorăşte păcatul pe care sînt pe cale să-l comit.“

— Ai recunoscut! se bîlbîi Aloim. Ai recunoscut că un Abate cu puterile mele ar fi de un deosebit folos Abaţiei.

— Desigur… darul tău ar fi de folos oricărui conducător. Ba chiar unii dintre ei ar putea să-l folosească pentru a îndeplini voia celor mulţi. Nu ştiu de ce însă mi se pare că tu, Aloim, eşti mai degrabă aplecat să-ţi foloseşti puterile pentru eliminarea adversarilor…

Tînărul clătină din cap.

— E nedrept să faci o asemenea presupunere!

— E treaba mea să fac presupuneri. Le spun inspiraţii divine. Ştim amîndoi la fel de bine că, în esenţă, ele sînt doar presupuneri.

Aloim tăcea. Abatele îl lăsă să se cufunde în amărăciunea a ceea ce el credea că e o înfrîngere şi, cînd simţi că liniştea din încăpere începea să zumzăie, vorbi încet, dar cu glas aspru.

Avea să îi acorde lui Aloim o şansă. La urma-urmei, Mariile nu erau cu nimic mai bune decît el pentru a-i succeda la conducerea Abaţiei.

— De fapt, discuţia asta nici nu ar trebui să aibă loc. Eşti încă tînăr şi în putere şi ne vei mai conduce mulţi ani de acum înainte.

— Nu e niciodată prea devreme să-ţi scrii testamentul.

— Poftim?

— E o veche vorba terrană. Nu-ţi bate capul.

Aloim deveni încrezător şi după cîteva proteste formale îl întrebă direct:

— Să înţeleg că vrei să pui la cale un fel de întrecere între mine şi Marii pentru a-l alege dintre noi pe acela care îţi va succeda?

Abatele îl privi fix, concentrîndu-se într-un punct aflat în centrul frunţii tînărului. Ce ironie! Dorea un concurs. Abatele se întrebase de multe ori de ce persistau oamenii în a-şi imagina că alegerea liderilor era un fel de întrecere? El unul simţea că, chiar şi dacă nu ar fi fost atît de ataşat doctrinei SfîntuluiAugustin, ar fi crezut că nu se poate ajunge în postura de a conduce oameni decît dacă soarta îţi este predestinată încă de la naştere. Conducătorii sînt oameni bizari, care, deşi preţuiesc mai mult decît ceilalţi liberul arbitru, fug precum orbii să-şi împlinească destinul. Iar Aloim era un alt exemplu trist în acest sens. Dacă totul ar fi fost o luptă, o întrecere, Mariile l-ar fi sfîrtecat pur şi simplu. În plus, Abatele era un mare amator de istorie terrană. Ştia că Ultimul Război avea drept cauză profundă însăşi întrecerea asta între liderii rataţi, cursă stupidă numită pe vremuri democraţie. Îşi iubea prea mult Abaţia pentru a face această greşeală.

Dădu să îi explice şi lui Aloim toate astea, dar se opri brusc. Tînărul nu părea pregătit pentru asemenea gînduri.

— Deşi eu nu o văd ca o întrecere, am să-ţi dau aceeaşi şansă ca şi lor. Am să-ţi împărtăşesc cel mai bine păstrat secret al Abaţiei. Te-ai întrebat vreodată care este zestrea genetică pe care o reproducem mereu în satul de clone?

— Ştii bine că da. Te-am întrebat şi pe tine.

— Iar eu nu ţi-am răspuns pentru că asta este provocarea ultimă a unui Abate. Nici noi nu ştim care au fost oamenii pe care i-a selecţionat Sfîntul Augustin cel Nou. Ştim în schimb cine sfîrşeşte primul prin a se jertfi şi a ajunge direct în alambicul de Dumnezei.

— Ce vrei să spui cu „primul“?

— La fiecare recoltă, invariabil, o singură clonă îşi asumă rolul de salvator al celorlalte şi îşi încheie viaţa jertfindu-se pentru ceilalţi. E clona Sfîntului Augustin.

Aloim căscă gura, ochii îi ieşiră din orbite şi bolborosi ceva care semăna cu o rugăciune. Se împletici cu greu pînă ajunse să se aşeze pe pat şi aproape că se prăbuşi pe salteaua subţire.

— Vrei să spui că…

— Vreau să spun că Sf. Augustin e mereu printre noi în feluri pe care nu le putem înţelege. Dar faptul că e mereu acela care însămînţează Lumile Agricole, numai pentru ca, odată întrupat acolo să se jertfească din nou, ne dă puterea şi speranţa, ne face să fim

ostaşii lui de-a pururi.

— Dar, dar… E o blasfemie! Să-L jertfeşti mereu…

— Sfîntul Augustin cel Nou şi clonele sale nu fac decît să parcurgă, de sute de ori, acelaşi drum. Destinul fixat de însuşi Dumnezeu atunci cînd l-a trimis pe lume. Poate şi de aceea religia noastră e atît de puternică. Sîntem în posesia singurului sfînt care nu încetează să facă minuni, mereu şi mereu, aproape ca o maşină.

— Şi de unde îl clonaţi?

— Într-un loc în care nu vei ajunge prea curînd sau nu vei ajunge niciodată dacă nu îmi vei succeda, există o raclă în care avem pletele Sfîntului Augustin cel Nou. De acolo, odată cu fiecare nouă populaţie de clone, luăm cîte un fir şi-l clonăm pe Augustin. Pletele Sfîntului Augustin sînt într-un fel singura şi cea mai solidă temelie a Abaţiei.

Aloim rămase tăcut cîtăva vreme, cîntărind implicaţiile celor spuse de Abate şi mai ales felul în care ar fi putut face ca informaţia aceea să fie folosită cît mai eficient în favoarea sa.

— Şi le-ai zis asta şi Mariilor?

— Într-un fel. Ţi-am spus că nu cred că succesorul meu trebuie stabilit printr-o întrecere. Să spunem că aveţi şanse egale acum.

Faţa tînărului se înnegură.

— Dar mai am atîtea de aflat! Cum faci ca Augustin cel care se jertfeşte aici să se întrupeze exact pe o Planetă Agricolă şi apoi să se jertfească din nou, acolo? Ce se mai află lîngă racla cu pletele Sfîntului Augustin? Nu se poate ca ăsta să fie singurul secret al Abaţiei!

Abatele zîmbi cu o tristeţe fără margini.

— Nu insista, Aloim. Ai exact ceea ce ai dorit, o întrecere în care ai şanse egale cu ceilalţi. Mă întreb însă dacă îţi dai seama că e o întrecere în trei?

— Ce vrei să spui?

— Rim pare cel puţin la fel de capabil ca oricare din voi să devină Abate. M-ai întrebat dacă nu cred că un Abate cu calităţile tale ar putea duce ordinul nostru spre menirea sa ultimă, aceea de a-l apăra pe Dumnezeu de propria nemărginire. Te-ai gîndit însă vreun moment cum ar fi să avem un Abate cu calităţile lui?

Bătrînul lăsă această perspectivă să se învîrtă în mintea lui Aloim şi continuă pe neaşteptate:

— Ai să-mi spui că nu are credinţă. Nici voi n-aveţi, aşa cum poate nici eu nu am destulă. În cazul lui însă mai există şansa de a-l converti, de a-l aduce pe calea Sf. Augustin. Voi…

— Deocamdată accept ceea ce mi-ai spus. Dar, ca să fiu convins că îmi spui adevărul, trebuie să-mi răspunzi la o ultimă întrebare.

— Spune! îl îndemnă Abatele cu un gest larg.

— De ce tocmai acum şi tocmai tu te-ai gîndit să revoluţionezi succesiunea abaţilor?

Bătrînul zîmbi din nou, ridicîndu-şi privirea la cer. Ştia că Aloim ar fi simţit orice nuanţă de minciună din vorbele sale. Era mulţumit. Nu numai că putea spune adevărul, dar urma să zică un lucru care îl va fi eliberat de o tensiune groaznică.

— Aloim, băiete, îţi spun toate astea pentru că sînt convins că voi fi ultimul Abate.

21

De ce sîntem cinci? Fiindcă sînt cinci degete într-un pumn.
N'Gai Loon – *Confesiuni*

Rim nu mai avea nici o îndoială în ceea ce privea importanţa satului de clone, dar ezita încă să pătrundă în el. Analizase cu mare atenţie împrejmuirea înaltă şi găsise cel puţin trei locuri prin care ar fi putut să se strecoare cu uşurinţă înăuntru, fără a fi văzut de cineva. Oricum, în noua sa postură de locotenent nu avea cum să fie oprit de gărzi, indiferent unde ar fi mers prin Abaţie. Rim presimţea însă că lucrurile nu s-ar fi desfăşurat tocmai paşnic dacă ar fi fost suprins sărind gardul satului de clone.

Exista desigur pericolul ca boala despre care îi vorbise Maria să fie adevărată, deşi el se îndoia cele povestite de ea. De fapt, chiar senzaţia aceea că se depune foarte mult efort pentru a-l îndepărta de satul de clone îl făcuse să se gîndească la felul în care ar fi putut pătrunde în interior.

De la înălţimea foişorului de pază în care stătuse aproape întreaga zi, Rim analizase satul de clone. Era construit în jurul unei clădiri ciudate, care părea extrem de veche şi care contrasta prin masivitate cu barăcile umile în care stăteau clonele. Încercase să-l întrebe pe unul dintre fraţi, care părea să aibă o atitudine ceva mai binevoitoare faţă de el, ce adăpostea bastionul acela, dar singurul răspuns pe care îl primise fusese o privire răutăcioasă şi un comentariu care încerca să îi sugereze că nu se poate afla totul despre Abaţie în doar două luni.

Furia care îl cuprinse la amintirea momentului în care trebuise să facă faţă aroganţei celuilalt îi dădu ultimul imbold de care avea nevoie. Sări în picioare şi se îndreptă cu mersul său felin către cel mai apropiat dintre locurile pe unde ştia că poate pătrunde în satul de clone. Escaladă gardul şi, din vîrful lui, sări departe între cîteva tufişuri. Aterizâ ghemuit şi se rostogoli cît mai departe de sursa zgomotelor inevitabile pe care făcuse în cădere. Ascultă încordat, cu mîna pregătită să scoată lama de accum. Precauţiile lui erau însă zadarnice. Nimeni nu părea să fie pe-afară. Se adăposti repede în umbra primei barăci care îi ieşi în cale. Cu precauţii infinite, privi înăuntru. la umbra unei lampi de veghe putu sa desluşească siluetele contorsionate prin somn a doi bărbaţi care dormeau în paturi diferite.

Pe măsură ce înainta spre ţinta expediţiei sale, devenea din ce în ce mai sigur pe el însuşi. Îşi îndreptă umerii şi îşi reluă mersul său obişnuit, încercînd însă să prindă toate sunetele din jurul său. Nu se auzea nimic suspect. Noaptea liniştită şi călduţă îşi striga pacea prin vocea răzleaţă a vreunei păsări. Gîndi pentru o clipă că strigătul acela

ar fi putut fi un semnal, de vreme ce el nu cunoştea cum ar fi trebuit să cînte păsările pămîntene, dar elimină repede această eventualitate.

Clădirea nu era foarte mare. Semăna cu ceea ce credea el că trebuie să fi fost o veche biserică terrană. Căută preţ de minute bune o altă intrare în afara uşii grele de lemn prinsă în bare groase de fier. Tocmai se pregătea să încerce să deschidă încuietoarea grea care fereca uşile înalte, cînd dinăuntrul bisericii auzi glasuri şi zgomote de paşi care se îndreptau spre el. Cu o mişcare care ar fi scăpat oricărui ochi omenesc ce s-ar fi întîmplat să privească, Rim sări ireal de sus, se prinse de o grindă şi se ascunse în întunericul unei prelungiri a acoperişului, acolo unde cupola se termina cu un fel de copertină precum un cozoroc, menit probabil să apere uşile de ploaie. Exact cînd terminase să se adăpostească auzi zgomotul unei chei şi apoi un scîrţîit uşor. Uşa era întredeschisă.

Erau doi bărbaţi şi după voce păreau beţi.

— Auzi, crezi că au să vină toate trei astăzi? Că eu am cam băut şi…

Restul frazei se pierdu într-un zgomot gutural care se dorea probabil un hohot de rîs.

— Lasă, Dimir, că doar noi le dăm lor de băut. O să facă ce-o să le spunem noi. Îţi spun eu însă că după ce o vezi pe aia mută…

— E mută?

— Nu, dar în mod sigur a învăţat-o mama ei că nu e bine să vorbeşti cînd ai ceva în gură. Hai mai bine să aranjăm pledurile alea. E al dracului de frig în căsoaia asta, nu ştiu de ce. Anul trecut m-am zbenguit cu Ursula pînă am făcut pneumonie… Mă tot întrebam eu de ce curva dracului nu voia să stea ea jos. Da' nu-mi pare rău. În seara aia i-am…

Vocile se depărtară pînă cînd începură să răsune dintr-un loc pe care Rim îl presupunea a fi undeva în partea cea mai depărtată a clădirii. Era evident că bărbaţii pe care îi ascultase mai devreme erau călugări augustinieni. Nu îi văzuse însă intrînd în biserică şi asta însemna fie că rămăseseră acolo încă de cu seară fie că între clădirea aceea şi Abaţie exista un tunel secret. Optă imediat pentru cea de-a doua soluţie şi cumpăni preţ de cîteva clipe dacă ar fi meritat să încerce să îi ucidă pe cei doi pentru a putea explora apoi tunelul. Zvonul unor paşi furişaţi îl făcu însă să privească iarăşi in jos. Izvorîte parcă de niciunde, trei siluete feminine se strecurară pe uşa întredeschisă.

Rim zîmbi fugar. Abaţia era un exemplu superb despre felul în care funcţiona cea mai veche şi mai eficientă dintre toate înşelătoriile cu scop militar: a prezenta un lucru necunoscut ca şi cum ar fi unul banal. Ştiuse încă de la început că Abaţia nu era defel un loc care să semene, măcar şi pe departe, cu ceea ce desemna numele ei. În ciuda

perseverenţei cu care călugării augustinieni insistau asupra caracterului sacru, postcreştin al ordinului lor, nu era nimic religios în ceea ce făceau ei. Rim credea chiar că, dacă Dumnezeu ar fi putut fi violat în cele mai intime resorturi ale fiinţei lui, probabil că ordinul augustinian era entitatea cea mai aproape de această performanţă din întreg Universul cunoscut. Deşi ştiuse încă de la început la ce să se aştepte, Rim acţionase greşit în cazul violului Mariei şi se simţea uimit de orgia care se desfăşura în biserica de sub el.

Şi mai simţea ceva: viermele îndoielii care îi rodea sufletul făcîndu-l să se întrebe dacă Maria îl minţise cu privire la boala clonelor sau pur şi simplu era şi ea parte a unei înşelătorii mai cuprinzătoare.

Fără zgomot, *quintul* se prelinse pe lîngă unul dintre stîlpii de susţinere şi se strecură la rîndul lui în clădire. În centru, luminat palid de cîteva lumînări, se găsea un fel de altar din piatră cenuşie, fără nici un ornament. În partea de sus era sculptat un bărbat cu barbă, care avea gravat un cerc pe frunte. Trunchiul bărbatului se transforma însă într-un fel de masă, în care era săpat conturul unui om. În acel contur stătea una din femei, oferindu-se unui călugăr care se cufundase cu capul între picioarele ei. Celălalt călugăr era ocupat să smulgă hainele de pe o altă femeie care i se opunea doar în măsura în care gesturile lui o împiedicau să bea dintr-un vas de pămînt ars. A treia femeie se depărtase binişor şi bea fără să se oprească, aruncînd însă în acelaşi timp priviri furişe celor două cupluri.

Convins că ceilalţi nu au timp de el, Rim începu să analizeze pereţii. Erau sculptaţi în ceea ce păreau doar obişnuitele basoreliefuri de care era plină Abaţia, atîta doar că bărbatul de pe altar apărea în mai toate din ele în chip de mîntuitor.

Sfîntul Augustin cel Nou?

În rest, în afara stranelor care ocupau pereţii laterali şi în dosul cărora se ascunsese Rim, uriaşa încăpere era goală şi lipsită total de orice altă sursă de lumină. În cel mai depărtat capăt însă se putea vedea cum o lespede imensă de piatră descoperea capătul unui tunel. Rim clătină din cap. Avusese dreptate. Biserica aceea comunica printr-un pasaj secret cu una dintre clădirile Abaţiei, probabil cu biblioteca. Rim se concentră asupra vorbelor celor cinci.

— Cum te cheamă, frumoasa mea?

— Alidaria, voinicule… Dar de ce vrei să ştii cum mă cheamă?

— Fiindcă mama mi-a spus să nu mă culc niciodată cu necunoscute, spuse cu glas îngroşat de băutură unul dintre călugări. Femeile rîseră şi ele, în timp ce celălalt bărbat era prea ocupat să o posede pe cea care stătea pe altar.

— Alidaria, măi fato, ştii tu ce păcătoşi sînt ăia doi de-acolo? Ştii tu că necinstesc însuşi Alambicul de Dumnezei?

Rim deveni brusc atent. O asemenea denumire nu putea fi purtată decît de ceva cu adevărat important.

— Dacă e să mă crezi pe mine, ei bine, piatra aia parcă ar fi făcută pentru îndeletnicirea ălora doi, dar l-am auzit de nu ştiu cîte ori pe însuşi Abatele nostru spunînd că este extrem de importantă pentru Abaţie, că fără ea…

Rim întoarse fulgerător capul înspre uşă cu mîna la sabie. Auzul său amplificat de implanturile neurale îi semnaliză că de biserică se apropie cineva cu paşi furişaţi. Evaluă repede distanţa şi intră instantaneu în modul de luptă. Se năpusti pe lîngă uşă şi văzu la cîţiva metri depărtare un tînăr lipit de ziduri. Ştia că din cauza întunericului ar fi fost greu de văzut chiar şi dacă s-ar fi mişcat normal, aşa încît reuşi să arunce o privire intrusului. Figura lui i se întipări în minte. N-avea timp însă să vadă care va fi urmarea incidentului pe care îl presimţea. Fără a ieşi din modul de luptă fugi înapoi şi trecu precum o umbră peste gard. Adormi cu gîndul la ce ar fi putut fi Alambicul de Dumnezei.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, auzi bătăi în uşa chiliei sale. Sări în picioare şi, aşa complet gol cum era, deschise brusc. Speriat de furia mişcării, Aloim aproape că se lipi de peretele opus al culoarului.

— Rados… Abatele vreau să spun… vrea să te vadă.

Fără o vorbă, Rim începu să se îmbrace, aruncîndu-i tînărului, din cînd în cînd, cîte o privire furişată.

Nu e numai sperietura… Probabil ca e homosexual. Şi îi spune pe nume Abatelui. Ce moşneag pişicher!

Abatele stătea în fotoliul său favorit şi privea la dimineaţa mohorîtă cînd Rim intră şi îşi înclină foarte puţin capul, pentru a rămîne apoi tăcut în mijlocul biroului. În spatele său, Aloim îşi făcea de treabă, aranjînd nişte cărţi pe un raft.

Într-una din zilele astea are să moară dacă se încăpăţînează să mai stea în spatele meu.

— Un eveniment extrem de grav s-a petrecut aseară în satul de clone, începu Abatele pe un ton obosit.

Rim ridică sprîncenele…

— Dacă vă închipuiţi că am vreun amestec…

— Nu te repezi, îl întrerupse Abatele. Doi dintre călugării noştri, însărcinaţi cu căratul hranei, au fost găsiţi asasinaţi în biserică…

Rim tăcu, întrebîndu-se dacă e bine să spună ce ştia de la Maria despre Satul de Clone.

— După cum cred că ţi-au spus fraţii noştri, clonele din sat au o boală extrem de gravă, un soi de degenerescenţă genetică declanşată la atingerea vîrstei de treizeci de ani. Boala nu se ia decît prin contact direct. De-a lungul anilor am stabilit că e imposibil să se transmită altfel. Cu alte cuvinte, te poţi plimba liniştit prin Satul de Clone atîta

vreme cît nu dai mîna cu vreun locuitor de-al său.

— E ciudat, spuse Rim. Întîi pentru că nu mi-a spus nimeni şi apoi pentru că nu aţi reuşit să îi daţi de capăt. Doar sînteţi cei mai iscusiţi biologi ai Imperiului!

— Mda, aşa poate părea pentru un străin. Odată, cînd voi avea timp, am să-ţi explic ce alte roluri mai îndeplineşte pentru noi satul de clone. Cert este însă că deocamdată trebuie să ştii că folosim biserica ca pe un soi de ecluză. Clonele au datoria să o încuie seara, noi intrăm printr-un tunel care pleacă din subsolul bibliotecii şi lăsăm acolo toate lucrurile de care au nevoie clonele. Fraţii noştri părăsesc imediat biserica şi în zori clonele vin să-şi ia alimentele şi hainele. Aşa ar trebui să fie…

În biroul Abatelui se lăsă o tăcere grea.

— În noaptea trecută, se pare că fraţii însărcinaţi cu aprovizionarea au decis în chip cu totul inexplicabil să încingă o orgie. Şi asta deşi ştiau că orice contact cu clonele este mortal… Actul lor e peste puterea mea de înţelegere.

Abatele se opri, lăsînd impresia că meditează.

— Să înţeleg că au murit din cauza bolii…?

— Nicidecum. Au fost asasinaţi. Amîndoi au gîtul frînt. La fel şi o femeie.

Rim ar fi zîmbit dacă şi-ar fi putut permite acest lux. Teoria Abatelui stătea cumva în picioare dar, dacă lucrurile fuseseră într-adevăr aşa cum spunea el, părea foarte puţin probabil ca în decursul generaţiilor în care ordinul augustinian recrease clonele doar pentru a încerca să le vindece să nu se fi produs nici o contaminare accidentală. La urma urmei, singurul simulacru de ecluză era o biserică veche şi un tunel prin care putea intra oricine. Începea să fie din ce în ce mai convins că, clonele nu erau deloc bolnave. Se hotărî însă să facă jocul Abatelui pînă la capăt.

— Atunci pericolul la care aceşti nesăbuiţi au expus întreaga Abaţie este imens. Dacă se îmbolnăveau…?

— De generaţii trăim cu spaima asta, spionule. Şi nu am reuşit niciodată să o risipim. De aceea, m-am gîndit să te pun pe tine responsabil peste anchetă, să vezi cine este ucigaşul şi, pe de altă parte, să te gîndeşti la o modalitate mai eficientă de a ne feri de asemenea contaminări. O să ţi se dea tot ceea ce o să ceri. Aloim va fi răspunzător de asta. Aştept raportul tău în cel mult două săptămîni.

Ce pui la cale, Sfinţia Ta? E prea simplu!

Rim aproba în tăcere şi ieşi din biroul Abatelui.

— Şi eu ce să înţeleg din asta? se grăbi Aloim să şoptească imediat după ce Rim închisese uşa.

— Nimic. Nu e treaba ta să înţelegi.

Abatele îşi ridică privirile spre tavan. Era greu să spui de multe

ori unde era *quintul*. În schimb era tare simplu să spui unde nu este. Aloim venise în urmă cu cîteva zile cu ideea de a-l urmări pe Rim. Era o întreprindere complicată, dar la ea concurau cu plăcere toţi fraţii. Mai bine de o oră, în noaptea trecută, Rim lipsise din Abaţie. Singurul loc în care s-ar fi putut afla era deci satul de clone. Iar evenimentele de acolo nu aveau cum să fie străine de el.

Bătrînul îşi freca palmele mulţumit. Totul se brodise perfect. Stin năvălise în toiul orgiei exact în momentul în care, dinspre Abaţie, în biserica intrau trei fraţi ostaşi împreună cu Maria, trimişi de Aloim care înţelesese că trebuie să apere Alambicul de privirile indiscrete ale *quintului*. Turbaţi de furie şi căutîndu-l pe Rim, călugării îi executaseră scurt, cu mîinile goale, pe cei doi fraţi şi omorîseră şi clonele. Maria îl liniştise pe Stin spunîndu-i că acela era preţul care trebui plătit pentru ca semenii lui să creadă în continuare că boala pe care o aveau se putea vindeca. Nimeni nu îl văzuse pe Rim, dar Abatele nu se îndoia că el fusese martor măcar la o parte din evenimente.

— Pot totuşi să ştiu de ce l-ai însărcinat cu ancheta asta?

— E simplu, zîmbi Abatele. Am vrut să îi dau şi lui un avantaj, aşa cum ţi-am dat şi ţie. Ţi-am spus că nu mă pot opri să cred că poate fi un Abate destoinic.

— Dar va intra la Alambic şi…

— Ţi-am spus că sînt convins că a făcut-o deja.

— Nu poţi fi însă sigur!

— Credinţa, Aloim, are încă multe secrete pentru tine. Calea pe care am apucat-o e clară. Dumnezeu însuşi îndreaptă lucrurile spre Armaghedon. Crede-mă! A fost acolo. Şi e mai bine să afle ce vrem noi să afle decît să continue să cerceteze singur, rosti Radoslav cu glas obosit.

— Dar va afla ce e Alambicul, repetă disperat Aloim.

— Nici măcar eu nu ştiu prea bine ce e Alambicul, în afara unei pietre sculptate. Dacă va afla mai mult de atît, poate că într-adevăr merită să vă conducă după ce eu nu voi mai fi, zîmbi Abatele.

Adesea, căutările pot fi întrerupte de noroc. De aceea spun că noi sîntem cele mai lipsite de noroc fiinţe din istorie.
N'Gai Loon – *Confesiuni*

Cei trei bărbaţi se strecurau în umbra clădirilor dărăpănate a ceea ce fusese odinioară un oraş falnic. Se îndreptau spre o zonă în care scanerele lor indicau o activitate foarte intensă a unui grup destul de mare de oameni. Pînă acolo însă trebuia să fie atenţi la orice umbră. Clădirile abandonate şi pe jumătate dărîmate puteau să ascundă absolut orice. Le era frică tocmai de ceea ce ar fi putut scăpa scanerelor.

— Sire, nu-mi place deloc planul ăsta! Oraşul ne limitează opţiunile.

Kasser privi spre Mos şi se gîndi că în îngrijorarea bătrînului soldat era mai multă grijă pentru el decît văzuse vreodată în ochii fiului său.

— Apreciez cunoştinţele tale tactice, Mos, dar trebuie să recunoşti că ele ţin de un… clasicism prăfuit. Încă dinaintea erei spaţiale, oamenii ştiau că a te baricada înseamnă că ai pierdut iniţiativa şi implicit războiul. Trăim vremuri în care trebuie să fim mai subtili. Bieţii terrani nu au cum să ne rănească în vreun fel…

Mas îşi drese vocea încetişor.

— Hmmm, nu cred că la prăpădiţi precum cei de-aseară se referea Mos.

Kasser îşi întoarse capul şi îşi privi celălalt tovarăş. Taciturn ca de obicei, era probabil cel mai eficient om pe care îl cunoscuse vreodată. Ca şi Mas, abandonase din motive despre care nu îi vorbise niciodată, antrenamentul de *quint*. Dacă îl întrebai despre tinereţea lui, spunea doar că e tare norocos fiindcă a apucat să trăiască.

— Vă e frică de Vassur? Credeţi că îşi va părăsi Abaţia ca să vină după noi?

Mos încuviinţă din cap.

— Ăsta e avantajul de a cunoaşte tacticile, se grăbi Kasser să îl liniştească. De unde ştii că nu mizez tocmai pe faptul că ne va căuta?

— Nimeni nu-şi poate dori să fie vînat de un *quint*, rosti Mos cu conştiinţa faptului că rostise un truism perfect.

Fostul Împărat îşi permise un hohot scurt de rîs, pe care şi-l termină însă în barbă, pentru a nu vedea privirile pline de reproşuri pe care nu se îndoia că i le aruncă tovarăşii săi, dar care erau ascunse de întuneric.

— Problema voastră e că v-aţi obişnuit cu adversari care nu vă

sînt pe măsură. Cred că îi cunosc bine pe *quinţi* şi vă asigur că noi trei formăm un grup pe care orice *quint* se va gîndi de două ori înainte de a-l ataca.

— De ce?

— Fiindcă eu unul sînt un Boszt, pentru numele lui Dumnezeu, şi va ezita îndeajuns cînd va fi să mă omoare pentru ca voi să-l puteţi ucide mai întîi.

— Mda, murmură Mos. Bun plan. Ce te faci, Sire, însă dacă ne omoară pe noi primii şi abia apoi se îndreaptă…?

Hohotul de rîs al lui Kasser stîrni de această dată nu numai ecouri. De după un colţ se auzi sunetul sec ar încărcătorului unei arme cu proiectile. Se aruncară instantaneu la pămînt şi se rostogoliră la adăpostul unui demisol dezafectat. Aşteptară înfriguraţi să se deschidă focul asupra lor. Liniştea nopţii era tulburată însă doar de zgomotul îndepărtat al unei muzici bizare.

— Hai să mergem, spuse Mos într-un tîrziu. Probabil că ni s-a părut.

— Am stat ascunşi ca nişte babe fricoase, se plînse Kasser.

— Am stat ascunşi ca nişte oameni care au scăpat vii dintr-un pericol considerabil, vorbi rar Mas.

— Lasă, lasă, că aşa aţi zis şi cu cei din cîmpie. Nici măcar n-am apucat să le vedem feţele…

— N-ar fi fost o privelişte prea plăcută, se mulţumi să mormăie Mos.

Folosiseră scoate-ochi. Încă de la plecare se puseseră de acord că arma aceea era probabil cea mai potrivită pentru Vechea Terra. Ea constă în nişte proiectile autonome, de forma unor ace din oţel care, odată lansate, se opreau în ochii adversarilor. Erau interzise în Imperiu, dar Mos şi Mas ţinuseră foarte mult să le ia cu ei fiindcă erau siguri că ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat oamenii cîmpiei erau asemenea proiectile.

Mos lansase asupra unui grup de călăreţi care se vedeau în zare peste o sută de asemenea proiectile. Căzuseră ireal de repede de pe caii care continuaseră să alerge, cîţiva dintre ei ajungînd chiar să fie prinşi de Mas. Animalele se prăpădiseră însă în vadul de sub un pod dărîmat, acolo unde îi atacase un trăgător singuratic. Mos îl văzuse o secundă prea tîrziu şi raza laser tăiase picioarele tuturor celor patru cai pe care îi luaseră. Mas era de părere că avuseseră noroc. Ştiind măcar şi o parte din ceea ce avea să le rezerve viitorul, Kasser nu se grăbea să îi împărtăşească părerea.

Intrară în magazinul de artefacte direct prin uşă. Îl găsiseră cu greu, după ce rătăciseră preţ de mai bine de o oră printr-o regiune ceva mai civilizată a oraşului, în care se mai foloseau încă aeroglisoare iar iluminatul stradal aproape că funcţiona normal.

În cîteva secunde, pe o uşă din spate năvăliră cîţiva bărbaţi înarmaţi care se opriră însă privind ţintă la containerul pe care Kasser îl ţinea la vedere.

— Sper că recunoaşteţi semnul ăsta! strigă Kasser punînd degetul sub cele trei triunghiuri luminoase care semnalizau în întreaga galaxie australul. Un singur foc de armă şi jumătatea asta de planetă ajunge dincolo de Centauri…

— Şi de unde ştim că nu ne minţi? se răsti un bărbat cu înfăţişare războinică.

— Puteţi risca, domnilor… Deşi mă îndoiesc că veţi apuca să trageţi. Tovarăşii mei sînt renumiţi pentru iuţeala lor de mînă.

— Cred că îţi dai seama că nu mai poţi acum să părăseşti planeta cu australul la tine. Chiar dacă eu…

— Nici nu intenţionez să o fac! Australul ăsta e recompensă pentru cel care îmi aduce un artefact valoros.

Destinzîndu-se şi ieşind din întunericul în care se ascunsese pînă atunci, un bărbat înalt, cu părul lung şi alb, gol pînă la brîu şi care purta în mîini un fazor ridicol de mic în comparaţie cu trupul lui imens, păşi spre cei trei.

— Sînt Alarik şi dacă aveţi într-adevăr nevoie de artefacte, aţi găsit locul cel mai nimerit. Mai ales că aveţi şi ce oferi în schimb.

Alarik se dovedi o gazdă perfectă, dar şi un negociator de forţă. Timp de trei zile încercară zadarnic să îl convingă să adune cît mai mulţi neguţători de artefacte.

— Nu e drept şi nici înţelept să facem aşa ceva., tot repeta el.

— Mi-e teamă însă că asta e ultima mea decizie, îl anunţase într-un tîrziu, exasperat, Kasser.

— Bine, dar de ce să inviţi o întreagă planetă să te asasineze pentru averea pe care o porţi în container? Chiar şi dacă eu nu aş putea să fac rost de ceea ce ai nevoie, e mai înţelept să mă laşi pe mine să negociez. Nu m-ar bănui nimeni, protestă Alarik.

— Îţi spun pentru ultima dată. Nu ştiu exact ce caut.

— Nu ai nici măcar un indiciu?

Kasser clătină din cap.

— Şi atunci cum vei şti că ai găsit ceea ce cauţi? se miră pămînteanul.

— Pur şi simplu voi şti.

* * *

Alarik se plîngea tot timpul şi povestea cum oamenii săi de încredere îl informau că toţi aventurierii din cîmpie porniseră spre magazinul lui, de parcă dugheana aceea ar fi devenit centrul Universului. Atraşi de comoara care se nimerise să ajungă în cîmpie şi

mobilizaţi de vestea care se răspîndea cu repeziciune, toţi şefii de clanuri se pregăteau să ia oraşul cu asalt.

— Nu-ţi face griji, îi spuse Kasser lui Alarik, cînd acesta veni într-un suflet să îi anunţe că deja, pe străzile din nord, se ridicaseră baricade pentru ca nu cumva containerul cu cea mai preţioasă substanţă din Univers să poată părăsi oraşul.

— O să-i alunge armata imperială…

— Cum aşa? dori să ştie Alarik, căruia îi pierise toată paloarea de pe faţă.

— Doar nu crezi că am australul de pe vreun asteroid pe care l-am moştenit de la tata…

De fapt, tata mi-a lăsat toţi nenorociţii de asteroizi ai Universului.

— Atunci pot să ştiu şi eu de unde…?

— L-am furat împreună cu Mos şi cu Mas de pe o navă imperială.

Alarik se prăbuşi pe un scaun. Ceea ce păruse la început o lovitură norocoasă se transforma încet-încet în coşmarul vieţii sale.

— Armata imperială nu va întîrzia să ne caute ca să recupereze ce e al ei, spuse Mas, deşi nu era foarte clar cui anume se adresa. Probabil operatorul psiacului şi-a revenit deja.

Kasser zîmbi subţire.

— După cum vezi, scumpule Alarik, în loc să-ţi cheltui toţi banii înţesînd locul ăsta cu fel de fel de arme jalnice, ai face mai bine să îi chemi pe colegii dumitale la o licitaţie. La cea mai mare licitaţie de pe Vechea Terra.

— Bine, dar măcar un procent, ca organizator…

Kasser sări în picioare şi spuse pe un glas şuierat:

— Uite ce e! Din motive pe care nu le cunoşti, sîntem cu toţii într-un pericol în are lăcomia ta e de-a dreptul supărătoare. Nu mă sili să mă dispensez de serviciile tale!

Dregîndu-şi glasul, Mas vorbi din nou, cu un ton impersonal, de parcă nu s-ar fi adresat nimănui anume:

— Contrabandiştii ne-ar putea fi de mare ajutor. Dacă vine armata şi trebuie să ne apărăm australul, atunci va fi nevoie de cît mai mulţi luptători…

În mai puţin de două ore, spaţiul restrîns al magazinului era înţesat de figuri dintre cele mai ciudate. Ciungi siniştri şi fiinţe superbe, produse ale celor mai noi tehnici de inginerie genetică, femei şi bărbaţi se înghesuiau deopotrivă să vadă cum pot pune mîna pe austral.

Kasser se urcă pe o masă pentru a-i putea privi pe toţi.

— Domnilor şi doamnelor, am să fiu scurt, ca să nu vă împiedic să plecaţi cît mai repede şi să căutaţi ceea ce doresc în schimbul australului…

— Alarik ne-a spus că nu ştii ce vrei… se auzi o voce din mulţime.

— Gazda noastră a fost un pic cam neclară, dar asta e poate şi vina mea. Doresc moaşte ale Sfîntului Augustin. Aduceţi cît mai multe şi, atunci cînd le voi vedea, voi şti cu siguranţă de care anume am nevoie.

Rumoarea din sală deveni asurzitoare. Ofertele se întretăiau în aer, într-un vacarm din care Kasser prindea cu greu propoziţii disparate. Anticipase efectul acela, dată fiind adevărata industrie de falsificare a moaşelor Sf. Augustin care înflorise pe Terra. Pe vremea cînd mai era încă Împărat, primise o informare din partea garnizoanei sale staţionate pe Vechea Terra în care se spunea că serviciile vamale orbitale reuşiseră să confişte, în numai şase luni, 415 degete ale Sf. Augustin, 1943 de dinţi, 72 de mîini şi chiar trei mumii bărbăteşti intacte, toate pretinse a fi ale Sf. Augustin. Tot ceea ce spera acum Kasser era că, fiind în concurenţa unii cu alţii, contrabandiştii să ofere în schimbul australului moaşte adevărate.

Ca de obicei, Mos nu era foarte încîntat de un asemenea plan pe care el îl găsea plin de abordări greşite.

— De unde ştii, Sire, că nu ne vor asasina chiar aici? De unde ştii că vei putea deosebi cu adevărat ceea ce cauţi?

— Nu ştiu, Mos. Sper însă să mă descurc. Oricum, alternativele nu sînt prea luminoase. Crede-mă.

— Şi de armată cum scăpăm?

— Garnizoana din cîmpie nu va mişca nici un deget.

— De unde ştii?

— Procedurile militare standard. Nu se amestecă niciodată în misiunea unui *quint*.

— Eşti deci convins, Sire, că Vassur ne va căuta?

— Sînt absolut sigur de asta. Chiar dacă nu ar recunoaşte în ruptul capului, Bela ştie toate noţiunile de tactică din lecţiile pe care i le-am predat eu însumi. Îl va trimite pe Vassur.

Mos părea în continuare nemulţumit.

— Bine, să presupunem că reuşim să găsim artefactul pe care îl căutăm, că reuşim să ne salvăm şi de *quint*… După aceea ce facem?

Kasser îi întoarse bătrînului ostaş o privire plină de căldură:

— După cît socotesc eu acum, dacă găsim într-adevăr ceea ce căutăm, natura acelui obiect ne va spune ce e de făcut. Acesta va fi artefactul nostru…

Mos clătină dezaprobator din cap, dar nu mai spuse nimic. Nici nu era nevoie. Kasser ştia că nimic nu îl enervează mai tare pe tovarăşul sau decît să se încreadă într-o judecată a cărei logică nu o putea pătrunde.

23

Cel mai încîntător aspect al vieţii de quint este că nu trebuie să te chinui să cunoşti în profunzime caracterul oamenilor.
N'Gai Loon – *Confesiuni*

Chipul micuţului guvernator bătea în verzui.

— Vrei să spui că după toate chinurile astea, după investiţiile incredibile şi în tensiunea fantastică în care sînt condamnat să stau, trebuie să privesc şleahta asta de neisprăviţi cum se transformă într-o ceată de zugravi?

În ciuda furiei oficialului de pe Sagittarius, sau poate tocmai din cauza ei, Isidor se simţea aproape euforic. În privinţa viruşilor de gripă şi a acţiunilor nesăbuite ale guvernatorului fusese silit să se resemneze cu o postură de frustrantă pasivitate. Acum însă toate atuurile erau de partea sa. În procesul de formare a Lumilor Agricole, etapa artistică era de o maximă importanţă.

— Excelenţă, aşa după cum sînt sigur că puteţi afla din prospectul extins pe care l-aţi primit la semnarea contractului, etapa artistică… începu Isidor.

— E o prostie sfruntată, de care o să asculte aceia care au banii şi timpul să o facă, ţipă Crey cu glas gîtuit.

— …este de o importanţă crucială şi intensitatea cu care este ea trăită de populaţia de clone va da mai apoi măsura…

Crey îşi duse mîinile la urechi cu un gest teatral.

— Nu vreau să aud nimic! Pur şi simplu nu se poate aşa ceva! De ce să piardă timpul şi să deseneze tot felul de prostii? În plus, edictul de la Korona spune clar: îndeletnicirile artistice sînt recomandate oamenilor. Oamenilor, popo! Nu clonelor. Tu chiar nu înţelegi? Despre asta e vorba în toată aventura noastră în care încercăm să-i facem pe ăia de jos să muncească pentru noi! Avem sute de miliarde de pictori pe planete. Cu cultivatorii de cartofi stăm mai prost!

Isidor îşi reluă zîmbetul şăgalnic şi dispreţuitor.

— Cu toate astea nu am ce să fac. Aici nu mai e vorba de o simplă aventură care se poate întîmpla să fie norocoasă. Abaţia nu ştie nici o modalitate prin care poate implementa religia Sfîntului Augustin fără experienţa artistică. Pur şi simplu trebuie să aşteptăm.

Crey se sufocă de furie iar Isidor se grăbi să profite.

— De cele mai multe ori, operele clonelor întrec în profunzime pe acelea ale oamenilor. Dar desigur, o asemenea judecată e nu numai greu de argumentat, ci mai ales e cumplit de greu de acceptat… Singurul lucru pe care vi-l pot spune ca să vă mai îmbunez este că etapa asta nu durează niciodată prea mult. E intensă, dar se termină

repede.

Ştiai că lăcaşul Domnului nu poate fi tărîm al întunericului. În vremea în care Molima pustia cîmpurile şi toţi ai tăi s-au strîns în jurul Templului pentru a găsi adăpost şi alinare, ai resimţit puterea Domnului tău şi ai fost mîndru că ai stat vremelnic alături de Fiul Lui, care s-a înălţat la ceruri. Odată ce vremea s-a îmbunătăţit însă şi nopţile înmiresmate ale cîmpiei i-au atras pe toţi afară, te-ai simţit ciudat. Fraţii tăi au părăsit Templul şi s-au răzleţit. Şi te-ai gîndit atunci că poate suferinţa nu e singura metodă de a-i ţine laolaltă şi în paza Domnului. Ai simţit că Templul e neterminat, că măreţia lui trebuie desăvîrşită şi pentru ochii acelora care nu pătrund la fel de lesne ca tine chemarea Dumnezeului tău. Iubirea pentru El trebuia să fie un cerc cuprinzător, care să înceapă cu întîiul tău semen şi să se termine cu ultimul, reunind în fericire sufletele tuturor. Şi era oare vina lor că nu puteau desluşi în viaţa de zi cu zi planul mai vast şi mai subtil al Domnul Dumnezeului Tău? Aveau ei vreo vină că Ustin te alesese tocmai pe tine ca să îţi împărtăşească semnificaţia destinului tău? Nu! Iar Dumnezeu îi iubea pe toţi deopotrivă.

L-ai chemat atunci pe Eliis şi l-ai rugat să privească Templul cu ochii săi puri de copil.

„Ce vezi, bunule Eliis, la Templul nostru?“

El te-a privit întrebător şi apoi a răspuns fără teamă:

„E urît, slăvite Laak!“

„Dar e casa Domnului tău!“ i-ai strigat, înfricoşîndu-l. A trebuit să îl mîngîi o vreme ca să poată vorbi din nou.

„E bine în Templu: e cald şi sîntem aproape de izvorul tămăduitor. Dar e întuneric şi pereţii parcă se prăbuşesc pe mine. Aş vrea să fiu deopotrivă afară şi înăuntru. Să simt libertatea cîmpiei şi ocrotirea Templului. Şi aş vrea mai multă lumină!“

„Şi dacă ar fi să schimbi ceva în casa Domului tău, Eliis, ce ai face?“ l-ai întrebat cu cît de multă blîndeţe ai putut.

„Aş face nişte găuri rotunde în pereţi pentru a lăsa soarele să intre şi aş schimba culorile folosind argilă din malul rîului.“

Aşa a zis. Găuri rotunde. Iar tu ai ştiut că în mintea lui de copil nu putea percepe cu adevărat semnul pe care ţi-l trimitea Domnul tău. Căci nu lumina are nevoie de cercuri ca să intre, ci însuşi Dumnezeu!

Acum Templul e împodobit. Cei mai tineri s-au dovedit iscusiţi. Femeile au pregătit culori din frunze sau din argilă, iar doi dintre ei au început să deseneze, mai întîi mai stîngaci şi apoi din ce în ce mai bine pînă cînd au reuşit să-l copie pe Ustin pe cel mai luminat perete al Templului. Iar Ustin, mulţumit că nu a fost uitat, a făcut o minune şi a transformat o parte a malului lutos într-un loc de basm, unde nisipul odinioară galben a devenit şi roşu şi verde şi albastru precum cerul. Asta a fost de mare ajutor la terminarea împodobirii pereţilor.

Şi poate că dacă toţii ai tăi ar fi fost la fel de dăruiţi pentru desen, ai

fi crezut că v-aţi găsit menirea, că vă puteţi transforma cu toţii în pictori şi să copiaţi în veac imaginea lui Ustin şi pe aceea a Domnului Dumnezeului tău, aşa cum ţi s-a arătat în vis. Dar n-a fost să fie!

Isidor îşi ţinea capul în mîini. Trebuia să recunoască, măcar şi în faţa oglinzii, că guvernatorul se dovedea un ins mult mai abil decît se aşteptase. Şi cu mult mai periculos. O parte a minţii sale îl îndemna să ia legătura cu Abaţia, în ciuda faptului că în acest fel nu ar fi făcut decît să consacre un eşec de care nu era defel mîndru. Pe de altă, parte trebuia să recunoască oarecum bucuros că acţiunile lui Crey nu numai că nu se soldaseră cu nici o catastrofă, dar scurtcircuitaseră etape întregi de evoluţie fără a lăsa urme vizibile.

Deşi întreaga sa pregătire, care durase mai bine de zece ani, fusese menită să îl convingă în primul rînd că religia Lumilor Agricole era un ansamblu extrem de delicat de întîmplări şi de predispoziţii genetice în care efectele se puteau ivi la generaţii depărtare de o cauza minoră, nu reuşise niciodată să fie de acord cu asta. I se confesase şi fratelui Kalator, mărturisindu-şi neputinţa de a pune de acord stricteţea care trebuia manifestată în conducerea Însămînţării cu doctrina Sf. Augustin cel Nou, care punea mare preţ pe predestinarea omului pe Pămînt. Dacă Dumnezeu era atît de sigur ce va face fiecare om şi veghea ca liberul arbitru să fie doar o iluzie, de ce oare era atît de important să nu se abată de la Cartea Însămînţării?

Întîmplările care grăbiseră stingerea etapei artistice nu erau în măsură să rezolve dilema lui teologică. Ba chiar o adînceau, în ciuda disputei violente care urmase constatării că, fără ştirea lui Crey, ordonase colorarea unui întreg mal de argilă.

„Am vrut să le dau unelte mai bune. O culoare potrivită nu e cu nimic deosebită de o greblă mai bună. Sau de un car mai uşor de tras. Nu văd de ce…“

Isidor îl întrerupsese, amintindu-i că se înţeleseseră că el nu va mai interveni în nici un fel în viaţa clonelor. Crey îi rîsese în nas şi îi spusese că nu avea decît să se grăbească să îl înştiinţeze pe Abatele său despre îndrăzneala lui. Rînjind, adăugase vorbind răspicat că Abatele avea să afle şi de gripă şi de felul în care el alesese să treacă sub tăcere incidentul acela. Isidor realiză atunci că un compromis nu e niciodată ceea ce pare şi că politicienii sînt ultimii oameni cu care merită să faci asemenea înţelegeri.

Coloranţii artificiali pe care Crey îi trimisese în malul de argilă grăbiseră împlinirea artistică a cîtorva clone, care acoperiseră relativ repede pereţii interiori şi pe cei exteriori ai Templului cu fel de fel de fresce, care de care mai stîngace, dar în faţa cărora semenii lor zăboveau ore întregi, unii dintre ei avînd o atitudine pe care doar ochiul experimentat al lui Isodor o putea deosebi de religiozitatea adevărată.

Modul excepţional în care se făcea implementarea religiei nu soluţiona însă problema lui Isidor. Îşi aducea aminte de un proverb al unui popor străvechi de pe Vechea Terra: „Ceea ce s-a întîmplat o dată s-ar putea să nu se mai întîmple, dar ceea ce s-a întîmplat de două ori se va mai întîmpla măcar o dată“. Crey îi nesocotise autoritatea de două ori. Şi tot de două ori el nu avusese curajul să facă ceea ce trebuia şi să ia legătura cu fratele Kalator sau poate chiar direct cu Abatele. Era foarte posibil ca micul guvernator, încurajat de succesele aparente pe care le înregistrase pînă acum, să încerce să intervină chiar mai brutal în ingineria religiei cercului.

Se gîndise desigur ceea ce ar fi putut spune oficialilor Abaţiei dacă ar fi venit în control. Definiţia noţiunii de intervenţie era destul de vagă, mai ales în domeniul mijloacelor. Ceea ce făcuse Crey era în mod clar un amestec în treburile Abaţiei şi, conform contractului, Isidor ar fi trebuit să fie deja în drum spre Vechea Terra, dar el credea că faptul că nici un funcţionar nu fusese expus contactului cu clonele ar fi putut fi un argument puternic în favoarea deciziei sale de a continua. La urma-urmei, Crey făcuse minuni ca la carte, care semănau incredibil de bine cu modul în care, dacă ar fi avut voie, ar fi interpretat şi el în mod creativ *Manualul Însămînţării*. Atîta vreme cît clonele nu aveau cum să realizeze că sînt manipulate, procesul putea continua în linişte. Şi oricine trebuia să accepte că atît injectarea în fîntînă a leacului bolii, cît şi colorarea malului de pămînt pentru grăbirea încheierii etapei artistice fuseseră acţiuni foarte eficiente.

Atunci de unde provenea neliniştea care îi otrăvea acum somnul? Isidor nu îndrăznea să răspundă acestei întrebări. Auzise că singura pedeapsă pentru ratarea Însămînţării era moartea. Oricum, pentru o scurtă perioadă de vreme, putea să stea liniştit. Urma Etapa Acoperişului şi aici o mică intervenţie orbitală era strict necesară. Poate că dacă îl va implica mai mult pe Crey, îi va mai ostoi cheful de a face minuni pe cont propriu. „Dumnezeu! Toţi ne visăm Dumnezeu într-un fel sau în altul. Iar aici pe orbită noi avem un fel de bazar de minuni. Minuni ieftine, minuni spectaculoase, minuni mincinoase, minuni albastre… Alegerea lor e una din puţinele ocazii în care omul îşi poate manifesta cu adevărat liberul arbitru.“

Oamenii nu au renunţat foarte uşor la pictarea pereţilor chiar şi cînd nu mai rămăsese nici un loc pentru a desena. Cei mai tineri inventaseră un fel de schele cu ajutorul cărora reuşeau să se caţere în locuri unde nimeni nu mai ajunsese pînă la ei dar, curînd, terminară şi spaţiile acelea nou cucerite. Se stîrniseră chiar discuţii aprinse cînd unele din desenele mai vechi şi mai stîngace au fost înlocuite de altele noi. Certurile au degenerat şi a trebuit să intervii din nou cu ghioaga. Şi ţi-a părut rău pentru că visezi la vremuri în care doar cuvîntul să-ţi fie armă iar credinţa şi rînduielile Domnului Dumnezeului tău să fie lege.

Ţi-ai dat însă seama că timpul desenelor a trecut şi că trebuie să dai un alt scop poporului tău. L-ai implorat pe Ustin cel ridicat la ceruri să-ţi dea un semn despre ceea ce ar fi mai bine să faci. Iar el ţi s-a arătat în vis, tînăr şi frumos, şi ţi-a zis să încerci să construieşti o scară către cer, un acoperiş frumos pentru Templu. Te-a învăţat cum să dobori arborii cei mari, ca să-i îmbini şi apoi cum să arzi în cuptoare de lut, plăcuţe pe care femeile le fac din argila pe care o scot bărbaţii lor din malul rîului. Plăcile acelea sînt uşoare şi nu lasă ploaia să treacă iar Ustin ţi-a spus că sînt numai bune pentru noul acoperiş ce va să vină.

A fost greu să îi convingi. Nimănui nu îi plăcea să lucreze atît de sus, asta mai ales după ce Hrunt a căzut şi şi-a rupt picioarele. Ai încercat să îi convingi că în felul acesta sînt mai aproape de Domnul Dumnezeul lor şi că acesta îi va avea în grijă, dar ei ţi-au spus că poate ar trebui să te duci tu însuţi acolo şi să le dovedeşti că vor fi în siguranţă. te-ai căţărat pe schele şi ai muncit cot la cot cu ei, şi te-ai urcat apoi în picioare pe suprafaţa aceea îngustă a celui mai înalt stîlp; şi ai stat drept privind în ochii lui Dumnezeu şi i-ai strigat bucuria ta, iar ei au zis că eşti nebun. Nebunia asta a fost însă stropul care lipsea şi i-ai convins să ţi se alăture.

Dar nu numai gestul acela i-a convins, ci şi faptul că au înţeles într-un tîrziu că acoperişul Templului era cea mai grozavă lucrare pe care ar fi putut-o înfăptui vreodată. Şi era într-adevăr atît de grea încît a trebuit să iei hotărîrea de a-i păstra pe unii în pădure, ca să taie lemne, pe alţii i-ai pus să se îndeletnicească doar cu căratul; cei care mai rămăseseră se ocupau cu coacerea plăcilor pentru acoperiş. Uneori, seara, erau atît de obosiţi încît nu mai veneau la Templu şi asta te neliniştise o vreme. Ţi-ai dat însă seama că în sufletele lor credinţa a început să rodească. I-ai rugat doar să nu-şi uite Dumnezeul şi, în fiecare zi, la amiază să privească în direcţia Templului şi facă semnul cercului, de trei ori, în aer. În felul ăsta Dumnezeu va şti că ei Îi sînt recunoscători şi că nu fac decît să Îi împlinească lucrarea, chiar dacă se află la depărtare de casa Lui.

Ai avut apoi visul acela în care ţi s-a arătat însuşi Dumnezeu care ţi-a spus că acoperişul trebuie să se termine cu un fel de cameră în care va pogorî el însuşi ca să se întîlnească cu cei mai buni dintre voi şi unde aşteaptă ca şi voi, din cînd în cînd, să-i lăsaţi daruri şi ofrande. Pe cît a părut de simplă în vis construirea foişorului acela, pe atît de complicată se dovedeşte ea acum. Dacă ai fi ştiut că trebuie să îl construieşti, ai fi început cu copaci mai groşi. Ai încredere însă, eşti convins că Domnul Dumnezeul tău te va îndruma.

Crey era mîndru. Pentru a doua oară îl învinsese pe tînărul călugăr chiar la propriul său joc. Şi nu avea defel în minte modul în care reuşise să-l împiedice să comunice cu Abaţia. Nu. Asta intra oarecum în abilităţile sale de om politic. Orice intrigă era inutilă dacă nu îşi conţinea şi resursele confidenţialităţii. Învăţase acest lucru chiar înainte de a intra în politică.

Era cu adevărat mulţumit de el pentru că reuşise să interpreteze în mod creator cele citite în *Manualul Însămînţării*, pe care îl cumpărase la un preţ atît de mare de la contrabandişti. Privi spre tavanul cabinei sale, acolo unde mnemocubul proiector făcea să se alinieze cuminţi cuvintele din capitolul următor, din Etapa Acoperişului.

Nu avea sens să se amestece chiar şi în acest moment. Simţea că încă o intervenţie de-a sa l-ar fi aruncat pe Isidor în pragul nebuniei, acolo unde nu l-ar mai fi putut controla. Şi nici nu prea avea de ce să-şi facă prea multe probleme. Clonele urmau să construiască un acoperiş de ţiglă pentru Templu. În carte scria că acest lucru va face cerul să pară un teritoriu ceva mai accesibil în timp ce foişorul din vîrful lui trebuia să se constituie într-un prim punct de contact în care trebuia să fie cultivată ideea unui Dumnezeu mercantil…

„Dumnezeu mercantil“, Crey fusese întotdeauna un admirator al vechilor umanişti pămînteni. Nu avea cum să nege un sistem politic în care ajunsese la vîrf, dar medita de multe ori că ceea ce se întîmpla pe Lumile Agricole nu era tocmai corect. Încă dinainte de Edictul Korona, în Imperiu circula ideea că aşa cum primii păstori au început să aibă grijă de animale şi apoi chiar să le prăsească pentru propriile nevoi, şi omenirea confruntată cu provocările timpurilor moderne poate crea fiinţe care să muncească pentru ea. Şi de ce să creezi porci şi gîşte cînd poţi crea direct păstorii lor, care mai apoi să-ţi ofere degeaba toată munca lor?

Crey rînji gîndindu-se ce i-ar putea spune Abatelui dacă acesta ar fi aflat că începuse să facă minuni de capul său. De vreme ce nimeni nu interzicea să creezi clone care să-ţi muncească ogoarele, de ce ar fi fost interzis să creezi un călugăr care să-ţi împlinească nevoile? Spirala aceasta era întreruptă în mod arbitrar la clone… El însuşi putea să fie o clonă care crede în religia ciudată a politicii şi care acţionează probabil sperînd în miracolele unor altor oameni care stau undeva şi mai sus, totul într-un… într-un cerc… Ciudat. Ãsta era şi semnul la care se închinau clonele de jos.

Guvernatorul coborî din pat şi stinse proiectorul. Ştia ce avea de făcut. Mai întîi avea de gînd să plece pentru o vreme de pe staţia orbitală, atîta vreme cît clonele urmau să construiască acoperişul. Odată revenit însă dorea să facă din foişorul acela nu embrionul schimburilor, ci supapa eficientă prin care avea de gînd să îşi salveze federaţia de la faliment.

Era atît de aproape de reuşită încît nu avea voie să rateze. Fiindcă nu grîne şi fructe dorea Crey de la clone. Situaţia financiară era cu mult prea disperată pentru ca el măcar să lase iluzia propagandistică a bunăstării odată cu primele recolte de Lumea Agricolă… Altceva dorea Crey. Ceva atît de secret încît îi era frica pînă să se şi gîndească

la lucrul acela. Şi, pentru ca administraţia lui să poată exploata în linişte resursa aceea nu mai avea nevoie decît de cîţiva paşi minusculi.

Crey privi stelele şi, pentru prima dată în ultimii ani, i se păru că deosebeşte între ele chipul mamei lui care zîmbeşte. Ştia că e pe drumul cel bun.

Omul e o fiinţă profund concurenţială. De aceea ne ferim să ne trimitem quinţii să lucreze împreună.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Maria înghiţi în sec. Sora ei îi povestise despre experienţa pe care o avusese împreună cu Abatele şi că acesta lua serios în considerare să le lase să-i succeadă la conducerea ordinului augustinian. Dar sora ei fusese construită pentru a plăsmui în minte asemenea poveşti. Şi, chiar dacă istorisirea ei se adeverea, şi tot nu avea de unde să ştie că patima pe care o punea în tot ceea ce face nu o influenţase şi o lăsase să creadă că le poate aştepta un asemenea destin.

Sau poate că eu sînt cea construită să fiu neîncrezătoare şi destinul nostru e cu mult mai ilustru decît pot eu acum să îmi închipui.

O discuţie lungă şi sinceră cu sora ei şi cu Abatele era acum absolut necesară. Nu era deloc convinsă că, chiar şi împreună, i-ar fi putut stăpîni pe călugări şi, mai mult, că ar fi putut duce mai departe menirea pe care Sfîntul Augustin cel Nou o sădise între zidurile Abaţiei şi pe care o purtaseră în piept abaţii. Indiferent cît de critică era cu ea însăşi, nu putea să nu se gîndească la faptul că în ultima vreme se petreceau în jurul ei lucruri cu adevărat extraordinare, despre care nu mai citise niciodată în analele Abaţiei. Unul din ele o şi reţinea în sat, făcînd imposibilă discuţia cu sora ei şi cu Abatele.

Maria mîngîie uşor ceafa asudată a Xentyei şi primi în loc o de mulţumire o privire caldă. Tînăra voma absolut tot ceea ce mînca şi nu se liniştea decît tîrziu, spre prînz. Stin venise să o cheme cu cîteva zile în urmă spunîndu-i că Xentya se simte foarte rău. Îngrijorarea lor era întemeiată. Ciuma putea lovi oricînd şi ştiau prea bine că, deîndată ce primul dintre ei avea să moară, nici ceilalţi nu mai aveau mult de trăit.

Maria crezuse că fata mîncase ceva stricat şi îi săpunise zdravăn pe toţi cei care răspundeau de distribuirea şi de prepararea hranei, ba chiar scrisese o scrisoare Abatelui, pe care i-o citise şi lui Stin, plîngîndu-se de calitatea îndoielnică a hranei şi amintind în treacăt învăţăturile de milostenie ale Sf. Augustin cel Nou.

Se lămurise abia în cea de a treia zi. Încercase atunci să îi dea Xentyei cîteva linguri de supă…

— Ce ciudat, Maria, spusese fata cu ochii aţintiţi asupra lingurii. Simt cum miroase a metal. N-ai una de lemn?

Maria nu fusese niciodată însărcinată. De fapt, spre deosebire de sora ei, nici nu prea avusese multe ocazii de a rămîne însărcinată. Cu

toate acestea era femeie şi văzuse mulţi prunci venind pe lume. Şi multe burţi rotunjindu-se an după an, la servitoarele cu care obişnuia să-şi mai petreacă uneori scurtele răgazuri dintre îndeletniciri. O privise cu atenţie pe Xentya şi îi pusese o mînă pe pîntece.

— Ai simţit ceva ciudat în ultimele zile?

Fata a clătinat din cap.

— Nimic? Chiar nimic…?

— Nu ştiu, rosti stins fata care simţea cum în stomac i se naşte un alt val de vomă.

— Dar sînge ai văzut?

Xentya o privise cu ochi mari, iar faţa ei se destinse şi, indiferent cît de mult se lupta cu gîndul acela, Maria nu se putu abţine să nu asemuiască liniştea aşternută peste chipul fetei cu seninul care îi cuprindea pe muribunzi înaintea sfîrşitului.

— De unde ştii? întrebase ea.

— Pur şi simplu ştiu. O femeie sfîrşeşte prin a şti lucrurile astea.

— Nu, nu am mai văzut sînge. Dar am crezut…

— Ce ai crezut, Xentya?

— Nu ştiu ce am crezut… Poate că m-am îmbolnăvit. Am crezut că Ciuma m-a lovit pe mine mai întîi, că Sfîntul Augustin mă pedepseşte.

— Şi ce păcate ai fi putut avea tu, fetiţă, atît de teribile încît…?

Fata îşi ascunsese ochii în perna şi, după mai bine de un minut, cînd o privi din nou pe Maria, durerea revenise în orbitele adîncite de suferinţă; paradoxal, lucrul ăsta aproape că o bucură pe femeia mai în vîrstă.

— De aproape un an nu m-a mai atins nimeni în afară de Stin…

Maria îşi dusese mîna la gură.

— Ştiu că e un păcat, începuse fata să plîngă, numai că nu am făcut-o cu intenţie… Pur şi simplu aşa s-a întîmplat şi eu… Vorbele îi fură curmate de un nou acces violent de vomă.

— Mi-a plăcut, mărturisise ea.

Maria o mîngîiase pe frunte şi spusese poate cele mai duioase vorbe de care se simţea atunci în stare, deşi gîndurile care i se învălmăşeau în cap sfîrşeau toate prin a duce direct la catastrofă.

— O să-ţi treacă, fetiţo. Şi chinurile astea se vor sfîrşi în cel mai minunat lucru pe care îl poate face o femeie. Eşti însărcinată…

Nu ştiu cum, nu ştiu dacă e doar un accident genetic, o minune dumnezeiască sau doar ameninţarea sfîrşitului, dar sînt sigură că întregul Univers se va învolbura pentru a nu lăsa acest copil să se nască.

Maria o mai mîngîie încă o dată pe fată şi simţi cum, sub palma ei, pielea catifelată se înfioră uşor. În noaptea trecută reuşise să trimită la analize o mostră din urina Xentyei şi călugării dăduseră

verdictul aproape pe loc. Era într-adevăr însărcinată. Adevărata surpriză era însă că aflase că, în loc să fie mîniat, Abatele se mulţumise să recite psalmul în care Sf. Augustin cel Nou prevesteşte Armaghedonul. Tot el o liniştise şi pe sora ei care optase pentru uciderea imediată a Xentyei.

Nu se simţea deloc în siguranţă. Nu ştia cum să facă să îi spună lui Stin şi, mai ales, nu ştia ce să creadă. Teoretic, toate clonele erau sterile, asta fiind şi una din firavele dovezi concrete ale bolii lor inexistente. Probabil că în cazul Xentyei intervenise o mutaţie genetică provocată de o clonare imperfectă. Sau poate era minune.

Strîngîndu-şi veştmîntul larg pe lîngă trupul subţire, Maria ieşi din coliba Xentyei.

Sfinte Augustine, dacă pruncul acela e lucrarea ta, atunci dă-le gîndurile cele bune. Iar dacă nu… roagă-L pe Domnul Dumnezeul nostru să ne aibă în pază.

Femeia păşi hotărît pînă în centrul satului, acolo unde clonele montaseră de curînd, la cererea lui Stin, un fel de tribună de la care să li se poată adresa mai uşor. Ca de obicei, Stin era prin preajma vorbind cu oamenii. Maria zîmbi. Visa acum să îi convingă să organizeze în fiecare zi cîte o slujbă, la care să se roage împreună şi să implore vindecarea…

Maria îl prinse de mîna pe Stin şi mai mult îl tîrî cu ea la tribuna, ignorîndu-i mai întîi întrebările şi mai apoi protestele. Odată ajunşi sus, îl puse pe Stin să sufle în cornul care semnaliza o adunare importantă şi aştepta apoi să se adune clonele. Vorbi apoi cu îndrăzneală:

— S-a întîmplat un miracol. Domnul Dumnezeul nostru a coborît graţia sa divină asupra noastră şi a înfăptuit o minune.

— Au găsit leacul? se auzi întrebător o voce din mulţime.

Maria dădu să răspundă, dar vocea ei fu repede acoperită de zarva pe care o făceau clonele. Chiar şi Stin o prinsese de o mîna şi o scutura întrebînd-o dacă nu cumva şi-a pierdut minţile anunţînd o asemenea minune fără să îl consulte pe el mai întîi.

Disperată, Maria suflă din nou în corn. Se lăsă o tăcere grea. Clonele simţiră imediat că dacă ar fi avut într-adevăr motiv de bucurie, Maria nu s-ar fi grăbit să le tulbure fericirea.

— Nu, nu e vorba de asta. Dar s-a întîmplat un lucru care ne arată că s-ar putea ca izbăvirea voastră să vină curînd. Xentya o să nască un copil.

Maria cumpănise cuvintele astea o zi întreagă. Se gîndise să le spună că fata e însărcinată, dar îşi dorea ca toată lumea să înţeleagă cît mai repede cu putinţa ce se întîmplă. Sterilitatea femeilor din Satul de Clone fusese întotdeauna asociată cu Ciuma şi constituise una dintre puţinele dovezi concrete ale bolii.

Zarva se instaură din nou; era însă un vuiet diferit de primul. Din cînd în cînd se auzeau strigate. Unele erau fără îndoială izbucnite din bucurie, dar cele mai multe erau de mînie.

Sunetul cornului readuse din nou tăcerea. Stin o privea cu ochi acuzatori.

— Cred că toţi fraţii mei sînt nerăbdători să ştie cum a fost cu putinţă una ca asta. Se ştie că Ciu… boala noastră ne împiedică să avem copii.

— Aşa este şi nu ştiu ce explicaţie să vă dau.

— E o minune! Ne-ai spus deja! se auzi o voce din mulţime.

— Se prea poate, dădu aprobator din cap Maria. Dar la fel de bine se poate ca trupul Xentyei să fi găsit modul în care să producă leacul. Singur şi înaintea fraţilor-savanţi.

Se auzi zgomotul unei uimiri de genul celor provocate de fraze care aruncă o perspectivă deosebită asupra unei întregi existenţe.

— Înseamnă că ne putem aştepta cu toţii să ne însănătoşim! se auzi aceeaşi voce din mulţime.

— Aşa este, acceptă încă o dată Maria. Cu toate astea nu trebuie să vă faceţi speranţe prea mari pînă cînd nu vom afla exact ce anume a vindecat-o pe Xentya.

— Nu-i adevărat, vorbi Stin cu un glas răsunător. Aceasta este tocmai dovada că trebuie să sperăm în continuare, că izbăvirea noastră este aproape.

— Şi acum ce-o să se întîmple cu Xentya? Copilul ei o să se nască aici sau îl veţi scoate?

Maria îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Abatele a cugetat îndelung la problema asta şi a decis că nu se poate să riscăm o altă viaţă. Xentya s-a vindecat, dar nu avem de unde şti că odrasla ei va fi şi ea imună la Ciumă. De aceea, copilul se va naşte în Abaţie, vegheat de cei mai iscusiţi dintre fraţii-savanţi.

— Asta înseamnă că Xentya e liberă să plece dintre noi? Că o puteţi lua chiar acum?

Maria se temuse de întrebarea aceea. Într-un tîrziu, privind spre Stin, spuse destul de încet pentru a putea fi auzită doar de cei care stăteau în primele rînduri.

— Această decizie este una a conducătorului vostru. Numai de el depinde cînd anume va putea să plece Xentya din satul vostru.

Toţi ochii erau aţintiţi acum asupra lui Stin. La rîndul său, tînărul privea spre clone.

— Am să urmez exemplul ilustrului Radoslav şi o să meditez şi eu un timp la această chestiune. N-aş vrea să pun în pericol nici pe Xentya, nici pe copilul ei şi nici chiar liniştea noastră.

— Aşa e, Stin, se auzi din mulţime vocea lui Murrelius, despre care toată lumea ştia că e ager la minte şi îi plac paradoxurile.

Fiindcă, uite, acum avem cu toţii un paşaport de ieşire. Cine mai face un copil…

— Să dea Sfîntul Augustin cel Nou să avem cu toţii un asemenea permis de trecere, strigă Stin.

— Păi, Augustin ăla de care zici a şi dat unul! îl zeflemisi Murrelius.

Sfinte Augustine, ai în grijă pe bietul Stin, căci încercarea asta e peste puterile unui Abate, darămite peste aceea a unui tînăr care abia învaţă ce e politica!

— Foloseşti cuvinte care parcă ar dori să ascundă ceva, viclene Murellius.

— Teamă îmi e, conducătorule, că ascunziş pentru cuvintele mele nu pot fi decît limitele unor minţi înguste. Ce e de neînţeles în vorbele mele? îl zeflemisi Murellius.

— Să spună ceilalţi atunci dacă au înţeles ceva.

— E simplu, strigă şi Benedict. De vreme ce pînă şi noi ştim că e nevoie de doi oameni pentru a concepe un copil, e clar că printre noi mai este cel puţin încă un om sănătos. Un bărbat…

Gura lui Stin se deschise şi apoi se închise într-un gest spasmodic. Mărul lui Adam îi tremura de parcă tînărul înghiţise un şoarec care se zbătea acum să iasă afară.

— Se prea poate, Benedict. Se prea poate… o să o întreb pe Xentya…

— De ce s-o întrebi, nobile conducător? sări de la locul ei Alicia. Ne amintim cu toţii cum şi mai ales pentru ce a murit Jeremiah.

O să mai pierdem o clonă! Păcat. Nu-mi place sîngele. Sora mea ar fi fost în schimb în culmea încîntării.

— Vrea cineva să rostească vreo acuzaţie? se răsti Rim.

— Nu e deloc o acuzaţie, Stin. Atîta doar că toată lumea ştie că în ciuda poruncilor Sf. Augustin cel Nou, în ultimele luni Xentya nu a fost cu nimeni altcineva decît cu tine!

Stin trase aer în piept şi întrebă calm.

— Şi ce vină am eu în toate astea? Eu unul nu am fost numai cu ea. Dacă e cineva păcătos atunci e ea şi nu eu.

— Întocmai, conducătorule. Tu în schimb se nimereşte să fii cel sănătos dintre noi. Şi îmi este tare greu să cred că Maria nu ţi-a spus dinainte lucrul ăsta…

Femeia îl prinse uşor de cot pe Rim.

— Acuzaţia ta, Benedict, e prostească. Ştiţi cu toţii că n-aş pune niciodată pe vreunul din voi mai presus de celălalt.

— Aşa să fie, femeie? strigă batjocoritor şi Murrelius. Chiar acum asta faci. Eşti împreună cu Stin deasupra noastră.

— Eu niciodată… ura din tine… se bîlbîi femeia.

Dintr-o singură mişcare fluidă, Stin sări de la tribuna şi se arunca

asupra lui Murellius. Surprins şi deloc obişnuit cu luptele, tînărul încercă să riposteze, dar încasă lovitura de pumn a lui Stin direct în figură. Căzu ca fulgerat, cu gîtul peste rădăcina unui copac iar capul îi rămase într-un unghi nefiresc.

E mort. Doamne Dumnezeule, cîtă mînie a pus în lovitura aceea!

Stin înţelese şi el imediat că tocmai îşi omorîse unul dintre cei pe care i-ar fi dorit supuşi. Simţi cercul celorlalţi cum se strînge în jurul lui. Ochii lui Benedict scuipau scîntei.

— Ucigaşule!

— Aşa crezi? răcni Stin. Aşa mă crezi? Ei bine, gîndeşte-te de ce v-am ascuns cine e tatăl copilului. Gîndeşte-te bine, Benedict, fiindcă altfel vei sfîrşi precum scîrbavnicul tău amic.

Stin mai avea un pas şi s-ar fi năpustit şi asupra lui. Se opri însă la auzul cornului.

— După cum vedeţi acum sînt singură la tribună. E trist ce a făcut Stin, dar o meritaţi cu prisosinţă. Cu toţii.

Clonele începură să vocifereze.

— V-a ascuns că el este tatăl copilului abia după ce a aflat ce a hotărît Abatele. Vrea să rămînă cu voi aici, deşi are toate şansele să fie sănătos. Nu vrea să vă părăsească. Se jertfeşte pentru voi! Iar voi nu aţi găsit altceva de zis decît să îl acuzaţi dimpreună cu mine. E ruşinos şi poate că Stin ar trebui să vă părăsească şi să vă lase total nepregătiţi pentru clipa cînd se vor deschide porţile satului vostru. Eu una aşa i-am propus. Dar el a ales să stea cu voi! Şi aşa îl răsplătiţi? Mergeţi în colibele voastre şi gîndiţi-vă la lipsa voastră de suflet.

Ca şi cum le-ar fi poruncit însuşi Dumnezeu, clonele începură să se îndepărteze. Benedict vocifera încă, dar lîngă el stătea doar Alicia. Maria coborî cu greu pe scările improvizate ale tribunei şi se apropie de Stin. Ştia că nu putea risca să se întîlnească cu el într-o colibă. Intimitatea relativă pe care le-o oferea piaţa centrală era un compromis excelent între frica ei faţă de reacţiile lui Stin şi necesitatea de a nu fi auziţi de urechi indiscrete. Pînă cînd ajunse lîngă el, nu se mai afla nimeni preţ de cîteva zeci de metri în jurul trupului neînsufleţit al lui Murrelius.

— N-am vrut, hohoti încetişor Stin. Nu credeam că îl pot omorî.

— Probabil că nici el…

— De ce nu mi-ai spus? Chiar crezi că sînt sănătos?

— E destul de puţin probabil. Aşază-te şi hai să ne prefacem că ne rugăm la căpătîiul mortului.

Ceea ce părea un priveghi se prelungi sub stejar mai bine de oră. Maria pleca repede după ce îi spuse lui Srin să se gîndească la ceea ce dorise să îi transmită Sf. Augustin prin copilul care se va naşte din pîntecele Xentyei. Pe de o parte îi arăta că e alesul care îi putea izbăvi

pe toţi fraţii lui. Nu neapărat aşa cum o izbăvise pe Xentya, care avea să scape din închisoarea Satului şi apoi să plece cu copilul ei în Cîmpie, ci inventînd noi şi noi metode şi mai ales avînd credinţă.

Stin ştia însă că punîndu-şi pe umeri pecetea morţii lui Murrelius se legase definitiv de Sat indiferent dacă era sau nu sănătos. Cuvintele Mariei se prea poate să îl fi salvat de la moarte. Minţise cu o seninătate de care el unul nu ar fi crezut-o niciodată în stare şi poate că minciuna aceea, pe care se pregătea şi el să o rostească de altfel, îl salvase de la pedeapsa celorlalţi. În acelaşi timp îl şi legase de Sat. Nu era însă trist. Se simţea mai degrabă uşurat că avea ce să ofere în schimbul neînchipuitei sale mînii distrugătoare. Nu se simţise vinovat de moartea lui Jeremiah, dar se simţea îngrozitor ştiind că a curmat viata unui semen cu mîinile sale.

Într-un tîrziu alese să creadă că Dumnezeu însuşi îl făcuse pe Murrelius să cadă peste rădăcina aceea şi făcuse în aşa fel încît el să se jertfească pentru binele celorlalţi. Şi ce alt scop ar fi putut avea Dumnezeu în minte decît acela ca el să organizeze cetatea pămîntească, aşa cum îi spusese odată Maria, de a-i învăţa pe toţi ceilalţi să trăiască într-o societate cu legi şi cu norme, aşa încît, dacă vor avea vreodată ocazia să părăsească Satul, să nu se trezească într-o lume pe care să nu o cunoască deloc.

Nu se îndoia că e sănătos dar, pe de altă parte, îi devenise clară şi menirea pe care i-o rezervase Dumnezeu. Şi, ca prin farmec, odată cu jertfa propriei libertăţi, toate îndoielile dispărură şi înţelese cît de norocos era fiindcă îşi găsise un scop în viaţă. Iar scopul lui era să se sacrifice pentru ceilalţi, pentru a-i izbăvi şi a-i face cetăţeni mîndri ai cetăţii pămînteşti şi apoi ai celei cereşti. Îi va izbăvi indiferent ce ar fi trebuit să dea din el…

Departe de locul în care Stin avea revelaţia menirii lui în viaţă, Abatele o privea gînditor pe Maria, care tocmai făcuse schimb cu sora ei pentru a-l putea informa pe Abate de ultimele evenimente.

Radoslav părea obosit. Se mulţumi să spună că îi pune pe fraţii savanţi să vadă în ce măsură puteau recrea accidentul care dusese la fertilitatea Xentyei. Era de părere că sarcina aceea şi felul în care putea ea grăbi devenirea Mîntuitorului era cea mai importanta descoperire de la clonarea Mariilor, de acum trei generaţii. Cînd femeia întrebă însă ce sens putea avea evenimentul acela tocmai în momentele în care întreg Universul părea să se schimbe în jurul lor, Radoslav o concedie cu un gest scurt. Abia cînd ajunse în pragul uşii îl auzi mormăind ceva despre faptul ca ei îi spusese că era ferm convins că se apropia Armaghedonul şi că acum nu ajungea să fii necredincios ca să nu vezi semnele, trebuie să fi fost şi orb. Dumnezeu îşi întîlnea undeva propria nemărginire.

Multă vreme am încercat să realizăm implanturi care să ne amplifice şi alte calităţi în afara celor motrice. N-am reuşit niciodată şi asta mă face să mă întreb dacă am căutat într-adevăr în direcţia potrivită.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Doar arareori visele Abatelui întregeau poveşti de care să-şi aducă aminte cu plăcere cînd se trezea. De cele mai multe ori visa că a uitat să-şi spună rugăciunile înainte de culcare sau că Abaţia era invadată de barbarii din cîmpie.

De data asta era însă era altfel. Într-un mod ciudat ştia exact cine este şi că doarme. Visul se petrecea de parcă ar fi privit un film al cărui actor principal era el însuşi. Putea să-şi controleze acţiunile dar, în acelaşi timp, se vedea pe sine însuşi de undeva de deasupra.

Moartea-mi e aproape. Numai cînd oamenii sînt în preajma morţii se privesc din ceruri pe ei înşişi.

Abatele-actor nu era însă la fel de pesimist precum Abatele-spectator. El părea mai degrabă pătruns de o febrilitate ciudată, un soi de tremur lăuntric. Se grăbea undeva.

Abatele se văzu pe el însuşi intrînd în bibliotecă şi apoi ocolind de cîteva ori prin tainiţele de acolo. Într-un tîrziu ajunse în faţa unui basorelief care îl înfăţişa pe Hristobal, cel de-al patrulea Abate, primind ceva chiar din mîinile Sf. Augustin cel Nou. Visul se termină brusc, cu o imagine cuprinzătoare a feţei sculptate. Iluminarea întru credinţă, pe care artistul o săpase în trăsăturile acelui Abate de demult, era atît de intensă încît Radoslav simţi că ea trebuie să mai aibă şi o altă însemnătate decît aceea a atingerii Sf. Augustin cel Nou.

Sudoarea îi şiroia de pe gît şi o simţea scurgîndu-se uşor printre pectorali şi oprindu-se acolo unde ar fi trebuit să urce pe pîntecele bombat al Abatelui. Percepţia aceea atît de clară a propriului corp îi semnaliză că se trezise de-a binelea. Îşi aruncă pătura de pe el şi îşi puse tălpile goale pe podeaua de piatră şlefuită. Răcoarea îi făcu bine. Se îmbrăcă călduros şi porni agale spre Bibliotecă.

Era o noapte rece chiar şi după standardele Noii Terre.

E bine. Se mai răresc barbarii din Cîmpie.

Privi cerul sticlos. Undeva deasupra se vedea strălucirea staţiei imperiale de luptă, ameninţarea constantă care plutea deasupra lor de mai bine de treizeci de generaţii. Abatele ştia că ajungea ca imensa structură spaţială să se prăbuşească pur şi simplu peste Abaţie şi probabil că întreaga strădanie a ordinului augustinian s-ar fi pierdut definitiv. Nu era nevoie de armament… Ştia că eventualitatea

distrugerii Abaţiei fusese analizată serios de cîteva ori, dar de fiecare dată frica Imperiului de incapacitatea propriilor savanţi de a recrea clonele de pe Lumile Agricole avusese ultimul cuvînt. Ba chiar odată, trupele imperiale măcelăriseră o ceată de barbari mai hotărîţi care ocupaseră aproape în întregime Abaţia. Dar asta fusese demult.

În comparaţie cu frigul de afară, răcoarea constantă din subsolul Bibliotecii păru o binecuvîntare.

Radoslav ştia exact unde se afla basorelieful pe care îl studiase. Intra în datoria fiecărui Abate să cunoască la perfecţie subteranele Bibliotecii. Şi asta nu numai pentru a intra în Cameră Ouălor, ci şi pentru că, la fel cum Hristobal încercase să îşi sape în piatră propriile frici, tot aşa o făcuseră probabil şi mulţi înaintaşi de-ai săi.

Fiecare a pus să fie sculptat cîte un basorelief. Eu nu am încă nici o idee. Şi ăsta e un semn, Doamne?

Abia cînd ajunse în faţa basoreliefului, Radoslav aprinse mica lanternă electrică pe care o purta mereu în buzunar. Nu avea nevoie de ea pentru a se descurca pe coridoare; spera în schimb să îl ajute să tălmăcească semnificaţia visului său. Nu-şi făcea iluzii. Ştia că de cele mi multe ori visele nu erau decît expresia unor frici din copilărie sau a evenimentelor de peste zi. În ultimele luni nu reuşea însă să îşi scoată din minte că Domnul Dumnezeul lui, de care nu se îndoia nici o clipă, avea să îi trimită un vis, cam în felul în care făceau ei cu apostolii de pe Lumile Agricole.

Basorelieful nu se schimbase cu nimic. Era exact aşa după cum şi-l amintea din anii lungi în care, după ce fusese confirmat ca Abate, se plimbase pe coridoarele înguste. Tehnica era destul de primitivă şi respecta convenţiile clasice. Era singurul basorelief din epoca aceea care nu folosise în schimb cioburi de sticlă, oglinzi sau chiar mici lămpi electrice. Probabil că fratele Hristobal fusese un Abate sobru şi un bărbat adevărat, mai degrabă soldat vrednic decît smerit slujitor al Sf. Augustin. Nici nu se putea să fi fost altfel în zilele acelea în care Abaţia era doar un ordin postcreştin oarecare şi nu ajunsese încă la producţia de clone la nivel planetar.

Privi din nou la faţa lui Hristobal şi simţi cum este cuprins de o furie clocotitoare.

— Ce simplă trebuie să fi fost viaţa ta, Abate. Duşmanii erau duşmani, credinţa era una şi dreaptă, iar amintirea Sfîntului Augustin cel Nou era proaspătă. Poate că tu ştiai şi de unde provin clonele şi ce se va întîmpla odată cu a doua venire a lui Mesia pe Pămînt şi poate că ştiai chiar cînd anume îşi va fi atins Dumnezeu propria nemărginire. Te invidiez, Abate!

Cuvintele lui Radoslav se stinseră uşor în ecouri depărtate. Nu se întîmplă nimic.

— Ce prost sînt! Moşneag nebun care umblă noaptea prin tainiţe!

Oare la ce mă aşteptam? La vreo minune? La vreo iluminare? Are oare timp Sfîntul Augustin de mine aşa cum avea timp să-i încredinţeze secretele sale fratelui Hristobal? Nu! Noi trebuie să ne descurcam singuri. Şi ştim că în felul ăsta Domnul Dumnezeul nostru ne pune la încercare. Dar oare nu ar fi mai bine ca El să ne zică măcar cînd anume începe şi mai ales cînd ia sfîrşit încercarea?

Brusc înfricoşat de spusele sale, Abatele căzu în genunchi:

— Iartă-mă, Doamne! Ştiu că sînt păcătos, dar ajută-mă să pricep toate ce mi se întîmplă. Am nevoie de un semn. Măcar o singură dată în viaţa mea ajută-mă să fiu sigur! Numai ca să-ţi fiu oştean mai bun îţi cer asta şi nu ca să-mi satisfac o vanitoasă dorinţă de a pătrunde în intimitatea Ta! Călăuzeşte-mă, Doamne!

Nici de data aceasta basorelieful rece nu se schimbă deloc. O lacrimă căzu de pe obrazul Abatelui pe pardoseala prăfuită.

Radoslav se ridica din genunchi şi se apropie de basorelief.

— Îţi vorbesc ţie, Sfinte Augustine, stătător la dreapta Domnului. Măcar ţie, deprins odinioară cu greutăţile lumeşti, măcar ţie fie-ţi milă şi arată-mi calea de urmat. Tot ceea ce mi se întîmpla mă face să cred că se apropie clipa Armaghedonului şi totuşi nu pot fi sigur. Tu ştii ce ar însemna să mă înşel asupra acestui moment şi să dezlănţui asupra Universului furia lui Mesia cel venit a doua oară! Te implor… ba nu, nu te implor, te conjur! Dumnezeul nostru are nevoie în egala măsură şi de mine şi de tine. Vorbeşte odată, blestematule!

În culmea furiei, Radoslav lovi cu pumnul în chipul sculptat al Sf. Augustin cel Nou şi apoi se prăbuşi la pămînt. Aproape că leşina din cauza vorbelor pe care le rostise. Se ghemui ca un foaetus pe pardoseala rece şi începu să bolborosească rugi. Se aştepta ca mînia divină să pogoare din cer şi să îl trăsnească acolo pe loc. Ecourile se stinseră însă precum toate celelalte şi Abatele începu să creadă că doar durerea pe care o simţea în pumnul cu care lovise basorelieful era pedeapsa pe care un Dumnezeu înţelegător, sau poate un Dumnezeu nepăsător i-o lăsase pentru blasfemia sa. Îşi ridica uşor ochii şi aruncă sculpturii o privire printre gene. Şi ceea ce văzu aproape că îi taie răsuflarea.

Capul Sf. Augustin se crăpase uşor lăsînd să se vadă că e alcătuit din alt material decît cel al restului basoreliefului. Chiar şi acest lucru ar fi putut însemna ceva pentru Radoslav în circumstanţe normale. Dar noaptea aceea ieşea din tiparele obişnuitelor revelaţii pe care Dumnezeu le aştepta de la Abaţi pentru bunul mers al Ordinului. Printr-o crăpătură mai groasă, Radoslav văzu licărirea slabă a ceea ce părea a fi o oglindă. Cu degete tremurînde, începu să lărgească spărtura iar mîna dreaptă îi pulsa dureros dorind parcă să nu-l lase să uite nici o clipă că sapă în capul sfîntului său. Pe măsură ce gaura se lărgea, Abatele trebui să accepte că dincolo de basorelief nu era o

oglindă, ci altceva, un materiale vechi, asemănător cu plasticul. Ţinea lanterna în gură şi de aceea aburii pe care-i scotea respiraţia lui înfruntau precum focul unui iad de pe vremuri figura Sf. Augustin, care rămăsese aproape fără cap.

După aproape jumătate de oră în care lăsase în basorelief şi cîteva bucăţi din carnea degetelor sale, Abatele ajunse să ţină în mîini un disc. Ştia doar cu aproximaţie cum trebuie folosit, dar nu se îndoia că el conţinea o scrisoare de demult. Ştia că Hristobal nu fusese soldatul fericit pe care şi-l închipuise. Şi cum ar fi putut fi de vreme ce făcuse o blasfemie poate mai mare decît el şi dorise să se adreseze cuiva care ar fi avut nebunia de a sparge capul Sf. Augustin cel Nou.

Se grăbi să ajungă în camera ouălor. Acolo, într-un colţ, existau cîteva maşinării, unele dintre ele la fel de vechi ca şi Abaţia. Scopul lor era să permită citirea documentelor vechi scrise pe vremea cînd Abaţii îşi mai dădeau osteneala să lase urmaşilor lor fel de fel de mărturii sau de gînduri. Radoslav nu fusese niciodată un împătimit al maşinăriilor acelora, fiindcă crezuse întotdeauna că sarcina Abaţiei e aceea e a scruta viitorul fără a crede prea mult în dogma creştină care spune că doar cunoscînd cu adevărat trecutul vei şti ce-ţi rezervă timpurile viitoare.

Discul se potrivi perfect într-una din fantele celui mai vechi calculator al Abaţiei. Îşi aducea vag aminte că citise undeva despre aparatul acela. Supravieţuise Ultimului Război şi fusese proiectat cu o sursă atomică independentă, practic inepuizabilă. Ar fi trebuit să păzească un mare siloz nuclear. Calculatorul ajunsese însă în Abaţie pe căi neştiute, aşa cum se petrecuseră toate evenimentele care precedaseră înfiinţarea ordinului augustinian.

Din corpul maşinăriei răsări un panou cu cristale lichide, de un primitivism sublim prin eficienţa sa. Abatele zîmbi o clipă gîndindu-se că unul din motivele pentru care ştiinţa oamenilor evolua atît de greu era acela că lucrurile importante sau eficiente fuseseră inventate cu multă vreme în urmă.

Ecranul se lumină şi Radoslav se trezi privit de figura unui bărbat relativ tînăr cu ochi albaştri şi păr grizonat, cu o bărbie pătrată şi rasă pînă la sînge şi cu un nas deformat care părea să fi fost rupt de mai multe ori.

— Te salut, Abate! Eu sînt Hristobal. Dar dacă eşti Abate şi eu n-am greşit, cred că ştii deja cine am fost.

Chipul de pe ecran de schimonosi în ceea ce ar fi trebuit să fie un hohot de rîs.

— Iată că doar îţi imaginai că mă cunoşti. N-ai crezut niciodată, probabil, că vreun alt Abate poate avea o minte atît de perversă încît să profaneze icoana Sfîntului Augustin.

Radoslav ştia cuvîntul **icoană**. Desemnase timp de secole întregi

pe Vechea Terra picturile religioase. Cu toate acestea era sigur că ordinul augustinian nu crease niciodată asemenea picturi.

— Am să fiu scurt, fiindcă nu are nici un rost să încerc să te conving tocmai pe tine că ordinul nostru a intrat în anul Armaghedonului. Dacă tu, sau oricine altcineva, l-aţi putut lovi în capul Sfîntului Augustin, e clar că se apropie sfîrşitul şi că vine vremea judecăţii de apoi. M-am gîndit de aceea că ţi-ar fi de folos cîteva din părerile mele.

Cadrul se lărgi şi imaginea lăsă să se vadă silueta întreagă a lui Hristobal. Era îmbrăcat într-un combinezon mulat pe corp, la cingătoare îi atîrnau cîteva arme ciudate, iar pe unul din epoleţi străluceau cîteva trese. Bărbatul începu să se mişte prin ceea ce Radoslav recunoscu a fi un colţ din camera ouălor.

— Sînt convins că te întrebi, mai ales în situaţia ta, cum se face că Dumnezeu şi-a atins propria nemărginire, grăbind clipa în care noi şi Mesia îl vom salva. Mi-am petrecut jumătate din viaţă încercînd să răspund misterului ăstuia. După cum probabil vezi nu am putut niciodată să devin numai Abate. În adîncul sufletului meu am rămas un soldat devotat, un soldat care ar face orice ca să-şi apere stăpînul, darămite Dumnezeul.

Nu mă îndoiesc de căile Domnului meu, dar vreau să-i înarmez soldaţii şi cu arme care să fie eficiente în cetatea pămîntească şi nu numai în cea a cerurilor.

Imaginea se fixă din nou pe chipul lui Hristobal.

— Îţi spuneam că m-am gîndit mult… Două sînt împrejurările în care Dumnezeul nostru îşi poate întîlni nemărginirea. Aşa cred eu şi, dacă tu ştii deja lucrurile astea, poţi pleca chiar acum… N-ai plecat? Află atunci că singurul lucru îndeajuns de straniu, îndeajuns de străin gîndului omenesc, care l-a zămislit pe Dumnezeu încît să-l facă pe El să se teamă de momentul în care oamenii vor întîlni semeni inteligenţi pe vreo planetă, aiurea în Univers. Dacă am dreptate, atunci avem, în camera în care sper că stai, arma potrivită pentru a-l face pe Dumnezeul nostru să izbîndească în lupta cu Dumnezeul străin. Dar dacă nu ai încă ştiinţă ca omenirea să se fi întîlnit cu alte fiinţe inteligente, atunci înseamnă că te afli în situaţia cealaltă în care omul însuşi e pe cale să se schimbe atît de radical încît Dumnezeul cu care a fost pînă acum aidoma să se simtă stingher şi părăsit. Şi atunci e treaba celor O Mie de Voluntari să pună ordine…

N-am să-ţi spun mai mult de teama de a nu mă judeca greşit. Ştiu că părerile mele pot să nu aibă nici o valoare în vremurile în care trăieşti tu. Dacă e aşa, sper ca măcar ideea că frămîntările tale au mai fost împărtăşite şi de altcineva să te facă să găseşti calea şi să conduci armatele Domnului Dumnezeului nostru spre ultima biruinţă.

Bărbatul de pe ecran schiţă semnul cercului în aer şi apoi

imaginea dispăru.

Radoslav rămase multă vreme ţintuit pe scaun. Extratereştri? Omenirea renunţase de mai bine de treizeci de generaţii să mai creadă că după 800 de ani de explorare spaţială va mai întîlni vreodată vreo inteligenţă neumană. Cît despre oameni… Ei nu se schimbaseră. Însuşi faptul că Satul de Clone, care rodea mereu şi mereu aceiaşi oameni, satisfăcea încă nevoile tuturor Lumilor Agricole era o dovadă că fiinţa umană nu se schimbase prea mult. Să se fi înşelat Hristobal? Să-şi fi petrecut el viaţa în deşert? Radoslav se îndoia. Chestiunea aceea necesita ore lungi de meditaţie.

Închise cu grijă camera ouălor şi ieşi din subteranele bibliotecii. Între timp, zăpada se aşternuse de două palme. Nori veniţi dinspre munte se învolburaseră şi turnau fulgi gri peste Abaţie. Paşii Abatelui desţeleniră o cărare către propriul pavilion. Undeva, foarte aproape de locuinţa sa, Abatele văzu urmele unor paşi care nu păreau să urmeze vreuna din potecile pe care le ştia. Privi mai atent şi i se păru că desluşeşte silueta lui Rim. Spionul îl văzu şi el şi porni spre Abate.

— Bună seara, Sfinţia Ta. Ţi-a tulburat cineva somnul?

— Da, spionule. Am visat urît. Am visat despre extratereştri.

— Să înţeleg că ţi-a jucat imaginaţia vreo festă şi te-ai visat în lupanarele planetei capitală?

— Nu, spionule. Eu am visat extratereştri adevăraţi. Neoameni…

— Hmm. Ce ciudat, Sfinţia Ta. Şi eu am asemenea vise în ultima vreme.

Bărbaţii se despărţiră fără să se salute, fiecare zîmbind unui gînd ascuns.

Korona a fost clar: clonele trebuie să muncească, iar oamenii sînt sortiţi creaţiei, explorării şi cercetării. Nouă nu ne mai rămîne deci decît un singur lucru de făcut.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Ca şi planeta zeţilor, Kyrall nu-şi dezvăluise adevăratul potenţial. Aşa gîndea Rim şi dacă părerea asta ar fi ajuns vreodată la cunoştinţa Împăratului, probabil că ar fi putut fi acuzat de trădare, de vreme ce nici unul din quinţi nu avea voie să pună la îndoială deciziile administraţiei imperiale. Spionul simţea însă că dorinţa de a păstra monopolul asupra comunicaţiilor instantanee mărginea eforturile de cercetare ale extraordinarei planete Kyrall, lăsînd loc unei politici aproape mistice pe care el o vedea însă foarte aproape să se înfăptuiască şi faţă de Z. Împăratul nu părea curios să afle de ce anume ciuperca de pe Kyrall reuşea să amplifice cu atîta putere gîndurile oamenilor, aruncîndu-le instantaneu la sute de ani lumină depărtare. Psiacul, comunitatea operatorilor de pe Kyrall, era doar o enclavă, doar un mic teritoriu cucerit unei planete care părea că-l tolerează aşa cum tolera el rosătura unei sandale prea strîmte. La fel, Împăratul îl convocase înainte ca el să-şi fi terminat cercetările asupra planetei Z şi trebuise să-şi utilizeze întreaga voinţă de care se simţea capabil pentru a nu-i spune în faţă că presupunerea că muşuroaiele zeţilor ar putea înlocui comunităţile de clone este hazardată atîta vreme cît nimeni nu luase contact cu organismul care îi controla pe lucrători. Rim credea însă că ştie şi care era motivul administraţiei imperiale de a ignora adevărata natură a organismelor inteligente de pe Z. Era foarte simplu să presupui că sînt inferioare, că se pretează sclaviei… Dar dacă nu era aşa?

Quintul încercă să-şi golească mintea de asemenea gînduri în aşteptarea comunicaţiei directe cu Împăratul. Cu numai jumătate de oră înainte, dispozitivul de avertizare neurală pe care îl avea implantat în scalp îi semnaliză de iminenţa unui contact mental cu Kyrall. Nu se îndoia că Împăratul avea să-i traseze noi sarcini sau dorea să afle noutăţi fără să mai aştepte ca ele să parcurgă drumul obişnuit. Ca şi ceilalţi *quinţi*, Rim era el însuşi un operator perfect de comunicaţii la distanţă, numai că existau doar cîţiva oameni în întreg Universul care ştiau lucrul acesta.

Surîse uşor încercînd să-şi răspundă la întrebarea care-i strălucise pentru o clipă în minte: ce ar fi spus Maria dacă ar fi ştiut că poate lua legătura oricînd cu Kyrall şi de acolo oriunde în Galaxie? Probabil că ar fi pus această abilitate extraordinară pe seama faptului că era *quint*.

Aşa şi trebuia să facă. Oamenii erau încurajaţi să creadă că *quinţii* imperiali erau fiinţe cu puteri aproape supranaturale, atent selecţionate şi educate şi supuse apoi unui antrenament aproape mistic. În mare parte, aceste lucruri erau adevărate, dar în ceea ce-l privea, capacitatea de a fi medium pentru un operator de pe Kyrall nu era înnăscută. Fusese nevoie de selecţionarea atentă a peste două sute de operatori pînă a se găsi unul cu caracteristici psihice destul de apropiate de ale sale, astfel încît să se poată realiza o comunicare perfectă între ei. Cel puţin zece dintre operatori suferiseră traume permanente ale creierului după ce intraseră în contact direct cu mintea lui Rim. Îşi amintea perfect ce simţise cînd aflase acest lucru şi nu dorea de fel să mai retrăiască asemenea momente.

Era ciudat, dar şi profund omenesc. Semenii săi erau mult mai dispuşi să creadă că abilitatea lui de a comunica direct cu Kyrall era doar una din capacităţile sale supranaturale decît să-şi imagineze modul concret în care se realizase acest lucru. Oamenii preferau întotdeauna să creadă în soluţii magice decît să accepte că cineva ar fi putut alege o soluţie atît de costisitoare precum menţinerea a cîte unui operator în psiac pentru fiecare *quint* imperial.

Cel cu care intra în contact era de fapt o femeie. Se numea Alaana şi de fiecare dată cînd conversaţia cu Împăratul lîncezea, îi plăcea să exploreze, pe cît de delicat putea, mintea ei. Era o fiinţă blîndă, care suferea fantastic de dorul unui bărbat. Ştia că şi ea poate, într-o anumită măsură, să-i cutreiere gîndurile, dar nu dorea să ofere nimănui un asemenea avantaj asupra lui, nici măcar ei, deşi ştia că dacă ar fi aflat ceva cu adevărat periculos nu l-ar fi trădat niciodată. Încercă să-şi golească mintea de orice gînd, umplînd-o cu amintirile vii ale celor mai sîngeroase lupte pe care le purtase. Ştia că Alaana era îngrozită şi scîrbită de violenţă şi nu se va grăbi să-i spioneze gîndurile. Chiar înainte ca senzaţia vagă de vertij care însoţea toate comunicările cu Kyrall să se instaleze, Rim se întrebă ce avea de fapt de ascuns.

— Eşti acolo?

— Da, Înălţimea Ta.

Se adresase cu Înălţimea Ta, deşi ştia că de fapt gîndul său avea să fie transmis de Alaana operatorului imperial şi abia apoi lui Bella VII. Protocolul cerea însă ca discuţia să aibă loc de parcă psiacul nu ar fi existat.

— Am veşti foarte neliniştitoare să-ţi dau. Trebuie să părăseşti Abaţia!

— Înălţimea Ta, misiunea mea aici face progrese remarcabile. Am chiar senzaţia că Abatele ia pentru prima dată în serios eventualitatea ca eu să-i succed…

— Are atîta încredere în tine?

— Nu, încă îmi spune „spionule“… Dar e evident că se gîndeşte ce ar putea înfăptui o persoană ca mine aşezată în scaunul său, dacă m-ar putea convinge să nu mai fiu slujitorul Înălţimii Tale.

— Şi?

— Ştiţi bine, Sire, că aşa ceva e imposibil.

— Mă bucur să aud asta. Nu mă pot abţine niciodată să-mi ofer plăcerea ce a mă şti slujit temeinic de *quinţii* mei. Mai spune-mi cum stai.

— Am descoperit deja ceea ce pare a fi o primă minciună legată de satul de clone. Am pătruns în el…

— Asta a fost curată nesăbuinţă…

— Uneori, pe cîmpul de bătălie, e nevoie de decizii îndrăzneţe şi rapide. În plus, aveam indicii…

— Cine ţi le oferise? Putea fi pus să te înşele.

— Am motivele mele să cred că a fost sincer şi că a spus mai mult decît intenţionat. De altfel, sînt singur acum că Satul de Clone e doar locul în care călugării îşi desfăşoară unul din experimentele lor genetice şi că boala care-l înconjoară nu este decît minciuna care le face pe clone să nu dorească să evadeze.

— Am înţeles. Şi ce-ai făcut în Sat?

— Am studiat… Am încercat să studiez artefactul pe care ei îl denumesc „Alambicul de Dumnezei“. Nu ştiu încă ce este, dar e clar pentru mine că e foarte important. Sper să am ocazia să-l mai examinez…

— Da, da, bine. Din păcate însă, evenimente excepţionale petrecute aici la castel mă fac să îţi dau altă însărcinare.

— Sire, v-am spus că mi-ar fi foarte dificil să părăsesc acum Abaţia. Pretextul pe care ar trebui să-l folosesc ar trebui să fie extrem de bine ales şi deocamdată nu am nici o idee cum anume l-aş putea convinge pe Abate să fac o călătorie spaţială pînă la Curte…

— A, dar nu e vorba de aşa ceva…

Împăratul îi povesti pe scurt modul în care tatăl său, Kasser, fugise de pe nava de transport, luînd în acelaşi timp şi încărcătura de austral.

— Kasser Boszt e pe Pămînt?

— Da.

Rim încercă să evalueze rapid toate implicaţiile acestei veşti. Îl cunoştea bune pe Kasser şi nu se îndoia de temeinicia motivului care-l făcuse să întreprindă o acţiune atît de îndrăzneaţă.

— Ştim cumva unde este?

— Tocmai faptul că ştim exact m-a făcut să te contactez. E doar la cîteva sute de kilometri de tine, în cel mai mare oraş al Pannoniei. Aş putea desigur să trimit trupele din garnizoana noastră de pe Pămînt să-l aducă, dar nu vreau să stîrnesc vreun conflict cu Abaţia tocmai

cînd te afli tu acolo. Prefer să te duci tu, să-l găseşti şi să-l predai apoi soldaţilor noştri.

— Sire, sentimentele mele sînt amestecate. Nu mă pot exprima violent faţă de un membru al familiei imperiale. Nu văd cum…

— Ai nevoie numai de un ordin direct, pe care ţi-l dau acum. Prin ceea ce a făcut, tatăl meu a dovedit nu numai lipsă de ataşament faţă de Imperiu, ci a şi dezonorat dinastia Boszt.

— Sînt cuvinte aspre, Sire.

— Îmi pare rău că nu te pot vedea, Vassur. Pentru că ezitările tale nu au sens. Şi aş vrea să mă conving că vorbesc cu un *quint* imperial. Evident că tatăl meu mi-a lăsat un mesaj în care îmi spune că vrea să elucideze o dată pentru totdeauna misterul originilor dinastiei noastre. Bineînţeles că, atîta vreme cît e încă în viaţă, toate posesiunile Casei Imperiale sînt ale lui, în vreme ce mie îmi revine doar administrarea lor. Îţi spun însă că a furat australul şi că scopul lui este tocmai zădărnicirea eforturilor tale.

— N-am ştiut asta, Înălţimea Voastră.

— Tatăl meu pare convins de faptul că, dacă Abaţia se va simţi cu adevărat ameninţată, ea va dezlănţui deasupra Universului o armă teribilă, crescută şi îngrijită în anii lungi în care a fost singurul furnizor de clone pentru Lumile Agricole. Nu înţeleg de ce crede asta cu atîta tărie… Dar nu mai are nici o importanţă. Te asigur că va face tot ce-i stă în puteri să te împiedice să afli secretul clonelor şi al religiei care permite subjugarea lor. Vreau să te duci, să-l capturezi şi să-l predai garnizoanei imperiale. În cel mai rău caz, va trebui să-l omori.

Rim trase adînc aer în piept. Era convins că tatăl Împăratului era şi el un om în care lama sa de accun ar fi cîntat la fel cum o făcuse cînd străbătuse mii de alte corpuri. Cu toate acestea, ştia că era un precedent periculos şi că Împăratul era conştient de asta. Odată ce un *quint* omora un Boszt, se deschidea o cale nouă în Univers.

— Vassur, te rog să crezi că ştiu exact ce gîndeşti acum. Trăim însă vremuri complicate care au nevoie de oameni simpli şi îndrăzneţi ca să le descurce. Trebuie să ai încredere în mine. Aştept veşti cît mai curînd.

Rim se pregăti pentru întreruperea contactului, dar senzaţia de vertij întîrzia să dispară. Încercă să-şi golească mintea, într-un gest reflex de supărare, fiindcă realiză imediat ce i se întîmpla. Dacă mintea sa ar fi fost un glas, atunci gîndul lui ar fi fost răcnet.

— Alaana!

— Nu te supăra, Rim, e important. Trebuie să-ţi zic asta.

— De ce?

— M-au pus să te sondez cît mai adînc. Urmează să le spun dacă eşti schimbat în vreun fel, dacă ai gînduri ascunse.

— Ştii că e ilegal ceea ce faci. Amintirea acestei conversaţii e sortită să rămînă mereu ascuns, altfel te-ar omorî.

— Şi ce-ţi pasă?

— Nu am timpul necesar procedurilor prin care să mi se aleagă un alt operator.

— Am să le zic că eşti neschimbat.

— Ai să le zici?

— Da. Aşa am să le zic.

— Nu eşti convinsă…

— Nu ştiu ce anume, dar ţi se întîmplă acolo un lucru cu adevărat extraordinar. Mintea ta e aceeaşi. Ai aceleaşi gînduri, îmi blochezi accesul cu aceleaşi amintiri ucigaşe. Nu e nimic schimbat… Atîta doar că gîndurile tale arată precum mobilele dintr-o cameră în care se face curat. Sînt adunate într-un ghem, de parcă ar dori să-şi schimbe ordinea, prioritatea. În rest, eşti acelaşi.

— Nu m-am schimbat deloc. Îmi cunosc şi datoria şi chiar poziţia în Univers.

— Sînt convinsă de asta. Atîta doar că eu sînt mai sensibilă decît alţii la genul ăsta de schimbări. Am vrut doar să te previn că nu are încredere totală în tine.

— Nici eu nu aş avea.

— Da, dar tu eşti crescut ca să te îndoieşti…

Comunicarea se întrerupse brusc iar Rim îşi pironi privirile pe basorelieful de pe tavanul chiliei sale. Ce anume putea fi atît de subtil, atît de insidios încît Alaana să perceapă o schimbare în mintea sa? Încercă să se analizeze cu cît mai multă obiectivitate. Să fi fost oare ambiţia de a deveni Abate? Putea să aibă vreo legătură cu grija pentru zeţi? Sau poate cu Maria?

Rim ştia că nici unul dintre *quinţii* care-l precedaseră nu fusese o maşină şi încerca să păstreze în minte ceea ce maestrul său îl învăţase demult şi anume faptul că urmarea unui destin rectiliniu e o alegere care trebuie făcută în fiecare zi. Se mai îndoise de Împăratul lui şi pînă atunci, dar cînd venise momentul, nu se dăduse în lături de la nimic pentru a-i duce la îndeplinire ordinele.

Se întrebă care puteau să fie motivele pentru care Kasser alesese să-l înfrunte pe fiul său. Bella pomenise ceva despre convingerea bătrînului că Abaţia deţinea o armă supremă. Medită pentru cîtva timp la această eventualitate. Abatele nu părea genul de persoană care să dezlănţuie în mod conştient un război galactic. Simţea însă că o asemenea decizie nu avea cum să depindă numai de un singur Abate. Era posibil ca ea să se fi perpetuat ca o tradiţie de la întemeietorii Abaţiei. Era chiar foarte probabil, de vreme ce călugării augustinieni încercau din răsputeri să se ţină de cîteva ritualuri şi moduri de organizare specific militare, fără a părea însă să le înţeleagă esenţa.

Erau ca o armată ai cărei soldaţi nu mai purtaseră demult nici o bătălie şi care deveniseră un fel de ţărani. Rim nu se îndoia însă că primii călugări constituiseră un corp militar de temut.

Încercarea la care era supus acum avea să fie un test foarte dificil. Kasser Boszt nu era numai un membru al familiei imperiale, ci şi un adversar de temut. Ştia exact care sînt capacităţile unui *quint* şi era foarte probabil să ştie şi ce trebuie să facă pentru a se apăra.

Simţi cum la marginea subconştientului său înfloreşte un gînd difuz. Da, Kasser era un adversar redutabil. Înfruntarea cu el nu avea cum să aibă un cîştigător dinainte stabilit…

Abandonă însă acest gînd, conştient că avea treburi mult mai importante de făcut. Pentru a putea pleca din Abaţia, avea nevoie de un pretext.

* * *

Bella VII privi cu atenţie spre tînărul cu ochi adînci care-i servise drept operator. Băiatul părea să aibă o discuţie aprinsă cu Alaana.

— Înălţimea Ta, operatoarea din psiac nu e de acord cu ceea ce spui. Susţine că nu e nimic schimbat în atitudinea *quintului*.

— Băiete, tinereţea ta te face să nu înţelegi exact ce-am vrut să spun. Eu nu susţin că ar fi ceva schimbat, ci doar întreb dacă a perceput vreo diferenţă.

— Ea zice că nu.

— Mulţumeşte-i şi lasă-mă singur.

Bela VII se ridică şi parcurse cu paşi mici spaţiul care-l despărţea de biroul său de lucru. Se cufundă în scaun şi porni holograma care înfăţişa harta oficială a Imperiului său. În faţa ochilor îi licăriră imediat milioane de luminiţe. Cele verzi erau planete locuite, cele galbene erau Lumile Agricole, punctul acela mov din centrul Galaxiei era Kyrall şi undeva departe, chiar la marginea Imperiului, strălucea roşietic planeta Z.

Veştile de la cei doi *quinţi* care încercau să elucideze ciclul de viaţă şi comportamentul social al zeţilor nu erau foarte liniştitoare. Era obişnuit cu eficienţa de limbaj a *quinţilor*. În ultimul raport pomeniseră de pagube consistente. Bella ştia ce înseamnă asta în limbajul lor. Probabil că pe cîteva mii de kilometri pătraţi exista acum pe Z un pustiu radioactiv. *Quinţii* susţineau că fuseseră atacaţi de nişte maşinării zburătoare care nu semănau cu nimic din ceea ce văzuseră pînă atunci. Erau primitive, dar apariţia lor fusese o surpriză totală. Şi nu doriseră să rişte nimic. Cu toate astea, Bella încercă să-şi păstreze optimismul. Găsiseră o matcă, unul din organismele despre care se presupunea că îi conduce pe lucrătorii care îl entuziasmase atît de tare pe Împărat. Era un organism gigantic, acoperit de nenumărate organe

de simţ, care părea că ieşise din adăpostul său subteran tocmai pentru a putea fi studiat. Refuzase să coopereze. Refuzase să emită chiar şi cel mai mic semnal către *quinţi*. Reuşiseră în schimb să preleveze cîteva mostre de ţesuturi, care, aşa după cum se aşteptase, se dovediseră profund deosebite de cele ale lucrătorilor. Mostrele erau în drum spre laboratoarele administraţiei imperiale dar, din cîte reuşiseră *quinţii* să analizeze, funcţionalitatea celulelor era foarte asemănătoare cu cea umană. Exista un compus chimic uriaş care părea să stocheze informaţiile necesare vieţii inteligente. Problema era că substanţa aceea părea atît de complexă încît cercetarea ei, pentru a putea fi manipulată în felul în care Bella era convins că manipulează Abaţia informaţiile genetice pentru a-şi crea propriile religii, avea să se dovedească un lucru extrem de dificil. Era nevoie de timp şi, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, Bella era convins că tocmai răgazul unei asemenea cercetări avea să-i lipsească.

*Nu toţi elevii tolerează implanturile. Sînt convins însă că mulţi dintre cei care au eşuat ar fi devenit **quinţi** mai buni decît cei care mă slujesc acum. Cum poate fi mai bun un **quint** decît altul? În multe feluri, pe care ne ferim să le împărtăşim însă chiar şi cu Dinastia.*

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Privind la Mos care-şi ştergea baioneta de sîngele unui traficant care devenise prea insistent, Kasser credea că momentul în care va simţi primele gene de descurajare era destul de aproape.

Planul nu fusese prea bine socotit încă de la început. Era sigur acum că dacă artefactul pe care-l căuta ar fi existat în cîmpie, i-ar fi fost oferit cu siguranţă, dar se părea că timpul scurs de la înfiinţarea Abaţiei fusese prea lung pentru ca barbarii din cîmpie să-şi mai aducă aminte sau să păstreze obiecte ale vremurilor acelea.

— Ce crezi despre toate astea, Mos? întrebă Kasser cu glas stins.

— Se pare că în vremea aceea oamenii gîndeau cu totul altfel. Sau poate că sfîntul ăsta Augustin cel Nou nu a fost o persoană atît de importantă încît să-şi genereze duşmani pe măsură, care să-i fure secretele şi să le păstreze pentru momentul în care să-l poată lovi. Cu toate astea, a fost un plan bun. Mai ales că încă n-am dat greş. Coada de afară se îngroaşă cu fiecare oră.

— Alţi proşti, alte prostii, murmură din colţul lui Mas, mai puţin optimist decît tovarăşul său.

Kasser trebuia să fie de acord că în ultimele două zile magazinul lui Alarik se transformase într-un fel de ospiciu. Se obişnuise cu felul bizar în care ordinele pseudo-religioase din jurul Abaţiei transformau genetic fiinţele umane. Dar ajunsese să se întrebe de ce nimeni nu se preocupa şi de îmbunătăţirea creierelor pămîntenilor.

Se înghesuiseră spre el cu fel de fel de moaşte: un canin al Sf. Augustin, care se dovedise de plastic spre încîntarea posesorului său, care afirmase că dinţii aceia erau la modă în urmă cu două mii de ani. Mai primise şi două monede, care nu aveau nimic extraordinar, dar care se părea că fuseseră în circulaţie în vremurile Sf. Augustin. Proprietarul lor spunea că ştia un şaman undeva în munţi care putea citi gîndurile celor care puseseră mîna pe asemenea obiecte. Şi asta era bine pentru că el jura că familia lui le avea de şaizeci de generaţii, cînd un strămoş le primise din mîna Sf. Augustin.

Nu lipsiseră nici artefactele greţoase: o mînă mumificată, care păstra pe unul din degete un inel a cărui decoraţiune era un cerc cu încrustaţii într-o limbă veche, un borcan cu formol în care era un ochi

uman conservat, despre care proprietarul lui spunea că are însuşiri magice şi că aparţinuse Sf. Augustin, ba chiar şi un cristal bizar, galben, despre care aflase că era urina Sf. Augustin pietrificată undeva în munţi.

Unii dintre neguţători recunoşteau imediat că pur şi simplu nu era în firea lor să lase ocazia dobîndirii unei încărcături de austral să treacă pe lîngă ei fără a încerca să pună mîna pe ea. Alţii aveau poveşti savante, arbori genealogici întocmiţi cu grijă, istorisiri coerente care ar fi putut justifica posesia unor obiecte care să aibă legături cu Sf. Augustin.

— Eu zic că ar fi meritat să ne aplecăm cu mai mare atenţie asupra celor spuse de popă, bombăni Mas.

— Severus e un şarlatan, protestă Alarik. Poveştile lui nu s-au verificat niciodată. Nu trebuie să aveţi încredere în el. În plus, cînd aţi stîrnit tot tărăboiul ăsta, aţi spus că doriţi artefacte şi nu poveşti. Oamenii ar putea deveni nervoşi dacă vă răzgîndiţi.

— Ei şi? îi întoarse Mos o privire fioroasă proprietarului magazinului. Te asigur că ne putem descurca liniştit cu cei din faţa magazinului. Povestea bătrînului ăla avea o noimă şi nimeni nu mă poate lămuri de contrariu.

Kasser zîmbi subţire.

— Şi eu l-am crezut, numai că putem verifica spusele sale şi după ce vom fi încheiat tîrgul pentru vreun artefact. Atunci vom fi scăpat şi de povara australului care înfierbîntă atît imaginaţia unora.

Bătrînul Împărat nu era însă foarte convins că vrea să verifice ceea ce spusese arătarea bizară care intrase în magazinul lui Alarik fără să le ofere nimic. Fusese nevoie de un dram de noroc şi de inspiraţia lui Mos care insistase ca bătrînului călugăr să i se dea ocazia să spună ce avea de spus.

Se numea Severus şi pretindea că undeva, la poalele unor munţi îndepărtaţi şi nu prea înalţi, avea uitate într-un cufăr dintr-o colibă o mulţime de documente despre care îşi aducea aminte că bunicul său le căpătase de la un moşneag ciudat care susţinea că este ultimul membru al unei societăţi religioase secrete care se opunea Abaţiei, convinsă fiind că doar ea era depozitara adevăratelor învăţături ale Sf. Augustin. Povestea era învăluită în mister şi şchiopăta în multe locuri, dar vorbea despre un fel de frăţie milenară al cărei scop era zădărnicirea uneltirilor Abaţiei, care rezerva omenirii un sfîrşit dramatic. Severus susţinea că toată moştenirea acestei societăţi se afla în coliba bunicului său uitată de vreme undeva departe.

Alarik protestase şi îi spusese lui Kasser că Severus se lăudase o viaţă întreagă că el este ultimul membru al acestui ordin secret şi că grozăviile pe care le spunea ajunseseră să fie de rîsul tuturor celor care se puteau dispensa de o farfurie cu mîncare în schimbul unei

distracţii de o seară. Severus nu era nici călugăr şi nici moştenitorul vreunor secrete pămîntene vechi, ci fusese toată viaţa lui un vagabond al marelui oraş.

Bătrînul slinos protestase şi el. Era adevărat că întreaga sa viaţă susţinuse că e călugăr şi că luptă împotriva Abaţiei, dar asta numai pentru că era singur şi nici măcar în cele mai nebuneşti vise ale sale nu sperase că se va putea alia vreodată cu nişte oameni atît de puternici încît să aibă asupra lor o încărcătură de austral.

Kasser fusese nehotărît şi îi lăsase pe Mos şi pe Mas să-l dea afară. Dar chiar cînd părăsea magazinul, mai mult purtat pe braţele vînjoşilor soldaţi decît de bună voie, Severus strigase ceva care-l pusese pe gînduri: „Dar taina voastră care e? Ce s-a întîmplat de aţi ajuns să oferiţi o avere pentru nişte lucru pe care le ştie aici pe Pămînt oricine?“ Vorbele astea ar fi putut însemna orice. Inclusiv că bătrînul avea acces la exact acelaşi gen de informaţii care-l făcuse pe Kasser să adopte o soluţie disperată, ca şi cum întregul Univers ar mai fi avut doar cîteva săptămîni de trăit. Îi spusese că aveau să se mai revadă.

— Eşti tare viclean, rînji Alarik. Nu mă aşteptam să spui asta.

— Ce anume? se miră Kasser.

— Vrei să te duci şi să-l înghesui puţin pe Severus. Ar trebui să fie simplu. Părerea mea e să încerci cu o femeie. Nu ai nevoie de mai mult pentru a-l face să-ţi spună tot ce ştie.

Kasser aprobă scurt din cap şi făcu semn să îl lase în interiorul magazinului pe următorul traficant.

Era o femeie mărunţică, cu faţa smeadă, ascunsă pe jumătate de un batic gros, pe care Kasser îl credea din lînă veritabilă. Zdreanţa aceea ar fi fost o avere oriunde în Univers, dacă autoritatea planetară ar fi permis exportul ei.

— Spune, femeie. Ce mi-ai adus?

— Înălţimea Ta, am o familie mare undeva în cîmpie şi m-am grăbit…

— Nu plictisi înalţii oaspeţi cu tînguielile tale, se răsti Alarik. Arată ce ai de arătat!

Femeia se fîstîci şi se cufundă într-o muţenie încăpăţînată. Fu nevoie de gestul lui Kasser de a o prinse uşor de braţ pentru a începe să vorbească din nou.

— Merge vorba că oferiţi un preţ bun pentru orice obiect care v-ar putea ajuta să distrugeţi Abaţia.

— Nu e chiar aşa. Noi vrem să află doar cine a fost Sfîntul Augustin.

— Ce ne pasă nouă cine a fost el? Ştim cine sînt urmaşii lui. Nişte haini care ne fură copiii din cîmpie şi care se distrează vînîndu-ne.

Kasser privi spre Alarik căutînd confirmarea celor spuse de femeie. Pămînteanul încuviinţă din cap.

— Nu am venit să vă aduc nimic. Familia mea e prea săracă pentru a păstra obiectele de la o generaţie la alta, darămite pentru a avea lucruri de acum două mii de ani. Vreau însă să vă spun că tatăl meu obişnuia să-mi povestească despre vremurile cînd un strămoş de-al nostru a pribegit vreme de doi ani, prin munţi, împreună cu Sfîntul Augustin. Povestirile sînt pline de înfloriturі. Eu cred că toate vindecările miraculoase şi actele de milostenie au fost adăugate de strămoşii meu doar pentru a face povestea mai frumoasă. Cum ar putea un om sfînt să inspire hoarda de criminali din Abaţie? Nu. Sfîntul Augustin a fost un nimeni, un aventurier oarecare care a avut norocul să dea peste ceva pe care numai el l-a înţeles şi să-şi clădească astfel puterea. Fiindcă el n-a fost decît un umil frizer.

— Frizer? exclamă Mos. Vrei să zici ca afost un om care tăia părul altor oameni?

Femeia încuviinţă din cap. Mos şi Mas începură să rîdă. Kasser nu-şi putu stăpîni nici el un zîmbet.

— Şi la ce ne foloseşte povestea ta, femeie? Crezi oare că poţi discredita Abaţia în ochi noştri? Ştim exact cine sît călugării augustinieni şi ce le poate pielea. Crede-mă, nici nu-ţi poţi imagina cît de…

— Dar trebuie să mă credeţi şi Înălţimile Voastre. Pe tot întinsul cîmpiei, unei perne făcute din păr de om i se spune perna Sîntului Augustin. Călugării cred că e modul nostru dispreţuitor de a vorbi despre ei, dar noi ştim că nu e aşa. Sfîntul Augustin a fost un frizer oarecare. Nu se poate ca informaţia asta să nu vă folosească la ceva.

Pradă unei inspiraţii subite, Kasser scoase din buzunar citeva monede din aur şi le puse în mîna femeii. Mos clătină din cap. Nu-i plăcea deloc să opereze micul generator care transforma în aur mai toate metalele întîlnite pe Pămînt. Era secretul lor şi Kasser era convins că de fapt aparatul acela era mai valoros pe Pămînt, unde încă se mai accepta aurul, decît orice încărcătură de austral cu care pămîntenii oricum nu aveau ce face.

Femeia scutură din cap şi bolborosi:

— Nu, nu, nu pot accepta pomană.

— Dar mi-ai spus că ai venit fiindcă sînteţi săraci.

— Chiar şi aşa, familia mea nu a acceptat pomana nimănui. Numai mîndria ne-a mair rămas.

— Femeie, îi oboseşti pe Înălţimile Lor cu asemenea fandoseli? Ai înnebunit? ţipă Alarik. Ia naibii banii ăştia şi du-te şi cumpără de mîncare.

— De ce strigi la ea? întrebă Kasser calm. Mie îmi plac oamenii mîndri. Poate te aceea te dispreţuiesc pe tine atît de mult.

Faţa lui Alarik deveni imobilă, iar el făcu cîţiva paşi rapizi pînă în spatele tejghelei. Mos şi Mas îşi depărtaseră şi ei mîinile de corp, gata

oricînd să apuce una din nenumăratele arme disimulate în combinezoane.

— Ia banii, femeie. O să-ţi folosească, vorbi blînd Kasser. Iar dacă nu vrei să iei de pomană, dă-mi baticul acela de pe cap. E din lînă adevărată şi te asigur că pe lumea de unde vin eu valorează cu mult mai mult decît banii pe care ţi i-am dat.

Pradă unei frămîntări atroce, femeia vorbi poticnit:

— Înălţimea Ta, nu se cade să merg acasă fără maramă. Sînt femeie bătrînă. Ar rîde lumea de mine. Asta dacă aş mai ajunge acasă şi n-aş fi confundată cu vreo prostituată. Cere-mi altceva!

Kasser privi la fiinţa jalnică a femeii. Nu se putea gîndi la nici un obiect de care ea s-ar fi putut despărţi.

— Dă-mi tu ceva…

Ca şi cum atîta aşteptase, femeia scoase de la gît o amuletă bizară prinsă cu un lănţişor. Era o spirală făcută dintr-un material strălucitor. În capătul ei cel mai de sus era prinsă printr-o urechiuşă simplă de un lanţ subţire ce prăea făcut din aur. Era un fleac, o podoabă, dar Kasser era bucuros că putea ieşi onorabil din încurcătură.

— Mulţumesc.

— Înălţimea Ta, vorbi din nou Alarik, poţi să te superi pe mine, dar trebuie să-ţi atrag atenţia că te jecmăneşte. Ceea ce ţi-a dat e un augustin de duzină, o bijuterie simplă, pe care femeile o primesc înainte de a naşte primul lor copil. E un obicei răspîndit în cîmpie, dar augustinul ăsta e doar unul de duzină, lucrat neîngrijit şi nici măcar nu e complet.

Fostul Împărat privi spre femeie.

— Javră! strigă ea către Alarik. Aveam de gînd să-i dau şi al doilea lănţişor. Atîta doar că-l scot mai greu.

Făcîndu-i semn lui Mos să fie mai atent la proprietarul magazinul, Mas se trase şi el mai aproape.

— Ce-i asta, femeie?

— E o bijuterie pe care mi-a dat-o mama. Toate femeile din cîmpie au aşa ceva.

Bătrînul soldat luă cel de-al doilea lănţişor din mîinile femeii şi-l trecu prin urechiuşa din partea de jos a spiralei. Imediat, în mîna lui pîlpîi o lumină bizară. Speriat, Mos aproape că scăpă amuleta pe podea.

— Ei, viteazule, vezi că avem şi noi pămîntenii secretele noastre? hohoti Alarik. Las' că-ţi spun eu ce e şi ai să înţelegi… E o joncţiune trimetalică, un fel de baterie, care generează o mică descărcare spiralată, care se opune spiralei de metal.

Pradă unei agitaţii nebune, Kasser luă amuleta din mîna soldatului său. Trecu din nou cel de-al doilea lănţişor metalic şi văzu într-adevăr cum spirala de metal este dublată de una strălucitoare,

albastru-verzuie.

— Şi ce semnifică, femeie, o asemenea amuletă?

— Noi credem că primul lanţ şi spirala sînt femeia, iar cel de-al doilea lanţ e bărbatul. Lumina care se naşte la împreunarea lor e speranţa că vor avea copii sănătoşi. De aceea le primim cu cîteva zile înainte de a naşte.

Kasser simţea că amuleta aceea putea avea o semnificaţie mai adîncă. Luă mîna femeii în mîinile sale, strînse pumnul ei mic în jurul monedelor şi o conduse spre ieşirea din magazin.

— Alarik, de ce ziceai că amuleta asta e de duzină?

— Pentru că e făcută într-o manufactură şi nu respectă tradiţia. Vedeţi, cele adevărate sînt făcute de înşişi călugării augustinieni… Mă rog, de cei care părăsesc Abaţia. Ei reuşesc să găsească o asemenea combinaţie de metale încît spirala luminoasă nu se deosebeşte aproape deloc de cea reală. O dublează doar cu o strălucire rece prin care poţi să-ţi treci degetul. Vă pot oferi cel puţin zece amulete originale, mai frumoase…

— Vreau să văd şi eu una, spuse scurt Kasser.

Într-adevăr, piesele lui Alarik era mult mai frumoase, lucrate meşteşugit. Fostul Împărat se opri asupra uneia în care atunci cînd era băgat şi cel de-al doilea lanţ rezulta o minunată spirală aurie ce părea hologramа defazată a celei de metal.

— De ce le denumiţi augustine?

— Nu ştiu. Presupun că au fost făcute prima dată de călugării augustiniei, sau ceva de genul ăsta. Aş putea spera să vă vînd contra unei sume corespunzătoare augustinul ăsta?

Fără vorbe, Kasser îi aruncă o cantitate impresionantă de aur. Mos şi Mas oftară la unison.

— Cred că treaba noastră aici s-a încheiat, exclamă Kasser.

— Cum? Nu daţi nimănui australul?

— Ba da, Alarik. Ţi-l lăsăm ţie şi te numim… ministrul nostru şi te lăsăm să cauţi acel artefact care l-ar putea distruge pe Sfîntul Augustin. O să mai trecem noi pe la tine.

Faţa negustorului se schimonosi de groază, dar şi de lăcomie.

— Nu-mi puteţi face asta. Au să mă sfîşie!

— Nu cred. E mult mai probabil doar să devii o persoană foarte importantă. Dar uite, fiindcă nu vreau să te jignesc, o sa iau şi de la tine ceva in schimbul australului. Dă-mi o augustină şi o bucată de hîrtie.

Alarik se execută imediat neîncetînd însă să bombănească. Kasser scrise cîteva rînduri pe bucata de hîrtie, împături în ea augustina şi le închise pe amîndouă în containerul cu austral.

— O să te contactez mai tîrziu să-ţi spun ce să faci cu astea. Ai şanse reale să poţi păstra australul pentru tine.

— Nu se poate să pleci…

— Ohoho, şi încă cum!

Privind în ochii stăpînului său, Mos duse fulgerător mîna la centură de unde scoase cel mai greu laser pe care-l avea. În secunda imediat următoare, cei trei bărbaţi treceau printr-o gaură imensă din zidul din spatele prăvăliei lui Alarik, ale cărei margini încă fumegau. Începură să alerge şi preţ de zece minute auziră că sînt urmăriţi. Într-un tîrziu, se pierdură printre clădirile ruinate şi se simţiră destul de în siguranţă pentru ca să-şi găsească un adăpost.

— Înălţimea Ta, ultimul lucru pe care l-aş face ar fi să-ţi pun la îndoială judecata. Dar, să laşi o încărcătură de austral pentru o bijuterie din care există zeci de mii de exemplare…

Kasser zîmbi întunericului.

— Oricum nu mai puteam menţine multă vreme australul. Vassur a pornit probabil deja spre el. Cît despre spirală, trebuie să vă obişnuiţi să gîndiţi altfel decît restul lumii.

— E cam tîrziu, Înălţimea Ta, sîntem bătrîni, zise Mos pe un ton şăgalnic. Luminează-ne! Ce să însemne spiralele alea două?

— Să presupunem că primul lanţ şi spirala reprezintă un om… Dar dacă cel de-al doilea nu e doar un principiu fertilizator…? Dacă e un eveniment?

— Nu-nţeleg, se plînse Mas.

— Nici eu nu sînt prea sigur de gîndurile mele. Mi se pare însă că bijuteria asta e efortul disperat pe care l-a făcut cineva pentru a atrage atenţia că ordinul augustinian poate transforma clonele sale în ceva cu totul deosebit, nemaivăzut.

Mos şi Mas hohotiră la unison ceea ce îi dădu fiori reci lui Kasser care nu vedea nici un motiv de rîs.

— Bine, dar asta ştim de veacuri. Întreaga civilizaţie umană se bazează pe capacitatea Abaţiei de a produce clone atît de tîmpite încît să creadă că Dumnezeu le cere să muncească pentru el.

— Ai dreptate, Mos, încuviinţă fostul Împărat. Dar niciodată pînă acum nu am avut vreun indiciu despre ceea ce va face Abaţia atunci cînd, aşa cum le place tuturor călugărilor augustinieni să spună, va trebui să lupte în Armaghedon.

— Mie chiar nu-mi place cuvîntul ăsta.

Kasser rîse scurt.

— Ţi-am spus că e pentru binele tău să nu te mai amăgeşti că lucrurile pot fi întoarse din drumul lor. Se va dezlănţui în curînd cea mai mare dintre furiile pe care le-a cunoscut Universul. Şi chiar dacă nu ne dăm seama, Abaţia va juca un rol crucial în toate astea.

— Cum anume? Făcînd dintr-o spirală două?

Kasser preferă să tacă. Gîndul care-i încolţea în minte era de-a dreptul teribil, mult prea înfricoşător pentru a şi-l mărturisi chiar şi

sieşi. Şi deocamdată ideea aceea era la adăpost în mintea lui, ascunsă de puterea de pătrundere a unor oameni care nu-şi băteau capul să se gîndească la faptul că tot ceea ce sînt e scris undeva într-o spirală în fiecare celulă a corpului lor. Şi, undeva şi mai adînc, un sentiment de ***déjà vu*** îl sîcîia din ce în ce mai tare. Simţea că se află în faţa unei probleme pe care o mai rezolvase odată, demult, în tinereţe. Artefactul îi aducea aminte de ceva…

— Măcar dacă nu ai fi scris bazaconiile alea pe hîrtia din container. Dacă face cumva şi ne ia urma?

— Bileţelul acela, Mas, e cea mai bună şansă pe care o avem ca Vassur să nu ne urmărească.

Omenirea a avut mereu un fel de fascinaţie bolnăvicioasă faţă de resursele unice. Chiar şi renumele nostru se bazează pe un reflex similar.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Cum să înţeleg, Doamne, tînguirile lemnului? Am înălţat acoperişul aşa cum m-ai povăţuit şi acum aştept în foişor să vii şi să-mi arăţi calea în continuare. Să ştii, Doamne, că mi-e mai greu ca niciodată să-i ţin pe copiii Tăi în Templu. Se poate ca stîlpii pe care i-am folosit să fi fost prea subţiri, se poate să te fi supărat Doamne pentru că nu am dus la îndeplinire poruncile tale într-un timp destul de scurt sau destul de bine… Acum însă Doamne am nevoie de călăuzirea Ta, fiindcă stîlpii trosnesc din toate încheieturile şi îi sperie pe ai mei, care nu mai vor să intre în Templu. Ai milă, Doamne, şi povăţuieşte-mă ce e de făcut.

În somptuosul său birou de pe Sagittarius, Crey citea cu oarecare îngrijorare raportul lui Isidor. Plecase de cîteva luni de pe orbită, dar asta nu-l împiedica să ştie exact ce anume se întîmplase. El fusese cel care îi sugerase lui Laak să acopere Templul cu ţiglă făcută dintr-o argilă pe care tot el o indicase. Isidor nu se împotrivise, ba chiar păruse încîntat că poate să îl lase să participe la o asemenea decizie, sperînd probabil că acest lucru îi va potoli elanul pentru un alt gen de iniţiative.

Ar fi trebuit să se gîndească la asta. Plăcile acelea de lut ars ieşiseră cam grele pentru a putea fi susţinute de arborii pe care îi folosiseră drept coloane. Consultase cîţiva ingineri care, după ce se miraseră de greutatea specifică a ţiglelor, îi dăduseră ceva speranţe. Poate că după ce lemnul se va fi uscat, întreaga structură se va stabiliza. Daca va rezista însă pînă atunci.

Crey nu era însă foarte îngrijorat. Putea să-i sugereze oricînd lui Laak să întărească stîlpii de lemn cu tije din oteluri speciale. Încă o minune, încă o inspiraţie şi Templul va fi salvat.

„Mă vor venera pentru asta", nu-şi putu reţine guvernatorul un zîmbet.

Nu vedea nici un motiv pentru care să nu fie bucuros. Toate mergeau aşa după cum plănuise el şi mai erau doar cîteva luni pînă cînd Sagittarius urma să aibă primele beneficii de pe urma norocului extraordinar pe care îl avusese cu doar cîţiva ani in urmă. Cît despre el… Se anunţau vremuri interesante.

Un clinchet scurt îl anunţă că membrii consiliului erau pregătiţi şi îl aşteptau pentru întrunire. Trase adînc aer in piept. Lucrurile ajunseseră într-un punct în care nu mai putea să ţină doar pentru sine

planurile care priveau Lumea Agricolă. Era conştient că ceea ce intenţiona să facă avea să complice lucrurile, să le facă mai riscante, dar nu mai putea ţine doar pentru el faptul că Federaţia lor era pe care să devină cea mai puternică din întreg Imperiul. Savură pentru o clipă felul exemplar în care se comporta, ca un conducător veritabil, ataşat poporului său. Zîmbi din nou cu conştiinţa faptului că dacă ar fi putut ţine comoara aceea doar pentru el, ar fi făcut-o fără nici o şovăire.

Consiliul era format din zece membri, reprezentanţi ai planetelor. Îi erau cu toţii credincioşi şi ştiau că slujbele lor destul de bănoase depindeau nemijlocit de aprecierea lui. În condiţii normale, le-ar fi putut împărtăşi orice secret fără frica de a fi trădat. Orice secret pălea însă în faţa planurilor sale. Amintindu-şi de o superstiţie veche, păşi cu dreptul în sala de Consiliu.

Şedinţa începu cu o informare plictisitoare asupra ultimelor rezultate economice ale Federaţiei, care, ca de obicei în ultimii ani, erau absolut catastrofale. Avu totuşi răbdare ca vorbitorul să termine şi apoi, cînd să se treacă la următorul punct al discuţiei, se ridică în picioare şi începu să vorbească cu glas măsurat.

— Prieteni, nu e un secret pentru nimeni că datorită felului în care a fost condusă Federaţia înainte ca noi să venim la putere, resursele noastre sînt din ce în ce mai puţine. Tocmai de aceea, în ultimii doi ani am creat un plan secret…

— Secret?… se încruntă Kerbal, reprezentantul celei mai bogate planete a Federaţiei.

— Tot ceea ce ţine de austral trebuie să fie secret. Altfel, ne vom trezi cu toţi aventurierii Galaxiei pe cap… ca să nu mai vorbim de garnizoana imperială, care va dori şi ea partea ei.

Crey savură zarva care se stîrni imediat după cuvintele sale. Vorbeau cu toţii deodată, punîndu-i întrebări, dorind să ştie cît mai multe.

În Univers, australul putea fi exploatat doar de pe asteroizi. Existau cîteva centuri din care prospecţiunile sistematice ale Imperiului reuşeau să descopere cîteva sute de kilograme pe deceniu. Nu era un material greu de rafinat sau de exploatat. Pur şi simplu era foarte rar. În ciuda cercetărilor amănunţite, pe nici una din planetele pe care pusese omul piciorul nu se întîlnise nici măcar vreun atom de austral. Pentru un motiv obscur, combustibilul pentru călătoriile superluminice părea să existe doar pe asteroizi şi pe planetele din jurul gigantelor roşii, acolo unde nu putea fi însă exploatat din cauza radiaţiilor. Oamenii se convinseseră cu multă vreme în urmă de acest lucru, aşa încît a spune că eşti în căutarea unei mine de austral pe o planetă devenise un fel de zicală populară care desemna plastic zădărnicia.

Uimirea lui Crey fusese nemărginită, cînd, cu doi ani în urmă, doi tineri geologi îi spuseseră că pe Praxtor există un zăcămînt care conţinea mai bine de zece tone de austral. Asta însemna cam toată producţia de combustibil din istoria omenirii. Oricine avea o asemenea bogăţie, se putea considera cel mai puternic om din Univers. După ce cei doi geologi suferiseră accidente regretabile, Crey se gîndise cum poate să influenţeze comunitatea de clone, sădiră acolo cu cîteva zeci de ani în urmă, pentru a exploata zăcămîntul. Legile imperiale erau foarte clare. Toate veniturile şi mărfurile care depăşeau graniţele unei planete trebuiau impozitate. Excepţie făceau doar produsele pe care Lumile Agricole le furnizau Federaţiile de care aparţineau. Crey ştia că nu e nevoie să raporteze administraţiei imperiale descoperirea sa. Dacă o privea prin prisma zăcămîntului de austral de pe Praxtor, legea impozitului imperial părea de-a dreptul stupidă. Cei care o făcuseră însă plecaseră de la premisa că australul nu se poate găsi decît pe asteroizi care, împreună cu toate corpurile cereşti cu diametrul mai mic de o sută de kilometri erau, prin lege, proprietatea Curţii Imperiale. Timp de mai bine de o mie de ani, reglementarea aceea asigurase Curţii Imperiale controlul total al australului, e drept, în limitele unei cote obligatorii pe care trebuia să o vîndă în fiecare deceniu oricărei federaţii solicita o anumită cotă de combustibil.

Era o rînduială milenară, care funcţionase fără greş… Pînă acum. Pentru că Crey era convins că exploatînd cu clone zăcămîntul de austral, se înscria perfect în legile Imperiului şi că Federaţia Sagittarius nu încălca nici o reglementare. Acest lucru avea desigur să devină de o importanţă redusă în momentul în care primele sute de kilograme de austral aveau să poată fi distilate în rafinăria pe care Crey o disimulase cu mare grijă pe unul dintre sateliţii planetei-capitală.

Toate astea depindeau însă de ardoarea cu care clonele de pe Praxtor aveau să-şi venereze Zeul şi de priceperea lor în a coace ţigle din preţiosul minereu.

Asta urmărise Crey. Nici cea mai eficientă Lume Agricolă din Univers nu ar fi putut scăpa Federaţia Sagittarius de la un crah financiar răsunător. Dar nu cartofii sau grînele îl interesau pe Crey, ci doar ţiglele micuţe, care conţineau preţiosul minereu. Iar pe astea aproape că le obţinuse, manipulîndu-l pe tînărul trimis al Abaţiei, un călugăr lipsit de experienţă.

Membrii Consiliului îl ascultară în tăcere şi apoi, privind unul la altul, îi dădură întîietate lui Kerbal.

— Domnule, dacă lucrurile stau într-adevăr aşa cum spuneţi, sînteţi poate cel mai important conducător pe care l-a avut Federaţia noastră vreodată. Posibilităţile care ni se deschid sînt imense. Putem

ataca planeta-capitală sau putem pur şi simplu să vindem australul tuturor acelora care vor să plece dincolo de graniţele Universului cunoscut… Există însă un lucru care mă nelinişteşte.

Crey deveni brusc atent. Îl cunoştea de multă vreme pe Kerbal şi aprecia foarte mult ştiinţa lui de a fi la curent cu tot ceea ce e important.

— Unul din spionii mei de pe Klemplant susţine că nu cu mult timp în urmă Bela VII a avut o şedinţă de Consiliu de coroană foarte importantă… Atît de importantă încît a fost nevoie ştergerea hipnotică a memoriei delegaţilor. Cu toate astea, se zvoneşte că au discutat ceva legat de Lumile Agricole şi de iminenta lor transformare. Nu se ştie în ce… Nu se ştie cum… Cert este însă că Împăratul pare să fi pornit deja pe un drum la sfîrşitul căruia Lumile Agricole nu vor mai fi ce au fost.

Crey bătu uşurel cu degetele în masă.

— Vestea asta, de care nu mă îndoiesc nici o clipă, nu face decît să ne arate că dacă discuţiile din Consiliu de coroană nu au putut rămîne secrete, nici ceea ce vorbim noi nu va fi o taină pentru prea multă vreme. Am să plec imediat spre Praxtor pentru a grăbi cu orice preţ exploatarea zăcămîntului. Am chiar o idee drăguţă de minune pe care să le-o ofer clonelor pentru ca ele să ne dea în schimb ţiglele cu austral. Nu e timp de pierdut…

Kerbal îl privi cu atenţie, lăsînd impresia evidentă că mai are de spus ceva.

— Te ascult, îi spuse Crey.

— Ce se va întîmpla cu Praxtor? Ştim cu toţii că alterarea procesului însămînţării poate duce la dezordini inimaginabile…

— Cui îi pasă? O să se omoare clonele alea acolo…

— Şi credeţi că Abaţia o să îngăduie aşa ceva?

Crey rînji feroce şi lovi cu pumnul în masă.

— Dacă măcar unul din voi ar veni cu mine să vadă umilinţele la care am fost supus de un călugăraş oarecare, numai pentru că el are autoritatea Abaţiei în spate, o să înţelegeţi de ce prima care va gusta din noua noastră putere va fi preoţimea augustiniană. Să încerce doar să ridice vreun deget şi jur pe ce am mai sfînt că din Vechea Terra n-o să rămînă decît o centură de asteroizi!

— Şi totuşi…

— Nu-ţi bate capul, Kerbal. Aveţi treburi mai importante. Trebuie să ne construim cît mai repede o flotă puternică de nave a căror propulsie să poată fi schimbată cu uşurinţă. Cu o asemenea escadrilă vom fi curînd stăpînii Universului.

— Iar dumneavoastră…

— Eu? Eu am propriul meu război. Ultima dată cînd am fost pe Klemplant, nu mi-a plăcut deloc cum am fost tratat.

Privind în pămînt, dar cu o voce fermă, Kerbal spuse din nou:

— Să ştiţi, domnule, că mie îmi este frică de Abaţie…

— Da, ţie şi altor cîţiva nerozi. Îţi repet, l-am jucat pe degete pe călugăraşul ăla. Chiar dacă şefii lui sînt de sute de ori mai iscuşiţi şi tot nu se pot pune cu noi…

— Cum spuneţi, domnule.

— Veţi înţelege acum de ce voi fi silit să aplic aceeaşi procedură ca la Consiliile de coroană. La ieşirea din sală veţi fi hipnotizaţi şi nu vă veţi aduce aminte de nimic. Veţi şti doar ce aveţi de făcut…

Să crezi în puterea cercului. Asta ţi-a zis Domnul Dumnezeul tău şi te-ai gîndit că de fapt vrea să-ţi spună că tot ceea ce dai ţi se va întoarce după un timp şi că tot ceea ce iei iei de fapt de la tine însuţi. Dumnezeu e centrul şi e cercul, e peste tot şi peste toate, e mai mult decît vei putea înţelege vreodată.

Visele din ultima vreme îţi devin din ce în ce mai confuze. Domnul Dumnezeul tău îţi vorbeşte despre felul în care trebuie El iubit, despre jertfa fiului Său Ustin, despre semnificaţiile minunate ale cercului. Te învaţă că dacă îi vei strînge pe toţi ai tăi într-un cerc, atunci ei vor fi ocrotiţi de toate cele rele; îţi spune că dacă vei face semnul cercului asupra omului bolnav, El va şti că trebuie să-şi coboare blîndeţea asupra lui şi-l va vindeca. Iar dacă vei face semnul cercului în jurul burţilor umflate ale femeilor, copiii care se vor naşte vor fi sănătoşi şi vor întregi viaţa cetăţii tale. Vor pune viaţă după viaţă pentru ca noi toţi să nu fi trăit degeaba.

Visele sînt înălţătoare, dar, Doamne, îţi lipsesc îndrumările acelea care să te facă să poţi rîndui mai lesne lucrurile de fiecare zi. Acoperişul Templului e prea greu. Copacii care îl sprijină au fost prea subţiri şi stau să se rupă. Nimeni nu mai intră în Templu şi chiar şi ţie îţi trebuie un mare efort de voinţă pentru a urca din cînd în cînd în foişor şi a aştepta acolo graţia divină.

Te gîndeşti dacă Domnul Dumnezeul Tău te va lăsa să arunci plăcile arse şi să îi clădeşti un acoperiş din frunze? Ştii că nu va fi la fel de frumos, dar măcar Templul va rămîne în picioare. Templul, cu toate picturile lui, cu fîntîna tămăduitoare, Templul care e doar centrul cercului în care încerci să-i strîngi pe ai tăi. Aştepţi o iluminare şi ea întîrzie să vină, iar disperarea creşte în sufletul tău şi priveşti cu groază cum e pe cale să-ţi acopere credinţa.

Isidor îl aştepta pe Crey chiar la ieşirea din sasul navetei.

— Ai o faţă care-ţi trădează nerăbdarea, zîmbi guvernatorul privind la chipul agitat al călugărului.

— Am greşit undeva.

— Noi doi? Împreună?

— Da… Adică nu… Nu ştiu cine a greşit. Cert este însă că acoperişul Templului stă să cadă. Şi asta îl agită foarte tare pe apostol. Aproape că nu mai răspunde la nici o comandă. Am tot încercat să-l îmbărbătez, i-am trimis vise pline de noţiuni obscure de teologie, care

să-i ţină mintea ocupată. Îţi dai seama însă că e greu să meditezi la semnificaţia cercului în momentul în care îţi cade un acoperiş de cîteva tone în cap…

Crey îl privi gînditor.

— Şi ce vină am eu? A fost pur şi simplu o întîmplare neprevăzută. De unde să fi ştiut tu sau oricine altcineva că lemnul pe care îl vor folosi va fi de esenţă moale…?

— M-am uitat în cărţi. Să ştii că nu am găsit nici o menţionare a vreunui acoperiş din argilă arsă. Poate că n-a fost o idee atît de bună.

Obrajii micuţului guvernator se înroşiră, semn că e pe cale să explodeze.

— Popo, am fost amîndoi de acord că tăbliţele alea sînt o găselniţă nemaipomenită. Am reuşit să producem cu ele prima diviziune a muncii. I-am separat în mai multe comunităţi care muncesc individual… Tu singur spuneai că sînt rezultate excelente.

Isidor bolborosi încurcat:

— Da, dar uite că nu ne-am gîndit la structura de rezistenţă. Nici nu vreau să iau în consideraţie eventualitatea în care Templul se va prăbuşi. Clonele nu au cum să interpreteze asta în favoarea noastră. Mi-e teamă că religia lor se va transforma în cu totul altceva şi că nu vor mai munci niciodată pentru voi.

Dacă şi-ar fi putut permite luxul, Crey ar fi zîmbit.

— O să înlocuim acoperişul… O să facem o minune…

— Nu ştiu de ce nu-mi place cum sună asta, se plînse Isidor.

— Îţi faci prea multe griji. O să le dăm doar cîteva canistre de plastic-spumă, o să-l facem pe nenorocitul ăla să viseze cum se folosesc şi o să construim cel mai trainic acoperiş cu putinţă.

— Plastic-spumă? Dar ăsta e un materiale cu care ei ar trebui să lucreze cel mai devreme peste cinci generaţii. Ce le-am putea spune? De unde vine ea?

— Li l-a dat Dumnezeu ca să…

— Ca să ce?

Crey bătu din palme ca şi cum ar fi avut o idee extraordinară.

— Uite! Doamne, ce inspiraţie! Să-i trimitem un vis în care să-i spunem că acoperişul lui e atît de frumos încît Dumnezeu însuşi şi-l doreşte, pentru casa Sa din ceruri. Le dăm plasticul-spumă şi le luăm ţiglele. Şi, ca totul să fie complet, le zicem că acoperişul casei lui Dumnezeu e mult mai mare decît cel al Templului lor şi că mai avem nevoie de cîteva sute de mii de ţigle. În felul ăsta, vor fi ocupaţi, iar tu vei putea să te concentrezi să-i transformi în nişte oameni profund religioşi.

— Ştii bine că interpretările astea largi pe care le dai Manualului Însămînţării nu prea sînt pe gustul meu.

— Foarte bine, dădu din mînă Crey, eu am vrut doar să te ajut.

Nu-ţi mai dau nici un sfat fiindcă mă vei acuza apoi că am cine ştie ce gînduri ascunse. Dacă însă nu-mi dai Lumea Agricolă pe care am plătit-o, te asigur însă că vei avea probleme mari.

Isidor veni pînă lîngă Crey şi-l privi în ochi.

— Ameninţi Abaţia…

— Nu. Deloc. Avem doar un contract. Şi acolo scrie clar ce se întîmplă în cazul în care eşuaţi.

Călugărul îşi prinse tîmplele în mîini.

— Ştii că ţiglele alea ar putea fi privite drept Prim Beneficiu. Ar fi atît de ciudat încît Abaţia ar trimite imediat un Inspector.

— Hai, că aici eşti chiar paranoic. Cum pot fi nişte plăcuţe de lut ars Prim Beneficiu? Nici unul din cei miliarde de locuitori ai Federaţiei Sagittarius nu se hrăneşte cu aşa ceva.

— Şi atunci ce-o să facem cu ele?

— O să le încarc într-o navetă şi-o să le arunc undeva în spaţiu…

Cei doi se despărţiră mergînd fiecare spre cabina lui. Crey se aşeză pe pat şi porni vechiul mnemocub care-i afişa pe tavan copia furată din Manualul Însămînţării.

Isidor în schimb se aşeză la masa de lucru şi începu să compună o scrisoare lungă către Abate. Nu mai avea acum nici o îndoială, iar teatrul pe care-l jucase pentru a-i adormi vigilenţa lui Crey fusese pe alocuri atît de evident încît se temuse că guvernatorul va deveni bănuitor. Era evident că Federaţia Sagittarius avea alte gînduri cu Praxtor decît acela în a-l transforma în grînar. Desigur că nu-şi dădea încă seama care sînt aceste planuri. Era însă convins că nici un stat nu putea renunţa aruncînd în spaţiu Primul Beneficiu. Primele produse care veneau de pe o Lume Agricolă constituiau oriunde în Univers un prilej de mare bucurie. Fie că era o pernă de lînă, fie că era un sac cu boabe, fie că era un ulcior de lut, primul beneficiu era întotdeauna respectat şi preţuit. Iar cînd lucrurile nu stăteau aşa, adevăratele intenţii ale administraţiei erau cu siguranţă mult mai complicate şi trebuiau aduse la cunoştinţa Abatelui.

Isidor scrise pînă tîrziu, sigilă raportul şi folosi şi a doua sondă cu austral. Ştia că dacă se înşelase, serviciul şi poate chiar viaţa lui aveau să înceteze în curînd.

29

Violenţa mă plictiseşte. Ştiu, sînt un barbar.
N'Gai Loon – *Confesiuni*

Prin fereastra rotundă a chiliei, lumina se strecura cu teamă, făcîndu-l pe Abate să zîmbească. Dumnezeu era într-adevăr peste tot de vreme ce el putea fi deosebit şi între amănuntele simple cum ar fi forma unei ferestre. Geamul reprezenta o problemă teologică în sine. Era el sferic pentru că fraţii-constructori doriseră să îl facă aşa din respect pentru simbolul ultim al Abaţiei sau era doar o coincidenţă orchestrată de însuşi Dumnezeu? Radoslav nu se iluziona. Ştia ca majoritatea ferestrelor din Abaţie erau rotunde dar, pe de alta parte, oare nu însuşi Dumnezeu le trimisese lor revelaţia sensurilor cercului şi făcuse ca ei să dorească să facă asemenea ferestre? Abatele continua să zîmbească, amuzat că se lăsase prins într-unul din paradoxurile cu care înaintaşul său obişnuia să-şi încuie Novicii în cadrul ceremoniilor de consacrare.

Privi la cele două Marii. Asemănarea lor era perfectă, iar alăturarea lor era un spectacol care se putea doar rareori contempla. De obicei, una din ele era în Satul de Clone, veghind asupra lui Stin. Între ele, Aloim părea pierdut, nu atît pentru că era destul de mic pentru un bărbat cît mai ales fiindcă femeile subliniau întreaga sa lipsa de masculinitate.

— N-am să vă ascund că înainte de a continua întrecerea la care ştiţi că am hotărît să vă supun, trebuie să vă spun cîteva lucruri despre care aş dori să fiu sigur că le-aţi înţeles.

— Daca iar începi cu bălmăjelile alea despre Augustin şi despre cetatea…

— Ai să taci! tună Abatele, încercînd în acelaşi timp să-şi închipuie un balaur furios. Aici, băiete, nu ne mai jucăm. Îţi aduc aminte că tu însuţi ai stîrnit acest concurs şi că îţi vei urma soarta pînă la capăt!

Tînărul privi fără teamă spre Abate, dădu a lehamite din mina şi tăcu.

— Ce doreşti de la noi? întrebă una din Marii. Ştii că nu ar trebui să fim aici amîndouă.

— Cine oare ştie asta mai bine decît mine? zîmbi Radoslav. Fiţi însă fără grijă, oamenii au un dar deosebit nu numai de a nu căuta, dar nici măcar de a nu observa lucruri despre care ei cred că sînt imposibile.

Cealaltă femeie luă un măr din fructieră. Era pipernicit şi aproape deshidratat aşa că muşcă din el fără prea mult entuziasm.

— Între Sîntul Augustin din Hippona şi întemeietorul ordinului nostru nu au existat prea mari deosebiri de vederi.

— Doamne, ai milă, murmură Aloim ridicînd privirea spre cer.

Abatele continua ca şi cum nu ar fi observat enervarea crescînda a lui Aloim.

— Creştinul susţinea că întreg neamul omenesc a căzut în păcat prin Adam, că indiferent ce am face, drumul nostru e scris de Dumnezeu care ne neagă liberul arbitru, că sfinţi vor ajunge deci doar unii dintre noi şi că rolul omului pe pămînt, în ciuda acestor lucruri, este să păstreze o rînduială dreaptă…

Una din femei, cea pe care Rim o salvase de la viol, îl întrerupse pe Abate.

— Asta e o lecţie sau un examen, Rade…?

— Cine ştie? Poate că dacă mă veţi asculta veţi reuşi să treceţi examenul învăţînd ceva. Sfîntul Augustin cel Nou, continuă Abatele, a avut revelaţia faptului că rezervorul de suflete putea fi revalorificat prin clonarea la infinit a unor indivizi, dar a negat cu hotărîre damnare apriorică a neamului omenesc. Omul are misiunea istorica de a răscumpăra păcatul originar salvîndu-şi Dumnezeul de propria nemărginire. Pînă atunci, desigur că Dumnezeu ne va nega liberul arbitru, că tot ceea ce vom face se va înscrie în ordinea pe care el a pus-o în lume. După aceea însă…

Aloim izbi pe podea creionul pe care îl tot frămînta în mîini.

— Rade, eu unul ţi-am spus. Cred că sînt potrivit pentru a deveni Abate numai pentru calităţile mele. Niciodată nu am crezut prea mult în…

— Şi atunci cum vrei să devii Abate? întrebă una din Marii privindu-l cu ochi limpezi.

— Tocmai pentru că am puterile pe care le am ştiu că nimeni nu mai crede cu adevărat. Ne învîrtim pur şi simplu pe aici, facem o mulţime de bani, trăim cît de bine se poate trăi pe planeta asta blestemată… Să nu-mi spui **mie** că **el** crede. Să nu-mi spuneţi nici măcar că voi credeţi. Vă simt pe toţi. Şi ştiţi ce emanaţi cînd vă gîndiţi la Sfîntul Augustin cel Nou? Stingherealã. Nu mînie. Nu credinţă. Nici măcar indiferenţă. Nu! Percep stingherealа pe care v-o trezeşte trădarea zilnica în care trăiţi. Aşa că să nu-mi vorbiţi mie de credinţă.

Abatele ştia că intru cîtva Aloim avea dreptate. Chiar şi aşa însă, erau adevăruri care era mai bine să rămînă nespuse.

— Aloim, prea multe depind de Abaţie şi de felul în care însămînţează Lumile Agricole. Nu putem…

— Perfect de acord, exclamă tînărul ridicîndu-şi mîinile spre tavan. Atîta doar că vă cer să nu ne mai prefacem măcar cît sîntem între noi.

Femeile îl priveau cu o expresie gînditoare, iar simultaneitatea

aceea le conferea o asemănare halucinantă.

— Cred că ar fi mai bine să îl ascultăm pe Radoslav, spuse într-un tîrziu una din ele.

Aloim se lăsă să cadă în fotoliul adînc de lîngă fereastră şi se cufundă într-o tăcere îmbufnată.

— Am să vă rog astăzi să-mi spuneţi ce credeţi despre adevăr în lumina învăţăturilor Sfîntului Augustin, spuse Abatele după ce lăsă tăcerea să sape cîteva îndoieli în sufletele celorlalţi.

Cei trei priviră unul la altul.

— De vreme ce liberul arbitru e iluzoriu, poate că şi minciuna e permisă. Indiferent ce ar şti un om, indiferent ce ar face…

— Aşa e, se grăbi Aloim să aprobe. Ce sens are să-i spui unui om de pildă că urmează să moară în curînd de vreme ce el oricum nu poate schimba lucrul ăsta şi, pe de altă parte, chiar dacă ar şti nu şi-ar putea împiedica sfîrşitul?

— Exact, îl aprobă una din Marii. Stin mi-a ţinut şi el deunăzi o prelegere interesantă despre minciună. Concluziile lui erau asemănătoare, numai că se refereau la conducerea politică pe care încearcă el să o pună în practică acolo în Sat. Şi el a încercat să mă convingă de utilitatea minciunii.

— Şi Rim minte de-ngheaţă apele, completă cealaltă Marie.

Abatele îi privi pe rînd şi apoi barba i se mişcă într-un fel despre care se ştia că ascunde un zîmbet.

— Ei bine, am dat fiecăruia dintre voi cîte un indiciu extrem de important, am împărtăşit secrete pe care nici un Abate nu le-a zis vreodată unor fraţi. Şi v-am spus şi de ce am făcut-o: nu cred că vremurile vă vor mai permite să îmi urmaţi la conducerea Abaţiei. Semnele sînt mult prea evidente.

Aloim dădu iar din mînă, iar Mariile se încruntară la unison.

— Semnele sînt clare. Dar ele ţin desigur de acea credinţă în care Aloim nu are încredere şi pe care mi-o neagă. Poate că ăsta e destinul tău, băiete. Eu însă îl am pe al meu…

Abatele se opri preţ de o clipă privind o crăpătura fină din tencuiala tavanului.

— Astăzi am luat hotărîrea să vă rog să vă împărtăşiţi secretele pe care vi le-am spus fiecăruia. În funcţie de răspunsurile pe care le veţi da…

Aloim se ridică în picioare:

— Stai aşa! Vrei să zici că eu va trebui să le spun lor despre Sfîntul Augustin?

— Nu.

Radoslav savură pentru cîteva clipe expresia nedumerită care se întipărise pe faţa tînărului.

— Poţi să le minţi, poţi să le zici orice! Am spus doar că, în

funcţie de răspunsurile pe care o să vi le daţi unul altuia, o să decid dacă a venit vremea să vă împărtăşesc şi ultima mea revelaţie.

Abatele făcu un gest larg şi privi spre Marii.

— Începeţi voi.

— De ce? întrebă repede cea mai aprigă dintre ele. E clar că primul care vorbeşte are un avantaj…

Privirea Abatelui o făcu să tacă pentru o clipă. Începu apoi să povestească cum intrase cu Abatele în catacombele bibliotecii, despre sala Ouălor şi despre a doua Însămînţare care avea să fie ultima lucrare a Abaţiei. Aloim asculta fascinat.

Radoslav se gîndea că nu e nevoie să fii telepat pentru a şti ce gîndeşte un om la un moment dat. Pe Aloim de pildă, succesiunea de expresii ale feţei îl dădea de gol. Se perindau în sufletul lui şi bucuria, şi supărarea, ba poate chiar şi un pic de îngîmfare, trădată de zîmbetul acela strîmb…

Maria îşi încheie simplu povestirea, spunînd că e convinsă că există multe taine în Abaţie pe care nu le cunoaşte încă.

Aloim tăcu preţ de cîteva clipe, după care începu să vorbească repede.

— Ei bine, mie mi-a spus doar că Stin, la fel ca toate clonle care au sfîrşit în Alambicul de Dumnezei, este de fapt clona Sfîntului Augustin cel Nou şi că materialul genetic care ne permite să îl clonăm se află în pletele sale. Dacă ar fi să mă avînt într-o presupunere, probabil că locul în care sînt păstrate pletele astea e chiar sala Ouălor.

— Vrei să spui că Stin… se repezi Maria.

— Nu vreau şi nici nu spun nimic. Se prea poate ca Aloim să te fi înşelat.

— Jocul ăsta e de-a dreptul scîrbos, dădu a lehamite din mîna Aloim. Poate că într-adevăr ai înnebunit şi e vremea să fii înlocuit.

Abatele resimţi din plin vorbele amantului său şi se întrebă dacă nu cumva exagerase cu jocul său. Hotărî să le ofere ceva în compensaţie.

— Vă întrebaţi desigur de ce nu e şi Rim printre noi.

— Ne întrebăm desigur… îngînă zeflemitor Aloim.

— Ei bine, continuă Abatele fără să îl ia în seamă, unele… hmm, evenimente petrecute în ultimele zile m-au făcut să cred că el se afla deja în posesia unui avantaj care îl poate situa mult înaintea voastră…

— Aiurea, pufni Maria. Ştii, credeam că un *quint* ar trebui să fie ceva mai capabil să-şi controleze emoţiile decît băiatul ăsta. A fost de ajuns să îl las trei ore în compania surorii mele şi apoi, ca din senin să intru în încăpere în locul ei. Mi-am atins ca din întîmplare un sîn de braţul lui. A tresărit de parca l-aş fi ars cu acid.

— Şi eu aşa tresar, mormăi Aloim privind cu oarecare dezgust la sînii femeii, care se zbăteau liber pe sub tunică lăsînd să se ghicească

o formă nu foarte frumoasă.

— O fi fiind el un soldat fenomenal, poate că se mişca într-adevăr foarte repede, poate că e şi un pic telepat… deşi asta nu prea o cred. Nu văd însă ce avantaj ar putea el avea faţă de noi, încheie Maria muşcînd zdravăn dintr-un alt măr. Luminează-ne, Rade!

Abatele gîndi că în întreaga sa viaţă trecuse prin multe încercări dintre cele mai înfricoşătoare. De multe ori se aflase la doar cîteva secunde de moarte, trebuise să ia hotărîri în urma cărora muriseră mii de oameni. Nici chiar soluţia finală aplicată clonelor din Sate nu era un moment cu care să se mîndrească. Ajunsese însă în ultimul timp sa creadă că adevărata încercare a vieţii sale era singurătatea în care trebuia să-şi ia deciziile. Nu se iluziona. Abaţia nu mai era ceea ce fusese acum treizeci de generaţii. Probabil că dacă ar fi fost convinşi că pot distila viruşii Însămînţării, călugării săi nu ar fi ezitat nici o clipa să îl ucidă. Tocmai de aceea nimeni nu cunoştea tot ceea ce trebuia ştiut despre Însămînţare. Tocmai de aceea nu putea avea încredere deplină decît în el însuşi. Şi totuşi. Dacă interpretase greşit semnele? Dacă trufia lui de a crede că trăieşte în miezul unor timpuri interesante îl orbise? Dacă se înşela, cei din faţa lui, poate fiinţele la care ţinea cel mai mult, aveau să piară în chinuri groaznice…

— Vreţi să ştiţi care este provocarea cea de pe urma a unui Abate? întreba Radoslav într-un tîrziu.

— Nu prea, dar dacă tot ai început…

— Ştim cu toţii care este menirea noastră. Să-l salvăm pe Dumnezeu de propria nemărginire. Pentru asta ne pregătim de zeci de generaţii. Pentru asta adunăm bogaţii inestimabile. De unde vom şti însă dacă Dumnezeul nostru ne vrea soldaţi?

Spre marea surpriză a lui Radoslav, nu se găsi nimeni care să facă vreun comentariu răutăcios. Cei trei păreau că gîndesc adînc.

— Spuneai odată ceva de nişte semne pe care le primeşti. Ziceai chiar că sînt atît de clare pentru tine încît nu încape nici o îndoială că tu vei fi ultimul Abate.

— Aşa e, Maria, dar siguranţa absolută e o mare trufie. De aceea, am momentele mele de îndoială.

Aloim se ridica în picioare şi începu să vorbească pe un ton serios.

— Nu se poate ca în atîta timp Abaţii să nu fi ajuns la o concluzie.

Radoslav zîmbi.

— Ohoho! Şi încă la cîte! Am citit odată că în timpul celei de a treizecea generaţii, Ouăle erau cît pe ce să fie lansate după ce Abatele din vremurile acelea crezuse că Dumnezeu îşi atinsese nemărginire în momentul în care îl acceptase pe el, care se credea un mare păcătos, să stea pe cel mai sfînt dintre scaunele pămîntene. Au fost şi cîţiva care au crezut cu tărie că Armaghedonul va porni atunci cînd credinţa în Dumnezeu va deveni atît de rară încît abia dacă va mai dăinui şi în

Abaţie. E limpede însă că toate aceste explicaţii sînt superficiale.

Radoslav îşi mîngîie cu un gest scurt barba impunătoare.

— Nu cu multă vreme în urmă, am avut şansa extraordinară de a putea citi un… document scris de unul dintre primii Abaţi. E foarte vechi şi datează de pe vremea în care explorarea spaţială era încă în plin avînt, probabil după descoperirea motoarelor cu austral. El era convins că Dumnezeu îşi va fi atins nemărginirea atunci cînd omul va întîlni prima rasă extraterestră inteligentă.

— Prostii! exclamă una dintre femei. Căutam de două mii de ani…

— Nu te grăbi. Gîndeşte-te cît de bine se potriveşte. Sfîntul Augustin cel Nou era în această privinţă adeptul fervent al înaintaşului său din Hippona. Nu scria el „şi uitîndu-se în ochii oamenilor Dumnezeu se va vedea veşnic pe sine“? Creştinii credeau că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea sa.

— Bine, dar versetul acela, pe care îl ştie orice Ucenic, se referă la deosebirea omului de animale. E doar un fel metaforic de a desemna inteligenţa.

Abatele îl aprobă pe Aloim încuviinţînd scurt din cap.

— Ai dreptate. De două mii de ani aşa se învaţă în Abaţie. Şi totuşi. Să presupunem că ar exista o rasă de extratereştri. Cine i-ar fi făcut?

— Fără îndoială că Dumnezeu, exclamă una din Marii cu glas aprins.

— Se prea poate. Dar de ce să se fi chinuit el să înzestreze cu inteligenţă şi har două fiinţe diferite? De unde se recrutează îngerii şi de unde demonii? Care este menirea ultimă a acelei colectivităţi? De ce exista? Ştiu… Îndoielile mele se datorează faptului că nu cunosc prea bine teologia creştină, dar nu se poate să nu vedeţi şi voi că o altă rasă inteligentă nu poate fi creată de Dumnezeu. Iar odată ce acceptăm lucrul acesta e evident că fiinţele acelea sînt creaţia altei forţe… care trăieşte acolo unde Domnul Dumnezeul nostru nici măcar nu poate ajunge. Eu unul sînt convins că…

— Dar n-are nici un sens, îl întrerupse Aloim. Absolut nici unul. Daca e aşa, înseamnă că toate semnele pe care le deosebeşti…

Tînărul se opri sesizînd deodată implicaţiile revelaţiei Abatelui.

— Vrei să spui, reluă el cu voce nesigură, că există chiar şi cea mai mică posibilitate ca atuul acela de care vorbeai în cazul lui Rim să fie tocmai faptul că el ştie de…?

Abatele clătina din cap.

— V-am spus încă de la început că nu ştiu ce să cred…

În clipa aceea, în camera pătrunse ca o furtună fratele Kalator care privi scurt spre cele două Marii. Deşi ştia de existenta lor, nu le văzuse niciodată împreună. Îşi reveni iute din şoc însă şi ceru pe un

ton imperativ.

— Lăsaţi-ne singuri.

Abatele privi spre tovarăşul său. În vremuri normale nu ar fi ezitat nici o clipa să-l desemneze ca urmaş al său la conducerea Abaţiei. Era un teolog desăvîrşit, un economist de geniu şi în general un bun conducător. Poate că tocmai de aceea nu-l plăcea însă prea mult.

— Sfinţia Ta, începu Kalator după ce rămaseră singuri. Am primit o a doua sondă de pe Praxtor.

— A doua, îşi ridică Abatele o sprînceană stufoasă. A doua în doar cîteva luni. Mai are doar una. Eşti sigur că tînărul acela…?

— Isidor…

— …aşa, Isidor, e în toate minţile?

Călugărul îl privi cu ochi pătrunzători şi apoi, fără vorbe, extrase din mîneca largă a rasei sale simple un lector standard de mesaje. Din micul cub de metal arămiu începu să se audă imediat vocea lui Isidor. Tînărul povestea felul în care la început mai timid şi apoi din ce în ce mai insidios Crey manipulase devenirea clonelor. Vorbea fără rezerve şi despre succesele pe care le obţinuse şi despre etapele pe care clonele de pe Praxtor le depăşire mult mai repede decît în procedurile standard ale Abaţiei. Şi totuşi, refuzul primului beneficiu era un indiciu clar că acolo se petreceau lucruri care necesitau atenţia imediată a Abaţiei.

Kalator îşi strîmbă gura într-un risctus dezaprobator cînd văzu zîmbetul care se lăţise pe faţa lui Radoslav.

— Niciodată nu m-ai plăcut prea mult, frate, continuă să zîmbească Abatele.

— Asta nu e drept, Sfinţia Ta. Şi nici adevărat. Vă respect şi vă admir… Aş putea recita din cartea Sfinţiei Tale…

— Nu aşa, clătină Abatele din cap. Mă refeream la amiciţia care ar fi putut exista între noi.

— Credeam că pentru asta îl aveţi pe Aloim, Sfinţia Voastră…

Zîmbetul lui Radoslav se topi ca prin farmec.

— Poţi să pleci, frate Kalator.

— Şi chestiunea Praxtorului? E de o maximă…

— Poţi să pleci. Problema asta te depăşeşte. Nu am nici o îndoială că trebuie să aplicăm soluţia cea mai dură cu putinţă.

Celălalt bărbat făcu doi paşi înapoi de parcă vorbele Abatelui fuseseră un pumn pe care îl primise în figură.

— Nu se poate să vorbeşti serios.

— Ba te asigur că, din motive mult mai subtile şi mai temeinice decît îţi poţi tu închipui, o să aplic cea de a Doua Însămînţare.

— Dar e fără precedent…

— Şi vremurile pe care le trăim sînt speciale. O să aştepţi ordinele

mele. Pregăteşte-te!

Abatele îl concedie cu un gest scurt. Cînd rămase singur în cameră, scoase dintr-un sertar un cilindru de oţel perfect finisat. Erau acolo germenii cu care însămînţase cu doar cîţiva ani în urmă planeta Praxtor. Din motive care abia acum îi apăreau în adevărata lor lumină, amînase de multe ori echiparea încă a unui Ou. Era vremea acum să o facă. Şi să testeze dacă sfîrşitul lumii sale era într-adevăr aproape. Planeta aceea din federaţia Sagittarius era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru ca să poată trage cu ochiul măcar la natura Armaghedonului.

Contractele standard de Însămînţare erau însă extrem de clare. În cazul în care Abaţia are suspiciuni că în procesul de formare a clonelor se exercita influenţe străin, îşi rezerva dreptul de a distruge întreaga populaţie a Lumii Agricole. Nu scria însă în contract şi cum o putea face.

Doamne Dumnezeule, dacă nici refuzul primului Beneficiu nu mai e un semn, înseamnă că am înnebunit cu adevărat aşa cum mi-a spus Aloim şi că trebuie să mă iei la Tine! Eu nu mai am însă timp de aşteptat. Destinul meu e în mîinile Tale, Doamne. Şi dacă Tu o să-l ţii strîns în mîini pe al meu, eu o să încerc să-l schimb pe-al Tău, Doamne!

În ciuda percepţiei noastre, momentele pe care le trăim se deosebesc fundamental unele de altele. Cum poate fi înţeles truismul ăsta? Nu există nici împrejurări speciale, nici momente istorice, ci doar impresia şi plictiseala conducătorilor.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Oare zeţii or fi mîncînd mere?

Lui Rim, întrebarea i se părea de-a dreptul caraghioasă. În ritmul sacadat al calului care galopa, gîndurile sale deveniseră un fel de ceasornic antic, măsurînd fiecare pas cu o corelaţie nouă. Se gîndea la zeţi. Dar şi la Maria. Era convins că femeia începea să creadă că el s-a îndrăgostit de ea. Şi trebuia să recunoască, măcar şi faţă de el însuşi, că dacă deceniile de educaţie militară nu l-ar fi împiedicat să iubească la fel ca oricare alt bărbat, probabil că Maria ar fi fost femeia vieţii lui. Putea fi deopotrivă ingenuă şi cutezătoare, putea mobiliza în favoarea ei o inteligenţă drăcească, dar şi cele mai înduioşătoare dintre naivităţi. Nu mai era tînără, dar corpul ei păstra o naturaleţe seducătoare prin micile sale imperfecţiuni.

Simţea prin buzunarele pantalonilor cum mărul se loveşte de coapsa sa. Ciudat fruct, mărul. Atît de banal pentru un pămîntean, atît de exotic pentru un cetăţean al Imperiului, obişnuit cu pepenii de Tuus, zemoşi şi aromaţi, cu perele cristaline de Alderbaraan, cu strugurii imenşi de pe Zyrix 3… Şi totuşi mărul părea să fie pe Pămînt un fruct de care se leagă fel de fel de legende, părea să fie iubit în pofida gustului său mai degrabă acru şi a cojii adesea zbîrcite.

Cu numai cîteva ore în urmă privise asfinţitul alături de Maria de pe dealul care străjuia Satul de Clone. Femeia ţinuse neapărat să-i povestească despre vechea credinţă creştină a păcatului originar, împărtăşită cu fervoare de altfel şi de Sf. Augustin cel Nou.

— Damnarea, îi spusese ea, a venit din partea şarpelui şi a lovit acolo unde omenirea e mai slabă: în sufletul femeii. Crezi că pe tine te-ar putea ispiti mărul acesta?

Spionul zîmbise larg.

— Nu în felul în care te gîndeşti tu că aş putea fi ispitit.

— Şi totuşi, Sfîntul Augustin crede că sîntem condamnaţi la a fi mereu păcătoşi cedînd ispitei. Iar aceia dintre noi care sînt virtuoşi au oricum de ispăşit vina primordială de a fi muşcat din măr şi de a-l fi înşelat pe Dumnezeu.

Rim îi servi atunci una din dilemele care se născuseră în minte lui în vreme ce studiase puţinele texte creştine pe care le considerase semnificative.

— De ce oare o fi creat Dumnezeu mărul dacă e atît de periculos?

— Pentru a-l pune pe om la încercare.

— Dar şarpele viclean ce rost a avut?

— La fel.

— Interesant… Dar oare de vreme ce tot Dumnezeu îi crease pe acei primi oameni şi le rezervase un destin clar, de sub spectrul căruia nu puteau evada, eşecul din Gradina Edenului nu a fost el oare programat? Oare nu ştia Dumnezeu încă de la început că omul va cădea în păcat?

— Ba e posibil să fi ştiut. Nu sînt un teolog prea…

— Şi atunci, o întrerupsese Rim, nu există o oarecare posibilitate ca Dumnezeu să ne fi creat tocmai pentru a trebui să ne mîntuim? Nu cumva nu ne-a acordat nici o şansă?

Maria tăcuse preţ de cîteva clipe şi apoi vorbise cu glas măsurat.

— Cum îţi spuneam… nu sînt un teolog prea bun. Am mai prins şi eu de pe la fraţii-savanţi, dar cred că tocmai aici este şi diferenţa dintre gîndirea Sfîntului Augustin din Hippona şi aceea a Sfîntului Augustin cel Nou. Dacă episcopul nu a reuşit niciodată să iasă din aceasta dilemă, abia înaintaşul nostru a reuşit să înţeleagă faptul că destinul nostru care nu poate ieşi de sub spectrul păcatului originar trebuie să se supună simetriei care pare a fie cea mai însemnată însuşire a dumnezeirii. Păcatul originar va avea un corespondent pozitiv. Şi acesta va fi momentul în care omul îşi va salva Dumnezeul de propria nemărginire.

— Ştii, pentru mine, vorbele astea nu prea au sens. Nu reuşesc să înţeleg defel cum anume o forţă care a creat întreg Universul şi îl conţine ar putea vreodată să-şi atingă marginile.

Rim îşi aducea perfect de bine aminte că Maria îi întorsese o privire în care strălucise un gînd ascuns, pe care spionul l-ar fi asociat cu violenţa dacă nu ar fi ştiut că era greu să întîlnească vreodată o fiinţa mai paşnică decît Maria.

— Poate că răspunsul la întrebarea asta e deja în tine. Şi poate că fiind ceea ce eşti ştii mai bine decît noi unde se poate sfîrşi Dumnezeu.

Spionul preferase să creadă că Maria se referise la condiţia sa de *quint*. Îi spusese odată că nu prea îl considera fiinţă umană şi că nu era sigură dacă însuşirile lui erau o binefacere sau un blestem. Nu îndrăznea să se gîndească la eventualitatea în care Abaţia aflase despre descoperirea zeţilor, deşi vorbele prevenitoare ale lui Kasser îi erau încă proaspete în memorie: „*Ordinul augustinian e cea mai veche organizaţie din Univers. Puterea lui nu trebuie neglijată. Armele lor pot fi dintre cele mai neaşteptate!*“

Calul nu dădea încă semne de oboseală. Probabil că fratele care i-l dăduse chiar vorbise serios cînd îi spusese că e unul dintre cei mai buni ai Abaţiei. Vîntul îi strivea de obraji fulgii aceia cenuşii a căror

cădere leneşă părea că nu se opreşte niciodată. Senzaţia era vag cunoscută. Imediat îşi aduse aminte. Z! Acolo îl mai bătuse un asemenea vînt pe perioada celei mai lungi expediţii, aceea în care nu reuşise să ia contact cu matca. Ştia că doi *quinţi* imperiali fuseseră trimişi să îi ia locul. Nu se îndoia că, fiind doi, aveau să izbîndească.

Scrută cîmpia care părea paşnică. Îşi amplifică pentru o clipă vederea, dar nu desluşi decît curgerea dezlînată a fulgerelor. În depărtare putea mai mult ghici luminile oraşului, deşi ar fi putut fi lesne păcălit de propria sa dorinţă de a ajunge cît mai repede pentru a se putea apoi întoarce în Abaţie. Motivul pe care îl dăduse Abatelui pentru excursia sa nocturnă nu fusese unul prea bun.

Se întreba dacă zeţii vor fi avut şi ei la rîndul lor un Isus Cristos care să îi mîntuiască. Dacă sînt creaţia aceluiaşi Dumnezeu… Nu, hotărît lucru, nu puteau fi. Şi atunci cum ar putea arăta mîntuitorul unei asemenea rase? Îşi imagină credinţa lucrătorilor că într-o zi va veni o matcă mai bună, care să le arate calea… calea spre ce? Spre împliniri măreţe, spre opere nemaiîntîlnite. Nu, ăsta ar fi fost mai degrabă un conducător politic. Atunci poate că doar mătcile au conştiinţă şi deci mîntuitorul ar trebui să fie unul de-al lor. Şi ce ar trebui să facă? Să le unească, să le dea sentimentul de colectivitate, despre care el era convins că lipseşte. De altfel aparenta lipsă de interconectare a diverselor teritorii dominate de cîte un muşuroi părea să fie singura imperfecţiune de pe Z. Recunoscu că nu era simplu să creezi religii. Poate tocmai de aceea începea să-i stimeze din ce în ce mai mult pe călugării augustinieni.

Imediat ce văzu licărirea de lumină, creierul lui Rim intră în modul de luptă, accelerînd mişcările spionului. Se aruncă la pămînt şi se ridică apoi în picioare cu mult înainte ca armăsarul său, lovit în plin de o încărcătură energetică, să atingă pămîntul, mort încă din alergare. Privi spre locul din care venise atacul. Era gol. Probabil că fusese doar o armă de asalt comandată de cineva care se afla în apropiere.

Ba chiar foarte aproape!

Alergînd pe cît de repede putea, Rim se aruncă asupra celor trei oameni pitiţi în spatele unui tufiş. Lama de accun tăie adînc în beregata unuia dintre ei, iar degetele sale se înfipseră în ochii celui de al doilea atacator. Înainte să-şi dea seama ce se întîmplă, al treilea bărbat zăcea la pămînt privindu-şi îngrozit genunchii sfărîmaţi de loviturile lui Rim.

— De ce m-aţi atacat? mugi spionul.

— Alarik, Alarik a fost. El ne-a convins să venim.

— Şi cine e Alarik?

Bărbatul întinse o mînă tremurîndă spre corpul descăpăţînat al primului agresor. Mintea lui Rim fu cuprinsă de un asurzitor strigăt de

nemulţumire care nu făcu însă să tresară nici o fibră pe faţa spionului.

— Ştiţi cine sînt?

Gîfîind şi încercînd instinctiv să se îndepărteze tîrîş de arătarea care îi sfîrtecase prietenii, pămînteanul începu să bolborosească:

— Au venit doi oameni care aveau ceva… ceva de mare preţ pe care l-au încredinţat lui Alarik. Apoi au plecat… ăăă adică au fugit, dar a doua zi i-au trimis vorbă că singurul om mai puternic decît ei şi care ar putea să-i ia lucrul acela preţios va veni singur şi noaptea dinspre Abaţie. De două nopţi stăm aici. El credea că dacă te va omorî va putea păstra… ceea ce căpătase.

Iar eu l-am ucis. Şi acum nu mai pot afla unde a ascuns australul. În mod evident, ăsta a fost planul lui Kasser.

Rim nu avea nevoie de descrierile cuiva sau de vreo altă informaţie pentru a putea găsi o încărcătură de austral. Imediat după ce ieşise din Abaţie luase legătura prin intermediul micului emiţător pe care îl avea sub pielea scalpului cu staţia orbitală imperială. De acolo i se transmitea mereu un vector bazat pe intensitatea radiaţiei australului. Ştia că australul era undeva în faţa lui în oraşul care se profila doar cu o idee mai întunecat decît celelalte umbre ale nopţii.

Scurtă suferinţele celui de-al doilea bărbat şi porni pe jos, cu paşi egali, spre umbrele fantomatice ale oraşului. Ştia ce i se întîmplase. Bătrînul Kasser, pentru care trebuia să recunoască faptul că avea o slăbiciune, îi dăduse un semnal foarte clar că ştia exact cu cine trebuie să se lupte. Anticipase că Rim îşi va ucide adversarii, făcînd astfel o importantă greşeală de tactică. Pe vremea cît fusese Împărat, Kasser nu trimisese niciodată *quinţii* singuri în misiuni pentru că spunea mereu că nu sînt adaptaţi luptei de unul singur. La prima vedere, o asemenea idee părea de neînţeles, dar Kasser avusese întotdeauna felul său subtil de a-şi demonstra afirmaţiile. Rim primise lovitura din plin şi ştia că bătrînul repurtase deja o prima victorie.

Paşii săi repezi şi egali îl purtară cu repeziciune pe uliţele pustii ale periferiei. Spionul era conştient că din unghere întunecate era privit de ochi duşmănoşi. De două ori aproape că intră în modul de lupta cînd pe lîngă urechi îi fluierară proiectile convenţionale. Se speriase că ar fi putut trage asupra lui cu gloanţe-căutătoare, dar se dovedi că locuitorii oraşului erau doar nişte pungaşi de rînd care nu aveau habar nici cine este şi nici ce trebuie să facă.

Cînd semnalul de la staţia orbitală deveni atît de puternic încît piuitul său pătrunzător ajunse să îi întrerupă firul gîndurilor, Rim văzu că în faţa clădirii în care se afla containerul cu austral îl aştepta o întreagă armată. Printre cei adunaţi acolo erau şi multe femei, ceea ce îi arata soldatului că de data asta aveau să fie folosite arme ceva mai precise şi mai sofisticate. Evaluă situaţia în grabă. Putea străbate în fugă spaţiul dintre umbra deasă a zidului sub care se afla şi intrarea

în magazin în mai puţin de o secundă. Ceva îi spunea însă că nu trebuie să se grăbească. Din cîte aflase de la echipajul navetei cu care venise Kasser, australul era stocat într-un container standard. Exista posibilitatea ca acesta să fi fost programat să se autodistrugă prin telecomandă şi în acest caz nici măcar viteza lui de *quint* nu ar fi fost de ajuns pentru a scăpa cu viaţă. Ar fi putut dezamorsa evident containerul, dar dacă informaţiile sale erau corecte, atunci Kasser era însoţit de Mos şi de Mas, doi bătrîni soldaţi a căror imaginaţie putea face containerul foarte greu de dezamorsat.

Explozia australului nu era însă un proces care să poată fi controlat prea uşor. Odată iniţiată descompunerea nucleară a australului, era posibil ca o bucată zdravăna de Pămînt să fie aruncată undeva dincolo de Proxima Centauri. Iar un asemenea eveniment nu avea cum să-l cruţe nici pe Kasser, care nu putea fi prea departe. Nu aceasta era natura ameninţării pe care o simţea.

Îi mai privi o dată pe femeile şi bărbaţii care patrulau în jurul intrării în ceea ce părea a fi un loc în care se vindeau artefacte terrane. Îşi ascuţi auzul şi asculta conversaţia lor.

— Ce crezi că o să vină? Vreun regiment imperial? întrebă un ins bărbos, a cărui siluetă se topea în faldurile unei pelerine soioase.

— Mă îndoiesc, hohoti o femeie. După experienţa pe care au avut-o cînd au încercat ultima dată să treacă fluviul…

— Ar putea desanta, proasto!

— Da, da! Şi apoi cum să plece? Mă aştept mai degrabă să trimită o grupă de şoc, formată din supersoldaţi…

Vorbele femeii stîrniră hohotele de rîs ale celorlalţi.

— De unde şi pînă unde supersoldaţi? Majoritatea lor sînt crescuţi pe planete unde gravitaţia e de două ori mai scăzută. Abia dacă se mişcă pe Pămînt, îi răspunse primul bărbat. Eu cred că o să desanteze în apropiere…

— Ba pe dracu'! Ai uitat ce ţi-a spus Aranus? Că i-a auzit pe ciudaţii aceia doi vorbind despre un *quint!*

— Zi mai bine că abia aştepţi să vezi aşa un bărbat! N-are de unde să vină nici un *quint*. Şi ştii de ce? Fiindcă sînt cinci de toţi în tot Universul ăsta imens. Iar ca să aduci unul aici într-un timp atît de scurt şi apoi să-l duci înapoi de unde a plecat e nevoie de două încărcaturi de austral. Cine ar folosi două încărcături de austral pentru a recupera una singură? Bella nu e prost.

— Dar poate crede că australul e monopolul lui şi lucrul ăsta e mai important…

— Tăceţi dracului din gură, exclamă deodată un bărbat care stătuse aplecat pînă atunci deasupra unui aparat bizar. Am aici ceva bizar… Se pare că în spatele zidului e un om care nu s-a mişcat de minute bine. Parcă ar sta la pîndă…

Quintul nu aşteptă reacţia celorlalţi. Învăţase în timp că, pentru a ataca o grupă de oameni, orice moment era la fel de bun ca oricare altul. Oricum nu erau în stare să i se împotrivească. Adevărata dilema o constituia pentru Rim oportunitatea unui atac. Şi, dacă era cu adevărat sigur pe el, uneori îşi mai permitea şi luxul pîndei, care era după gusturile lui cea mai palpitantă parte a vînătorii.

Îşi trase din mînecă lama de accun. Simţea cum cîmpurile magnetice alimentate direct din electricitatea statică a corpului său erau extrem de puternice, ceea ce făcea ca tăişul lamei să nu aibă mai mult de trei atomi. Ocoli elegant un prim grup de bărbaţi pornit în căutarea lui, fără a face vreun rău vreunuia. Femeia care vorbise celorlalţi spunîndu-le că se aşteaptă la vizita unui *quint* se nimeri în calea lui şi fu tăiată practic în două cu o lovitură verticală. După două piruete şi un salt, Rim ajunse chiar în faţa intrării. La stînga lui, bărbatul care îl descoperise începuse să se ridice de pe scaunul său, căutîndu-se în buzunar. Gesturile lui erau extrem de încete pentru ritmul în care trăia Rim în modul de luptă. Cu toate acestea, era evident că omul acela, din motive ştiute numai de el, era pregătit pentru înfruntarea cu un *quint*. Riscă puţin şi se opri pînă cînd gestul bărbatului se termină. Mîna se retrase din buzunar purtînd o cutie metalică.

Muşte de Alderbaraan! De unde naiba le-a luat? Kasser? Fără îndoială.

Deşi nu semănau defel cu muştele care îl făcuseră pe om să inventeze cuvîntul acela, gîngăniile aveau reputaţia de a se mişca de zeci de ori mai repede decît un om. În mediul lor natural deveneau adevărate proiectile vii şi, după împerechere, goneau pînă întîlneau un animal cu sînge cald în trupul căruia se adînceau precum un glonte. Insecta murea acolo, dar progeniturile ei aveau un mediu excelent de dezvoltare.

Se credea despre muştele de Alderbaraan că pot fi o ameninţare pentru *quinţi*. De fapt, legenda aceasta fusese ţesută pe parcursul a generaţii întregi de chiar *quinţii* imperiali. Existaseră cazuri în care, confruntaţi cu o moarte inevitabilă, unii dintre înaintaşii lui intraseră ostentativ în luptă şi se sinuciseseră înfigîndu-şi în corp muşte de Alderbaraan, numai pentru a alimenta legenda.

Rim privi cu milă la bietele zburătoare dezorientate de întuneric. Erau trei. Una porni cu fîlfîituri încete de aripi spre cadavrul femeii, o a doua se înfipse în gîtlejul bărbatului şi începu să-şi croiască loc acolo, iar a treia îl fixa pe Rim. *Quintul* prinse cu mare uşurinţă insecta, o strivi între degete şi apoi, cu un gest rapid, o îndesă în nara stîngă a bărbatului. Avusese o moarte frumoasă. Nu mulţi războinici aveau privilegiul de a se lupta cu un *quint*.

Rim pătrunse în magazin şi văzu imediat containerul. Era încadrat

între patru luptători cu înfăţişare fioroasă. Spionul zîmbi larg şi îşi permise mai bine de o zecime de secundă pentru a-i observa. Pămîntenii rămăseseră încă la ideea că un bărbat urît devine înspăimîntător şi lucrul ăsta putea deveni un avantaj în luptă. Lui Rim figurile brute ale luptătorilor de acest fel nu îi trezeau însă decît milă. Se jucă preţ de trei secunde cu ei şi îi lăsă pe toţi fără picioare, de la genunchi în jos. Se opri din mişcare abia după cu puse mîna pe containerul cu austral. Privi tabloul însîngerat şi admiră tăietura perfectă a lamei de oţel lichid. Mulţumit, porni să refacă drumul invers, evitînd de această dată să se mai atingă de cineva. Dispăru în întuneric înainte ca apărătorii australului să-şi dea seama ce s-a întîmplat.

Rim îşi păstră modul de luptă pînă cînd ajunse departe în cîmpie. Se opri la limita dincolo de care consumul energetic risca să îi compromită metabolismul în următoarele cîteva zile şi trimise apoi semnalul spre staţia orbitală. În doar cîteva minute lîngă el coborî o navetă în care pătrunse imediat.

Încredinţă containerul unui inginer care se grăbi să îl deschidă.

— Pare în ordine, spuse el repede. Nici măcar nu au… dar ce e asta?

Rim tresări şi se ridică în picioare. Rapiditatea gestului său îi descumpăni pe toţi cei din încăpere, care nu mai văzuseră niciodată un *quint* în acţiune. Rim înşfăcă din mîinile inginerului ceea ce părea că îl îngrijorează. Cînd văzu ce anume îl neliniştise, reveni la un ritm normal al mişcării. Ţinea în mîini o foaie de hîrtie din care căzu ceea ce părea o bijuterie ieftină. Era o notiţă scrisă de Kasser şi adresată lui. Citi calm cele cîteva rînduri, apoi împături foaia. Dădu ordine soldaţilor să îl lase la un kilometru de Abaţie.

Parcurse încet drumul pînă la impresionanta poartă a fortăreţei, gîndindu-se la ceea ce îi scrisese Kasser. Fostul Împărat era convins că în momentul în care el va fi citit scrisoarea, Alarik avea să fie mort din cauza neîndemînării lui Rim. *Quintul* resimţi din nou usturimea înfrîngerii.

…Dacă te hotărăşti să ne vînezi, să ştii că nu sîntem dintre aceia care cred în muşte de Alderbaraan. E mai bine însă pentru toată lumea să îţi dedici energiile descifrării semnificaţiei bijuteriei pe care ţi-am dat-o.

Rim nu avea nici cea mai mică intenţie de a-l urmări pe Kasser. Misiunea lui fusese expusă clar şi se achitase de ea aşa cum făcea întotdeauna. În plus, în mintea lui începea să se contureze din ce în ce mai clar ideea că un om care este atît de subtil încît dă unui altuia muşte de Alderbaraan numai pentru a transmite un mesaj din care să se înţeleagă că va lupta fără scrupule, nu e un adversar care să trebuiască provocat fără motive.

Răsuci în mîini augustina şi pătrunse în Abaţie. Parola din seara aceea era *incertitudine*.

Se spune că nu e decît un pas între nepăsare şi înţelepciunea de a lăsa lucrurile să curgă pe făgaşul lor natural. Între singurătate şi condiţia de ***quint****, distanţa e chiar mai mică.*

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Nicicînd nu se simţise Stin mai singur. Începea să realizeze cît de mult îi lipsea Xentya. Nu pusese nicicînd la îndoială legile augustiniene care condamnau monogamia pentru vina de a împiedica apariţia tuturor sufletelor. Se simţea însă tare nefericit. Cînd dorul de fata cu şolduri fine şi cu glasul domol aproape că îl sufoca, încercă să-şi spună că de fapt tînjeşte după copilul lui nenăscut, după minunea pe care Dumnezeu i-o dăruise şi apoi i-o luase înapoi atît de repede.

Nici Maria nu părea dornică să îl ajute să treacă peste durerea de a-i fi pierdut pe Xentya şi pe copilul ei. Ori de cîte ori aducea vorba despre ei, devenea brusc rigidă şi evita subiectul. O singură dată îi spusese că natura a ceea ce se întîmplase prin apariţia copilului era atît de delicată încît pînă şi cei mai învăţaţi călugări ai Abaţiei nu ştiau încă felul în care trebuia interpretată.

Stin avea însă o părere. El credea că Dumnezeu le demonstrase fraţilor-savanţi că se depărtaseră de credinţă şi că o boală putea să fie şi de altă natură decît trupească. De vreme ce nu conta felul în care trăieşti, poate că Dumnezeu le trimisese un semn călugărilor augustinieni că le rezervase, lui Stin şi fraţilor lui, o soartă aparte, aceea de a trăi în Satul acela pentru totdeauna, departe de restul lumii, ispăşind o vina care nu era a lor, dar de care nu puteau să scape. Era convins că, dacă exista un leac, atunci el se afla în credinţă, în credinţa lui, poate, şi nu în cercetările ştiinţifice care păreau să îi fi orbit pe fraţii-ostaşi.

Dar nu numai lipsa Xentyei contribuia la singurătatea lui. După ce îl omorîse pe Murellius, toţi ceilalţi îl ascultau fără crîcnire. Şi lucrurile mergea într-adevăr cu mult mai bine. Fiindcă se trezise într-o noapte cu coliba inundată de apă de ploaie, Stin îi mobilizase pe toţi ai lui şi săpaseră şanţuri în Sat, care permiteau apei să se scurgă în pîrîul care trecea prin îngrăditura lor. Munciseră cu toţii fără să crîcnească. Observase chiar că Benedict se străduia să îşi ducă la bun sfîrşit îndatoririle şi evita să îl privească în ochi.

Cînd făcuseră în prima zi o pauză pentru a-şi împărţi mîncarea, Stin se trezise că rămăsese singur. Stătea sprijinit de trunchiul unui copac singuratic, la adăpost de arşiţa neobişnuită a soarelui. Ştia că jinduiau cu toţii la locul lui şi îi invita să se înghesuie în răcoarea relativă a umbrei. Clătinaseră politicos din cap. Într-un tîrziu ieşi şi el

de sub copac şi se aşează la soare. Nimeni nu se grăbi însă să îi ia locul. Şi asta îl tulbura pe Stin chiar mai mult decît singurătatea.

Tînărul auzi paşi pe aleea care ducea spre coliba lui. Nu trebuia să se ridice din pat ca să ştie că venea Maria. Ba chiar după ritmul în care călca pe pietre putea spune că nu se prea grăbea. Nici el nu era foarte bucuros de venirea ei. Dorea să fie singur.

Femeia intră în colibă şi îl privi cu mila întipărită pe chip. Pentru cîteva momente, Stin se bucură de compasiunea ei, dar apoi îşi dădu seama că persoana lui era demnă de milă din atîtea puncte de vedere încît era greu de presupus că Maria se gîndea la aceleaşi lucruri ca şi el.

— Mi-au zis că nu ai mai ieşit din colibă de trei zile. Nici mîncarea… începu femeia cu glas stins.

— Ei şi? Ce-ţi pasă?

— Ce vorbă e asta?

— Una care izvorăşte din suflet. Te-am întrebat de nenumărate ori. De ce-ţi pasă de mine, de noi toţi?

Maria se posomorî.

— Ţi-am explicat de mai multe ori. Viaţa mea…

— Iar eu nu am înţeles niciodată, o întrerupse din nou Stin. Mi-ai povestit că erai tînără cînd noi eram copii aici, că a rămîne în Sat şi a deveni purtătoare a Ciumei a fost alegerea ta… dar nu mi-ai spus niciodată ce simţi pentru noi. Sîntem oare copiii tăi sau doar nişte bolnavi pe care îi îngrijeşti?

Sfinte Augustine, de ce mă pui la o aşa încercare?! Mă simt ispitită să-i spun băiatului ăsta că nu e decît un experiment care se repetă la fiecare douăzeci de ani. O merită mai mult decît oricare copie de-a lui care a trăit în ultimii două mii de ani! Ce bărbat deosebit trebuie să fi fost, Augustine! Nu mi-ar fi stricat nici mie o tăvăleală cu tine. Şi poate că aş fi făcut un copil… Ce copil ar fi fost acela, Doamne?

Maria nu răspunse imediat, ci se aşeză pe pat lîngă Stin.

— Venisem să-ţi aduc veşti bune. Dar dacă vrei mai degrabă să ne sfădim, să ne amărîm zilele cu certuri fără sens…

Vorbele femeii rămaseră în aer, iar ea speră că Stin se va răzgîndi şi va renunţa la întrebarea lui. Tăcerea tînărului se prelungi însă pînă cînd Maria hotărî că poate nu e întîmplător că se nimerise ea în coliba lui Stin şi nu sora ei mai răbdătoare.

— Ştii că Sfinţia Sa, Abatele, mi-a trimis o mulţime de cărţi. Şi asta încă de acum 20 de ani de cînd am acceptat să rămîn aici cu voi. Din ele am aflat cîteva lucruri înfricoşătoare şi deşi mă blestem aproape în fiecare zi pentru nebunia de a-mi închipui că mintea mea poate găsi sensuri acolo unde amîndoi sfinţii Augustin în care credem au dat greş sînt momente cînd mă întreb cum au putut fi atît de orbi.

Simt că întrebarea ta porneşte din aceeaşi orbire ca a lor. Oare de ce e sădit în sufletul bărbaţilor să nu-şi poată închipui un conducător altfel decît ca un bărbat ambiţios şi puternic?

Stin o privi nedumerit.

— Ce legătură are asta cu…?

Maria dădu a lehamite din mînă.

— Nici măcar nu înţelegi. Poate că eu nu am trăit viaţa a ceea ce se poate numi o femeie adevărată…

Şi Doamne, cît adevăr e în spusele astea. Sînt la fel de nenorocită ca şi el. De fapt sînt doar o jumătate de om!

— …dar te asigur că, chiar şi aşa, ştiu că grija pentru un alt suflet nu e o treabă pe care să o faci atunci cînd ai chef! A creşte un copil, la fel ca a conduce o cetate, nu e o obligaţie de la care să poţi fugi, de care să te ascunzi pur şi simplu în coliba ta, pretinzînd că a dispărut odată cu trosnetul uşii închise cu furie. O femeie ştie lucrurile astea. Spre deosebire de un bărbat.

Stin se ridică în capul oaselor.

— Îţi repet că nu înţeleg ce legătură au toate astea cu ceea ce te-am întrebat eu! ridică el vocea.

— Au, băiete. Au. Pentru că nu voi îndrăzni niciodată să spun că îmi doresc să fiu mama voastră. Nu mă simt în stare să nu închid din cînd în cînd uşa colibei mele şi să mă odihnesc. M-ai întrebat de ce am ales să stau cu voi. Acum ştii. Nu m-am crezut niciodată în stare să suport responsabilitatea unei alte vieţi. Mi-a fost frică de eşec… Şi atunci te întreb ce răspuns vrei să îţi dau? Acela pe care aş dori sau cel pe care pot să ţi-l dau? Mie îmi este indiferent, fiindcă amîndouă sînt pe jumătate mincinoase.

Stin o cuprinse în braţe pe Maria. Simţea trupul micuţ al femeii gîfîind la pieptul său şi fu năpădit de regretul de a o fi supărat.

— Spune-mi ce zic sfinţii despre asta. Şi mai zi-mi de ce simţi că îi contrazici.

Fără vorbe şi ştergîndu-şi lacrima care i se scursese pe obraz spre uimirea ei, Maria îl luă de mînă pe Stin şi ieşi din colibă. Merseră pînă la uşa cea mai apropiată şi femeia bătu încetişor. Înăuntru locuiau trei tineri cu care Stin nu avusese niciodată prea multe în comun, dar care se mulţumeau acum să îl asculte şi încercau să îi intre în voie.

— Îi cunoşti pe oamenii ăştia, Stin?

— Desigur. Sînt Avrum, Palles şi Bizor.

— Îi cunoşti pe oamenii ăştia, Stin?

— Ţi-am spus…

Tînărul mai privi încă o dată la feţele lor contrariate. Ştia desigur cine sînt, ştia că unul dintre ei, Avrum parcă, fusese prieten bun cu Murellius şi probabil îl ura acum de moarte. Dar cam atît.

De parcă i-ar fi citit gîndurile, Avrum spuse fără să-şi ridice

privirea din pămînt:

— De unde să ne ştie? Sîntem mulţumiţi dacă ne lasă în pace şi nu ne omoară. Încă de mici…

— Stai aşa, strigă Stin. Nu sînt atît de prost încît să mă las ademenit în capcana asta. Ştiu o mulţime despre voi. Ştiu în primul rînd ce înseamnă să trăieşti în Satul din Abaţie, ştiu ce înseamnă să speri că odată vei fi liber. Împart aceeaşi mîncare şi acelaşi foc cu voi. Poate că nu ştiu foarte multe, dar ştiu ceea ce trebuie să ştiu.

Maria îl privi mulţumită şi, fără o vorba, ieşi din colibă. În praful drumului, trei fete se jucau cu un pumn de pietricele rotunde, care păreau şlefuite de ele.

— Dar pe ele le cunoşti? întrebă Maria.

Una dintre ele roşi puternic şi îl privi în ochi. Sigur că ştia cine este. O chema Arania şi fusese prima fată cu care făcuse dragoste.

— De ce mă întrebi tocmai despre ele?

— Nu ştiu. Te întreb fiindcă mi-au ieşit în cale…

— Nu prea cred. Te cunosc.

— Bine, atunci te întreb pentru motivul pe care şi tu şi eu îl ştim la fel de bine.

— Da, o cunosc e fata asta. Ne-am iubit de multe ori în tinereţe.

— Şi te gîndeşti la ea la fel cum te gîndeşti la Avrum, de pildă?

— Bineînţeles că nu…

— Şi dacă ar fi să alegi cine trebuie să moară dintre ei doi…?

— Probabil că aş opta pentru Avrum.

— De ce?

— Pentru că e bărbat…

— Şi ce dacă? Îţi reamintesc că ne aflam aici în Sat, unde femeile nu pot face copii. Ele nici nu pot munci la fel de mult ca bărbaţii, nici nu pot…

Stin zîmbi larg.

— Ajunge! Înţeleg ce vrei să faci! Vrei să-mi demonstrezi că a fi conducător înseamnă să îi cunoşti foarte bine şi pe cei la care ţii şi la cei care îţi sînt indiferenţi.

— Nu, Stin… Ceea ce doresc eu să-ţi spun este că o femeie ar fi răspuns că nu ar dori să moara nimeni…

— Nu e drept, exclama Stin! Nu mi-ai spus că pot să aleg.

— Dar nici tu nu te-ai gîndit să mă întrebi. Te asigur că dacă ai fi fost femeie, probabil că ai fi ales soluţia mea. Şi, poate că ai fi preferat să te jertfeşti pe tine numai pentru ca să trăiască amîndoi. De asemenea gînduri mi-e teama, Stin, fiindcă ele nu sînt defel în concordanţă cu cele ce au gîndit şi Sfîntul Augustin din Hippona, dar şi patronul Abaţiei.

Discuţia lor se prelungi pînă tîrziu în noapte, iar Maria îi explică cum Sfîntul Augustin, creştinul din Hippona, credea că aceia care

conduc cetăţile trebuie să se conducă după morală şi dreptate, să facă adică numai lucruri bune. Cine să le spună însă care sînt lucrurile cu adevărat bune, întrebase Stin. Aflase că în vremurile acelea lucrurile erau relativ simple şi rămăseseră aşa atîta vreme cît cele zece porunci găsite de primii creştini inspiraseră toate sistemele de guvernămînt ale Terrei. Tot ceea ce nu contravenea nici uneia dintre cele zece porunci era permis. Orice altceva era rău.

Sfîntul Augustin cel Nou trebuise să discearnă ce este bine de ceea ce este rău în lipsa poruncilor creştine în care nu credea defel. Şi atunci el inventase o singură poruncă, Porunca de pe Urmă, o frază care însuma întregul său crez: „E menirea omului să-l apere pe Domnul Dumnezeul lui de propria nemărginire şi el e liber să facă orice pentru împlinirea acestui destin de vreme ce tot ceea ce face e dinainte ştiut".

Stin asculta liniştit istorisirile Mariei, înfiorîndu-se la gîndul distanţei imense care se săpase brusc între el şi ceea ce crezuse pînă atunci că poate fi cea mai apropiată fiinţă cu putinţă de o mamă. O admirase încă de cînd era copil, dar teoria aceea a ei despre supremaţia femeilor era doar copilărie. Era conştient că nu ştie prea multe despre lumea de afară, dar nu-şi amintea să-i fi povestit cineva despre bunele intenţii ale barbarilor din cîmpie. Ştia sigur că locuitorilor Vechii Terre li se refuzau cîteva tehnologii numai pentru ca ele să nu ajungă în mîinile Abaţiei. Atît cît înţelegea el lumea, blîndeţea nu era nicăieri o opţiune politică. Iar dacă deosebirea asta de vederi izvora din diferenţele existente între femei şi bărbaţi, atunci pentru el era clar că femeile nu numai că nu sînt apte pentru a conduce o societate, dar nici nu ar trebui să acceadă în asemenea funcţii.

Crima pe care o înfăptuise el cu doar cîteva zile în urma era exemplul cel mai clar. Dacă Murrelius ar mai fi trăit, atunci probabil că ar fi continuat să otrăvească minţile tuturor cu minciuni sfruntate. Şi nu ar mai fi realizat niciodată şanţurile şi nici nu ar fi domnit liniştea printre ei. Poate că s-ar fi împărţit chiar în două tabere şi ar fi pornit o confruntare violentă. Crima aceea fusese necesară chiar dacă survenise întîmplător. Era genul acela de acţiune pe care îl avusese în vedere Sfîntul Augustin cel Nou cînd dăduse porunca de pe urmă.

Maria vorbi mult, dar Stin nu o mai ascultă.

Se înnoptase de-a binelea cînd, ca o umbră, Stin se strecură lîngă gardul Satului. Fără să ştie, folosi exact locul prin unde trecuse şi Rim în explorarea sa nocturnă. Cuvintele Mariei îl făcuseră să înţeleagă că femeia nu îi mai putea asigura echilibrul necesar pentru ca el să poată crea în Sat o adevărata cetate pămîntească în spirit augustinian. Avea nevoie de cineva mai înţelept, de un bărbat. De aceea se hotărîse să ajungă la Abate şi să-i ceară chiar lui părerea. Sări cu destulă greutate

şi abia din a doua încercare în copacul de lîngă gard şi coborî apoi de partea cealaltă. Aşteptă cîteva clipe, pregătit pentru orice, inclusiv pentru momentul în care viaţa lui avea să se încheie. Nu auzea nici un zgomot pe care să nu-l fi cunoscut: nici paşi, nici cîntecul vreunei păsări venite de departe. Făcu doi paşi şi aproape că îndrăzni să-şi îndrepte umerii cînd auzi din spatele său.

— Ai sărit destul de bine pentru un om care nu a avut parte de nici o clipă de antrenament adecvat.

Tresărind puternic, Stin se întoarse spre locul de unde păreau să fi venit cuvintele acelea. Nu desluşea nimic în întuneric.

— Mai sus!

Ridică ochii şi văzu un bărbat care părea că stă extrem de confortabil atîrnînd de o creangă a copacului prin care coborîse doar cu cîteva secunde mai devreme. Realiză că trecuse la doar cîţiva centimetri de el şi nu îşi dăduse seama şi că bărbatul trebuie să fi stat în poziţia aceea încă dinainte de a se fi apropiat el de gard. Nu înţelegea însă cum putuse să rămînă atîta vreme atîrnat de mîini.

— Exerciţiu, spuse simplu bărbatul lăsîndu-se să cadă şi venind pînă la doi metri de Stin. Te întrebi desigur cum am putut să te aştept în poziţia aceea. Te asigur că mi-ar fi fost la fel de simplu să stau în mîini dacă aşa aş fi fost camuflat mai bine.

— Nu e nevoie să încerci să mă înspăimînţi cu calităţile tale. Sînt deja extrem de speriat, rosti Stin cu voce înceată. Cine eşti?

— Numele meu e Rimio de Vassur. Sînt locotenent în gardă şi însărcinat oficial cu ancheta privind moartea călugărilor din Biserica Alambicului de Suflete.

— Te ştiu. Tu l-ai omorît pe Jeremiah.

— Am omorît destul de mulţi oameni în ultima vreme. Cine era Jeremiah?

— Un prieten drag. A încercat, la fel ca şi mine, să evadeze…

— Aaa, mi-aduc aminte, zîmbi Rim. A fugit fiindcă îi luasei iubita.

— Xentya nu era iubita lui! strigă Stin făcînd un pas spre Rim.

Quintul intră instantaneu în modul de luptă şi îşi trase lama de accun. Hotărîse încă de cînd îl văzuse că încearcă să sară peste gard că nu-l va omorî. Nu ştia de ce, dar toată lumea părea să privească clona aceea cu un deosebit interes şi era conştient că a o omorî putea să zădărnicească adevărata sa misiune. Nu putea însă ignora total Ciuma. Credea cu adevărat că clonele nu suferă de nici o boală dar nu dorea să-şi rişte viaţa. Se apropie de tînăr şi îi desenă cu vîrful lamei sale un cerc perfect pe mijlocul frunţii. Apoi se depărtă rapid aşa încît tot ceea ce văzu Stin fu cum *quintul* se trage înapoi.

Uimit, tînărul îşi duse mîna la frunte şi simţi usturimea rănii deschise.

— Să nu mai încerci niciodată să te apropii de mine. Te-aş fi putut ucide.

— Poate că asta şi căutam!

— Eşti doar un băieţandru plin de ifose, rosti Rim calm. De aceea am să te las să te caţeri înapoi în copac şi de acolo să mergi în coliba ta din sat.

— Nu pot. Trebuie să merg şi să vorbesc cu Abatele!

— Asta nu se poate. Sfinţia Sa nu poate să rişte să se contamineze de Ciumă.

— Ştii bine că toată povestea asta cu boala noastră e scornită. Şi chiar dacă ar fi aşa, eu sînt tatăl copilului pe care îl va naşte curînd Xentya, femeia pe care au luat-o din Sat.

— Nu cred că Sfinţia Sa Radoslav m-ar fi minţit în legătură cu boala voastră, vorbi Rim cu atîta convingere încît aproape că se uimi pe sine însuşi.

— Iar eu îţi repet…

— Singurul lucru pe care poţi să mi-l mai spui înainte de a sări gardul e cum se face că eşti prezent mereu în cele mai delicate momente ale Satului? Spuneai de mine că ţi-am omorît un prieten? Zilele trecute şi tu ai procedat la fel…

— A fost un accident, şopti Stin.

— Foarte rău. Uciderea unui adversar e un lucru mult prea important pentru a putea fi lăsat la întîmplare.

Stin gîndi că dacă nu avea să ajungă să vorbească Abatelui, măcar ideile lui căpătaseră o confirmare din partea unei alte persoane. Una care nu părea nici cultă şi nici educată, dar care avea în schimb avantajul de a fi văzut lumea adevărată.

— Răspunde-mi, te rog! insistă Rim.

— Sînt un fel de… un fel de conducător al Satului.

— Te-a ales cineva?

— Într-un fel… De fapt nu şi nici nu mă ascultă chiar toţi.

— Nici după ce le-ai arătat că nu eziţi să-ţi omori…

Quintul se opri. Auzea ropotul copitelor a trei cai care se întorceau spre ei. Erau încă departe şi scrîşni din dinţi cînd şi dădu seama că fusese la rîndul său spionat.

— Cred că ţi se va îndeplini dorinţa, zise Rim după o pauză lungă.

— Ce vrei să zici?

— Cred că Sfinţia Sa vine spre noi. Şi asta nu face decît să-mi confirme că eşti cineva cu totul special. Altfel Radoslav nu s-ar fi ostenit să străbată atîta cale într-o noapte friguroasă ca asta.

Acum tropotitul cailor se auzea clar chiar şi pentru Stin, care rămase la o distanţă sigură de *quint*.

— Vassur!

Strigătul Abatelui se auzi distorsionat de goana calului, sunînd

tremurat.

— Să nu îndrăzneşti să-l atingi! se auzi din nou vocea lui Radoslav.

Rim nu era însă atent la el. În lumina pîlpîitoare a unei lămpi cu ulei, o putea vedea pe Maria călărind în dreapta Abatelui, la stînga era Aloim. Femeia se opri însă la o distanţă de unde nici un om nu o putea vedea, trăgîndu-se în umbra întunecată a unui copac.

Ce caută Maria în anturajul imediat al Abatelui?

Cînd cei doi bărbaţi ajunseră lîngă ei, Radoslav îşi struni calul aşa încît animalul se aşeză între *quint* şi Stin. Abatele coborî de cealaltă parte şi privi pătrunzător spre cicatricea circulară de pe fruntea clonei.

— Stin…

— Sfinţia Ta, eu doream doar…

— Nu contează ce ai dorit. Ai înfăptuit astăzi o mare prostie care a pus în pericol nu numai viaţa ta, ci şi pe a multor altora. Te rog să te întorci în sat.

— Eu vreau totuşi să te întreb despre…

— Tot ceea ce vrei să ştii ţi se va explica. Mîine dimineaţă o să-i spui Mariei…

— Ea nu mă înţelege! Spune că…

— Îţi repet. Du-te în sat şi ajută-ne să facem ca nesăbuinţa ta să treacă neobservată. Eşti singura noastră speranţă Stin ca în sat să domnească ordinea sfîntă, lăsată pe pămînt de Sfîntul Augustin.

Clona privi pentru o clipă în pămînt şi apoi, fără să spună o vorbă, începu să se caţere anevoie în copac. Îşi primise răspunsul chiar atunci şi nu mai avea nevoie de altul.

Abia cînd Stin se pierduse în întunericul dintre colibe, Abatele se întoarse şi privi pătrunzător către Rim.

— Puteai să-l ucizi…

— Puteam.

— Dar n-ai făcut-o. De ce?

— Nu mă ameninţa în nici un fel. I-am spus şi lui. E doar un băieţandru plin de ifose. Aş fi vrut însă să vorbesc mai multe cu el. Sînt încă însărcinat cu ancheta în cazul orgiei…

— N-am uitat asta, spionule. Văd însă că îţi place. Nu eziţi să faci pînde…

— Pînda, Sfinţia Ta, e cea mai mare pasiune a mea. Nu m-a dezamăgit niciodată. Întotdeauna e ceva de văzut pentru un ochi exersat.

Abatele încălecă destul de greu.

— Cicatricea aia rotundă o să fie greu de înţeles pentru ceilalţi.

— Nu era un semn doar pentru el…

— Ce vrei sa spui?

— Uneori, oamenii uită cît de preţioase sînt lucrurile. Şi de aceea

e nevoie de situaţii în care să se gîndească la chipul pe care l-ar avea lumea fără ele. E limpede pentru mine ca tînărul ăsta e important. Ceva îmi spune că dacă voi afla şi motivul, atunci o mare parte din misiunea mea aici se va fi împlinit.

Aloim oftă. Abatele îşi întoarse calul şi pleca fără să spună vreun cuvînt.

Maria nu e ceea ce am crezut pînă acum, iar Aloim mă spionează.

Rim îşi reluă locul de pîndă în copac şi începu să se gîndească din nou la zeţii lui. Îi lipseau. Ducea dorul faptului că păreau mereu siguri pe ceea ce aveau de făcut. Deodată însă, un gînd ajunse la suprafaţa conştiinţei sale şi explodă cu puterea unei încărcături atomice.

Nu de mine s-a ascuns Maria!

Implicaţiile acestui gînd îl împiedicară să doarmă tot restul nopţii.

Lucrurile vechi nu sînt tainice. Sînt doar uitate. De aceea, dacă nu eşti atent, cercetarea trecutului te poate duce la descoperiri nesemnificative.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Aşa după cum le spusese Alarik, Severus nu fusese prea greu de găsit. După ce rătăciseră două zile prin împrejurimile oraşului, ascunzîndu-se în şopronul unui crescător de animale ciudate, despre care Kasser aflase că sînt oi, Mos se aventurase singur în oraş şi angajase o prostituată care să-l aducă pe bătrîn pînă la ei. Femeia fugise însă cu banii şi îl lăsase pe bătrînul soldat să se descurce pe alte căi. Şi cum Mos nu era un campion al imaginaţiei, şi-a tras boneta pe ochi, şi-a învăluit mai bine în jurul corpului o pelerină cumpărată de la o tarabă de vechituri şi a început să cutreiere prin oraş.

Soldatul s-a convins curînd că pe Terra funcţiona încă proverbul acela care spune că atunci cînd mergi pe stradă crezi că eşti văzut de toată lumea cînd, de fapt, nimeni nu are ochi pentru tine. A căpătat destul de repede curajul de a intra într-un fel de local unde se servea mîncare caldă şi chiar se ospătase pe săturate, resimţind, e drept, o oarecare mustrare de conştiinţă la gîndul că Împăratul lui şi Mas nu pot mînca decît alimente sintetizate sau varietatea aceea bizară şi fadă de produse lactate cu care îi servea stăpînul stînii. Ascultă la povestirea unui bătrîn care se jura că fusese de faţă cînd, mişcîndu-se cu viteza fulgerului, un om l-a omorît întîi pe Alarik şi apoi i-a măcelărit pe toţi cei care apărau australul, inclusiv pe bărbatul acela căruia străinii îi strecuraseră muşte de Alderbaraan. Mos zîmbi în barbă. Împăratul avusese din nou dreptate.

Soldatul aştepta de multă vreme vestea că un *quint* fusese învins în luptă. Kasser îi repetase de nenumărate ori că un asemenea lucru era imposibil. Era nevoie de cîteva zeci de mii de oameni într-o incintă închisă ermetic, dar chiar şi atunci nu se ştia dacă nu cumva *quintul* i-ar fi ucis pe toţi înainte de a cădea epuizat din cauza efortului. Ştia de asemenea că arhivele imperiale arătau că toţi *quinţii* muriseră după ce implanturile lor neurale începuseră să se degradeze rapid şi iremediabil. Sfîrşeau repede. În numai două săptămîni creierul lor nu mai era în stare să răspundă nici măcar la stimulii luminoşi. Şi totuşi Mos spera că avea să afle de un asemenea eveniment care să îl facă să se simtă răzbunat pentru momentul acela de infinită umilinţă cînd privind la el şi fără să îl întrebe nimic un maestru îi spusese că nu e potrivit nici măcar pentru aspirantură.

Mos stătuse în local destul de mult pentru a-l vedea apărînd pe

Severus. Părea sub influenţa unor substanţe care îi alterau capacităţile motorii pentru că se clătina vizibil şi rostea vorbe fără sens.

Cînd bătrînul trecuse pe lîngă masa lui, cu un gest calm, dar ferm Mos îl silise pe bătrîn să se aşeze alături de el şi îl lăsase să îi vadă chipul. Trasaturile bătrînului se limpeziseră, năuceala de pe faţa lui lăsînd locul unei frici care îi paraliză pentru scurtă vreme şi glasul. Mos îi dădu lui Severus să mănînce şi apoi, fără să rostească o vorbă şi supraveghind atent cîţiva bărbaţi care începuseră să se uite deja cu prea mult interes la ei, Mos părăsise localul sprijinindu-l pe bătrîn.

Odată ajunşi la stînă însă, Severus căzu într-un somn adînc, acompaniat de un sforăit gros, sonor. Se trezi abia a doua zi dimineaţă şi îi privi năuc pe cei trei.

— Aha! răcni el bucuros. V-aţi dat seama cine sînt cu adevărat! Scoateţi australul.

Fără o vorbă, Mas îşi extrase cel mai lung dintre pumnale şi îşi plimbă degetul peste tăişul lui strălucitor.

— Ce crezi că mă sperii cu scobitoarea aia? Păi eu… Cînd au venit să mă… Paişpe… începu să se bîlbîie Severus, părînd că nu se hotărăşte ce întîmplare înfricoşată dintr-un trecut glorios ar trebui să povestească.

Lovitura de pumn a lui Mos îi explodă însă în figură şi îl trimise la pămînt.

— Ai să răspunzi numai la ce te întreabă Înălţimea Sa.

Adus brusc la sentimente mai bune, Severus încuviinţă din cap. Kasser îi mulţumi mut lui Mos şi apoi întrebă:

— De ce eşti îmbrăcat de parcă ai fi călugăr? Ai vreo legătură cu Abaţia?

— Serenissime! Înălţimea Ta! Sigur că am o legătură cu Abaţia. Sînt ultimul luptător din neamul celor care s-au opus încă de pe vremuri călugărilor augustinieni. Străbunicul meu…

— Ştiu… a întîlnit un om care i-a predat toate secretele…

— Exact, prea mărite.

— Bine, dar de ce lupţi împotriva lor…?

— Sînt asupritori, stau pe grămezi de bani în timp ce poporul din cîmpie nu are nici măcar ce mînca. Odată cînd au fost inundaţii mari au închis porţile şi zeci de mii de oameni au fost luaţi de ape pentru că nu s-au putut adăposti acolo pe gorganul acela unde îşi ţin clonele.

— Vorbeşti prostii. Evenimentele astea s-au petrecut de curînd. Altul trebuie să fi fost motivul pentru care a luat fiinţă o frăţie acum două mii de ani care să lupte împotriva călugărilor augustinieni.

Severus îşi ridică privirea pînă cînd o întîlni pe aceea a lui Kasser. Ochii lui scînteiau.

— Luminăţia Ta, se vede că eşti un om înţelept!

— Cum aşa?

— Pentru că mă întrebi a doua oară în numai trei zile ceva ce nu pot spune.

Tăcerea lui Kasser ţinu loc de cerere pentru lămuriri.

— Sire, străbunicul ne-a lăsat cu limbă de moarte adevărata poveste a întîlnirii sale cu călugărul acela. De fapt dorise să-i fure cufărul şi omul acela, bătrîn şi bolnav, nu numai că nu se opusese, dar păruse chiar bucuros. Se pare că emoţia atacului îl adusese în pragul morţii fiindcă n-a mai apucat să zică decît că în cufăr există documentele ordinului său secret, care ne vor aduce cîndva mulţi bani dacă le vom păstra şi le vom da cui le cere pentru a le folosi împotriva Abaţiei. De aceea m-am grăbit să vin la Înălţimile Voastre cînd am auzit de austral…

— Înţeleg. Dar nu aţi aflat care era motivul pentru care necunoscutul acela lupta împotriva Abaţiei?

— Nu! pufni Severus agitîndu-şi mînecile largi ale sutanei. Adică a zis el ceva… Dar pentru patru generaţii din familia mea fraza aceea n-a avut nici un sens. Am păstrat-o însă cu sfinţenie în memorie. A zis aşa: „Abaţia trebuie nimicită fiindcă umple lumea cu atei“.

Kasser medită o clipă şi recunoscu apoi cu un glas aproape vesel.

— Asta e într-adevăr o prostie.

— Aşa ne-am gîndit şi noi. Poate că clonele alea or fi ele tîmpite, dar numai lipsite de credinţă nu se poate să fie numite.

— Poate se referea la faptul că împărtăşesc o credinţă strîmbă, presupuse Mos.

— Da, se prea poate. Dar e greu de crezut că ar putea exista o organizaţie secretă care să se opună Abaţiei, dar care să se bazeze pe argumentul unei secte eretice. Trebuie să fie cu totul altceva…

Severus se ridică şi întrebă cu glas sfios.

— Acum pot să plec?

— Bineînţeles că nu, rîse Kasser. Trebuie să ne duci în locul unde spuneai că se află documentele.

Bătrînul îi privi cu şiretenie.

— Am motivele mele să nu mă grăbesc sa ajung acolo. Să zicem că sînt nişte prietenei cu care n-aş vrea…

— O să mergi cu noi, zise ferm Mos.

— Ba n-o să merg, protestă energic Severus. Pe legea mea că nici măcar întreaga dinastie Boszt nu mă poate…

Mas sări asupra lui Severus şi se opri cu tăişul cuţitului aproape de gîtul lui.

— De ce ai pomenit numele asta? scrîşni soldatul. De unde ştii?

Bătrînul reuşi doar cu greu să îngaime.

— Ce să ştiu? Că omul acela face parte din familia imperială?

Dacă n-ar fi fost gestul energic al lui Kasser, cuţitul lui Mos şi-ar fi împlinit misiunea.

— Toată lumea ştie că numai dinastia Boszt are austral.

— Ţi-am spus că l-am furat…

— Da? Şi ce-ai făcut apoi? În loc s-o ştergi cu propulsia standard pînă în cel mai apropiat sistem stelar şi să vinzi acolo australul, ai rămas aici. E clar că eşti de-al lor. De altfel şi în oraş am auzit zvonul ăsta. Kasser îşi privi în ochi camarazii. Omul acela era foarte periculos, dar deocamdată se putea dovedi mai preţios dacă era păstrat în viaţă.

— Cum ajungem la documentele alea? Zi-ne şi o să te lăsăm să pleci.

Severus se ridică cu greutate aranjîndu-şi straiele ponosite de parcă ar fi fost cine ştie ce costum scump.

— Sigur, bateţi-l pe Severus! Avea dreptate străbunicul meu cînd zicea că nu poţi avea încredere într-un Boszt!

— De parcă tare mulţi cunoscuse, rîse Mas.

— El nu prea, dar se pare că citise asta într-unul din documentele din cufăr…

Cei trei bărbaţi rămaseră împietriţi. Se ştia demult că Abaţia pretindea că întocmise harta genetică a dinastiei Boszt şi toate dovezile indicau faptul că Ladislau, primul duce Boszt de Eccius, era nepotul unui emigrant pămîntean. Înaintaşul acela glorios nu lăsase însă nici o istorie despre familie adîncind un mister în judecarea căruia nu trebuia pierdut din vedere faptul că Abaţia avea numai de cîştigat dacă afirma că dinastia e mai veche decît ea şi că îşi avea originile în cîmpiile barbare ale Vechii Terra.

— Hîrtiile au fost deci citite… spuse Kasser într-un tîrziu.

— Nu toate, nu toate! Bătrînul a murit înainte de a-l învăţa pe tata să citească… Bunicul era aproape orb şi nu deosebea literele. Apoi noi nu le-am mai dat importanţă.

Pradă unei tensiuni extreme, Kasser se repezi şi urlă la Severus.

— Unde sînt blestematele alea de documente?

Cuvintele fură rostite cu atîta tărie, încît bătrînul se trase înapoi, se împiedică şi căzu pe spate.

— La munte… îngropate sub o colibă. Acolo a stat o soră de-a mea… dar ea nu ştie.

— Unde anume? Pe unde trebuie să o luăm ca să ajungem acolo?

— Întrebaţi de Piatra Arsă. E la două zile de mers călare… Să fiţi însă atenţi la trecători fiindcă sînt păzite de tot felul de oameni care cred că munţii sînt ai lor şi li se cuvine un fel de tribut…

Kasser privi spre Mos şi încuviinţă din cap.

— Poţi să pleci, bătrîne.

— Dar nu mă miluiţi cu nimic? La urma-urmei, v-am zis tot ce ştiam…

Kasser scoase un pumn de aur din buzunar şi i-l aruncă lui

Severus, care se grăbi să strîngă barele perfect egale de pe pămîntul bătătorit care ţinea loc de podea. Abia cînd se depărtase la mai bine de un kilometru, Mas ridică pe umăr laserul şi îl tăie în două jumătăţi perfect egale.

*Ce-aş fi vrut să fiu dacă n-aş fi fost **quint**? Probabil preot. Dar de ce să vrei să nu fi fost **quint**?*

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Te gîndeşti că nu mai ai destulă smerenie, că undeva pe drumul acela lung al regăsirii, scopului tău în viaţă, pierdut undeva în pruncia fragedă sau în ciudata amnezie a părinţilor tăi, rezervele tale de modestie s-au terminat? Nu se poate ca nimeni să nu remarce cît de mult te asemeni cu Dumnezeul Tău. Eşti conştient desigur că dacă El ar fi fost altfel, probabil că nu tu ai fi fost cel ales pentru Revelaţii, dar nu se poate să-ţi reprimi total sentimentul de fericire care te-a cuprins cînd ţi-a spus, în vis, despre felul în care trebuia reconstruit acoperişul. Simţi că dacă Dumnezeul tău ar fi fost mai puţin înclinat spre lucrurile practice, spre meşterelile de tot felul, aşa cum le numise unul din semenii tăi, L-ai fi venerat la fel de mult, dar iubirea nu ar fi fost la fel de sinceră.

Nu înţelegi, desigur, felul în care e vrăjită piatra aceea care e mai întîi închisă într-un tub de metal şi apoi arată ca un fel de spumă, dar uşurinţa cu care se pot face din ea panouri mai uşoare decît frunzele, dar mai rezistente decît lemnul nu poate fi decît o minune dumnezeiască. Folosind o asemenea mirifică substanţă, oamenii tăi au reclădit în doar trei zile acoperişul iar arborii care servesc de coloane nu se mai încovoaie acum sub greutatea ţiglelor de lut.

Şi mai ştii că Dumnezeul Tău e bun şi te respectă. Nu a dorit să îţi dea de pomană acoperişul acela, ci ţi-a cerut ceva care stă în puterea voastră să daţi: ţiglele vechiului acoperiş. Nu ştii ce vrea să facă din ele, nu înţelegi la ce i-ar putea folosi tăbliţele acelea sfărîmicioase de vreme ce el are asemenea minunate materiale. De aceea crezi că nu vrea să te jignească, că vrea să îl simiţi aproape, ca pe unul din voi, că participarea lui binevoitoare la zidirea Templului nu face decît să unească un cerc în care profanul cel mai umil se întîlneşte cu sferele înalte ale dumnezeirii. Toţi într-un cerc perfect, într-o credinţă pe care o simţi în stare de orice.

Cînd pătrunse în sala mare a staţiei orbitale, Isidor ştia deja că se întîmplase ceva rău. Fusese educat să nu se iluzioneze şi să nu aştepte niciodată nimic bun de la viaţă aşa încît nu se îndoia asupra naturii nemulţumirii lui Crey. Tensiunea era însă la cote atît de înalte încît se simţea ameninţat fizic şi decise că nu avea altă şansa decît atacul.

— Protestez energic… începu călugărul cu un glas ascuţit.

Crey aruncă cu zgomot pe podea mnemocubul pe care îl ţinea în mîini şi strigă la rîndul său:

— Ia, chiar protestează, popo! Numai asta ne lipsea acum! Nişte

proteste din partea unui mincinos trădător!

Isidor rămase cîteva clipe descumpănit de vorbele guvernatorului, dar reluă cu îndîrjire.

— Eu nu am trădat pe nimeni, de vreme ce singurele interese pe care le reprezint sînt cele ale Abaţiei.

— Serios? Ultima dată cînd am tăinuit noi despre ceea ce încercăm să înfăptuim aici pe Praxtor ai fost de acord că metodele nu tocmai desprinse din manual pe care le-am folosit necesită o oarecare alianţă… Cu alte cuvinte am fost amîndoi de acord că…

— Acordul acela a fost o greşeală, spuse Isidor cu glas hotărît. La vremea aceea nu am ştiut nici natura şi nici gravitatea a ceea ce încerci să faci.

Crey se ridica de pe scaunul său şi veni pînă aproape de Isidor. Ca şi cum ar fi dorit să sublinieze diferenţa de înălţime dintre ei, se băgă chiar sub nasul călugărului şi privi în sus.

— Spune-mi ce i-ai scris Abatelui.

— Eu nu i-am…

Crey pocni cu tocul cizmei sale înflorate de podeaua de oţel.

— N-ai pic de ruşine, popo. Toată viaţa am crezut că voi, călugării, aveţi un simt moral aparte, că nu minţiţi.

— Nu şi călugării augustinieni, noi credem că orice este permis de vreme ce concură la menirea noastră ultimă, ceea…

— Da, da, da… am citit şi eu ceva într-o carte. Îl feriţi pe Dumnezeul vostru de propria nemărginire. Ce frumos! Ce înşiruire de vorbe fără nici un sens!

— Nu huli, spuse încet Isidor.

— Dar tu nu huleşti? Oare nu eşti tu acela care în dispreţul nu al unei fiinţe ascunse undeva printre stele, ci a propriilor noştri ochi negi că ai trimis un mesaj Abaţiei? Nu eşti tu acela care dacă vom deschide acum magazia ne vei spune că acolo se află două sonde cu austral şi nu una singură aşa cum vedem cu toţii? Asta cum se cheamă oare?

Isidor trăgea de timp prin toate tertipurile de care se simţea în stare. Deosebea în atitudinea lui Crey şi altceva decît mînie. Guvernatorul părea gata să rişte absolut totul în disputa aceea stupidă. Privirile îi căzură pe mnemocubul aruncat pe jos şi îngheţă. Îşi ridică ochii spre Crey care îi văzuse spaima.

— L-ai recunoscut? întrebă calm guvernatorul.

— A aparţinut unui Abate respectat şi a fost furat acum mai bine de treizeci de generaţii în timpul unei schisme… Ni se predă la şcoală cum putem să îl recunoaştem… Nici măcar nu v-aţi dat osteneala să îl modificaţi, să îl camuflaţi cumva.

— Aaa, contrabandiştii de la care l-am cumpărat uitaseră de el. Nimeni nu le ceruse vreodată aşa ceva. Sînt convins că nici nu credeau că poate fi folosit.

Isidor schiţa semnul cercului asupra lui Crey.

— Nu meriţi să te ierte Dumnezeu, spuse el cu glas adînc.

— Bine, păstrează-ţi prostiile astea pentru minţi mai simple, cum sînt cele ale clonelor de sub noi.

— În tot timpul ăsta am crezut că eşti un fel de ales, că Dumnezeu te-a desemnat pentru a duce Abaţia într-o noua etapă. Unele din realizările tale…

— Ei, m-am descurcat şi eu, rîse guvernatorul.

–… au fost cu adevărat remarcabile. Am crezut că sînt un semn divin, dar văd că nu erau decît modul în care mintea ta pervertită şi-a bătut joc de Manualul Însămînţării. Dumnezeu nu o să îngăduie asta.

— Ei, ba nu! dădu din mîini Crey, de parcă ar fi vrut să alunge o muscă supărătoare. O să îngăduie. Că dacă îndrăzneşte să întreprindă ceva împotriva mea am să-i arat propria nemărginire.

Oamenii din suita guvernatorului începură să rîdă gros.

— Lasă asta, continuă Crey. Ia spune-ne mai bine ce i-ai scris Abatelui.

Nicicînd nu au fost semenii tăi mai fericiţi. De cînd pot alege ce anume să facă şi să se dedice îndeletnicirilor care le plac sau pentru care au înclinaţii, par cu toţii să-şi fi găsit pacea. Parcă nu mai exista atîtea conflicte, dimineţile încep mai vesel iar amintirea molimei se şterge mai uşor. Găseşti interesantă şi rînduiala care se pune între ei. Hyam cel isteţ s-a zbătut preţ de cîteva zile şi apoi l-a întrebat dacă ar putea să folosească materialul care mai rămăsese de la construcţia acoperişului pentru a clădi cîteva adăposturi mai mici. El fusese de acord şi acum, lîngă Templu, apăruseră trei construcţii ciudate în care era însă foarte bine de dormit atunci cînd ploaia scălda cîmpia. De atunci însă nu mai scăpă de Hyam care îl ruga să pună o vorba pe lîngă Dumnezeu fiindcă era convins că ar putea realiza un Templu mai frumos daca ar avea destulă spumă de aceea care se împietrea cu vremea.

Cei mai harnici, dar lipsiţi de fantezie s-au mutat în jurul malului din care extrag nisipul acela din care femeile coc apoi tăbliţele de lut. Se pare că ei sînt preferaţii lui Dumnezeu de vreme ce El îţi apare în vis cel puţin o data pe săptămînă şi îţi spune să îi încurajezi să-şi continue munca. Tinerii spun că dacă stai destul de tîrziu în noapte poţi vedea un car de foc din care coboară nişte creaturi strălucitoare care încarcă darurile voastre pentru El. Şi uneori se aud şi voci. Noaptea este însă Domnului Dumnezeului tău. Nu poţi să-l trădezi. E posibil ca el să dorească să îţi spună ceva şi atunci tu trebuie să fii pregătit să îl asculţi…

Mai sînt şi cei care pregătesc mîncarea. Asta e de departe cea mai plicticoasă şi mai complicată dintre toate treburile. Fiindcă a creşte legume nu e o treabă tocmai uşoară. Uneori porcii sălbatici vin şi strică straturile, alteori vînătorii se întorc fără pradă fiindcă n-au avut de noroc. Ştii însă

că sînt cu toţii oameni pe care te poţi baza şi care se lasă mai degrabă lipsiţi pe ei de hrana decît să-i îndestuleze pe ceilalţi.

Ordinea asta are însă şi relele ei. O femeie tînără… nu mai ştii cum o cheamă… stă şi îngrijeşte toată ziua un fel de cerc din flori de cîmp. Le-a răsădit acolo şi acum au înflorit. Spune că frumuseţea aceea e atît de deplină încît nu poate fi decît dumnezeiască. Nu înţelegi în ce fel poate fi folositoare frumuseţea, dar ea ţi-a adus aminte că şi cei doi pictori nu fac decît să înfrumuseţeze pereţii Templului şi cu toate acestea toata lumea respectă ceea ce fac. Ar mai fi desigur şi Sirin. El e de departe cel mai ciudat. A decis că misiunea lui este aceea de a-i apăra pe ceilalţi. Deocamdată cîmpia nu îi pusese în pericol. Animalele erau blînde şi semenii tăi căzuseră din copaci sau muriseră striviţi sub construcţiile eşuate. El insistă însă că trebuie să fie… soldat… da… aşa îşi zicea.

Îl întrebase de ce alesese tocmai îndeletnicirea aceea. Şi puternicul Sirin răspunsese că simte că undeva în străfundurile fiinţei sale mai trăieşte un om şi că acela îi porunceşte să devină soldat. Ştii că asta e o idee interesantă. Şi vorbele astea ţi-au sunat cumva cunoscute. Cînd le-ai auzit ai simţit că le înţelegi dincolo de orice înţelegere ca şi cum ar fi numit ceva de care ai fost convins toată viaţă fără însă să o ştii prea bine. Sirin va fi soldat. Le-ai spus asta şi celorlalţi şi ei au acceptat.

Crey holbă ochii cît cepele şi pentru prima oară în viaţa lui avu senzaţia clară că a comis o prostie imensă, dar care putea fi evitată doar dacă s-ar fi gîndit măcar şi un singur minut asupra acelui detaliu.

— Ia mai zi-mi, popo! Ce e chestia asta cu Primul Beneficiu?

Isidor întoarse capul încercînd să nu-l privească în faţă. Ştia însă că nu mai are nici un sens să se împotrivească. Faptul că apucase să vadă mnemocubul cu copia furată a Manualului Însămînţării arăta că intenţiile lui Crey în ceea ce îl priveşte sînt drastice. Aproape ca nu mai conta ce anume spune.

— Dacă ai fi avut răbdare să citeşti…

— Ştiu manualul ăsta nenorocit aproape pe de rost. E scris prost şi conţine o mulţime de inepţii. Nu scrie nicăieri nimic despre… Primul Beneficiu.

— Ai fi putut fi mai deştept, răsuci fără să ştie Isidor un cuţit în sufletul lui Crey. Trebuia să te gîndeşti la asta. De obicei, primele produse obţinute de pe o Planetă Agricolă sînt semnalul unor adevărate sărbători populare. Chiar şi cele mai sărace sau mai rezervate dintre administraţii ţin măcar cîte o recepţie oficială. Iar tu? Tu ce-ai făcut? Mi-ai spus că ai aruncat tăbliţele alea…

Guvernatorul încercă să se apere:

— Dumnezeule! Dar sînt nişte ţigle! Nimeni nu are ce face cu ele. Cum să mă fi prezentat în faţa oamenilor care aşteaptă grîne cu nişte plăcuţe de lut ars? Cred că nici măcar unui sfînt ca tine ele nu i-ar ţine

de foame.

Isidor clătină din cap.

— Pentru un om cu adevărat flămînd, speranţa belşugului poate fi mai gustoasă decît cea mai elaborată mîncare.

— Vorbeşti în dodii. Dar de-acum răul e făcut… Deşi ce-ar putea face Abatele tău?

Călugărul zîmbi larg.

— Sfinţia Sa Radoslav e un om tare înţelept, renumit pentru perspicacitatea lui. El se va întreba desigur ce anume te-a făcut să arunci Primul Beneficiu. Eu unul recunosc că nu înţeleg, dar el va desluşi cu siguranţă motivul tău.

Crey începu să-şi maseze bărbia cu putere. Pe chipul lui se vedea că era muncit de gînduri negre.

— Să înţeleg deci că numai atît i-ai scris? Că am renunţat la nenorocitele alea de tăbliţe…?

— Nu chiar, murmură Isidor. Mai era ceva.

Crey ridica din umeri arătînd că aşteaptă.

— Mi-am permis să îi sugerez Abatelui că, de fapt, nici măcar nu ai aruncat ţiglele alea, ci le ţii aici pe undeva numai pentru tine. Am verificat toate registrele staţiei şi încărcăturile a trei nave mi s-au părut suspecte. Cred că nu ai aruncat Primul Beneficiu, ci vrei să îl ţii numai pentru tine.

Crey se ridică de pe scaun şi veni pînă în apropierea lui Isidor. Era doar cu puţin mai înalt decît călugărul care stătea pe un scaun destul de incomod, în mijlocul sălii.

— Şi de ce aş fi făcut eu una ca asta, după părerea ta?

— Nu ştiu. E clar însă că nu poţi să arăţi nimănui plăcuţele alea. Motivul nu ţi-l cunosc, dar eu unul nu am nici o îndoială că doreşti ca existenţa ţiglelor alea să rămînă un secret.

Crey începu să rîdă.

— Ai dreptate. M-ai prins. Nici nu ştii cîtă dreptate ai. Aşa este! Eu vreau ca nimeni să ştie de ele. Eşti foarte isteţ şi probabil că aşa este şi Abatele tău.

Guvernatorul începu să se rotească în jurul scaunului lui Isidor.

— Nu e oare ţelul vostru ultim să-l ajutaţi pe Dumnezeu atunci cînd îşi va fi atins propria nemărginire?

— Ba da, dar nu văd ce legătură poate avea asta cu…

— Şi cum se numeşte bătălia aceea finală pe care voi o veţi duce cu cei răi?

— Armaghedonul.

— A, da, Armaghedonul. Te-ai gîndit vreodată că bătălia asta ar putea fi altceva decît v-aţi imaginat voi?

— Nu… Nu înţeleg.

— Uite, am să-ţi spun eu cum stau lucrurile. Ţiglele acelea conţin

austral într-o concentraţie fantastic de mare. Am deja atîta combustibil încît în numai trei ani voi deveni cel mai puternic om din Univers, pentru că voi putea lovi instantaneu şi în oricine.

Isidor îşi duse mîna la gură.

— Doamne? Ce-am făcut?!

— Ce-ai făcut? Îţi spun eu ce ai făcut! L-am adus pe Dumnezeul tău în faţa limitelor sale. Pentru că Sagittarius nu va folosi australul doar pentru a-şi asigura hegemonia, ci va explora mereu, reluînd tendinţa naturală a oamenilor. Vom deveni infiniţi şi atunci vom fi atît de mulţi şi de depărtaţi unul de altul că nu vom mai avea un singur stat, un singur Împărat, o singură limbă şi, de ce nu, un singur Dumnezeu!

Lui Isidor îi căzuse capul în piept. Mormăia ceva în barbă.

— Te rogi?

— Da.

— Foarte bine faci, fiindcă în faţa ordinului tău s-a stîrnit cea mai mare furtună din Univers. Primul meu adversar este Abaţia. Dumnezeul vostru o să mă privească în ochi şi o să vadă acolo un loc unde nici măcar el nu poate ajunge.

— Ba are să te distrugă într-o clipită.

Crey zîmbi viclean.

— Recunoşti deci că Armaghedonul de care aţi tot vorbit vreme de generaţii începe acum?

— Se prea poate. Nu ştiu… clătină din cap Isidor.

— Ei bine, eu ştiu, hohoti Crey. Şi mai ştiu că în orice bătălie cîştigă de obicei acela care are iniţiativa. De aceea am să lovesc eu primul.

Guvernatorul scoase din faldurile hainei sale un pumnal şi îl împlîntă între omoplaţii călugărului.

Ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva, Isidor se întoarse către el şi, cu ultimele puteri, murmură:

— Au să te distrugă, nebunule!

Personalitatea dublă a lui Sirin pare că se accentuează pe zi ce trece. Ieri l-ai văzut trecînd pe lîngă tine şi vorbindu-şi în barba, dar folosind cuvinte de parcă ar fi conversat cu altcineva. L-ai întrebat dacă se simte bine şi el ţi-a spus că nu s-a simţit niciodată mai puternic. Apoi a vrut să îţi arate ceva şi s-a mişcat atît de repede încît nici nu ţi-ai dat seama ce a făcut. În numai o clipă însă te-ai trezit la pămînt cu el deasupra ta, ţinînd un ţăruş ascuţit, gata să ţi-l împlînte în piept. Te-ai temut pentru o clipă, dar lumina din ochii lui nu era aceea a unui ucigaş. Te-a ajutat să te ridici de jos şi l-ai întrebat de unde a învăţat să se lupte în felul acela. Iar el ţi-a răspuns că pur şi simplu mişcările acelea s-au înşiruit în mintea lui, că nu a făcut decît să dea frîu liber unei ştiinţe străvechi pe care o simţea încă

trăind înlauntrul său.

Ţi-ai dat atunci seama că se întîmplă ceva ciudat cu el şi l-ai întrebat dacă nu a păţit ceva ieşit din comun în ultimele zile. Iar el ţi-a răspuns abia după ce ai insistat mult, amenințîndu-l chiar că te vei ruga la Dumnezeu să fie pedepsit. Într-un tîrziu te-a condus într-o văioagă adîncă. Acolo zăcea pe jumătate îngropat în nisip un fel de ou metalic, care căzuse de pe ceea ce trebuie să fi fost cîteva picioare. Pe singura lui parte expusă spre cer sufla din cînd în cînd un fel de ceaţa ciudată.

Te-ai mîniat la culme. Sirin nu avea nici un drept să ţină doar pentru el o asemenea minune. Se poate ca în recipientul acela care părea că fierbe pe dinăuntru să fi fost cine ştie ce lucru important, care să îi ajute să-l servească mai bine pe Domnul Dumnezeul Vostru. Aţi cărat cu greu oul acela strălucitor pînă în Templu, unde i-ai adunat pe toţi.

Stai acum cu una din uneltele pe care meşterii le-au folosit pentru acoperiş şi încerci să deschizi oul. Îl laşi pe Sirin. El pare mai puternic. În sfîrşit, după o ultima lovitură reuşeşte şi oul acela se sparge direct în două. Înăuntru este doar un lichid ciudat. Îl guşti. E dulce… le dai şi celorlalţi sperînd că e un leac Dumnezeiesc. Nu mori, dar mintea ta… Mintea ta… Laak? Cine naiba e Laak?!

Quinţii hrănesc credinta în supranatural. Nu prin performanţele lor, ci trezind în sufletele oamenilor nevoia unei dreptăţi divine.
N'Gai Loon – *Confesiuni*

Deşi avusese experienţe recente extrem de stranii, Abatele nu continua să nu creadă în vise. Ştia că încă de acum 60 de generaţii, de cînd Sf. Augustin cel Nou începuse primele experimente de sugestionare prin somn, visele nu puteau fi creditate cu vreo importanţă. Ştia că fără sondele implantate apostolilor de pe Lumile Agricole religiile acelea nu ar fi avut nici o şansă. Chiar şi Stin, poate cea mai inteligentă şi mai impetuoasă dintre clonele Sf. Augustin, un tînăr pentru care nutrea sentimente aproape de evlavie, avea să se transforme într-o marionetă docilă imediat ce Maria îi va fi implantat sonda prin care să i se poată controla visele. Şi totuşi…

Fusese o zi agitată. Încercase mai bine de două ore să scape de fratele Kalator care insista să meargă el însuşi pe Praxtor pentru a rezolva conflictul despre care le scrisese Isidor. Radoslav nu se îndoia că bărbatul acela înalt şi uscăţiv ar fi putut tranşa în favoarea Abaţiei aproape orice dispută militară sau politică din întregul Univers. Nu îi putea însă împărtăşi toate motivele care-l făceau să nu îi permită o asemenea acţiune. Motivele! Ah, motivele. De-a lungul anilor, mulţi dintre înaintaşii săi păruseră înţelepţi, aproape atinşi de graţia divină în ceea ce priveşte desluşirea viitorului, numai pentru că folosiseră informaţii pe care ceilalţi abaţi le transmiseseră în secret, din generaţie în generaţie. Şi cum să-i fi spus el lui Kalator că, din punctul lui de vedere, timpul Abaţiei se terminase?

Ştia că Ouăle fuseseră construite de cel de-al treilea abate, după indicaţiile directe ale Sf. Augustin. Nimeni nu ştiuse vreodată de ce înaintaşul acela misterios alesese să construiască şase sute şaizeci şi şase de asemenea sonde. Din scrierile altor abaţi se puteau desprinde desigur cîteva ipoteze. Nu-i ajunsese australul pentru mai multe, sala în care urmau să fie păstrate nu permitea construirea mai multor sonde… Existau chiar şi voci care spuneau că era posibil ca Abatele acela din vechime să nu fi avut destui bani pentru mai multe ouă. Pirinnus, Abatele care-l consacrase pe Radoslav, îi spusese înainte de a muri că nu ar vrea defel să fie în pielea lui fiindcă era de aşteptat ca ouăle să se termine exact în timpul mandatului său. Şi chiar aşa fusese. Teoretic, ultimul ou, cel de-al 666-lea, ar fi trebuit încărcat cu germenii care realizaseră însămînţarea fructuoasă de pe Praxtor. Asta după ce Isidor ar fi spus că totul este în ordine. Dar n-a fost să fie şi coincidenţa asta între primul eşec al Abaţiei după cîteva secole de

însămînţări reuşite cu terminarea stocului de ouă moştenit din vechime nu putea fi decît un semn dumnezeiesc. Sosise momentul ca Abaţia să dezlănţuie asupra Universului aceeaşi furie pe care omenirea părea că o acumulase împotriva ei.

Ca orice mister, ca orice cale dumnezeiască, enigma ouălor era complicată de existenţa celui de-al 667-lea. Sonda aceea fusese construită cu doar cîteva sute de ani în urmă, ca parte a unui experiment. Fuseseră trei şi două dintre ele reuşiseră să pătrundă chiar şi prin cele mai dense apărări planetare. Abatele care ordonase construirea lor se gîndise să le echipeze cu arme atomice, el unul avînd îndoieli în ceea ce priveşte eficienţa unei a doua însămînţări ca armă mortală împotriva întregului Univers. Nu se putea şti cu siguranţă, dar era foarte probabil că acţiunile lui duseseră la impunerea monopolului dinastiei Boszt asupra australului. Planul lui fusese abandonat iar Abaţia se reîntorsese la credinţa că Dumnezeu le-a arătat calea cea dreaptă încă din vechime.

Abatele stătea în faţa celei de-a 667-a sonde, întrebîndu-se ce folosire i-ar fi rezervat însuşi Dumnezeu dacă El ar fi avut nevoie de asemenea instrumente pentru a-şi impune vrerea. Radoslav nu se îndoia că scopul tuturor ouălor era acela de a aduce întreaga omenire pe calea dreptei credinţe. Privită din acest punct de vedere, oportunitatea momentului nu mai avea nici o importanţă. A avea o perspectivă dreaptă asupra lui Dumnezeu şi a vrerii sale era o stare care nu putea surveni nici prea devreme, nici prea tîrziu. Oricînd se va fi instalat, acest lucru era de salutat…

Ştia că Dumnezeu nu face nimic la întîmplare. Sonda aceea trebuia să aibă o noimă, trebuia să servească unui scop. Nici chiar creatorul ei nu acţionase probabil în virtutea liberului arbitru. Viaţa lui fusese un mesaj pentru aceia care vor trăi Armaghedonul. Dar oare ce dorise să spună?

Radoslav se aşeză pe jos şi apoi se întinse pe pardoseala rece, făcînd din corpul său o cruce. Se întreba cît mai are de trăit. Fiindcă, în noaptea visului, lansase una din sonde către Praxtor. Da. Făcuse ceea ce şaizeci de Abaţi înaintea lui nu îndrăzniseră sau nu fuseseră nevoiţi. Semnele erau însă clare: spionul din Abaţie, discul cu mărturia despre extratereştri, revolta de pe Praxtor… Şi acestea erau doar faptele. Doar evenimentele vizibile pe care le-ar fi trecut cu vederea dacă n-ar fi simţit din tot sufletul său că sosise timpul Armaghedonului.

De-a lungul vremii, mulţi Abaţi se întrebaseră care ar fi putut fi natura exactă a armei pe care o reprezentau Ouăle. Sf. Augustin lăsase scris într-una din epistolele sale secrete faptul că a doua însămînţare avea să provoace a doua venire a lui Cristos. În acest punct, concepţiile Sf. Augustin cel Nou se apropiau de cele ale Sf. Augustin

din Hippona şi erau identice cu cele creştine. Vechii adoratori ai lui Iisus credeau că mesia lor se va pogorî din ceruri pentru a-i ajuta în bătălia finală, în bătălia împotriva răului. Urma să fie Armaghedonul, evenimentul care ar fi trebuit să-i distrugă pe cei răi, momentul din care lumea ar fi devenit ceva atît de minunat încît ei credeau că nu şi-o pot nici măcar imagina. Sf. Augustin cel nou era mai pragmatic. Pe el nu-l interesa viitorul, ci doar devoţiunea pentru domnul Dumnezeul său. El credea că mesia trebuie silit să se întoarcă pentru ca împreună cu omul să-l apere pe Dumnezeu, tatăl lui, de propria nemărginire. Asta spuneau scripturile.

Era evident însă că dincolo de discursul său religios, Sf. Augustin cel Nou pregătise un proces pămîntean de inoculare, o infecţie sublimă care, într-un fel sau în altul, ar fi trebuit să trezească într-una din clonele Lumii Agricole conştiinţa Sf. Augustin cel original, să-l redea adică pe Mîntuitor poporului din care s-a ridicat. Cum anume puteau viruşii aceia, îngrămădirile acelea de atomi despre care doar cu greu se putea spune că sînt în viaţă, să realizeze o asemenea întreprindere sublimă, nimeni nu ştia însă.

Dacă ar fi fost să emită o părere personală, Radoslav ar fi spus că a doua Însămînţare însemna trezirea în mintea clonelor a unor amintiri şi convingeri uitate demult. Încă de tînăr fusese fascinat de multitudinea de feluri în care, în Abaţie, motivului geometric al spiralei i se adăugau diferite părţi. Scara cea mare a bibliotecii era o spirală de marmură neagră care, de la ultimul nivel, continua inexplicabil cu o porţiune construită dintr-o piatră de un alb lăptos. Mai erau desigur şi augustinele, bijuteriile care se vindeau în cîmpie şi care pe lîngă spirala de platină făceau să înflorească încă una, opusă. Primii călugări obişnuiau să-şi poarte părul împletit în cozi şi acest obicei devenise obligatoriu… Probabil că încă mai era vreun hrisov vechi care spunea că toţi călugării trebuie să aibă cozi, dar el nu mai era respectat de nimeni. Şi ce poate fi altceva o coadă împletită din fire de păr decît împreunarea a trei spirale, care se sprijină una pe alta întru alcătuirea unei structuri cu mult mai rezistente decît fiecare luată în parte? Chiar şi pletele Sf. Augustin, relicva din care îşi luau materialul genetic pentru a-l clona la nesfîrşit pe mîntuitorul lor, erau împletite într-o coadă neagră şi frumoasă. Toate acestea păreau amănunte, dar dacă te gîndeai că Dumnezeu a ales ca tot ceea ce este şi mai ales tot ceea ce va deveni un om să fie scris într-o structură spiralată, care să găsească în fiecare din celulele sale, atunci toate astea căpătau un alt sens. Radoslav nu se îndoia că, însămînţate a doua oară, Lumile Agricole aveau să se umple de indivizi care să fie cu mult mai mult decît oamenii obişnuiţi. Fiinţei lor urma să li se adauge ceva sau să li se devoaleze amintiri vechi, care stătuseră ascunse în sufletul lor timp de milenii în aşteptarea momentului potrivit.

Radoslav simţea răcoarea pardoselii care-i pătrunsese prin rasa de aba groasă şi-i dădea fiori pe şira spinării. Era exact aceeaşi senzaţie pe care o avusese atunci cînd se trezise, doar cu cîteva nopţi înainte, după ce vorbise în vis cu Domnul Dumnezeu lui. Se făcea că îşi contempla caisul din curtea Abaţiei. Micul pom era mai încărcat de flori decît îl văzuse vreodată în realitate. Şi asta îl umplea pe Radoslav de bucurie. Deodată lîngă el, pe bancă, se aşeză un om despre care Abatele ştiu încă de la început că e forma pe care a luat-o Dumnezeu pentru a-i vorbi.

— E frumos copacul ăsta. Mi-a plăcut întotdeauna cum s-a încăpăţînat să trăiască.

— Da, Doamne, la fel ca Abaţia.

— Radoslav, aţi fost în toţi anii ăştia singurul meterez al credinţei adevărate, locul în care am putut să mă odihnesc şi să-mi adun puterile risipite după Exod. A venit însă vremea. Oriunde îmi întorc privirile văd numai lucruri stranii: oameni care muncesc şi nu pot face nimic altceva toată viaţa, oameni care huzuresc, oameni care explorează şi găsesc lucruri surprinzătoare, oameni care conduc şi au visuri pe care nu le înţeleg… Oriunde mă uit văd numai stranietate.

— Aşa să fie, Doamne? Semnele pe care mi le trimiţi sînt clare, dar merită oare omenirea asta, aşa imperfectă cum e ea, să treacă prin pîrjolul pe care i l-am pregătit?

— O să fie o lecţie, Radoslav. Uneori profesorii trebuie să fie şi aspri. Fă ce trebuie să faci.

Silueta dispăruse, iar Abatele se trezise pradă unui puternic sentiment de frustrare. Visul fusese mult prea explicit, fusese genul de vis pe care l-ar fi plăsmuit orice ucenic atunci cînd punea mîna pentru prima dată pe o sondă psi. Se aşteptase ca Dumnezeul lui să fie o fiinţă mai subtilă, să funcţioneze undeva într-un plan atît de înalt încît el să se chinuie să îl atingă. Şi să-l doară. În schimb, visase un Dumnezeu care-i vorbise despre pomul vieţii, poate cel mai vechi şi mai banal simbol spiritual omenesc şi aproape că-i dăduse ordin să înceapă Armaghedonul. Să fie acesta Dumnezeu? Dacă da, atunci merită o asemenea fiinţă simplă ceea ce pregăteşte el întregii omeniri? Iar dacă nu, dacă apariţia aceea din vis era doar strigătul lui disperat, era doar nevoia lui absolută de a avea fie şi cea mai timidă confirmare că a apucat pe calea dreaptă, de ce îngăduie Dumnezeu una ca asta? Evenimentele care aveau să vină nu-i priveau doar pe oameni, ci şi pe El.

Se ridicase totuşi din pat şi mersese cu hotărîre pînă în sala Ouălor. Acolo pregătise sonda pentru Praxtor. Introdusese micul container cu austral la locul lui şi apoi, folosind cea mai nou ediţie a hărţii galactice, introdusese coordonatele planetei în memoria micului vehicul spaţial, pe care îl purtase apoi în braţe, chinuindu-şi oasele

bătrîne, pînă în curtea Abaţiei. Abia ce ieşise din clădirea bibliotecii şi apăsase repede comenzile de lansare, grăbindu-se fiindcă ştia că, dacă apuca să aibă măcar şi cea mai mică îndoială, nu ar mai fi putut să ia hotărîrea aceea cumplită şi l-ar fi trădat pe Domnul Dumnezeul său. Niciodată nu fusese Radoslav mai aproape de moarte. În jurul oului de metal strălucitor aerul începuse brusc să strălucească. Speriat, s-a aruncat înapoi în clădire şi a închis uşa tocmai la timp pentru a vedea, prin crăpăturile lemnului vechi, cum o lumină orbitoare străluceşte preţ de o clipă şi apoi dispare, de parcă sursa ei s-ar fi ridicat repede spre cer. Era convins că sonda ajunsese deja la destinaţie. Armaghedonul probabil că începuse undeva, într-un punct anonim al Federaţiei Sagittarius.

Acum însă trebuia să hotărască cum anume să folosească ultima sondă şi cea mai perfecţionată dintre toate. Se ridică de pe podea şi merse pînă în faţa maşinăriei aceleia. Era cu mult mai mare decît celelalte şi spera din tot sufletul că toate detaliile acelea care o făceau să semene mai degrabă cu măruntaiele unui orologiu stricat aveau rolul lor şi că încă mai funcţionau. Deschise la întîmplare unul din celelalte ouă şi pregăti o supă biologică, un amestec special creat pentru a păstra viruşii. Acum sonda aceea era un ou ca oricare altul. Sau nu, nu ca oricare altul. Nu avea încă destinaţie.

Primul lui gînd fu să o aţintească spre planeta-capitală. Nu ştia ce efect ar fi putut avea acolo, dar era convins că o lovitură în inima Imperiului avea să se dovedească decisivă. Ştia însă că apărarea orbitală a planetei-capitală nu putea fi străpunsă de un obiect de o asemenea dimensiune. Chiar ieşirea din hiperspaţiu a sondei avea să fie detectată imediat de senzorii perfecţionaţi ai flotei imperiale şi probabil că navele care asigurau liniştea lui Bella VII ar fi distrus obiectul acela necunoscut înainte chiar de a apuca să afle ce este. Nu, nu era o destinaţie bună.

Radoslav porni cu paşi tîrşîiţi spre ieşirea din camera ouălor. Făcea ceea ce anii lungi în care trebuise să ia decizii complicate îl învăţaseră că e mai bine. Amîna hotărîrea pînă cînd avea să fie sigur. Îşi continuă drumul pe coridoarele complicate ale subsolului bibliotecii, iar afară, aerul răcoros al dimineţii îl făcu să se simtă ceva mai optimist. Se gîndi pentru o clipă că în nici o scriptură, ba nu, în nici o scriere religioasă a omului nu se pomenea de eventualitatea în care omul pierdea înfruntarea finală lăsîndu-l pe Dumnezeu pradă Diavolului. Poate că pur şi simplu o asemenea eventualitate nu există.

Radoslav văzu de departe un călăreţ care se îndrepta spre el.

— Sfinţia Ta, într-un sfert de oră avem o comunicare directă cu Bela VII. Operatorul imperial de pe Kyrall aşteaptă.

Kyrall!

— Ştii cumva ce vrea Împăratul?

— Fratele Aloim mi-a spus doar să vă transmit că e urgent şi că el crede că ar trebui să vorbiţi totuşi cu Împăratul.

Radoslav încălecă pe calul mesagerului şi în cîteva minute ajunse în biroul său unde îl văzu pe Aloim şi pe operatorul psi al Abaţiei. Nu îi plăcea metoda aceea de comunicare în care trebuia să vorbească cu un om prin intermediul altora trei. Fusese de părere toată viaţa lui că un secret nu poate fi menţinut dacă-l cunosc atîţia oameni, iar conversaţiile atît de importante încît să merite efortul de a le purta prin intermediul planetei-far nu puteau fi decît secrete.

— Înălţimea sa Bela VII… începu operatorul.

— S-a prezentat el aşa?

— Nu, dar ştiu cine vă adresează cuvintele şi am presupus…

— Lasă presupunerile. Spune-mi numai ce are de zis.

Operatorul înghiţi în sec şi-şi închise ochii, concentrîndu-se.

— Ne informează că pe Vechea Terra a aterizat de curînd o navetă care-i avea ca pasageri pe tatăl împăratului, Kasser, însoţit de doi soldaţi. Aceşti trei oameni sînt acum duşmani înverşunaţi ai Curţii imperiale, iar Bela VII vrea să vă prevină că gestul de a le oferi adăpost sau sprijin de orice fel va fi considerat unul de război şi va atrage cu sine acţiuni militare neîntîrziate. Cum însă Curtea imperială nu se îndoieşte de loialitatea Abaţiei, nu crede că asemenea măsuri vor fi necesare.

— Asigură-l pe Împărat că vestea asta este o noutate absolută pentru noi şi că nu avem nici o intenţie de a tulbura relaţiile cordiale dintre noi.

— Bela VII vă mulţumeşte şi-şi exprimă aprecierea pentru felul în care facilitaţi trimisului său, *quintul* Rimio de Vassur, desfăşurarea misiunii sale speciale.

Privind la expresia epuizată de pe faţa operatorului, Aloim gîndi cu voce tare:

— Oamenii aceia trebuie să fie foarte preţioşi. Oare ce anume i-a făcut să fugă? Am să-l întreb pe Vassur.

Kyrall.

— Şi de ce or fi venit tocmai aici? continuă Aloim. Să fie oare vorba despre vechea înfruntare dintre Kasser şi fiul său privind originile dinastiei lor?

Abatele constată cu o oarecare întîrziere că vorbele lui Aloim îi fuseseră adresate.

— Nu ştiu, dar e neapărată nevoie să vorbim cu ei. Trimite toţi fraţii-ostaşi de care dispui să-i caute şi să-i poftească în Abaţie.

— Păi spuneai…

— Nu are nici o importanţă ce i-am spus Împăratului. Doar nu voiai să ne trezim asediaţi pe Pămînt, sau, mai rău, atacaţi de pe orbită. Nu se poate însă să-l lăsăm pe bătrînul Kasser singur în cîmpie.

— Ei, nu cred eu că-i chiar atît de neajutorat. Cine ştie cine sînt tovarăşii lui? Dacă ştiu să se lupte şi măcar pe jumătate cît *quintul* nostru şi atunci e mai probabil să rămînă cîmpia fără nomazi decît să păţească bătrînul acela ceva.

— Flecăreşti ca o babă. Ţi-am spus să trimiţi fraţii-ostaşi să-i caute şi să-i poftească.

Privindu-l jignit pe Abate, Aloim începu să se mişte spre uşă. Ajuns în prag se întoarse însă şi întrebă:

— Şi ce-ai să te faci dacă află că le oferi sprijinul Abaţiei?

— Îţi tot repet, de mai bine de o lună, că Universul nu mai are regulile pe care le ştiai tu. Nu mai contează.

— Eu cred că întotdeauna contează să ai în minte cel puţin o cale prin care să te poţi pune la adăpost de furia unui regiment imperial, bombăni Aloim care plecă fără să aştepte însă răspuns la această ultimă remarcă.

Abatele se adînci în fotoliul său şi privi afară spre dimineaţa mohorîtă. Caisul său era doar un vreasc uscat. Dar chiar şi aşa, trunchiul lui firav continua să înfrunte vîntul rece, de toamnă tîrzie.

Kyrall. Acum avea o destinaţie. Un punct la fel de bun ca oricare altul, dar ales de Dumnezeu prin stranietatea pe care o lăsase să existe acolo. Ultima sondă avea să plece spre Kyrall.

Nici chiar cele mai strălucite minţi nu pot scăpa de blestemul necunoscutului. Poate de aceea, cei mai înţelepţi oameni au preferat să nu iasă niciodată din peştera lor.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

— Ai căzut în cea mai previzibilă capcană pentru orice străin. Trebuia să întrebi mai întîi…

Rim răsucea în mîini augustina, neînţelegînd de ce Maria nu dorise să o accepte.

— Pe Pămînt, bărbaţii oferă această bijuterie doar femeilor care urmează să le nască un prunc. Mă tem că în cazul nostru…

— Iartă-mă, nu am vrut să te jignesc.

— Am ajuns să te cunosc şi ştiu că nu ai făcut-o cu răutate. Credemă însă că orice femeie s-ar afla în locul meu ar fi un pic mîhnită.

— Maria, am de multe ori senzaţia că în tine trăiesc două sau poate chiar mai multe fiinţe.

Ochii femeii se rotunjiră a mirare. Gîndurile îi fugeau nebuneşte şi pentru o clipă se temu chiar de violenţă. Privirea visătoare a lui Rim o linişti însă imediat.

— Cîteodată eşti tot ceea ce şi-ar putea dori un bărbat normal…

— Normal?

— Da. Unul care să nu fie legat de… datorii.

— Iar alteori?

— Alteori eşti ascunsă şi mi se pare că în spatele ochilor tăi se zbat cu totul altfel de gînduri decît cele pe care le rosteşti.

Rim privi spre iarba pe care stătea. Era uscată şi rară şi lăsa să treacă printre firele ei firave răcoarea pămîntului. Se gîndi cîţi oameni stătuseră înaintea lui exact pe pămîntul planetei aceleia, vorbind exact despre aceleaşi lucruri, simţind exact ceea ce simţea el acum. Dacă era ceva cu adevărat neliniştitor la Vechea Terra, atunci probabil că lucrul acela era senzaţia de micime pe care o resimţea oricine se gîndea la istoria omenirii. Poate măreţia aceea nu avea să o aibă vreodată Z. Iar lucrul ăsta punea cele două lumi într-o relaţie ierarhică din care zeţii nu aveau cum să iasă decît sclavi. Iar el avea sentimente confuze şi despre acest subiect.

— De ce spui că sînt ascunsă? Ştii bine că-ţi voi răspunde la orice întrebare.

Rim zîmbi trist.

— Întrebările pe care le pune un *quint* nu sînt niciodată cele la care te aştepţi.

— Nu mă aştept la nimic, fiindcă nu am nimic de ascuns.

— Aşa să fie? se întrebă Rim. Maria se ridică de pe pămînt, făcu doi paşi, încercînd să se depărteze şi apoi se întoarse cu faţa spre el. Avea lacrimi în ochi.

— Dacă ai ceva de spus, spune!

— Nu-mi plac lucrurile pe care nu le înţeleg. Nu am fost căsătorit niciodată, nu am avut prea multe iubite şi toată educaţia mea şi disciplina pe care mi-o impun mă fac să încerc să evit întotdeauna dragostea. Cu toate astea, nu pot să nu mă gîndesc că dacă n-aş fi fost ceea ce sînt, aş fi făcut orice ca să te am.

Vorbele sunaseră atît de trist încît Mariei i se cutremură sufletul. Ştia că sora ei, cu care făcuse schimb doar cu cîteva ore în urmă, se jucase cu nervii lui Rim apelînd la cîteva trucuri chimice dezvoltate de Abaţie pentru situaţiile extreme cînd religiile rămase de izbelişte trebuiau reparate prin potenţarea vieţii sexuale. Rim fusese practic scăldat în feromoni, dar nu reacţionase în nici un fel. Sau cel puţin nu acolo unde se aşteptase ea. Sora ei plecase nedumerită şi frustrată în Sat şi o lăsase pe ea să primească augustina şi toată tristeţea lui.

Dacă aş fi fost o femeie normală, şi eu aş fi făcut orice ca să te am.

— Te-am văzut în seara aceea în care Abatele şi Aloim au venit să salveze clona care evadase. De ce-i însoţeai?

Femeia gîndi puţin blestemîndu-şi sora pentru actul acela necugetat. Vorbea cu Abatele cînd Aloim se năpustise în camera loc spunîndu-le că nu ştie unde se găsesc nici Rim şi nici Stin. Nu era nevoie să fii empat ca să-ţi dai seama ce gîndeşte Aloim. Alergaseră într-un suflet sperînd că pot ajunge la timp pentru a salva ce se mai putea salva. Erau conştienţi că pentru Rim clona Sf. Augustin putea fi nu numai o pradă uşoară, ci şi punctul care ar fi încheia misiunea lui în Abaţie. Sora ei îşi dăduse seama prea tîrziu că ea nu avea ce căuta acolo. Dintre două rele îl alesese pe cel mai puţin rău. Îşi dăduse seama că Rim o văzuse şi alesese să se oprească pentru a nu-l speria şi pe Stin, care n-ar fi înţeles de fel cum se face că ea putea fi deodată şi în sat şi afară.

— Nu pot să-ţi răspund la întrebarea asta.

— Atunci poate îmi spui de ce te-ai ascuns.

— N-am vrut să mă vezi.

— Ştii bine că ochii mei văd la fel de bine noaptea ca şi ziua şi că sînt mult mai ageri decît ai unui om normal. Îţi aminteşti cînd stăteam pe metereze şi mă puneai să privesc albinele din florile cîmpiei? Nu cred că puteai să uiţi atît de uşor momentul ăsta.

Da! Nu aveam cum să-l uit! Numai că n-am fost eu, ci sora mea care s-a jucat cu tine, te-a atins ca din întîmplare şi tu ai tresărit ca un arc, iar ea a povestit apoi şi a rîs gros spunîndu-mi că aproape a avut un orgasm cînd şi-a imaginat cum ar fi să o

posezi la viteza cu care lupţi…

— Nici asta nu pot să-ţi spun.

— Atunci zi-mi de ce m-ai minţit în tot timpul ăsta.

Maria oftă.

— Eşti străin, ce-ai fi vrut să fac? Adu-ţi aminte că ai venit aici cu gîndul de a ne fura secretele.

— Asta e şi acum misiunea mea.

— Da, dar acum noi nu mai sîntem siguri ce vei face cu secretele acelea. Simţim că te-ai schimbat. Şi unii dintre noi chiar se întreabă cum ar arăta Ordinul dacă ar avea în fruntea lui un om cu… însuşirile tale.

Rim clătina uşor din cap.

— Ştii bine că asta nu se poate decît dacă Împăratul îmi ordonă să o fac. Şi nu ştiu dacă e bine pentru voi. Eu unul nu pot să nesocotesc un ordin direct. Nu există nimic pe întreg Universul care să mă facă să îl trădez. Nimic altceva în afara propriei mele morţi.

Vorbeşti frumos, soldatule, dar asta rămîne de văzut. Întotdeauna armele vechi sînt cele mai eficace.

Rim se ridică şi el şi începură să meargă cu paşi înceţi.

— Spui că ţi-ai schimbat părerea despre mine? În ce fel?

— Am realizat ce fiinţă superbă poţi fi. Noi aici în Abaţie apreciem foarte mult… realizările ingineriei celulare. Odată, acum multe generaţii, şi fraţii noştri au încercat să realizeze un *quint*…

— Un *quint?* se miră Rim.

— Nu chiar. Pe vremea aceea doreau o persoană care să aibă o parte din însuşirile pe care le ai tu. Au eşuat…

— Ce s-a întîmplat?

— Nu ştiu exact. Cred că au vrut să-i amplifice viteza mişcărilor şi nu au reuşit decît să-i crească viteza cu care raţiona. S-a sinucis.

Rim o privi pe Maria cu o expresie de uşor amuzament.

— Povestea asta ar putea fi lesne luată drept o insultă în unele din cazărmile în care mi-am petrecut eu tinereţea.

— Desigur. Iar asta arată că indiferent cît de iscusit eşti ca soldat, din punctul de vedere al bunelor maniere eşti doar un novice. Nu e frumos să spui aşa ceva unei doamne.

— Doamna nu e nici ea ruptă din Soare… Minte aproape de fiecare data cînd mă vede.

Sfinte Augustine, ţine-mă şi umbreşte-i judecata fiindcă niciodată n-am fost prea iscusită la genul ăsta de minciuni!

— Şi ce-ai vrea să-ţi spun? Că sînt fiica lui Radoslav? Să ştii că el n-a fost mereu homosexual. Ba chiar aş putea spune că moartea mamei l-a făcut să fie aşa. Uite, acum ţi-am spus.

Rim se holba la Maria. Avea sens. Un asemenea secret ar fi justificat ceea ce se întîmplase în noaptea în care se întîlnise cu clona

fugară. Dacă Maria era însă o persoana atît de importantă, oare de ce poziţia ei era atît de umilă în Abaţie? Ceva nu era în regulă. Mai privi o dată la ochii femeii. Păreau sinceri şi nici paloarea nu părea să i se fi schimbat.

— Bine, şi atunci de ce…?

— De ce sînt doar ajutorul fraţilor-savanţi?

— Da, cred că asta am vrut să întreb.

— Mama m-a născut undeva în cîmpie. A fost asasinată însă de îndată ce a venit în Abaţie. Identitatea părinţilor mei e un mare secret. De altfel se prea poate ca Sfinţia Sa…, tata, să fi ales să aibă numai amanţi bărbaţi pentru ca nimeni să nu încerce măcar să caute…

— Şi totuşi, o întrerupse Stin. În noaptea în care te-am salvat, reacţia lui…

— Reacţia lui a fost să te lase să trăieşti. Nu prea se întîmplă asemenea lucruri şi numai el ştie cît a trebuit să lupte cu habotnici precum Kalator pentru ca să nu te asasineze prin somn. Şi ce-ai fi vrut să facă? Răul se produsese deja iar vinovaţii erau morţi. La ce ar fi folosit deconspirarea identităţii mele?

Deşi nu găsea nici o hibă în logica femeii, povestea ei îi părea lui Rim prea simplă pentru a fi adevărată. Semăna mai degrabă cu dramele atît de gustate la Curtea imperială decît cu o situaţie care ar fi putut exista în austera şi autoritara Abaţie. Decise însă că nu avea de ce să o contrazică pe Maria.

— Cred că eşti sinceră, deşi să ştii că explicaţia asta nu e de ajuns pentru a înţelege ce s-a întîmplat în noaptea aceea.

— Şi ce s-a întîmplat?

— Nu ştiu. Am să-l întreb pe Abate. Aş vrea să ştiu în primul rînd de ce este clona aceea atît de importantă pentru voi. Ştiu că pare un fel de conducător al Satului, dar nu înţeleg de ce este atît de importantă încît însuşi Abatele să se teamă pentru el. În plus, dacă e să dau crezare instinctelor mele, nu cred că de mine te-ai ferit atunci, ci mai degrabă de el. Ştiai prea bine că eu te-am văzut deja.

Femeia îl privi în ochi. Ştia că de răspunsul la întrebarea aceea depindea starea în care Rim avea să fie pe parcursul evenimentelor viitoare care prevesteau modificări radicale în structura Abaţiei. De felul în care avea ea să-l pregătească depindea speranţa Abaţiei de a putea ascunde mecanismul prin care funcţiona Alambicul de Dumnezei şi mai apoi întregul proces al Însămînţării. Tocmai se pregătea să-i dea un răspuns îndelung ticluit cînd, din spate, auzi vocea lui Aloim.

— Ehehei, ia te uită! Maria şi spionul. Ce secrete îi mai vinzi, femeie?

Rim duse instinctiv mîna spre lama de accun şi apoi fu năpădit de valul roşu al furiei cînd realiză că reacţionase instinctiv ca să o apere

pe femeie de cuvintele jignitoare ale amantului oficial al Abatelui. Implicaţiile gestului lui necontrolat erau foarte adînci şi *quintul* nu-şi aducea aminte să fi fost vreodată mai aproape de a-şi pierde controlul.

— Vorbeşti prostii, Aloim. Tocmai doream să-i mulţumesc lui Rim că a avut înţelepciunea de a-l menţine în viaţă pe Stin.

Călugărul se apropie de ei atît de mult încît simţiră amîndoi mirosul greu de parfum pe care îl emana părul său proaspăt tuns.

— Aha! Şi bănuiesc că i-ai explicat şi cum vă jucaţi voi de-a Dumnezeu în Satul de Clone.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, îl fulgeră Maria cu privirea. Pînă la un punct, Rim este oaspetele nostru, iar Radoslav ne-a rugat să-i acordăm ospitalitate.

— Iar tu, ospitalieră ca întotdeauna, te-ai grăbit…

Palma stîngă a Mariei fulgeră obrazul lui Aloim. Călugărul se înroşi, strînse pumnul şi încercă să o lovească la rîndul lui, dar braţul său firav se opri în contra furioasă pe care i-o opuse *quintul*. Plesnetul puternic pe care îl auziră toţi trei nu putea fi decît sunetul pe care-l făcuseră două dintre falangele lui Aloim cînd se rupseseră.

— Ah! Lacheu imperial! Dacă aş putea, ţi-aş scoate măruntaiele şi le-aş arunca la cîini.

— Tu şi probabil încă vreo două milioane de prieteni de-ai tăi, zîmbi *quintul* care realiză însă imediat că vorbele acelea de bravadă fuseseră inutile şi că inconştient furnizase ordinul de mărime al unei armate capabile să-l învingă. Nu era o informaţie vitală, dar faptul că o pierduse din vedere arăta că nu se simţea tocmai în largul lui în prezenţa Mariei.

— O aperi degeaba! Ascultă-mă pe mine! Ea o să te ducă la pierzanie. Nu există decît o singură fiinţă… Sau nu, două fiinţe care îţi pot zădărnici misiunea pe care ţi-a dat-o Împăratul. Iar ea e una din ele. Deşi ar putea fi la fel de bine şi cealaltă…

Rim se încruntă şi dădu drumul cu greu pumnului călugărului.

— Vorbeşti în dodii. Deşi mi-aş dori să ai dreptate, fiindcă dacă numai Maria mi se poate opune, înseamnă că misiunea mea printre voi e ca şi încheiată.

Quintul încerca să pătrundă toate sensurile posibile ale vorbelor lui Aloim. Atît lecţiile din tinereţe cît şi vasta lui experienţă îi arătau că dintr-un motiv sau din altul Aloim dorise cu tot dinadinsul să-i facă rău Mariei, făcînd aluzie la un secret, la o taină adevărată. Se întrebă ce putea să însemne asta de vreme ce doar cu cîteva minute înainte Maria îi destăinuise un alt secret, unul cumplit. Să nu fi ştiut Rim că Maria e fiica Abatelui? Iar dacă nu ştia, era pentru că taina fusese păstrată sau pentru că povestea fusese inventată atunci de Maria pentru a-l păcăli pe el? Sau poate că Aloim ştia secretul Mariei, dar dorise s-o lovească într-un punct şi mai sensibil? „O fiinţă, poate

două“ – ce să însemne asta?

— Ar fi mai bine să te retragi, îi spuse el călugărului.

Cu faţa schimonosită de durere, dar şi de ură, Aloim le aruncă o ultimă privire întunecată.

— Am să vă las singuri. Ştiu că uneltiţi împotriva mea, dar sînt convins că nu veţi apuca să faceţi nimic. Sînteţi sortiţi a vă distrugeţi unii pe alţii! Ah, numai dacă v-aţi putea simţi gîndurile unul altuia, aşa cum o fac eu! Am să-i spun şi Abatelui că nu respectaţi regulile jocului.

Privind cum se îndepărtează Aloim, Rim întrebă şoptit:

— E cumva nebun?

— Tatăl meu nu mi-a spus de ce, dar Aloim crede că noi trei participăm la un fel de întrecere sortită a desemna cine va fi noul Abate. E o prostie, dar el pare să o creadă cu înverşunare.

— Şi chiar crede că ar fi bun de Abate? E tînăr, e repezit, e…

— E şi empat.

În mintea lui Rim se declanşă o serie de raţionamente scurte în urma cărora multe dintre evenimentele trecutului apropiat se clarificară dincolo de orice dubiu. O slugă care putea citi gîndurile altora era instrumentul care explica de ce misterele Abaţiei puteau fi ţinute de Radoslav atît de departe de mintea iscoditoare a lui Rim.

— Vrei să spui că ştie ce gîndim?

— Nu, nicidecum. Citeşte doar emoţiile. Ştie cînd eşti supărat, cînd vrei să-i ascunzi ceva… Şi mai simte şi orice minciună.

Rim îşi notă în minte să mediteze dacă putea tolera în imediata lui apropiere un om cu asemenea însuşiri. Chiar şi dacă percepţia lui se reducea la sentimente, pericolul era destul de mare şi era convins deja că analiza situaţiei nu va aduce nimic nou. Cu o singură vorbă, Maria pecetluise soarta tînărului călugăr. Trebuia doar să schiţeze un plan bun pentru a nu fi descoperit. Genul ăsta de activitate era însă specialitatea lui şi nu avea sens să irosească acum timp preţios gîndindu-se la asta.

— Să ştii că ideea concursului nu mi se pare deloc stupidă. Probabil că Abaţia este singura entitate politică din Univers în care conducătorii nu sînt aleşi printr-un concurs oarecare.

Maria zîmbi privindu-l şiret.

— Se prea poate, dar Abaţia este şi cea mai veche entitate politică a Imperiului. Poate că tocmai genul ăsta de despotism luminat ne-a ţinut în viaţă şi ne-a apărat preţ de şaizeci de generaţii. Secrete precum cele ale Abaţiei nu se pot păstra într-un sistem în care orice om îndeajuns de iscusit poate ajunge să le cunoască.

— Nu prea are logică ceea ce zici. Singură ai spus astăzi că există călugări care se întreabă cum ar fi dacă eu aş deveni Abate. Or, dacă eu am reuşit în numai cîteva luni să le cîştig încrederea…

— O, dar ei nu au nici o importanţă, îl întrerupse Maria. Pe Abate trebuie să-l convingi. Aşa a fost dintotdeauna.

— Înţeleg. De aceea ai spus că ideea concursului e prostească.

— Da. Tata nu ar accepta niciodată ca un om atît de apropiat de Împărat precum eşti tu să ajungă să ne afle secretele.

Femeia se întoarse către Rim, îi luă mîinile în ale sale şi îl întrebă direct:

— Vrei să ştii cum ne însămînţăm Lumile Agricole?

— Nu am ascuns că ăsta e scopul final al misiunii mele aici.

— Te-ai gîndit însă vreodată, tu sau Împăratul tău, că s-ar putea ca nici noi să nu ştim prea bine? Că s-ar putea ca Însămînţarea să fie un proces dumnezeiesc în care rolul nostru să fie doar unul simplu, de gardieni?

Rim cîntări pentru o clipă spusele femeii.

— Tot ar mai rămîne cîteva mistere. Cîteva lucruri simple, care nu au cum să fie opera Dumnezeului vostru.

— Zi-mi unul!

Rim ezită cîteva momente, ştiind că era în faţa celei mai bune ocazii de a căpăta un răspuns aproape sincer la o întrebare. Se hotărî greu.

— Uite, eu cred că materialul genetic pe care-l folosiţi pentru popularea cu clone a Lumilor Agricole este cel al clonelor din sat. E adevărat?

— Eşti un om inteligent, Rimio de Vassur. Chiar şi aşa însă există lucruri pe care nu le vei înţelege, pentru că nu e nimic de înţeles în ele. Sînt lucruri pe care dacă le diseci, pînă la urmă dai de miezul incandescent al credinţei.

— Nu mi-ai răspuns.

— Ba da. Ce ar putea să-ţi spună o biată slujnică a fraţilor-savanţi? Şi eu cred acelaşi lucru, dar nimeni nu mi-a confirmat presupunerea asta.

Sper, Doamne, ca furtuna Ta să izbucnească în curînd. Fiindcă altfel probabil că tocmai am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea!

Mulţi ne acuză că nu avem deloc simţ moral. Ei uită totuşi că sîntem soldaţi.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Kasser nu şi-ar fi imaginat niciodată că la numai o zi de la bătălia crîncenă din defileu, care îl costase pe Mas două degete de la mîna dreaptă, smulse de un colţ de stîncă desprins de tirul unui laser greu, avea să uite cu totul evenimentele acelea fioroase.

Ştiuseră că sînt urmăriţi încă de cînd văzuseră munţii în depărtare. Senzorii lor indicau două grupuri de atacatori care se ţineau la un kilometru distanţă. Dacă îţi încordai vederea, puteai uneori să îi vezi, atunci cînd se mai rărea ceaţa aceea murdară care ţinea loc de zi pe Vechea Terra. O vreme speraseră că pămîntenii ar putea fi duşmani care să acţioneze separat, dar pe măsură ce ei se apropiau de intrarea în defileu constataseră că nu e aşa. Nu apucaseră să întrebe pe nimeni unde s-ar fi putut afla Piatra Arsă fiindcă toţi aceia care le-ar fi putut ieşi în cale avuseseră grijă să îi ocolească de la distanţă. Nu se îngrijoraseră. Ştiau că trebuie să ajungă la munte şi, deocamdată, nu întîlniseră nici măcar o colină, darămite o ridicătură care să merite numele de munte. Nici pietre nu se prea vedeau…

Severus pomenise însă ceva despre o trecătoare periculoasă şi cei trei bărbaţi se gîndiseră mai degrabă la felul cum urmau să o străbată decît la coliba cu secrete ascunse sub duşumea. Abia în a treia zi văzuseră munţii şi ajunseseră odată cu înserarea la intrarea în gura defileului. Kasser privi cu admiraţie locul. Era o locaţie pe care un tactician profesor şi-ar fi putut educa învăţăceii despre avantajele terenului. Trecătoarea nu era lungă, nu avea mai mult de trei sute de metri, în schimb, pe o porţiune de mai bine de o sută de metri era lată doar cît să încapă trei oameni mergînd în flanc. Pereţii abrupţi ar fi fost o joacă de copii dacă Mos şi Mas ar fi avut echipamentul standard al infanteriei. Plecarea lor oarecum pripită îi lăsase însă descoperiţi. Nu se gîndiseră că, plecînd să desluşească misterele unei cîmpii, vor fi nevoiţi să se caţere pe un munte.

Porniseră de dimineaţă şi înaintaseră exact pînă în locul în care ştiură că vor fi atacaţi. Şi poate că soldaţii încercaţi ai Imperiului ar fi fost ceva mai eficienţi dacă asupra lor nu s-ar fi prăvălit cea mai surprinzătoare armă cu putinţă. O ploaie de bolovani. Mos şi Mas sacrificaseră la iuţeală două încărcaturi energetice complete pentru construirea unui scut din cîmpurile de forţa îngemănate ale armelor. Fusese un sacrificiu care îi pusese într-o situaţie oarecum dificilă, dar care le salvase viaţa. Mos şi Mas, deşi nu se mişcau cu viteza unui

quint, puteau ţinti cu succes în şase puncte într-o singură secundă. Dacă ar fi fost atacaţi cu arme lans-proiectil sau cu lasere, pământenii n-ar fi avut nici o şansă. Aşa însă trebuiseră să se prefacă morţi sub stînci şi abia cînd grosul atacatorilor se apropiase se dezlănţuise iadul.

Kasser nu mai participase de foarte mult timp la o luptă. De fapt, o singură dată luase parte la o înfruntare armată scurtă, cu ocazia unui atentat rezolvat iute de *quinţi* pe vremea cînd era Împărat. Lupta aceea durase cu puţin peste cincisprezece secunde şi de aceea asta îi păruse un adevărat război. Mos şi Mas se descurcaseră într-un tîrziu, după mai bine de jumătate de oră, în finalul căreia fuseseră nevoiţi să folosească proiectile căutătoare pentru a scăpa de atacatori. Insistaseră apoi să cerceteze cadavrele şi se opuseseră cu destulă lipsă de respect cînd Kasser sugerase că ar fi bine să-şi continue călătoria. Reflexele soldăţeşti nu aveau să piară niciodată din fiinţa lor. Nu găsiseră nimic care să le indice că inamicii lor ar fi putut fi spioni imperiali şi abia după ce se convinseră de acest lucru plecaseră mai departe.

Mai departe e un fel de a zice pentru că, urmînd cărarea care ieşea din defileu, la numai o oră văzuseră o stîncă ascuţită gri-închis. Nu arăta să fi fost arsă, sau, poate că dacă fusese vreodată ţinta unui laser greu, acest eveniment se petrecuse cu multă vreme în urmă. Poate că ar fi trecut liniştiţi pe lîngă ea dacă Mos nu le-ar fi atras atenţia la un moment dat asupra unui grup de trei locuinţe primitive, din bîrne. Se apropiaseră de cea din mijloc şi deschiseseră uşa cu mare grija. Dinăuntru răzbătu un miros statut care le semnaliza că nimeni nu mai locuise de multă vreme acolo. Se apucaseră imediat de săpat şi, după numai cîteva secunde în care Mos şi Mas scoseseră scîndurile putrede ale duşumelei găsiseră acolo unde le spusese Severus un fel de cutie din aluminiu, închisă cu o încuietoare care, datorită caracterului ei primitiv, nu ceda eforturilor lor de a se deschide decît după ce folosiseră un laser la intensitate minimă. Aşa după cum se aşteptau, înăuntru erau hîrtii. Mos şi Mas se repeziseră la ele fără să observe că fostul Împărat nu se grăbise. Curînd se întorseseră cu feţe nedumerite spre Kasser. Înscrisurile erau atît de vechi încît nu înţelegeau ce scrie.

Bătrînul suveran zîmbise atunci mulţumit. Ani lungi îşi petrecuse timpul studiind cele mai vechi forme de comunicare. Fără a i se spune niciodată în faţă, ştia că obiceiul ăsta îi atrăsese dispreţul întregii Curţi. La un moment dat circulase şi un banc care sugera într-un fel cam obscen că singurul petec de Imperiu pe care îl cunoaşte cu adevărat suveranul era biblioteca.

— Ce-aţi mai descoperit, Sire? întrebă Mas care îşi examina cu o curiozitate aproape morbidă cioturile degetelor.

Kasser îi aruncă o privire pierdută, întrebîndu-se dacă era bine să le dezvăluie măcar şi o mică parte din informaţiile care îl împiedicaseră să doarmă toată noaptea trecută. Gîndi că toate

deceniile de studiu din biblioteca imperială nu valorau nici cît o oră din timpul petrecut în coliba aceea, în care studiase documentele transmise după moarte de Tretor Rhett, ultimul Mare Maestru al unui ordin secret care se opusese timp de secole Abaţiei, organizînd răzmeriţe şi asmuţind triburile nomade ale cîmpiei împotriva călugărilor din ordinul augustinian. Frontul Adevăratei Biserici, aşa cum se numise organizaţia aceea, avusese un ţel simplu, dar paradoxal: distrugerea Abaţiei datorită esenţei antireligioase a aşezămîntului augustinian. La început Kasser nu înţelesese cum se poate aşa ceva de vreme ce, probabil Abaţia era singurul loc din Univers în care religia mai juca încă un rol activ în conducerea colectivităţii. Căutase mai bine de două ore şi citise apoi povestea celor O Mie de Voluntari.

Peticul acela de hîrtie îi atrăsese atenţia încă de cînd deschisese cufărul pentru că era închis ermetic între două folii de plastic translucid, pentru a nu se deteriora. Părea să fie o tăietură din ceea ce Kasser ştia că se numise pe Pămînt o gazetă, un ziar care apărea zilnic şi în care erau publicate ştirile. Undeva într-un colţ era scris cuvîntul **Herald**, urmat de cîteva cifre: 20.08.2088. Kasser bănuia că este vorba despre o dată, deşi, dacă nu se înşela, însemna că bucata aceea de hîrtie avea o vechime mai mare de 2200 de ani, ceea ce o făcea să fie mai veche şi decît dinastia Boszt şi decît Abaţia. Era o mărturie de pe vremea Ultimei Confruntări, deşi nu putea fi foarte sigur de asta.

Analizase multă vreme hîrtia ca atare fără să se concentreze asupra conţinutului. Evita momentul acela nu numai pentru că limba, deşi fusese una destul de răspîndită pe vremea aceea şi o studiase îndelung, părea destul de greoaie, ci şi fiindcă îi era frică de ceea ce ar fi putut afla. Iar temerile lui se dovediseră mai mult decît întemeiate.

Le povestise lui Mos şi Mas ce aflase despre cei O Mie de Voluntari, despre cruciada lor împotriva religiei şi despre identitatea presupusă a Sf. Augustin. După toate cele ce citise în numai cîteva minute, credinţa fundamentală a Frontului Adevăratei Biserici nu mai părea o gogoriţă. Dacă fondatorul Abaţiei fusese într-adevăr ceea ce scria acolo, dacă rezervorul de clone al Abaţiei era zestrea genetică originală a celor O Mie de Voluntari, iar presimţirea pe care o avea în legătură cu semnificaţia augustinei se adeverea, atunci nu mai încăpea nici o îndoială că Abaţia avea cu adevărat cea mai importantă armă din Univers, că după ce ea va fi declanşat atacul întreaga omenire se va schimba radical. Chiar şi descoperirea zeţilor părea insignifiantă în comparaţie cu o asemenea desfăşurare de evenimente.

Credea că ştie care este natura armei de care dispunea Abaţia şi pe care o dezvoltase pe ascuns şi preţ de două milenii. Acest lucru nu îl mulţumea defel. Chiar dacă presupunerile sale se dovediseră adevărate, în chestiunea aceea ar fi preferat să se înşele. În ceea ce

priveşte însă celelalte două evenimente la care găsise referiri, acestea erau în măsură să îl pună cu adevărat pe gînduri.

— Ştii, Mos, poate că religia asta a cercului are cu adevărat o noimă. Poate că e un semn lăsat de cineva pentru ca noi să aflam cînd timpul însuşi urmează să se schimbe şi să intre într-o noua etapă.

— Înălţimea Ta, eu sînt soldat, nu filozof subţire… Mie mi-a plăcut povestea aia cu băieţii supăraţi pe Doamne-Doamne. Pardon, erau şi fete. Uite aia e o adunătură din care mi-ar fi plăcut să fac parte.

— Cred că ai să ai ocazia să-i întîlneşti destul de curînd.

— Cum adică?

Kasser zîmbi şi luă altă vorbă lăsînd întrebarea soldatului să plutească în aer.

— Îţi mai aduci aminte că le-am spus că unul din motivele pentru care dorim să venim aici este să găsim originile adevărate ale dinastiei Boszt?

— Desigur.

— Într-un fel nu a fost chiar o minciună… Chiar mi-am dorit să descopăr…

— Să nu-mi spuneţi că în cufărul ăsta minunat îngropat într-o mizerie de colibă unde putea căuta oricine au ieşit două dintre cele mai mari mistere ale Universului.

— Două? hohoti Kasser. Trei! Trei, soldatule.

Ceilalţi doi îl priviră circumspecţi. Kasser era conştient că toate cele pe care le citise îl zdruncinaseră şi tovarăşii săi îl întrebase în două rînduri dacă nu cumva dorea să doarmă puţin. Cui îi ardea însă de somn de vreme ce asistau la dezlănţuirea celei mai puternice furtuni de care avusese parte omenirea? Începu să vorbească domol, cu voce joasă:

— L-am suspectat întotdeauna pe Bella că doreşte să distrugă Abaţia pentru a transforma cîmpia asta într-un vast monument închinat înaintaşilor din dinastia Boszt.

— Eu n-am înţeles asta niciodată. Pe vremea cînd mergeam eu la şcoală, am învăţat că primul Boszt pomenit de istorie a fost un baron care s-a îmbogăţit de pe urma prospecţiunilor geologice pe Loonga, unde a găsit un zăcămînt impresionant de cuarţ rezonator.

— Ai dreptate. Aşa spun şi înscrisurile noastre. Nimeni nu ştie de unde a venit acel Bogannus Boszt. Eu însumi am căutat decenii întregi vreo urmă de-a sa, pe care s-o fi lăsat în istorie.

Şi am făcut-o fiindcă ştiam că dacă nu voi putea contrazice Abaţia, mai devreme sau mai tîrziu avea să se ajungă la confruntare pentru nenorocita asta de cîmpie!

Mos puse o mînă pe umărul stăpînului său.

— Te simţi bine, Înălţimea Ta?

— Da. Mă gîndeam cît de evident ar fi putut fi adevăratul motiv pentru care Abaţia a pretins acum cîteva sute de ani că analizînd ADN-ul nostru a ajuns la concluzia că strămoşii noştri au trăit în Pannonia. Nu a analizat nimic. Ştia pur şi simplu că aşa este.

Mos şi Mas făcură ochii mari. Kasser le aruncă în faţă o legătură cam rufoasă de hîrtii plastifiate şi o viziocarte.

— Uite. E scris aici. Puteam să caut încă douăzeci de ani vreo referinţă despre Bogannus Boszt. Nu aveam cum să găsesc vreuna de vreme ce el însuşi avusese o mare grijă să-şi ascundă trecutul.

— Şi ce putea fi atît de groaznic…?

— Nu ştiu dacă a avut vreo premoniţie că va întemeia o dinastie, dar ştiu că ne-a scutit de o mare bătaie de cap. Trădarea se uită greu şi nu e o referinţă prea bună pentru o familie Imperială.

— Dar pe cine a trădat?

Kasser trase aer în piept şi apoi îl eliberă cu un pufnet prelung.

— Din cîte se scrie aici în cronica oficială a Frontului Adevăratei Biserici, Bogannus a fost şeful acestei mişcări pînă în momentul cînd, în schimbul unei încărcături de austral, şi-a trădat toţi tovarăşii, care au fost masacraţi de călugării augustinieni. Au existat doar doi supravieţuitori care au reuşit să ţină în viaţă Frontul, dar el nu a mai putut niciodată să iasă la suprafaţă, să organizeze atacuri armate şi să adune informaţii despre călugării augustinieni.

Se lăsă o tăcere grea.

— Înseamnă că Abaţia a lansat ideea că aveţi rădăcini aici doar pentru a vă pune în gardă la momentul oportun că ştie exact cine a fost Bogannus.

— Cine a înţeles vreodată Abaţia cu adevărat? Cine ştie ce-o fi fost în mintea Abatelui acela, acum trei sute de ani… zise Kasser cu un ton uşor trist. Aceste informaţii vor fi făcute cunoscute doar fiului meu. În rest, va trebui să vă rog să păstraţi secretul.

Cei doi soldaţi aprobară dînd din cap în tăcere.

— Poate că toată povestea asta nu e decît o scorneală bine pusă la punct a Abaţiei, exclama Mos. Eu nu prea cred în cufărul asta. E prea simplu să conţină toate răspunsurile care contează în Univers.

— Şi totuşi, adu-ţi aminte că din el am aflat şi originea Abaţiei. Crezi că ar pune cineva o asemenea poveste…?

— Cine spune că e adevărată? Ea pare logică, desigur. Se poate că în Ultima Confruntare să fie existat un asemenea grup. De aici însă şi pînă la a spune că Lumile Agricole nu sînt decît oceane de clone…

Kasser făcu un semn scurt cu mînă întrerupîndu-l pe soldat.

— Mai e ceva.

— Da, aprobă Mas. Spuneaţi ceva de trei secrete la început.

— Se pare că motivul pentru care Bogannus a părăsit Frontul Adevăratei Biserici atît de repede a fost acela că reuşise să pună cap la

cap o metodă de inginerie celulară prin care ar fi reuşit să creeze o fiinţă care ar fi semănat foarte mult cu un *quint* al zilelor noastre.

— Ei, asta nu o mai cred! exclamă Mos. Aici se ştie totul cu mare exactitate. Istoria *quinţilor* e cunoscută de orice copil de şcoală şi în ea nu intervine nici Abaţia nici dinastia, ci doar un biolog de geniu şi un norocos care a reuşit să înţeleagă modul în care funcţionează un simbiont de pe Alderbaraan pentru ca apoi să realizeze primele grefe nervoase funcţionale. Aici nu e nimic de inventat.

Kasser îi întoarse lui Mos acelaşi zîmbet trist pe care îl avusese şi cu cîteva minute mai înainte.

— Dar cine a spus că a dat cuiva planurile? Fiul lui Bogannus a ajuns duce după ce a ţinut piept preţ de o noapte întreagă asediului armatei federale…

Uimiţi de implicaţiile acestor vorbe, cei doi se aşezară direct pe duşumea, gîndind în tăcere. Ca şi cum liniştea care se lăsase în coliba ar fi fost un semnal, bătrînul Împărat realiză că nu mai putea sta treaz nici o secundă. Adormi şi visă zeţi.

Cînd se trezi, cei doi tovarăşi ai săi erau cufundaţi într-o partidă încrîncenată dintr-un joc tridimensional de bile, la care se opuseseră vehement să renunţe cînd plecaseră de pe navă.

Kasser se foi sperînd că vreunul din ei se va întoarce să îi pregătească de mîncare. Spre marea sa uimire, cei doi nu se clintiră.

— Ce faceţi? întrebă circumspect Kasser.

— Pierdem vremea, rîse scurt Mos.

— Oare n-ar fi vremea să mîncăm ceva?

Ca la un semn, cei doi se întoasră spre Kasser.

— Sire, cît ai dormit, ne-am gîndit mult şi am ajuns la concluzia că toate cele pe care le-ai aflat nu se poate să rămînă uitate în valea asta. Ele trebuie să ajungă la Împărat. Indiferent cum e Bela, domnia lui pare cu mult mai blîndă decît ceea ce ne aşteaptă dacă Abaţia…

Mos lăsă cuvintele să plutească în aer.

— Ai dreptate. Am apreciat întotdeauna la voi că ştiţi exact cine sînteţi, indiferent de ce vi se întîmplă. Aveţi un dar înnăscut pentru a identifica prioritătile…

Mas zîmbi chinuit. După grimasa de pe faţa lui era evident că mîna îl durea foarte tare.

— Mulţumim, Sire.

— O să mă apuc chiar acum să dictez o scrisoare…

— Nu cred că avem vreme de asta, spuse Mos, arătînd-i cu degetul ecranul detectorului. Erau înconjuraţi de aproape o sută de oameni care păstrau o distanţă de cîteva zeci de metri de colibă. Singura cale de ieşire părea cea spre defileu, dar după ceea ce păţiseră acolo cu o zi în urmă, nici unul din ei nu părea dispus să mai treacă prin el prea curînd. Mas se ridică în picioare şi vorbi în felul acela

repezit, cu care Împăratul se obişnuise atît de mult:

— Daţi-mi documentele, Sire. Cele originale. Eu voi rămîne în colibă în timp ce Înălţimea Voastră şi cu Mos veţi încerca să-i distrageţi. Dacă ies din încercuire, sînt sigur că voi găsi drumul spre garnizoana imperială ca să pot preda scrisorile.

Kasser îl privi lung. Nu-i plăcuseră niciodată sacrificiile, iar pe acesta simţea că-l urăşte încă dinainte de a se fi gîndit îndeajuns la el. Conform legilor imperiale, Mas era dezertor şi tot ceea ce putea spera era ca în cel mai bun caz să ajungă miner pe un asteroid. Pentru toată viaţa. Şi dacă nu aveau să-l condamne la moarte.

— Bine, dar eu nu sînt soldat. Nu-l voi putea apăra pe Mos… Sînt prea mulţi.

— Cred că veţi fi chiar mai iscusit decît el în a crea o diversiune, Înălţimea Voastră. O să vedeţi. Acum daţi-mi documentele.

Kasser alese de sub laviţa sub care dormise hîrtiile care povesteau despre primii *quinţi* şi despre Bogannus. Pe aceea în care se vorbea despre cei O Mie de Voluntari şi-o îndesă însă la piept, într-un buzunar secret.

— Mult noroc. Ţi-aş strînge mîna dacă n-aş şti că te doare aşa de rău, spuse Kasser întorcîndu-se repede spre Mos. Ura despărţirile. Ca şi sacrificiile. De fapt, ura tot ceea ce i se întîmplase în ultima zi.

— Să mergem, zise bătrînul Împărat într-un tîrziu. Privind spre Mos întrebă: De ce zice că voi fi mai bun ca tine pentru o diversiune?

Zîmbind ştrengăreşte, Mos deschise uşa şi ieşi din colibă cu paşi măsuraţi. Kasser îl urmă încordat, cu cîte o armă în fiecare mînă. Făcură abia cîţiva paşi cînd se aprinse o lumină intensă. Văzu în faţa lor cîteva zeci de oameni. Erau toţi îmbrăcaţi la fel. Rasele călugăreşti nu lăsau să încapă nici un dubiu. Abaţia îi găsise. Zîmbi unui gînd fugar şi se năpusti înainte spre cel pe care anii lungi de experienţă într-ale administraţiei îl indicau ca fiind şeful călugărilor.

— Protestez energic… Ba nu protestez, am să te bat, se maimuţări Kasser, apropiindu-se ameninţător de bărbatul în rasă preoţească. În timp ce făcea ultimii paşi, constată cu durere că nu-i venise încă nici o idee aşa încît, disperat, se aruncă pur şi simplu, cu gesturi stîngace, încercînd să-i care pumni călugărului nedumerit. Minutul în care îl imobilizară trebuie să-i fi ajuns lui Mas să evadeze. Spre marea supărare a lui Kasser, călugării îi comunicară că urmează să meargă pe jos pînă la Abaţie. Şapte zile…

37

Cine nu şi-ar dori un Mîntuitor?
N'Gai Loon – *Confesiuni*

Ca mai toţi tovarăşii lui din satul de clone, Stin nu era prea obişnuit cu dimineţile călduroase. Ziua aceea era însă neobişnuit de însorită pentru clima Vechii Terra.

Deşi era toamnă tîrziu, căldura amiezii îl moleşea pe Stin, care stătea rezemat de stejarul sub care îl omorîse pe Murellius.

O văzu pe Maria de departe şi se grăbi să îi iasă în întîmpinare. Două fete îl priviră lung, plecară ochii în pămînt şi se grăbiră să se retragă din calea lui. Fu cît pe ce să se oprească şi să le întrebe de ce fug de el. Ştia însă că ele nu aveau ce să-i răspundă şi de aceea întrebarea i se păru fără rost.

De îndată ce putu desluşi trăsăturile Mariei, îşi dădu seama că avea să primească o veste bună. Femeia rîdea cu toată faţa, deşi nu zîmbea deloc, o mimică bizară pe care Stin se obişnuise însă să o vadă adesea arborată de Maria.

— Xentya a făcut un băiat de toată frumuseţea. Are aproape patru kilograme şi fraţii-savanţi s-au grăbit să-i facă testele. Ei zic că nu e nici o îndoială: copilul e al tău.

Stin ştia că ar fi trebuit să se bucure. De mulţi ani, ţelul lui şi al celorlalţi prizonieri din Satul de Clone era să scape de acolo şi să ducă o viaţă normală, undeva în cîmpie. Acum însă, cînd era confruntat cu cea mai omenească dintre bucuriile posibile, vedea că viaţa nu-l învăţase nici măcar să se bucure precum oamenii normali. Nu văzuse niciodată un copil mic… Maria îi povestise odată plină de nostalgie că în primii doi ani de viaţă sînt tare năstruşnici şi frumoşi, fiinţe pe care îţi este imposibil să nu le iubeşti. Oameni mici, perfect formaţi, care gînguresc şi pe care îţi vine să-i strîngi la piept toată ziua.

Avea desigur amintiri din copilăria fragedă, dar ele se înceţoşau cumva cînd încerca să coboare dincolo de vîrsta de patru ani. Iar Maria îi spusese că un copil mic e cu totul altceva. Stin era tată. Dar n-avea habar ce înseamnă asta.

Pentru o clipă îi fulgeră prin minte că ar trebui să se simtă tare prost fiindcă nu-şi iubea copilul. Dar ce era de iubit? Un prunc pe care nu ştiuse că-l concepuse şi pe care nu avea să-l vadă niciodată? Gîndurile sale se îndreptau mai degrabă spre Xentya şi spre suferinţele naşterii, despre care tot Maria îi povestise.

— Nu eşti bucuros? îl întrebă femeia.

— Nu ştiu ce să zic. Simt indiscutabil ceva, dar parcă în sufletul meu e mai multă ciudă decît dragoste. Aş vrea să fiu cu ei…

— Ştii că nu se poate. Ai o responsabilitate aici, zise Maria care porni încet spre coliba lui Stin. Tînărul rămase o vreme în urma ei, dar apoi se grăbi să o ajungă.

Pe drum se întîlniră cu cîţiva tineri care se traseră şi ei în lături, lăsîndu-i pe cei doi să treacă. Nici unul nu ridica privirile şi, în afara unor saluturi îngăimate neclar, nu le adresau nici un cuvînt.

Dacă nu se termină curînd, au să-l omoare ai lui!

Tocmai cînd se gîndea că nimeni nu avea să le adreseze vreun cuvînt, la doar cîţiva metri de coliba lui Stin un grup de trei tinere rămase în mijlocul aleii. Păreau stînjenite, dar una dintre ele făcu un pas în faţă frîngîndu-şi mîinile. Stin o ştia. Era Murella, una din prietenele Xentyei.

— Maria, ştiu că tu poţi afla de soarta prietenei noastre. E bine? Mai trăieşte? E vindecată?

Maria se întoarse spre Stin şi-i făcu semn că el era cel care ar fi trebuit să răspundă la întrebare. Tînărul îşi încrucişă braţele peste piept şi se întoarse ostentativ să privească livada desfrunzită de pruni.

— Xentya e bine. A făcut un băiat şi se pregăteşte să plece în cîmpie, spuse Maria dînd să treacă de cele trei tinere.

— Dar ce-au spus călugării? Ea e sănătoasă? Dar copilul?

Maria privi din nou spre Stin. Ştia că ascultă şi că dacă avea să înceapă să le explice fetelor ce se întîmplase cu adevărat cu Xentya el ar fi putut auzi tot şi apoi misiunea ei din ziua aceea ar fi fost zădărnicită.

— E sănătoasă, spuse Maria. Mă rog, atît de sănătoasă pe cît poate fi o lehuză. Naşterea a decurs normal, iar copilul se simte bine. Deocamdată.

— Ce vrei să zici? întrebă una din fete.

— Nimic, dacă va fi ceva de aflat o să v-o spun la timpul potrivit, răspunse Maria încercînd din nou să plece.

— Mai stai puţin, o opri Murella, apucînd-o delicat de braţ. Am vrea să te mai întrebăm ceva, zise ea privind pe furiş spre Stin, care nu-şi modificase însă poziţia şi părea adîncit în contemplarea liniei orizontului.

— Ce-i?

— Au stabilit cumva dacă e copilul lui Stin?

— Ce vă pasă?

Cele trei se priviră una pe cealaltă, îndemnîndu-se reciproc să vorbească. Începură să şuşotească, iar una din ele o înghionti în coaste pe Murella.

— Noi ne gîndeam… adică nu ne gîndeam, ziceam doar aşa… se codi fata.

— A spune fără să gîndeşti e o mare prostie, fetiţă.

— Ei bine, ne gîndeam că poate mai multe dintre fete sînt

sănătoase precum Xentya.

Dacă şi-ar fi putut permite, Maria ar fi rîs din toată inima. Era evident unde dorea să ajungă Murella.

— Stau însă şi mă gîndesc, continuă tînăra, la eventualitatea că mai multe dintre noi sîntem sănătoase, dar dintre băieţi s-a vindecat doar Stin. Mă gîndeam că dacă… l-ai convinge să… Fata se opri şovăitoare.

— Să… se prefăcu Maria că nu înţelege.

— Ei bine, dacă l-ai ruga să se culce şi cu noi, poate că am constata că şi noi sîntem vindecate şi am putea să plecăm, precum Xentya, în cîmpie.

Vorbele fetei îl şocară atît de tare pe Stin, încît se întoarse spre ea cu un gest violent, care se termină însă cînd pieptul lui atinse palma întinsă a Mariei.

Speriată, Murella spuse repede:

— Chiar şi Sf. Augustin a spus că nu trebuie să avem un singur soţ, ci cît mai mulţi pentru a face copii cît mai diverşi. Da, da, aşa a spus, iar voi doi ar trebui să fiţi primii care să-i respectaţi învăţăturile.

Stin dădu şi el să spună ceva, dar Maria îi acoperi gura cu aceeaşi palmă cu care-l oprise cu cîteva momente mai devreme.

— O invidiaţi degeaba pe Xentya, spuse Maria. Viaţa ei se va scurge într-o singurătate searbădă. Voi ar fi trebuit să aflaţi de-acum că singura cale adevărată de a pleca din Sat e ca Domnul Dumnezeul nostru să se milostivească de noi toţi. Nu e ciudat cum v-aţi repezit toţi să scormoniţi în cele mai mizere cotloane ale minţilor voastre? Nu e uluitor cum nici unul dintre voi nu s-a gîndit, fie şi măcar pentru o clipă, că băiatul care s-a născut astăzi ar fi putea fi fiul lui Dumnezeu?

Maria le lăsă fetelor timp să învîrtă în minte această întrebare.

— Sf. Augustin nu spune nimic despre vreun fiu al lui Dumnezeu.

— Ba spune, fetiţo, fiindcă pe fiul lui Dumnezeu îl aşteptăm de două mii de ani în Abaţie pentru a ne duce menirea pînă la capăt, pentru a-l salva pe Dumnezeul nostru de propria nemărginire.

— Şi vrei să spui că…?

— Ceea ce vreau eu să spun este că vă trebuie credinţă. Copilul este probabil al lui Stin. Nu ştiu. Nu s-au făcut încă testele, dar dincolo de doi tineri care se iubesc, atunci cînd se naşte un copil e şi mîna lui Dumnezeu. Un duet de gîfîituri pe întuneric nu e îndeajuns pentru a face să apară pe lume miracolul unei fiinţe noi. Sîntem cu toţii fiii lui Dumnezeu. Iar în ceea ce-l priveşte pe băiatul Xentyei, numai nişte minţi murdare şi înguste ca ale voastre nu văd că în condiţiile speciale din Sat Dumnezeu s-a străduit cu mult mai mult decît o face pentru alţi copii. Poate că Stin s-a înveşnicit prin carnea fiului său, dar n-ar fi putut-o face niciodată dacă Domnul Dumnezeul său n-ar fi permis un asemenea miracol. Asta e mîntuirea pe care trebuie să o căutaţi.

În timpul în care vorbise Maria, trăsăturile Murellei se ascuţiseră într-un zîmbet răutăcios.

— Fie cum spui, o să ne rugăm la Dumnezeu să ne scape de Ciumă. Dar să ştii că nu înţeleg nici de ce nu-l poţi convinge să se culce cu noi, deşi i-o porunceşte însuşi Sf. Augustin cel Nou, şi nici cum poţi să crezi că Xentya s-a mîntuit prin credinţă? Dacă a existat cineva printre noi care să fi crezut mai puţin în învăţăturile Sf. Augustin, atunci ea este. Dispreţuia bolboroseli din astea… religioase. Poate că fratele meu, Murellius, are dreptate. Stin se crede cu adevărat prea bun pentru noi.

Fata privi spre tînăr, care stătea cumva într-o parte, oferindu-i privirilor doar profilul.

— De ce nu pleci? E clar că eşti sănătos. Chiar atît de mult îţi place să o faci pe şeful pe-aici?

Stin se întoarse şi o arse cu o privire mai intensă decît un laser. Îşi deschise gură să spună ceva, dar se răzgîndi, trase aer adînc în piept şi porni cu paşi hotărîţi spre casă. Una din fete se împletici şi ajunse fără să vrea în calea lui, iar Stin o îmbrînci atît de tare încît fata se întinse pe burtă la cîţiva metri depărtare. Maria îşi reprimă dorinţa de a vedea dacă tînăra nu s-a lovit prea rău şi se luă după Stin. Intră cu el în colibă şi închise uşa.

— Mă urăsc cu toţii. Am eşuat. Nu am reuşit să le fiu conducător. Nu mă înţeleg, nu mă iubesc şi uite, nici măcar nu mă mai respectă. Cred că vor veni zile grele, Maria.

Femeia scoase cu gesturi tacticoase un recipient de metal şi-l aşeză pe masă. Apoi merse pînă la o poliţă de unde luă două căni de lut pe care le umplu cu un lichid roşietic.

— Ăsta e vin, surîse Maria privind spre Stin. Aici, pe Vechea Terra, e o tradiţie la fel de veche ca însăşi omenirea ca atunci cînd se naşte un copil cei apropiaţi să ciocnească un pahar de vin.

Curios, tînărul luă cana şi mirosi lichidul din interior. Avea un parfum ciudat, pe care nu-l mai întîlnise niciodată.

— Mi-ai povestit odată despre vin. Mi-ai spus că te face să fii mai vesel şi că odată ce te înfrăţeşti cu el e greu să-l mai laşi deoparte.

— N-ai să păţeşti nimic de la un pahar, zîmbi Maria. Şi apoi, chiar dacă ai să te ameţeşti puţin, avem de sărbătorit două eveniment.

— Două? se miră Stin.

Maria aprobă din cap şi-şi înmuie buzele în vin. Simţi gustul dulce-acrişor cum îi dezmiardă cerul gurii şi îşi aduse aminte că Abatele îi povestise odată că citise într-o carte despre mîndria cu care vechile mănăstiri creştine ofereau oaspeţilor vinul făcut de călugării lor. Licoarea aceea costase enorm de mult şi fusese un hatîr pe care Abatele îl făcuse bombănind şi spunînd că el însuşi n-a mai băut vin de mai bine de douăzeci de ani. Strugurii nu erau tocmai des întîlniţi

pe Vechea Terra.

Stin răsuci cana în mînă şi apoi o aşeză cu grijă pe masă.

— Spune-mi, chiar crezi că băiatul Xentyei ar putea fi al lui Dumnezeu?

— Cred exact ce le-am spus şi lor.

— Da, dar eu m-am gîndit imediat la creştinul Isus, cel pe care îl venera Sfîntul Augustin din Hippona. El era fiul lui Dumnezeu.

Maria îl aprobă din cap, în tăcere.

— Cum se poate una ca asta?

— Nu ştiu, ar fi trebuit să-l rugăm pe ultimul creştin să ne scrie o explicaţie, încercă ea să glumească.

— Da, dar nu se poate să nu vezi similitudinea. Copilul ăsta poate fi într-adevăr fiul lui Dumnezeu. Vreau să zic… Nu în carne şi oase, ci ca spirit. Uite, nici nu se născuse şi o eliberase pe mama sa. La numai o oră după ce a venit pe lume, mă poate elibera pe mine… Poate va creşte, îşi va urma soarta hărăzită de Dumnezeu şi ne va salva pe toţi.

Femeia mai luă o înghiţitură de vin. Îi plăcea la nebunie şi simţea cum obrajii încep să-i ardă, din cauză că nu era obişnuită să bea.

— Poate că n-o să dureze chiar atît de mult, bolborosi ea.

— Ce anume?

— Să vă salveze.

Sfinte Augustine şi Doamne Dumnezeule, ajutaţi-mă să am puterea să vă împlinesc voia. Şi daţi-mi măcar un semn că nu ne înşelăm cu toţii şi punem la cale pierzania celui mai ales dintre noi.

Maria începuse să depene povestea pe care o convenise cu Abatele.

— Mi-au spus că la numai jumătate de oră după ce se născuse micuţul, unul din fraţii-savanţi a năvălit în cabinetul Abatelui, pretinzînd că a găsit leacul Ciumei.

— Şi e adevărat? se repezi Stin.

— Da, rosti Maria pe un ton care îi semnaliză tînărului că vindecarea lor avea un preţ teribil.

— El susţine că din sîngele bebeluşului poate distila un leac care să vă vindece pe toţi…

— Dar asta ar însemna… că băiatul… ce-o să zică Xentya…? Nu se poate!

— Da, aşa e. Se pare că bebeluşul trebuie lăsat să mai crească fiindcă chiar şi dacă ar scoate tot sîngele din el şi tot nu ar avea acum cantitatea îndestulătoare de leac pentru a vă salva pe toţi. Au să-l mai ţină doi-trei ani şi abia apoi…

Stin se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe agitat prin colibă.

— E o nemernicie. Cum să-i facă aşa ceva? Nu se poată să-l ucidă cu sînge rece, de parcă ar fi pasărea pe care urmează să o mănînce la

cină.

— Gîndeşte-te ce spui. Nu numai că aţi putea deveni liberi, dar Ciuma ar putea fi înfrîntă pentru totdeauna. Cine ştie cîte sute de milioane de oameni mai suferă de ea în întreg Universul. Dacă medicamentul o să funcţioneze, fraţii-savanţi îl vor înţelege şi vor crea un leac…

— Da, dar el va muri, exclamă Stin cu furie. Ce fel de eliberare e asta dacă pentru ea trebuie să moară o fiinţă nevinovată?

Maria preferă să nu răspundă la întrebarea asta şi mai luă o înghiţitură de vin. Acum obrajii ei ardeau de-a binelea.

— Nu se poate să nu mai fie o cale… ziceai ceva de două evenimente.

Maria zîmbi trist.

— Păi sînt două: naşterea şi moartea micuţului. Lasă, nu te amărî, poate că asta este menirea lui, poate că aşa a lăsat Dumnezeu.

Acum, Doamne, dă-i gîndul cel bun!

— Nu se poate. Trebuie să mai fie o cale.

Maria îşi ridică ochii spre acoperişul colibei, de parcă ar fi mulţumit cerului.

— Ai dreptate, mai e una. Fraţii-savanţi spun că e foarte probabil ca substanţa care a vindecat-o pe Xentya şi care s-a transmis şi micuţului să fie produsă de fapt de corpul tău. E foarte probabil ca leacul pe care l-am căutat atîta amar de vreme să curgă de ani buni prin venele tale.

Stin se aşeză din nou la masă şi bău cana de vin dintr-o înghiţitură.

— Chiar crezi? Oare să mă fi binecuvîntat Dumnezeu cu o ocazie atît de clară de a le demonstra tuturor că gîndurile mele i-au avut doar pe ei în centrul lor, că n-am vrut decît să fac bine?

Femeia ridică din umeri şi îşi termină şi ea cana cu vin. Privi atent spre tînăr. Narcoticul uşor pe care i-l strecurase amplifica efectul alcoolului, deşi, după toate evidenţele, vinul şi-ar fi făcut şi singur treaba. Trecuse doar un minut de cînd Stin băuse tot şi se vedea clar cum ochii că aproape i se închid.

— Gîndeşte-te ce vorbeşti, băiete. Nimeni nu poate garanta că vei mai trăi după ce-ţi vor fi luat destul sînge pentru a separa medicamentul.

— Cui îi pasă? dădu Stin a lehamite din mînă. Oricum viaţa mea e… e terminată. Nimeni nu mă iubeşte. Nici măcar tu, hohoti tînărul, aţintind spre Maria o privire sticloasă de om beat.

Cuprins de o însufleţire bruscă, Stin începu să meargă în jurul mesei şi să recite cu glas tare o poezie pe care-l învăţase Maria cînd era copil. Era povestea unui cîine neascultător care sfîrşise rău.

La al treilea tur al mesei se împletici atît de tare încît fu nevoit să

se aşeze înapoi pe scaun. Maria îl ajută însă să meargă pînă pe pat şi îl întinse acolo.

— Ce trebuie să fac? Vreau să-i vindec pe toţi, chiar şi dacă asta o să mă omoare.

— Stin, gîndeşte-te bine.

— Nu prea pot acum, se învîrte totul cu mine.

— E vinul. Nu erai obişnuit.

— Da, dar să ştii că-i înţeleg pe aceea care nu mai pot scăpa din mrejele lui.

Tînărul îşi scăpă capul într-o parte şi începu imediat să sforăie sonor.

Maria îl veghe preţ de cîteva minute, pînă cînd antidotul alcoolului îşi făcu pe deplin efectul. Avea acum mintea limpede şi obrajii nu-i mai ardeau. Scoase din faldurile mantiei largi un dispozitiv care semăna mult cu o armă laser. Îl lipi de tîmpla stîngă a lui Stin şi apăsă pe un buton. Cînd acul minuscul atinse pielea capului tînărului, acesta se trezi brusc şi, cu o voce straniu de corectă, o întrebă ce face. Speriată, Maria îi răspunse că îi ia cîteva probe de sînge pentru ca fraţii-savanţi să se poată lămuri dacă sîngele lui conţine într-adevăr leacul Ciumei. Stin o aprobă şi adormi la loc, instantaneu. Maria se grăbi şi ea să termine procedura de instalare a sondei psi.

Nimeni din Abaţie nu înţelegea cu adevărat cum funcţionau sondele psi. Dar călugării augustinieni le foloseau din plin. Prin ele controlau visele premonitorii ale apostolilor de pe Lumile Agricole şi sădeau îndoieli în mintea clonelor sortite Alambicului de suflete.

Femeia aşteptă pînă cînd auzi un ţiuit uşor în urechea ei stîngă, acolo unde călugării îi ascunseseră un receptor mai mic decît vîrful unui ac. Era semnalul că sonda funcţionează şi că misiunea ei era încheiată.

Ştia ce avea să urmeze. Chinuit de visele profetice şi crezînd sincer că numai jertfa lui îi putea salva pe semenii săi de la moa, Stin avea să se urce de bună voie în Alambicul de Dumnezei. Iar maşinăria aceea care funcţiona după principii de nimeni înţelese avea să distileze cîţiva viruşi modificaţi cu care Abaţia avea să însămînţeze o altă Lume Agricolă. Stin nu avea să moară. Spiritul lui de devoţiune, dragostea faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni erau conservate în viruşii aceea care aveau să caute pe o Lume Agricolă gazda potrivită pentru a trezi la viaţă un alt Stin.

Femeia se aşeză lîngă patul în care tînărul dormea cu sforăituri zgomotoase. Se spunea că atunci cînd mori întreaga viaţă ţi se perindă prin faţa ochilor. De parcă situaţia aceea bizară în care se pomenise ar fi inversat rolurile, prin mintea Mariei începură să clipească amintiri vechi: Stin la şase ani rupîndu-şi mîna cînd căzuse din copac, la opt

ani cînd învăţase alfabetul, la şaisprezece ani, cînd se culcase prima dată cu o fată. De o parte şi de alta a nasului femeii începuse să se scurgă două puhoaie de lacrimi. Nu ştia de ce plînge. Gîndindu-se la Rim şi la eventualitatea desprinsă de orice noimă a realităţii în care ea i-ar fi putut purta copiii, care să o facă să se simtă cu adevărat mamă împlinită, ieşi din coliba lui Stin cu conştiinţa faptului că închidea uşa aceea pentru ultima oară.

Nepăsătoare la ochii pe care-i simţea în preajmă, femeia ridică un pumn spre cer mormăind un blestem. Timpul o aruncase în cea mai crudă dintre înfruntările istoriei, iar ea nu era nici măcar o fiinţă întreagă. Era doar o jumătate de femeie blestemată să aibă sufletul întreg.

Quinţii nu mor niciodată de bătrîneţe. Dar sînt puţini cei care ştiu asta.
N'Gai Loon – *Confesiuni*

De parcă în mintea lui ar mai fi existat cineva care îşi făcuse un obicei din a-l contrazice, Rim nu mai ştia ce să creadă. Era conştient că atunci cînd Maria se apropia de el, cînd îi vorbea, cînd îi simţea mirosul delicat al părului, reflexele sale încetineau şi parcă nu mai era soldatul acela de care se temea tot Universul. Nu era dragoste. Implanturile sale neuronale nu ar fi permis creierului său să sintetizeze substanţele asociate cu sentimentul acela. I se explicase încă din anii tinereţii că la fel ca şi ura, dragostea era doar o intoxicaţie a creierului. O farsă pe care oricine va fi creat fiinţa umană o jucase în veac omenirii.

Nu simţise însă pentru nici o altă fiinţă nevoia de ocrotire cu care se confrunta atunci cînd era Maria prin preajmă. Nesăbuitul Aloim, atunci cînd o jignise, fusese mai aproape ca niciodată de moarte. Iar acest lucru îi semnala lui Rim că în mintea lui ceva nu mai funcţiona cum trebuie. Aloim îşi pecetluise soarta, nu avea cum să-l lase în viaţă. Motivul condamnării sale era însă cu totul altul.

Maria îi spusese că e empat, că poate citi emoţiile oamenilor, dar Rim nu era dispus să rişte. *Quinţii* se temuseră întotdeauna de puterile mentale supranaturale. Unele dintre cele mai dureroase lupte ale lor se petrecuseră cu asemenea oameni. Era o lege nescrisă a oricărui *quint* aceea de a ucide tăcut, discret, orice fiinţă telepată, indiferent cît de slabe erau puterile sale. Singurii care erau iertaţi de vina de a putea spiona gîndurile erau operatorii psiacului. De altfel, nu de puţine ori, cei mai înverşunaţi dintre inamicii lor se ascundeau în psiac, rămînînd toată viaţa acolo într-un **status quo** mulţumitor pentru ambele părţi. Îşi pierdeau libertatea, fiind condamnaţi să rămînă veşnic pe Kyrall, dar rămîneau în viaţă.

Motivul care fusese cît pe ce să-l omoare pe Aloim era jignirea pe care o adusese Mariei. *Quintul* simţea că e gata să se piardă în ţesătura complicată de minciuni şi adevăruri pe care i-o serveau cei din jurul său. Şi nu ştia decît un singur fel în care ar fi putut să grăbească îndeplinirea misiunii, aşa încît ea să se încheie cît încă Maria nu-i alterase de tot puterea de a alege.

Îi spusese că e fiica Abatelui. Era greu de crezut. Separase în minte trăsăturile esenţiale ale feţelor celor doi şi nu găsise nici o asemănare. Nici măcar unul din cele douăzeci şi şase de puncte definitorii pentru chipul unui om nu corespundea la cei doi. La o

relaţie tată – fiică, acest lucru era atît de improbabil încît nici nu merita luat în seamă. Iarăşi minţise, aruncînd în felul ăsta o umbră de îndoială şi asupra mărturisirii parţiale a faptului că tinerii din Satul de Clone reprezentau probabil zestrea genetică iniţială a tuturor Lumilor Agricole.

Quintul bătu la uşa Abatelui şi abia după ce păşi în cabinet îşi dădu seama că, preocupat de gîndurile sale, nu se întrebase nici o clipă ce anume îl făcuse pe Radoslav să-l cheme la el.

— Ia loc, spionule, îl invită Abatele cu un gest larg.

Rim clătină din cap şi rămase ostentativ în picioare, în mijlocul încăperii.

— Ştii, începu Radoslav zîmbind, am ajuns la concluzia că nu e cine ştie ce de capul vostru, al *quinţilor*.

Rim zîmbi subţire:

— Ce te face, Sfinţia Ta, să spui asemenea vorbe?

— Ei… nu neg că sînteţi adevărate maşini de luptă, n-am uitat reprezentaţia aceea sîngeroasă pe care ai dat-o în cîmpie… dar un soldat e mai mult decît o furie care ucide. Trebuie să fie şi tactician, şi spion, şi general… Mi-e teamă că tu eşti doar un mecanism foarte perfecţionat pentru ucis.

— Nu pot decît să mă bucur că mă judecaţi în felul ăsta. Sînt într-adevăr bucuros.

Abatele hohoti ridicîndu-şi privirile spre tavan, acolo unde o crăpătură fină îi aducea aminte de ziua halucinantă a cutremurului.

— Parcă te-am însărcinat cu ancheta a ceea ce s-a întîmplat cu cei doi fraţi ai noştri care au murit în biserica Alambicului.

— Aşa este, Sfinţia Ta.

— Şi? Poţi să-mi spui la ce rezultate ai ajuns? Ai vreun suspect?

Rim tăcu o clipă, cîntărindu-şi cuvintele.

— Sînt convins că însărcinarea asta a vrut mai degrabă să-mi demonstreze cît de puţin cunosc Abaţia şi cît de nepotrivit sînt ca să-ţi iau locul. Deşi regret să o spun, trebuie să recunosc că a reuşit. Nu am nici un suspect, nu ştiu cum s-a făcut de fraţii aceia au ajuns să creadă că-şi pot risca viaţa pentru o simplă orgie.

Abatele continuă să-l privească zîmbitor.

— Ei uite, tocmai de aceea cred că nu eşti decît un soldat prost. S-ar putea să mă înşel, dar după cîte mă duce pe mine mintea doi oameni care sînt gata să moară pentru o femeie oarecare e clar că acţionează sub imboldul nebuniei. Şi cine oare dintre cei pe care îi cunoşti poate manipula gîndurile? Cine le poate citi, cine le ştie înainte chiar ca ele să-ţi fie clare ţie însuţi?

— Aloim…

— Desigur. Aloim. Nu-ţi ascund că am şi alte motive pentru a-l suspecta, dar raţionamentul acesta îţi era perfect accesibil…

— Abia aseară Maria mi-a spus…

Abatele dădu a lehamite din mînă.

— Abia aseară… Trebuia să-ţi dai seama! Dar poate că, aşa după cum ţi-am spus, nu eşti în stare să fii un soldat adevărat. Poate că nu eşti decît o maşină eficientă de ucis. Are şi statutul ăsta avantajele lui.

Rim tăcu, lăsîndu-l pe Abate să continue.

— Maria mi-a spus că ţi-a destăinuit secretul nostru. Cum îl vei folosi?

— În nici un fel. Chiar dacă ar fi adevărat că îţi este fiică, ceea ce mă cam îndoiesc, lucrul ăsta nu m-ar putea ajuta în nici un fel să aflu secretul Însămînţării. Iar discuţia asta, după mintea mea de soldat prost, e cel mai puternic argument pentru asta. Cred că tocmai îţi condamni la moarte propriul amant. De ce ţi-ai iubi mai mult fiica?

Radoslav se încruntă privindu-l scrutător pe bărbatul acela care stătea în faţa lui şi despre care ştia că-l putea omorî în mai puţin de o sutime de secundă. Ce s-ar fi ales atunci de ouă, de Abaţie, de Armaghedon? Dumnezeu era însă mare. Nu avea cum să lase să se întîmple aşa ceva.

— De ce m-ai chemat? întrebă într-un tîrziu Rim pe un ton plictisit.

— Ca să-ţi salvez onoarea. Ţi-am spus cine e vinovat. Acum nu mai rămîne decît să-l prinzi pe Aloim.

Rim privi nedumerit spre bătrîn.

— Păi trebuie să fie pe-aici pe undeva.

Abatele clătină din cap.

— A ieşit din Abaţie înaintea zorilor şi a pornit spre oraş. Sînt sigur că dacă îţi vei folosi hmmm… calităţile tale speciale îl vei ajunge înainte să se piardă printre ruine. Dacă nu ai reuşit să fii cine ştie ce investigator, încearcă măcar soldat să fii!

Uşa trîntită cu putere de Rim scoase un pocnet sec, care-l făcu pe Abate să tresară.

Trădătorul!

Dacă nu ar fi ştiut că Armaghedonul ar fi urmat să se dezlănţuie din clipă în clipă, Abatele ar fi fugit el însuşi în oraş, să trăiască acolo anonim. În ciuda atitudinii dispreţuitoare pe care o avea faţă de Rim, spionul reuşise să afle mai toate tainele Abaţiei în doar cîteva luni. Era un om cu adevărat excepţional şi nu putea să nu-l compare cu Aloim.

Trădătorul!

Maria îi povestise cum Aloim aproape că-i spusese lui Rim că mai are o soră geamănă şi că trebuise să inventeze la iuţeală o minciună pe care cu cît o analiza mai mult cu atît îşi dădea seama că era mai greu de crezut. Abatele nu ştia cum gîndesc *quinţii*, dar în anii lungi ai vieţii sale învăţase că e greu să te îndrăgosteşti de cineva care te minte mereu. Aloim se lăsase pradă mîniei şi trufiei sale nemăsurate.

Încercase să trişeze în jocul pe care el îl organizase pentru succesiunea următorului Abate. Iar asta nu putea fi iertat, indiferent cît de mult l-ar fi iubit pe Aloim. În ultimele săptămîni tînărul se îndepărtase de el, îşi pierduse candoarea şi supuşenia cu care îl făcuse să se îndrăgostească pe vremuri de el. Iar acum, fusese gata să desconspire cea mai puternică armă a Abaţiei. Aşa ceva nu se putea ierta.

Rim se întoarse abia pe înserat. Înaintea lui, legat de şeaua unui cal, se bălăngănea Aloim a cărui faţă arăta că încercase să i se opună *quintului*. O şuviţă de sînge închegat i se prelingea din tîmpla stîngă iar respiraţia îi era grea, şuierată, semn că avea cel puţin o coastă ruptă. Cei doi ajunseră în faţa pavilionului iar *quintul* îl ridică aparent fără efort pe Aloim şi-l purtă în braţe pînă în cabinetul Abatelui. Privind scena de la balcon, Radoslav se întrebă dacă demonstraţia aceea voia să arate forţa lui Rim sau era sortită doar să mascheze faptul că bietul Aloim nu se mai putea ţine pe picioare. Avea să afle în curînd.

Uşa se dădu în lături smucit, de parcă ar fi parcurs în sens invers, cu aceeaşi viteză, traiectoria pe care o avusese cînd *quintul* o trîntise, la plecare.

— M-am gîndit că-l vrei viu.

— Uite că pînă la urmă, nu eşti chiar un soldat prost. Oricum însă nu era treaba ta să îl omori.

Rim zîmbi fugar.

— A încercat să se lupte cu mine. E un tip curajos.

— E disperat. Şi ce-a făcut? A aruncat cu pietre?

— Nu, rosti Rim simplu. M-a provocat la un fel de meci de box.

Amuzaţi amîndoi, bărbaţii priviră spre trupul inert al lui Aloim.

— Şi-acum ce-o să se întîmple cu el? întrebă Rim.

Cu paşi mari, Abatele merse pînă în spatele biroului şi deschise un sertar. De acolo extrase o seringă hipodermică pe care începu s-o rotească distrat între degete.

— Noi aici în Abaţie obţinem întotdeauna mărturisiri complete. Nu condamnăm pe nimeni fără a fi siguri că e vinovat. Pentru a evita însă minciunile, ne ajutăm de serul ăsta, o mică minune pe care fraţii noştri savanţi au pus-o la punct cu multă vreme în urmă. Îi ajută pe oameni să spună adevărul.

Rim dădu să plece, dar Abatele îl întoarse din drum.

— De ce fugi? Trebuie să-ţi mai repet că eşti încă însărcinat cu ancheta asta? Ai nu numai dreptul, ci şi obligaţia să stai aici. Poate că va trebui să vorbeşti celorlalţi fraţi despre tragedia asta, zise Abatele, înfigînd cu un gest scurt seringa în gîtul lui Aloim.

Ca şi cum în venele lui s-ar fi scurt cine ştie ce elixir, Aloim deschise ochii şi găsi destulă putere pentru a se ridica în capul oaselor. Cei doi bărbaţi îl priviră în tăcere, fiecare cu gîndurile lui, dar

amîndoi uimiţi de sticlirea ciudată a ochilor tînărului. Faţa lui tumefiată era aproape de nerecunoscut, dar ochii, ochii păreau două vietăţi de sine stătătoare gata să muşte pe oricine ar fi avut nesăbuinţa să se apropie.

Abatele tresări cînd Aloim scoase primul sunet. Era mai mult un muget, un tremur lăuntric care izbucnise prin laringe făcînd aerul să vibreze. Rim îşi duse mîna instinctiv spre lama de accun. Gestul ăsta aproape că-l făcu să fie bucuros. Era încă *quint* imperial. Atunci cînd Maria nu se afla lîngă el, era Rimio de Vassur, soldatul temut în tot Imperiul.

— Rade, Rade, am crezut că vrei să mă pedepseşti, dar tu în schimb îmi dai putere. Nu ştiu ce mi-ai făcut, dar… N-am mai simţit niciodată aşa… O, ce deasă e mintea ta, cîte gînduri se învîrtejesc în ea! Hehehe, credeam că ai fost mereu homosexual, dar uite văd aici nişte amintiri cu fete. Erai neastîmpărat pe vremea aia… Rade, dar camera asta ce e? Nu mi-ai arătat-o niciodată. Ce sînt toate astea? Şi mai ales unde e situată? A, sub bibliotecă? Poate c-o să merg acolo, văd că se intră greu. Dar…

— Taci! tună Abatele. Radoslav se întoarse apoi spre Rim şi-l întrebă disperat. Ce crezi că se întîmplă?

— Se pare că serul ăla, indiferent ce-o fi fost în el, i-a amplificat puterile într-atît încît îţi poate citi nu numai gîndurile, ci şi amintirile. Nici nu termină bine de rostit aceste cuvinte că atenţia lui Aloim se îndreptă asupra lui.

— Ah, ce minte splendidă… O minte precum un munte înalt. Solidă, previzibilă şi mai ales proptită pe ici pe colo de stînci aduse din alte părţi.

Rim se gîndi să îl omoare atunci pe loc, dar îşi aminti că Abatele îl prevenise că dacă avea să mai facă încă o victimă în Abaţie atunci, într-un fel sau în altul, misiunea lui avea să se încheie. Ezită fascinat de momentul acela în care o minte total străină îi putea citi gîndurile, putea desluşi ceea ce este el cu adevărat. *Quintul* se trezi că tînjeşte după un verdict, după o sentinţă pe care el însuşi n-o putuse da niciodată.

— Zeţi… Ăştia ce-s? Amintirile despre ei sînt foarte puternice… Şi recente… mamă, ce urîţi sînt! Dacă Împăratul tău te-a trimis să stai printre ei atîta vreme înseamnă că eu unul care am suportat doar violurile lui Rade am fost norocos… Dar de ce au şase picioare? Mamă… Şi barajul ăsta e construit de ei? Şi cîmpurile astea cul…

— Taci! tună la rîndul său Rim, incapabil încă să-l omoare pe tînăr.

— Bine. Cu tine nu mă mai pun… Oricum îmi simt sfîrşitul aproape şi vreau să mor împăcat. Vreau să aflu şi ultimul mister al Abaţiei.

Întorcîndu-şi privirea aceea sticloasă spre Radoslav, se concentra asupra feţei bătrînului. Fără veste, călimara cu cerneală de pe birou i se răsturnă Abatelui în poală.

— A, uite că pot să fac şi asta, spuse Aloim pe un ton de copil care tocmai descoperise o jucărie nouă. Oare unde-şi ţine *quintul* ăsta lama? Lasă. O să-mi spui acuma Rade… Da, da, tu o să-mi spui, că n-am chef să caut prea mult prin amintirile tale… cine ştie de ce femei scîrboase mai dau acolo… O să-mi zici ce e cu Alambicul ăla de Dumnezei? Dacă înţeleg şi asta pot să fiu Abate în locul tău.

Rim văzu cum chipul Abatelui se schimonoseşte, într-o încercare dramatică de a-şi ţine gura închisă. Ochii lui Aloim păreau însă că îi privesc de peste tot şi Abatele lătră scurt, evident fără voia lui:

— Nu ştiu, e lăsat aşa de Sfîntul Augustin. Noi doar colectăm seminţele vieţii..

— E-te-te… atîţia morţi şi atîta zarvă pentru o piatră despre care nimeni nu ştie cu adevărat cum funcţionează.

Părînd că şi-a recăpătat întru cîtva controlul asupra propriei minţi, Abatele strigă la Rim:

— Omoară-l, omoară-l chiar acum! E un ordin. Nu te teme.

Rînjind ca o fiară sălbatică, Aloim se ridică în picioare. Rim realiză atunci că mintea omului aceluia trecuse de orice barieră pe care omenirea şi-o imaginase vreodată. Ştia sigur că rupsese în cel puţin trei locuri picioarele lui Aloim. Pur şi simplu nu avea cum să păşească.

— Eşti uimit, nu-i aşa, soldăţelule? Rămîi aşa pînă am să-ţi smulg inima din piept. Da, da, cu mîinile goale… Ba nu, mai întîi am să te pocnesc în cap…

Un tom greu se desprinse uşor de pe raftul din spatele lui Rim şi porni cu viteză spre *quint*. Simţind curentul de aer şi văzînd privirea fixă a lui Aloim, *quintul* îşi trase lama de accun şi intră în modul de luptă. Se feri cu uşurinţă de proiectilul improvizat de tînărul călugăr şi se întoarse apoi să îl spintece. Ceea ce văzu îi tăie însă răsuflarea. Aloim flutura din mînă, mişcîndu-se la fel de repede ca el. Rim atacă scurt şi Aloim reuşi, deşi stîngaci, să se ferească. *Quinţii* nu aveau nevoie să cunoască scheme elaborate de scrimă sau luptă corp la corp. Viteza cu care se mişcau era întotdeauna de ajuns. Cu toate acestea, călugărul era neînarmat şi, după trei secunde de mişcări mai iuţi decît ar fi putut percepe ochii Abatelui de pildă, Aloim începu să încetinească. Obosea. Lama de accun îi pătrunse deasupra nasului între ochi.

— Dumnezeule, ce-a fost asta? întrebă Abatele.

Gîfîind, Rim îi întoarse întrebarea.

— Tu mă întrebi pe mine? Spune-mi mai bine ce i-ai injectat. Indiferent ce a fost în seringa aceea, e evident că i-a provocat starea

asta supraomenească.

— Spune-mi, mi s-a părut mie sau se mişca la fel de repede ca şi tine?

Quintul clătină din cap analizîndu-şi opţiunile. Pentru prima dată în istoria lor, *quinţii* întîlniseră un adversar pe măsură. Fusese un accident şi ieşise învingător, dar faptul că o fiinţă umană reuşise să se mişte la fel de repede ca ei trebuia să ajungă degrabă la cunoştinţa celorlalţi. Iar o logică elementară spunea că Abatele era ultimul om din Univers care ar fi trebuit să cunoască secretul ăsta.

— Sfinţia Ta, vorbesc fără ascunzişuri. Avînd în vedere ceea ce s-a petrecut în camera asta, ar trebui ca numai unul din noi să iasă viu. Iar dacă serul pe care îl ai te poate transforma…

— Mă transformă pe naiba. Îţi repet că nu ştiu ce s-a întîmplat. E evident că i-a amplificat capacităţile pe care le avea în stare latentă. Te asigură că era un ser absolut obişnuit. Oamenii îl cunoşteau încă dinainte de Ultima Confruntare. E o unealtă atît de primitivă încît nici nu a mai fost folosită după inventarea sondelor psi…

— E înspăimîntător, spuse Rim încetişor. Ţi-a smuls secretul Alambicului…

— Noroc că nu era nici un secret de aflat, pufni supărat Abatele.

— N-aş zice… Pentru mine unul e evident că acolo începe Însămînţarea planetelor şi, odată ce voi fi aflat cum anume funcţionează Alambicul ăla, voi putea pleca, scutindu-vă pe toţi de o grijă în plus.

Agitat, Abatele veni pînă în faţa *quintului*.

— Chiar crezi că mai contează? Nu-ţi dai seama că doar cu cîteva minute în urmă am avut amîndoi confirmarea faptul că asupra întregului nostru Univers se va dezlănţui o furtună din care nici Abaţia şi nici Imperiul nu vor putea ieşi învingătoare? Aud strigătele cu care naştem un alt soi de oameni. Chiar nu poţi vedea asta?

— Nu. Am fost educat să fiu un om al prezentului, îmi ţin cuvîntul dat şi îmi fac datoria faţă de Împărat. Ãsta sînt eu.

Abatele se întoarse cu spatele.

— Iar zeţii ăia de care a pomenit? Sînt extratereşti?

Rim fu din nou tentat să mai scoată o dată lama de accun. Se opri însă ştiind că dacă l-ar fi omorît pe Abate chiar atunci, furtuna care părea să bîntuie minţile bătrînului ar fi început cu siguranţă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba ştii. Sînt fiinţe cu şase picioare, destul de inteligente pentru a construi edificii impresionante şi lanuri…

Abatele tăcu preţ de cîteva secunde, apoi îşi duse mîna la gură.

— Vreţi să ne înlocuiţi clonele! Da, asta e! Îţi mulţumesc, Doamne, că m-ai iluminat. Bella vrea să înlocuiască clonele cu nişte animale. Dumnezeule, asta e nemărginirea de care te-ai temut încă de

cînd Adam cel nemernic a păcătuit prima dată.

Fără a spune nimic, Rim trînti pentru a doua oară uşa de la cabinetul Abatelui. Din neatenţie, călcase în balta de sînge care se scursese din rana lui Aloim.

Contemplînd urmele însîngerate care ieşeau din camera în care se afla, Abatele găsi că imaginea aceea putea ilustra însăşi menirea Abaţiei. Păcatul, crima, dar şi credinţa care le va birui pe amîndouă. Îşi chemă gărzile care priviră stupefiate la trupul lui Aloim.

— A încercat să mă omoare, spuse Radoslav simplu, răspunzînd întrebărilor lor mute. Luaţi-l de-aici şi chemaţi-o pe Maria să cureţe. Numai ea va fi în stare să spele mizeria asta.

Nu ştiu de ce scriu Confesiunile. Nu-mi pot imagina o lume în care ele să devină publice. Dar e limpede că un ungher al minţii mele simte lumina altor timpuri.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Cînd simţi o altă viaţă cum se naşte în tine, una paralelă, pe care ştii că ai trăit-o în alte timpuri, ceea ce te uimeşte cel mai tare nu e repeziciunea cu care aderi la identitatea aceea diferită. Adevărata povară e cea a cunoaşterii care se revarsă peste tine şi te zdrobeşte de pămînt. Şi prăvălirea asta nu se opreşte decît pentru a lăsa loc furiei. Care nu e nici ea mai uşor de suportat.

De sus, Laak îi vedea pe tovarăşii săi cum îl privesc. Arătau cumva schimbaţi. Ochii bărbatului se încordară în căutarea amănuntului aceluia generalizator care să îl facă să înţeleagă ce se schimbase. Poate era liniştea înstăpînită peste comunitatea lor imediat după ce deschiseseră în Templu capsula aceea care semăna atît de mult cu un ou. Laak zîmbi. Un ou venit din cosmos putea fi lesne considerat drept un dar dumnezeiesc. Asta dacă credeai în Dumnezeu. Dacă nu, atunci oul era un punct numai bun din care să porneşti preschimbarea cosmosului…

Transformarea fusese ca şi instantanee pentru el. În numai două ore, memoria originală îi revenise. Acum îşi aducea aminte. Era Bolt Johansson, colonel în Corpul celor O Mie de Voluntari. Ştia desigur că fiinţa aceea umană în care se redeşteptase nu era carnea lui originală. Înţelegea că fusese clonat cumva, undeva în viitor şi că într-un fel sau în altul, oul îi produsese atît lui cît şi colegilor săi trezirea unor memorii ancestrale. Sarah Clyne, specialista lor în biologie, spunea că nu avea toate aparatele necesare, dar că după părerea ei, cineva modificase ADN-ul lor original şi găsise şi o metodă de a le stoca personalitatea şi cunoştinţele într-o parte rămasă de obicei neexploatată a moleculei de ADN şi care devenise brusc activă odată cu expunerea lor la efectele probabil bacteriologice ale oului. Acum erau din nou Corpul celor O Mie de Voluntari.

Te uiţi cu uimire la simbolul cercului şi acum înţelegi de ce îl venerai atît. E simplu să trăieşti pe un cerc. Nu are început şi nici sfîrşit şi în el nu încape fuga aceea care îţi chinuie acum mintea, goana după ultimul gînd original. Şi, indiferent cît te-ai strădui, indiferent cît ai chinui noua ta identitate, ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti este că ai dat probe de sînge şi apoi cineva ţi-a tăiat părul pentru ca să se potrivească mai bine comul. Restul e întuneric.

Johansson privi spre soarele al cărui crepuscul bătea uşor în

verzui. Îşi amintea e un alt asfinţit, de o altă ultima seară, pierdută undeva la poalele unor munţi. Petrecuse noaptea aceea cu soţia lui, profitînd de privilegiile lui de colonel pentru a-şi asigura o intimitate pe care nici măcar despărţirea de trupul care cunoscuse mîngîierile ei nu putuse să o şteargă. Aleena… Părul ei era negru şi zulufat iar ochii păreau că sînt nasturi de antracit. Nu mai era tînără cînd se despărţise de ea, dar o iubea mai mult decît în tinereţe, atunci cînd o salvase împreună cu trei dintre locotenenţii săi de o şleahta de barbari care doreau să crucifice toate femeile. Se luptase ca un demon turbat şi avusese nevoie de două ore ca să se spele de sîngele celor pe care îi ucisese la început cu baioneta şi apoi cu mîinile goale.

De jos, ceilalţi îi aşteptau tăcuţi hotărîrea. Nu era uşor să mori a doua oară. Dar cine poate şti cu adevărat cum e să trăieşti a doua oară. Nici vieţile lor nu erau apărate de spectrul nefiresc sub care păreau că îşi trăiesc prezentul. Poate că halucinaţia asta, în care se trezise în pielea unui fel de maniac religios sub un soare verzui, nu era decît felul în care Dumnezeu se răzbuna pe el pentru păcatele vieţii anterioare. Dar nu. Nu exista Dumnezeu. Duhoarea pe care o emana întreg Universul nu putea fi produsă decît de un hoit imens…

Mă auziţi acolo sus?! îi întrebi şi ştii că acum casca ochii la monitorul care e legat cumva de orice ar fi lucrul acela pe care ţi l-au implantat în cap. Nu reuşesc să te controleze decît cînd dormi. Atunci îţi trimit fel de fel de vise prosteşti. Astă noapte de pildă te-au chinuit cu secvenţa aceea în care Dumnezeu însuşi îţi poruncea să munceşti pentru îndestularea lui. Iar Dumnezeu voia să continuaţi munca aceea la făcutul cărămizilor de argilă, o muncă prostească, îndobitocitore. Te-ai trezit şi ai avut pentru puţina vreme senzaţia că în capul tău nu e numai Laak şi Bolt Johansson, ci şi o altă persoană. Ai dorit să le vorbeşti, dar nimic nu ţi-a dat a înţelege că încă te mai ascultă. Şi totuşi asta trebuie să fie, probabil că îţi ascultă gîndurile.

Statura imensa a lui Ştefan Barna se deosebeşte dintre tovarăşii tai. Şi pe Pămînt, cînd aţi început să adunaţi primii Voluntari, intransigenţa lui faţă de religiile de orice fel era renumită. Gurile rele spuneau că şi-ar fi părăsit mama în mîinile barbarilor pentru vina de a-l fi botezat creştin cîndva. După cîte îl cunoscuse el, se putea ca povestea aceea să fie adevărată, dar asta nu avea nici o importanţa de vreme ce sentinţele pe care le dădea el erau întotdeauna de o precizie înspăimîntătoare. El fusese cel care sugerase că planeta aceea cu soare verde este un fel de colonie de muncă forţată, fără gardieni, în care disciplina era păstrată de o oligarhie religioasă al cărei scop era probabil să îi facă să muncească din greu pentru cei care îi înrobiseră în acest mod perfid.

Nu trebuie să fie fost Voluntar ca să înţelegi furia pe care o stîrnise o asemenea presupunere. Pentru mia aceea de atei care

plecaseră hotărîţi să-şi dea viaţa pentru idealul lor şi sfîrşiseră prin a se trezi după o sclavie probabil milenară pe o planetă care semăna cu Pămîntul de dinainte de Cristos, condiţia lor de şerbi era cel mai adînc coşmar imaginabil.

Bolt încercase să îi liniştească, să le spună că e foarte posibil ca lucrurile să nu fie chiar aşa. Dar nimeni nu îl ascultase şi el nu reuşise să-şi dea seama dacă tovarăşii lui erau sensibili mai degrabă la faptul că explicaţia aceea rezolva toate enigmele planetei şi ale originii lor incerte sau mai degrabă se baza pe amintirile celorlalte profeţii făcute de Barna. Doar el fusese cel care le prevestise că aveau să fi atacaţi în tabăra lor din munţi şi îl demascase mai apoi pe primul lor şef ca fiind agent al Vaticanului.

Cît de mult ţi-ai dori să afli destinul celorlalţi! E limpede că există o forţă imensă care a plănuit trezirea voastră şi care v-a rezervat o menire importantă. Care să fie oare? Sau nu. De fapt, ştii că nimeni nu şi-ar fi dat atîta osteneală dacă nu ar fi vrut să vă pună să faceţi ceea ce ştiţi cel mai bine: să luptaţi împotriva lui Dumnezeu. Te întrebi însă dacă eşti singur în Univers… Dacă nu cumva sub alţi sori poate albaştri, poate mov, se află alţi Bolt Johansson aşteptînd şi ei să fie treziţi de un ou. Misiunea lor care să fie oare?

Aşteptarea se prelungea prea mult. Johansson ştia că nu are cum să le mai pună multă vreme răbdarea la încercare. Cîţiva Voluntari îşi frecau mîinile deja nervoşi, privind la el cu sentimente amestecate. Aveau dreptate. Era, fără voia lui, un spion, cel mai îngrozitor spion cu putinţă.

Nu-şi recăpătaseră cu toţii identităţile iniţiale. Unii existau chiar în dublu exemplar. Iar cei mai tineri, născuţi pe planetă, se părea că îşi aleg o personalitate la întîmplare. Cineva venise cu ideea că salvatorul lor, cel care pusese la cale trezirea, trebuia căutat printre cei care lipseau, printre cei O Mie de Voluntari care nu se regăsiseră în nici o clonă de pe planetă. Ideea se dovedise greşită pentru că erau cu toţii acolo, toţi o mie, ba chiar mai mulţi, manifestînd însă acelaşi dor de a desfiinţa orice purta chiar şi cea mai mică fărîmă de religiozitate.

Vladimir Krum, rusul cu ochi spălăciţi, credea că materialul lor genetic nu putuse fi recuperat decît de un apropiat, cu puţin timp înainte ca ei să moară. Era ciudat că ultima lor amintire nu era aceea a momentului în care dăduseră probe de sînge pentru a verifica pentru ultima dată dacă nu purtau vreo infecţie latentă în organism. Fiolele acelea ar fi fost cel mai bun material genetic cu putinţă. Dar dacă lucrurile ar fi stat aşa era greu de explicat de ce ultima amintire precisă era aceea a tînărului deşirat care le îndepărtase părul de pe diferite zone ale capului pentru a le fixa mai bine dispozitivele de comunicaţii. Băieţandrul acela, Augustin după cum îşi aducea aminte Krum, nu avea cum să fi pus la cale un plan atît de gigantic. Şi

Johansson şi-l amintea bine. Părea mai degrabă nătîng şi nu fusese selecţionat pentru detaşamentele de combatanţi fiindcă era foarte neîndemînatic. Trebuie să fi fost altcineva.

Misterul era total de vreme ce nici unul dintre ei nu purta amintirea felului în care muriseră. Nu ştiau dacă îşi îndepliniseră misiunea sau dacă se pierduseră undeva înainte de a ajunge pe pămîntul sfînt. Nu ştiau nici măcar dacă nu cumva îmbătrîniseră şi muriseră cu mii de ani în urmă, iar ceea ce li se întîmpla acum era doar o festă macabră pe care le-o juca cineva.

Te întrebi, şi o faci mai mult ca să te audă ei, care poate fi dovada ultimă a credinţei? Ce anume poate dori un Dumnezeu de la supuşii săi pentru ca să se declare convins de iubirea lor? Viaţa, desigur. Dumnezeule, sau oricine vei fi fiind cel care stai ca un hoţ şi îmi contempli gîndurile, te-ai gîndit vreodată cum e să mori fiindcă ştii că în felul ăsta că şi o parte din Dumnezeu moare cu tine? Nu pot îngădui să mai fiu iscoada ta. Nu pot îngădui să mă mai foloseşti ca pe o păpuşă. Mi-e frică. Dar nu că am să mor. Ci că în momentul în care voi fi murit mă voi trezi într-o altă fiinţă, sub un alt soare, subiect al unei alte glume, la fel de sinistre.

Johansson deschise larg mîinile şi sări din foişorul pe care chiar el, pe vremea cînd se credea Laak, îl construise pentru a-i aduce Dumnezeului său ofrandele. Mulţi dintre cei care formau mulţimea ce îl privea căzînd plîngeau. Ştiau că pierd un tovarăş de nădejde, un conducător adevărat. Iar jertfa lui, menită să-i pună la adăpost de influenţele oricui va fi fost acela care îi adusese pe planeta aceea, arăta că doar cu greu şi-ar fi putut găsi printre ei un conducător mai bun.

Barna veni pînă aproape de corpul neînsufleţit al lui Bolt Johansson. Dădu să-l atingă, dar îşi retrase mîna schiţînd cel mai gingaş gest pe care-l făcuse vreodată în viaţa lui. Apoi ridică ochii spre cer şi le strigă celorlalţi:

— E timpul, prieteni. Acum nu mai au ce face şi o să trebuiască să aterizeze pe planetă. Refaceţi formaţiile standard şi apoi echilibraţi-le pentru lupta corp la corp. Serviciul de pază începe din acest moment. Aştept să vă comportaţi vrednic de Corpul celor O Mie de Voluntari. Şi încercaţi să vă dezmorţiţi oasele. O să ne fie greu la început, pînă punem mîna pe cîteva arme adevărate.

— Şi apoi? întrebă Krum.

Barna se întoarse spre el zîmbind:

— Apoi vom face tot ceea ce ştim mai bine pentru a afla cine şi de ce şi-a bătut joc de sufletele noastre, tulburîndu-ne odihna.

* * *

— A sărit! Tîmpitul ăla chiar a sărit! strigă Crey în culmea furiei.

Operatorul sondei psi îl trezise încă în urmă cu cîteva ore, înainte ca populaţia de clone să o ia razna. Semnalele pe care le primea din creierul apostolului Laak deveniseră brusc incoerente şi imposibil de interpretat. Încercase să-i trimită un vis în care să-l determine să reia munca, dar clona rezistase şi chiar se trezise, scoţînd sonda psi din parametrii săi de funcţionare.

Cu nici două ore în urmă, bărbatul acela înţelesese că are ceva implantat în cap, ceea ce pentru Crey era un mister total. Chiar şi pentru oamenii care ştiau ce este şi cum funcţionează o sondă psi, prezenţa ei putea rămîne multă vreme ascunsă. Iar clona aceea înţelesese în numai două ore, deşi era evident că nu avea cum să ştie că are implantat un asemenea dispozitiv.

Operatorul sondei îi spusese chiar că Laak începuse să vorbească cu ei, adresîndu-li-se ca şi cum ar fi fost o altă persoană, un anume Bolt Johansson. Crey nu înţelegea ce anume putea să fi produs o asemenea mutaţie în mintea apostolului acela.

Cercetase mnemocubul cu Manualul Însămînţării, dar nu găsise nicăieri vreo referinţă cu privire la o asemenea desfăşurare de evenimente. Se gîndise insistent chiar să pună în aplicare planul unui locotenent care analizase situaţia cu mintea plină de muşchi a militarului şi decisese că trebuiau să declanşeze imediat un bombardament orbital distrugător. Crey ezitase însă, nu pentru că ar fi ţinut cine ştie ce la clonele alea, ci pentru că în dealul acela mai erau cîteva tone de austral. Era lucru ştiut acela că radiaţiile puternice impurificau zăcămintele de austral pînă la concentraţii la care combustibilul nu mai putea fi extras.

— Ce facem, domnule? întrebă Purundi, căpitanul micii garnizoane orbitale.

— Pe legea mea, luaţi cîteva arme uşoare, cîteva lopeţi şi urcaţi-vă în navetele de desant. Avem de recuperat cîteva tone de nisip.

— Domnule, începu operatorul psi, chiar înainte de a muri, omul acela, Laak, părea că tocmai asta îşi doreşte.

— Normal. Voia să-şi vadă Dumnezeul.

— Nu cred, domnule…

— Şi ce crezi că ar putea face oamenii aceia de jos împotriva unor soldaţi înarmaţi cu cel mai eficient armament de infanterie al momentului?

— Nu ştiu, domnule, dar păreau că s-au transformat dintr-o dată într-un fel de corp militar de elită…

— Prostii, îl întrerupse Crey. Şi chiar dacă ar fi aşa. Ce-au să facă? Au să oprească laserele noastre cu pieptul gol? Pregătiţi-vă de desant.

Cînd privi cele patru navete cum se îndreaptă spre cîmpie, Crey avu un presentiment. Se putea ca totul să fie o întîmplare. Nu putea însă uita ultimele cuvinte ale lui Isidor şi avertismentul lui. Nu avea

însă de ales. Nu putea lăsa pe planetă cea mai mare bogăţie a Universului. Nu conta cît austral pusese deja deoparte. Ceea ce mai rămăsese acolo era o cantitate pur şi simplu mult prea mare pentru ca el să o abandoneze.

Mulţi oameni cred că orice moarte poartă în ea germenii învierii. Ce naivi!

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Privirea Abatelui căzu asupra ferestrei deschise. Aerul răcoros al nopţii de toamna tîrzie se amesteca într-o prospeţime minunată cu fumul aromat al candelelor din capela micuţă care îi servea drept lăcaş personal de rugăciune. Cerul era surprinzător de senin, aşa cum fusese şi în zilele precedente. Stele sclipeau puternic, făcîndu-l să se întrebe dacă ochii lui Dumnezeu nu lăcrimau cumva la gîndul că în încăperea aceea avea să se săvîrşească probabil penultimul act al unei ere în care fusese adulat şi apoi hulit şi sfîrşise prin a fi ignorat de aproape toţi oamenii. Pe un perete se afla icoana Sfîntului Augustin, o pictură veche şi afumată, care căpăta parcă viaţă, însufleţită de luminile înşelătoare care o străbăteau. Podeaua din lemn negeluit era murdară şi păstra numeroase urme de paşi. Singurul artefact tehnologic din încăpere era monitorul unei sonde psi, care picura puţin albastru în semiîntunericul capelei.

Cei trei bărbaţi care îl însoţeau în cameră aveau expresii diferite întipărite pe feţe. Kalator era ca întotdeauna extrem de serios şi privind la trăsăturile sale aspre te puteai lesne întreba dacă Dumnezeu nu îi jucase cumva o festă trimiţîndu-l să-şi trăiască majoritatea vieţii într-o vreme în care adevărata sa vocaţie, cea de fanatic religios, nu impunea atîta violenţa cît şi-ar fi dorit. Pertus era indiferent, la fel cum îşi impunea să fie ori de cîte ori trebuia să se afle în preajma Abatelui. Nici acum nu înţelegea de ce Radoslav fusese preferat pentru a conduce Abaţia şi ura pe care i-o purtase demult se transformase de-a lungul anilor într-un fel de dispreţ pe care şi-l exterioriza afişînd masca indiferenţei. Cel de-al treilea bărbat era un frate abia trecut de Noviciat, un cîntăreţ extrem de talentat, care urma să opereze sonda psi. Şi apoi, peste doar cîteva zile să moară într-un accident tragic, aşa cum făcuseră sute de alţi operatori înaintea lui, jertfindu-şi viaţa pentru a asigura discreţia care trebuia să domnească în jurul lucrării ultime a lui Dumnezeu.

— Slăvit fie numele tău, Sfinte Augustine. Venim iarăşi să ne adăpăm la izvorul înţelepciunii tale, spuse deodată Abatele.

— Venim, răspunseră cei trei.

— Dă-ne nouă încă o dată măsura sfinţeniei tale şi fă ca din Alambicul pe care ni l-ai lăsat să apară un alt Mesia pentru o altă lume, un nou conducător, pentru o altă legiune a Domnului Dumnezeului nostru.

— Să apară!

— Şi mai dă-ne şi puterea de a străbate genunea pentru a ne împlini menirea, ca să-l salvam pe Domnul Dumnezeul nostru de propria nemărginire.

— Să-l salvăm, cîntară din nou cei trei.

Ritualul acela scurt îl bine dispusese pe Abate care, întorcîndu-se spre ceilalţi zise scurt:

— Mare prostie…

— Ce anume? întrebă nesigur Kalator.

— Cîntecul ăsta. Nu înseamnă nimic. E doar un ritual.

— Pe care ordinul nostru, cel care te-a pus în fruntea lui, îl păstrează de cincizeci şi nouă de generaţii, pentru fiecare Însămînţare, se răsti Kalator.

— Ei şi? În Imperiu există oameni care se căsătoresc, repetînd aceeaşi prostie pe care Adam a făcut-o cînd a acceptat-o pe Eva.

— Eşti şi creştin acum…

— Mă plictiseşti, dădu Radoslav din mînă întorcîndu-se spre operatorul sondei. Să-i dăm drumul. A adormit deja?

Tînărul se întoarse spre Abate şi clătină negativ din cap.

Uimit de ieşirea Abatelui, Kalator insistă:

— Nu înţeleg ce te-a apucat. Ieri te-ai aliat cu asasinul ăla împotriva unuia de-ai noştri, fără să poţi să ne explici…

— Să vă explic? Dar de cînd dau Abaţii socoteală cuiva?

— …iar acum mînjeşti cel mai tainic şi mai sfînt ritual al Abaţiei, continuă Kalator de parcă nu l-ar fi auzit. Cum poţi să spui asemenea lucruri? Ce anume s-a schimbat în mintea ta de nu ţi-a mai rămas nimic sfînt?

— Privesc la voi amîndoi şi-mi vine să rîd. Unul ar fi putut fi Abate în locul meu şi altul mi-ar fi putut urma. Ce ghinion pe voi să trăiţi în vremurile în care Dumnezeu mi-a poruncit să-i trezesc oastea?

Radoslav se cufundă în tăcere lăsîndu-i pe cei doi să analizeze informaţia pe care le-o dăduse. Fără a fi la fel de introduşi în tainele Abaţiei, Pertus şi Kalator ştiau destule pentru a sesiza semnificaţia spuselor lui Radoslav.

— Indiferent ce crezi că se va schimba în viaţa noastră, nu ai dreptul să vorbeşti aşa, spuse într-un tîrziu Kalator. Mă întreb chiar dacă nu cumva iei decizii pripite tocmai pentru că nu eşti în stare să-ţi alegi un succesor.

Abatele pocni cu toiagul în podea.

— Succesor? Chiar nu înţelegi că nu va mai exista alt Abate? Ţi-am spus-o foarte clar.

— Dar nu mi-ai zis şi motivele.

— Îţi repet ceea ce ţi-am spus mereu. Dorinţa ta de a înţelege îţi sufocă credinţa. Pur şi simplu am decis să nu mai existe Abaţie. Şi am

făcut-o pentru că Dumnezeu însuşi mi-a poruncit să fac asta. Mi-a arătat semnele şi m-a blagoslovit cu înţelepciunea necesară. Zici că eşti un om smerit, Kalator. Ce alte dovezi mai vrei?

Simţind că disputa dintre cei doi s-ar fi putut prelungi la infinit, operatorul sondei psi tuşi uşor.

— E pregătit acum, zise el tulburat fiindcă îi întrerupsese.

Ceilalţi trei bărbaţi se apropiară de el şi priviră ecranul sondei. Stin visa un cîmp imens de flori albe, prin care se plimba fără ţintă. Abatele zîmbi cînd văzu felul în care Stin se închipuia pe sine însuşi în visul acela. Era cu mult mai bătrîn şi avea o barbă mare, pînă la brîu.

— În ce-o să-L întrupăm, Sfinţia Ta?

— Hmm, ezită Abatele. Poţi să proiectezi imaginea unui copil? O fetiţă de vreo trei ani, îmbrăcată într-o rochie albastră. Şi blondă, să fie blondă.

Operatorul începu să mînuiască asiduu comenzile sondei şi lîngă Stin apăru ca din neant exact ceea ce solicitase Abatele. În partea stîngă a monitorului, cîteva indicatoare oscilară frenetic, semn că, deşi dormea adînc, Stin se speriase.

— Cine eşti? o întrebă Stin pe fetiţă.

— Sînt orice vrei tu.

— De unde vii?

— De nicăieri. Sînt peste tot.

Abatele îi dicta răspunsurile operatorului care le şoptea la rîndul său într-un fel de microfon. Filtrate în acest fel, ele ajungeau prin gura fetiţei direct în mintea adormită a lui Stin.

— Şi ce vrei de la mine? întrebă Stin pe un ton răstit.

— Nimic, am totul.

— Şi atunci de ce eşti aici?

— Ţi-am spus că sînt peste tot. Mă poţi întreba însă de ce am dorit tocmai acum să mă vezi.

— Bine, îi făcu Stin pe plac. De ce te văd?

— Pentru că nu eşti destul de vrednic să înţelegi. Ţi-am spus că am totul, că sînt peste tot… Şi cu toate astea încă nu ştii cine sînt.

— Doamne?

— Chiar şi celor mai vrednici dintre fiii mei le trebuie ceva timp să mă recunoască atunci cînd iau chipul acesta.

— Iartă-mă, Doamne! Nu m-am aşteptat.

— La ce? rîse fetiţa. Ştii, cînd toată lumea crede că eşti un moşneag cu barbă, ba chiar mai sînt şi unii care se imaginează aşa crezînd că în felul ăsta se apropie de mine şi cînd lucrul ăsta ţi se întîmplă de o eternitate, preferi să fii o fetiţă în rochie albastră. Dacă vrei, e mai… estetic.

— Ce-am făcut, Doamne, să merit această întîlnire?

— Ce-ai făcut? Doar ce a trebuit. Dar ce vei face… asta te va face

unic. Am să-ţi dau voie să alegi…

— Doamne, ezită Stin, Maria mi-a zis că nimeni nu are de ales. Că vieţile noastre sînt stabilite dinainte, că ne ştii toate păcatele şi toate virtuţile încă din leagăn.

Fetiţa zîmbi şi, la gestul repezit al operatorului, făcu să dispară florile pe o porţiune mare în mijlocul căreia apăru o bancă de piatră.

— Stai jos.

Stin se conformă de parcă i-ar fi poruncit să se aşeze vreun şef militar fioros şi nu o fetiţă care vorbea uşor peltic.

— Nu ţi-au spus însă şi că poţi alege să devii înger. Înaintaşul tău, Sfîntul Augustin din Hippona, credea că soarta oamenilor e într-adevăr pecetluită. N-am reuşit niciodată să-l conving că de fapt mîntuirea şi transformarea în înger e singura alegere. El credea că eu pot mîna oamenii de-a lungul vieţilor lor precum o piatră într-un jgheab. Şi nici nu voia să creadă că există oameni care să refuze mîntuirea. El era convins că scopul oricui trebuie să fie acela de a deveni înger.

— Şi nu e aşa?

— Evident că nu, rîse cristalin fetiţa. Asta a înţeles-o Sfîntul Augustin cel Nou. Sînt atît de puţini cei care aleg mîntuirea, încît cu timpul am ajuns să-i ignor pînă şi eu. Poate de aceea îi iubesc atît de mult pe călugării augustinieni. Ei întrupează de mai multe ori acelaşi suflet oferindu-i o şansă după alta pentru a se mîntui…

— Şi eu, Doamne?

— Tu? Ai acum de ales. Poţi să fii în continuare şeful comunităţii tale, să o faci cu pricepere, să îmbătrîneşti respectat de toţi, dar prizonier în ţarcul acela sau te poţi jertfi pentru ca din sîngele tău fraţii augustinieni să poată prepara leacul pentru vindecarea Ciumei. Asta e alegerea ta, Stin. Şi poate pentru că am nevoie de tine în dreapta mea am ales să mă arăt ţie astăzi în vis. Fă cum crezi, dar ţine minte, mîine, cînd treci pe lîngă biserică şi pe lîngă Alambicul de suflete, că i-ai putea salva pe toţi. Să nu uiţi asta nici o clipă.

Pe monitorul sondei, întîi dispăru banca, apoi cîmpul de flori şi într-un tîrziu şi fetiţa. Operatorul dădu cîteva comenzi şi, urmărind cîteva cifre, le spuse celorlalţi că Stin dormea adînc.

— Ai fost tare bun, Rade. Pentru o clipă era să mă convingi şi pe mine, zîmbi Pertus.

Abatele se înclină primind laudele cu modestie.

— Eu tot nu înţeleg de ce a trebuit să ne zici chestiile alea la început. Ce anume te face să crezi că Dumnezeu şi-a atins nemărginirea?

— N-ai înţelege nimic dacă ţi-aş explica. E vorba de oameni şi de credinţă. Ţi-am zis deja că încerci să explici prea multe. Cît despre ştiinţa ta în a aprecia oamenii, eşecul tînărului aceluia, Isidor, spune

multe.

— Nu m-ai lăsat să mă duc să îndrept lucrurile eu însumi, mugi Kalator.

— Sînt şi lucruri care nu pot fi îndreptate decît de un Abate, îi tăie Radoslav orice răspuns.

Cu un gest scurt, îi concedie pe cei trei şi se aşează în genunchi sub icoana Sf. Augustin.

* * *

Rim plecă cu pas grăbit de sub fereastra deschisă. Bănuise că o întîlnire la nivel atît de înalt era un eveniment pe care nu trebuia să-l scape. Şi avusese dreptate. Se părea că Abatele şi ceilalţi hotărîseră acolo soarta clonei cu care şi el se întîlnise cu doar cîteva seri înainte. Aşa se explica şi importanţa tînărului acela, pe care veniseră cu toţii să-l ocrotească. Avea o sondă psi şi încercau să-l manipuleze.

Simţi deodată senzaţia inconfundabilă a contactului cu Alaana, operatorul lui de pe Kyrall. Îşi încetini paşii şi se aşeză singur, în întuneric, pe trunchiul unui copac tăiat de curînd.

— Alaana, ce vrei?

— Ce-a fost asta?

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ieri, toţi cei din psiac am simţit un strigăt îngrozitor. L-am simţit, înţelegi? A fost de parcă cineva ar fi turnat plumb topit în creierele noastre. Venea de pe Vechea Terra. Nu se poate să nu ştii nimic.

— A fost, ăăă… un accident. Unui călugăr i s-a injectat un ser preparat după o reţetă străveche şi a căpătat puteri mentale extraordinare. Se mişca… se mişca la fel de repede ca mine.

— Dumnezeule, strigă Alaana în mintea lui Rim. O parte a conştiinţei pe care *quintul* nu i-o refuzase niciodată fusese aceea a capacităţilor sale. Alaana ştia exact cum luptă Rim.

— Ei, n-a fost decît un soldat neinstruit, nu ajunge să te mişti foarte repede pentru a birui un *quint*.

— Nu de asta m-am crucit. Put şi simplu conştiinţa lui ne-a invadat pe toţi aici în psiac. A fost ceva nemaivăzut… Vreau să spun că nici cei mai talentaţi operatori nu au reuşit vreodată nici a suta parte din ce a înfăptuit el. Era acolo, în minţile noastre. Dar de fapt, ce s-a întîmplat?

— Era un om cu calităţi telepatice latente. Abatele a vrut să-l silească să spună adevărul, i-a injectat un ser şi s-a întîmplat ceea ce ai putut simţi şi tu.

— Gata, spuse Alaana, nu mai am cum să-l amîn pe Bela.

— Bela?

— Da, doar nu credeai că mi-aş fi permis să te contactez de capul meu… Ba credeai! Vassur, ce naiba se întîmplă cu tine? Cînd ai devenit atît de sensibil la cei din jur?

— Lasă asta şi zi-mi ce vrea Împăratul.

În mintea lui Rim vocea caldă a Alaanei căpătă un ton automat, semn că ea intrase în modul de transmisie şi că reflecta exact ceea ce avea de spus Împăratul.

— Vassur! Ce veşti îmi dai?

— Foarte bune, Măria Ta. Mîine se va desfăşura ceremonia prin care Abatele va obţine de la o clonă virusul acela cu care trezeşte la viaţă religiile pe Lumile Agricole. Plănuiesc să joc şi eu un rol în ceremonia asta. Cred că dacă voi înţelege cum funcţionează Alambicul…

— Alambicul? Asta ce mai e?

— O piatră bizară pe care se jertfesc clonele. Probabil că ascunde multă tehnologie sub aparenţa aceea monolitică. Oricum, am de gînd să aflu prin constrîngere tot ceea ce nu voi desluşi cu mintea mea.

— Ascultă! Mai am o misiune pentru tine…

— Înălţimea Voastră, momentul e dificil…

— Nu mă întrerupe.

— Da, dar zeţii, dacă am putea face ca Alambicul acela să funcţioneze şi pentru ei şi dacă am înţelege…

— Ce să înţelegem? Tu va trebuie să înţelegi că dacă nu mă asculţi s-ar putea să nu mai fie nici un Univers care să aibă nevoie de zeţii tăi. Unul din soldaţii cu care a evadat tatăl meu s-a predat garnizoanei noastre de pe Vechea Terra numai ca să-mi poată trimite o scrisoare. Ceea ce scrie acolo tatăl meu e de-a dreptul înfricoşător. El crede că Abatele are posibilitatea de a redeştepta pe toate Lumile Agricole personalităţi demult uitate în fiinţa clonelor şi mai ales pe aceea de a face ca un mîntuitor să coboare printre ei. Tata e convins că toate clonele de pe Lumile Agricole se vor transforma. Chiar şi dacă transformarea asta va consta numai în refuzul lor de a mai produce hrană şi tot se va petrece cea mai adîncă modificare în structura omenirii de la descoperirea propulsiei hiperluminice. Bătrînul se teme însă de mai rău.

— Adică?

— Nu a fost foarte explicit. A pomenit ceva de un detaşament de Voluntari din timpul Ultimului Război. El crede că clonele se vor transforma într-un fel de supersoldaţi.

— Nu cred că Abaţia va face asta. Ar însemna să-şi semneze propria condamnare la moarte.

— Tocmai asta e misiunea ta. Să vezi dacă nu cumva călugării au început să plece şi dacă nu poţi observa semnele vreunei strămutări iminente.

— Am să veghez, Înălţimea Ta.

— Şi mai e ceva. Tot tata mi-a scris că a rezolvat şi misterul originii dinastiei Boszt. N-a vrut însă să-mi dea mai multe detalii. Dacă te întîlneşti cu el, încearcă să-i smulgi secretul ăsta. Înainte de a-l pedepsi conform legii, cu moartea.

— Înălţimea Voastră, nu cred că voi putea…

— O să poţi, *quintule!* Trebuie să poţi.

Legătura mentală cu Kyrall se întrerupse brusc, lăsîndu-l năucit pe Rim. Deci pînă la urmă, bătrînul Kasser avusese dreptate. Abaţia deţinea o armă teribilă. Dar unde ar fi putut să o ascundă? *Quintul* recapitulă rapid în minte toate ascunzătorile pe care le bănuise. Nu. Nu era bine aşa… Pentru a declanşa o armă pe fiecare din Lumile Agricole, Abaţia ar fi trebuit să trimită acolo un semnal sau poate chiar un obiect. Era evident că nu putea fi vorba însă de nave spaţiale. Nimeni n-ar fi avut atîta austral încît să poată trimite de pe Pămînt sonde hiperluminice către toate Lumile Agricole. Probabil că va acţiona printr-un semnal, asupra unor capcane plantate pe fiecare dintre Lumile Agricole înainte de a fi populate cu clone. Trebuia deci să privească mai atent la aparatura de comunicaţii.

Se ridică de pe buştean şi porni către chilia lui strîmtă. Nu era prima dată cînd auzea din gura Abatelui aluzii mai mult sau mai puţin clare la sfîrşitul iminent al lumii. Chiar şi în seara aceea, Radoslav se certase cu ceilalţi doi exact pe această temă. El părea convins că nimeni nu îl va succeda. Îşi încordă toate simţurile, se concentră la maximum şi se opri chiar din mers. Nimic din ceea ce putea el percepe nu anunţa catastrofa pe care o presimţea Abatele. Poate că se înşela.

Puţini oameni se avîntă în luptă în cunoştinţă de cauză. Dintre ei, şi mai puţini sînt pregătiţi să accepte natura imprevizibilă a violenţei lor. Dacă dintre cei rămaşi se aleg eroii, atunci nu mai rămînem decît noi, quinţii.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Crey nu era cine ştie ce războinic, dar hotărîse să coboare şi el pe Praxtor fiindcă simţea că soldaţii lui ezitau. Nu erau obişnuiţi să se lupte cu civilii şi păreau inhibaţi de legile imperiale stricte care interziceau debarcarea de trupe pe orice Lume Agricolă. Crey avusese nevoie de întreaga sa putere de convingere pentru ca puţinii soldaţi de pe staţia orbitală să se echipeze de luptă şi să se îmbarce în patru navete de desant. Prezenţa lui printre ei avea mai mult rolul unei garanţii juridice care îi asigura că nu vor fi judecaţi altfel decît şeful lor.

Scanerele infraroşii indicau că toate clonele se strînseseră în Templu. Primul imbold al lui Crey cînd auzise vestea asta fusese să ordone distrugerea lor imediată. Se oprise însă gîndindu-se că, dacă populaţia de clone ar fi supravieţuit şi după ce încărca întregul zăcămînt de austral, administraţiei imperiale i-ar fi fost infinit mai greu să dovedească ceea ce se întîmplase cu Isidor şi cu operaţiunea de Însămînţare. Guvernatorul nu avea nici o îndoială însă că planul lui va reuşi. Primise rapoarte foarte încurajatoare de pe staţia unde se făcea rafinarea australului care se afla pe o orbită geostaţionară de partea cealaltă a planetei. Avea deja cîteva sute de încărcături standard, obţinute din exploatarea cărămizilor pe care le făcuseră clonele, dar dorea să treacă de o mie, odată cu ultimul transport. Cu o asemenea bogăţie putea ataca oriunde în galaxie cu o forţă copleşitoare. Şi, mai ales, se asigura că nimeni nu avea să rişte o ripostă instantanee în cazul în care Sagittarius devenea ea însăşi ţintă.

Crey învăţase prin lecţii dure că un plan de rezervă are întotdeauna şi părţile sale folositoare. De aceea cruţase clonele care, aşa cum arătau şi acum scanerele, se înghesuiseră în Templu.

Se roagă.

Unul din soldaţi îi făcu semn cu mîna, întrebîndu-l mut ce să facă.

— O să aterizăm acolo, în cîmpie, şi o să lăsăm transportorul să se aşeze cît mai aproape de zăcămînt, spuse Crey.

— Domnule, nu-mi place liziera aceea. Eu zic să nu ne apropiem prea tare de ea.

— Acum chiar că eşti nebun… Nardar? Nardar te cheamă, nu?

— Da, domnule.

— Bine, Nardar. Trebuie oare să-i repet fiecăruia dintre voi că avem de-a face cu o populaţie de clone înapoiate, care abia ce au descoperit focul? De ce crezi că ne-ar putea ataca?

— Nu ştiu, domnule. Sînt foarte mulţi. Aproape o mie cinci sute.

— Cu armamentul nostru poţi neutraliza mai multe zeci de mii de asemenea ţărani…

— Da, domnule, dar asta ar însemna să recurgem la un măcel groaznic.

În ciuda balansului puternic al navetei, Crey reuşi să se ridice în picioare şi se apropie de soldat.

— Uite ce e, Nardar. Am o veste proastă pentru tine. Indiferent cum se va încheia misiunea asta, Universul se va umple în curînd de măceluri. Ne aşteaptă vremuri dure, şi, peste doar un an, cele cîteva mii de clone, pe care nici măcar nu ştim dacă va trebui să le omorîm aici, ni se vor părea o operă de binefacere. Oare cum îţi voi putea da vreodată ordinul de a distruge o planetă dacă tu eziţi în faţa unei populaţii înarmate cu ce?

Soldatul îl privi în ochi fără teamă.

— Sper să nu ajungem niciodată la asta, domnule. Cît despre populaţiile primitive, istoria Vechii Terre e plină de asemenea conflicte cîştigate…

Crey răcni atît de tare încît acoperi urletul motoarelor.

— Dacă nu încetezi cu defetismul asta, ai cuvîntul meu că te voi executa pe loc. Şi voi da astfel şi un semn privind hotărîrea mea de a încheia în linişte cea mai simplă misiune pe care aţi avut-o pînă acum.

Cele patru navete coborîră lîngă lizieră, formînd un pătrat perfect. Soldaţii se revărsară din ele şi ocupară poziţii defensive. După cîteva clipe în care priviseră cu atenţie maximă ecranele scanerelor portabile, soldaţii se destinseră şi începură să comunice cu transportorul care plutea încă la limita superioară a atmosferei. Se părea că erau singuri şi clonele stăteau în continuare închise în Templu. După cîteva minute, silueta imensă a navei-cargo acoperi soarele şi apoi ateriză cu zgomot şi praf la baza unui deal, unde erau abandonate lopeţi şi roabe primitive şi de unde clonele extrăgeau nisipul ce purta în el preţiosul austral.

Din cala imensei maşinării, coborîră două utilaje gigantice conduse de operatori umani aflaţi în cabina transportorului. Coloşii scîrţîiră pe şenilele lor vechi şi începură să muşte din deal desprinzînd bucăţi de sol pe care le transportau apoi cu zgomot undeva în măruntaiele lor.

Crey privea cînd la soldaţi, cînd la giganticele excavatoare şi întreba din minut în minut dacă se apropia de ei vreuna din clone. Se părea însă că poporul lui Laak nu era defel interesat de ce se petrece în imediata apropiere a Templului, iar Crey se întreba dacă asta era o

dovadă de laşitate sau demonstra doar prostia clonelor. Spre guvernator se îndreptă un bărbat care nu purta uniformă şi avea mîinile murdare. Era inginerul răspunzător de cele două utilaje miniere.

— Domnule, estimez că avem de săpat vreo două ore. Nu putem încărca tot zăcămîntul în calele şenilelor. O să trebuiască să descărcăm o dată în transportor şi apoi să ne întoarcem.

Lui Crey nu-i plăcu vestea asta. Fusese vorba că maşinile alea coborau, îşi făceau treaba, se urcau în transportor şi apoi plecau cu toţii de pe planeta aceea blestemată. Mai privi o dată aparatele de supraveghere şi apoi se consolă cu gîndul că schimbarea asta de planuri nu făcea decît să-i demonstreze că exista mai mult austral decît se aşteptase. Ceea ce, pînă la urmă, era minunat.

— Nardar, du-te te rog pînă în apropierea Templului şi încearcă să vezi ce fac clonele acolo.

Soldatul începu să alerge şi se apropie rapid de Templu. Îl ocoli pînă cînd ajunse în faţa uşilor pe care le găsi însă închise. Dinăuntru auzea voci.

— Ce să fac, domnule? întrebă soldatul prin radio.

— Uită-te înăuntru, răspunse sec Crey.

— Ar fi bine să mă acopere cineva. N-aş vrea să mă arăt aşa, singur, în faţa lor.

— Eşti exasperant. N-am văzut în viaţa mea un soldat mai fricos ca tine, exclamă guvernatorul. Bine, hai, cheamă-ţi oamenii.

Încă trei soldaţi porniră să i se alăture. Cînd grupul se reuni, Nardar păşi ferm spre intrarea în Templu şi împinse cu putere uşa. Rămase însă pironit locului şi printr-un semn îl chemă şi pe ceilalţi. De la distanţa la care se afla, Crey nu putu să-şi dea seama prea bine ce se întîmplă.

— Ce mama naibii? auzi guvernatorul în cască.

— Ce s-a întîmplat?

— Domnule guvernator… ăăă… eu şi colegii mei credem că e ceva necurat la mijloc.

— Da, ştiu. Mi-o tot spui încă de pe orbită şi, pe legea mea, dacă nu am de gînd să te opresc odată şi pentru totdeauna.

— Nu, domnule. Chiar e ceva în neregulă. Nu sînt mai mult de două sute de clone aici, iar jumătate dintre ele sînt copii. Unii nici nu ştiu să meargă.

— Nu se poate, murmură Crey care privi spre excavatoare.

După felul în care se mişcau monştrii de oţel se vedea clar că aveau o încărcătură aproape completă. Înainte ca Crey să poată da un ordin inteligibil celor patru soldaţi de lîngă Templu, văzu cum una dintre şenile începu să se întoarcă greoi pentru a merge spre transportor a cărui cală se deschidea ca o gură monstruoasă.

— Domnule! Domnule guvernator, trebuie să vedeţi asta.

Crey se năpusti spre soldatul care păzea naveta cea mai apropiată de lizieră. Pe ecranul scanerului său termic apăreau două puncte foarte bine conturate.

— De unde au venit?

— Nu ştiu. Au apărut pur şi simplu.

Crey îşi încordă privirea în direcţia pe care i-o indica aparatul. Vegetaţia înaltă nu-i permitea să vadă prea departe. Exact în momentul în care era cît pe ce să-şi îndrepte atenţia din nou asupra australului, i se păru că vede două siluete albicioase. Privi mai atent şi nu-i veni să creadă. Spre ei se îndreptau două tinere foarte frumoase şi care nu purtau absolut nici un veşmînt.

— Ce… Ce-i asta, domnule? întrebă soldatul.

— Ştiu şi eu? Au înnebunit două clone. Ştii tu cum sînt femeile. Ajunge să vadă o uniformă şi gata, nu mai gîndesc limpede.

Fetele veneau cu paşi fermi, dar fără să se grăbească. Din cînd în cînd îşi spuneau una alteia cîte ceva şi izbucneau în rîs. Cînd parcurseseră deja jumătate din drumul de la lizieră pînă la navă, Crey îi ordonă soldatului:

— Du-te şi le alungă! Spune-le să se întoarcă de unde au venit.

— Două sute optzeci şi doi, auzi Crey în cască raportul lui Nardar. În Templu sînt doar două sute optzeci şi doi de oameni. Unde naiba or fi restul?

Auzind întrebarea soldatului, Crey simţi un imbold subit de a ordona retragerea imediată. Privi însă spre şenilele greoaie care îşi descărcau calele în transportor, cu trupurile lor imense pe jumătate ieşire în afară. Se întoarse apoi spre soldatul care trebuia să le alunge pe femei şi duse binoclul la ochi.

De parcă cele două clone ar fi fost înarmate, pe măsură ce se apropia de ele soldatul începu să ezite. Într-un tîrziu se opri, la vreo doi metri în faţa lor, şi Crey îl auzi cum le spune:

— Înapoi! Plecaţi de-aici!

Fetele dădură din cap că nu înţeleg şi se apropiară şi mai tare.

— Am ordin să vă ţin la distanţă. Nu mă siliţi să folosesc forţa!

Nici nu terminase bine de rostit aceste cuvinte, că una dintre fete se aşeză fulgerător în patru labe iar cealaltă sări pe ea ca de pe o trambulină şi lovi puternic cu vîrful piciorului în beregata soldatului. Uimit la culme, acesta nici nu apucă să mai spună ceva cînd se prăbuşi la pămînt odată cu atacatoarea sa.

Crey apăsă butonul roşu care punea în alertă maximă pe toţi soldaţii săi, dar ca şi cum clicul acela l-ar fi transportat în altă lume văzu că soldaţii săi sînt atacaţi din toate părţile. Crey îşi scoase de la şold laserul, se înţepeni pe picioare şi ochi liniştit în direcţia celor două femei care-l doborîseră pe soldat. Ştia acum şi de ce erau

dezbrăcate. Stratagema aia veche de cînd lumea îl făcuse pe bietul bărbat să ezite, să le considere neajutorate. Acum probabil că-l omorîseră pentru că nu mai vedea ca soldatul să opună vreo rezistenţă. Raza fîşîi scurt decupînd întreg umărul stîng al celei mai apropiate clone. Guvernatorul nu mai apucă însă să tragă şi a doua oară. Cealaltă femeie luă pistolul soldatului şi făcu un salt într-un loc în care se putea ascunde în iarba înaltă. Trei secunde mai tîrziu o rază laser şuieră pe lîngă Crey făcîndu-l să creadă că nu ajungea să găsească trăgaciul unei arme pentru a o putea folosi. Suflul exploziei din spatele lui îl făcu să-şi dea seama imediat cît de greşit judecase. Nu în el trăsese femeia aceea, ci în navetă. Nervos la culme, Crey se aruncă în spatele unui mic dîmb şi începu să tragă frenetic în direcţia clonei.

— Domnule! Sînt peste tot. Nu mai rezistăm!

Crey recunoscu vocea lui Nardar şi-şi întoarse fulgerător binoclul spre Templu. Apăruţi şi ei ca din pămînt, aproape o sură de bărbaţi încărcau… arcuri? Clonele acelea îi atacau cu arcuri. Şi deşi nu-i venea să creadă, săgeţile din lemn îi transformau pe soldaţii săi în arici, scuturile individuale fiind construite să respingă radiaţiile şi proiectilele metalice. Nimeni nu mai aruncase săgeţi în soldaţi de mai bine de trei mii de ani. În timp ce trăgea la întîmplare, pe deasupra capului, guvernatorul îi văzu pe cei patru soldaţi de lîngă Templu prăbuşindu-se, transformaţi în gigantice marionete pline de ţepi. Pradă unei furii reci, Crey se ridică pe dîmb, îşi încordă privirea şi emise un fascicul laser lung care decapită o linie întreagă de douăzeci de arcaşi. Abia atunci observă Crey culoarea uniformă a hainelor clonelor. Realiză atunci şi de ce scanerele lor nu indicaseră nimic. Cineva avusese ideea genială de a acoperi hainele cu un strat subţire din substanţa pe care chiar Crey le-o trimisese pentru construcţia acoperişului. În lipsă de altceva, guvernatorul folosise o spumă perfect izolatoare termic. Scanerele nu aveau cum să sesizeze prezenţa unor oameni care nu emanau pic de căldură. Dar cum de-şi dăduseră seama? Crey decise că avea să se gîndească la asta mai tîrziu şi urlă în dispozitivul de comunicaţii.

— Retrageţi-vă imediat! Abandonaţi şenilele.

Ca şi cum ordinul lui fusese auzit de clone, dintr-o extremă a malului nisipos începură să curgă rîuri de clone. Soldaţii realizară imediat că stătuseră îngropate în încăperi decupate în mal încă de dimineaţă, cu mult înainte de a ateriza ei. Surpriza dispăruse însă. Numai clonele de lîngă Templu reuşiră să mai arunce în aer o navetă, cu armele furate de la soldaţi, înainte ca grupul lor să fie măturat de tirul sistematic al infanteriei de pe Sagittarius. Crey le ordonă soldaţilor lui să se regrupeze jumătate în jurul transportorului şi cealaltă jumătate lîngă navetele rămase întregi. Disciplinaţi, soldaţii îi urmară ordinele şi după numai cîteva secunde guvernatorul se trezi în

mijlocul unui grup care era gata să se îmbarce la bordul celor două navete de desant care le mai rămăseseră. Abia cînd se strînseră toţi la un loc, realiză guvernatorul că uitase de femeia cu care se luptase la început. Şi nu mai apucă să-şi dea seama dacă gîndul acela îi fusese stîrnit de zgomotul familiar al razei laser care îi tăia în două tovarăşii sau fusese un fel de premoniţie. Urlă lung în cască, neputînd să nu-şi privească trupul, tăiat în două. Muri repede.

* * *

Deşi pe staţia orbitală nu exista ziuă sau noapte, Barna simţea că trecuseră mai bine de două zile de cînd cuceriseră complexul. După luptele grele de pe planetă, reuşiseră să ia prizonier unul din piloţii transportorului cu care urcaseră, cu toţii, pînă pe orbită. Şi aici avuseseră loc lupte care îşi luaseră partea lor de jertfe. Din mai bine de o mie, acum nu mai rămăseseră decît vreo patru sute. Chiar şi aşa însă, micuţa staţie orbitală abia dacă putea recicla aerul pentru toţi, darămite să le ofere provizii de apă şi mîncare. Situaţia lor era oarecum disperată pentru că singurul lor prizonier, pilotul transportorului, refuza să coopereze şi se dovedea un ins destul de rezistent la torturi.

Nici unul dintre ei nu-şi dădea seama cum funcţiona memoria ancestrală, dar spectacolul readucerii lor la viaţă era de-a dreptul înduioşător. Vedeau feţe cunoscute, îşi aminteau imediat de fapte de arme trăite împreună, de poveri de sînge pe care le aveau unii pentru ceilalţi, căpătate pe cînd luptau pe Pămînt ca să îşi salveze vieţile. Printre ei erau ingineri de geniu, soldaţi admirabili, medici extraordinari, cam tot ce şi-ar putea dori o armată să aibă din punct de vedere uman. Poate de aceea se şi descurcaseră atît de repede cu aparatura nouă care-i înconjura. Principiile erau probabil diferite dar, atîta vreme cît dormiseră ei, se părea că omenirea nu inventase vreun fel revoluţionar de a da comenzi. Şi chiar cînd nu înţelegeau, calculatorul central al staţiei era foarte bucuros să le ofere toate explicaţiile. Nu-şi putea descrie furia pe care o resimţea cînd se gîndea la destinul lui de pe planetă. Îşi dădea seama că fusese sclav manipulat în cel mai dureros mod posibil pentru el. Şi nu numai pentru el…

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Krum se apropia de el cu o faţă cruntă.

— N-o să-ţi vină să crezi ce-am citit în mnemocubul ăsta…

— De unde ştii că e un mnemo…?

— Scrie pe el. Vezi? E atît de vechi încît mai e scris cu caractere latine. E un fel de manual…

— Asta e bine. Trebuie să învăţăm multe lucruri despre lumea asta în care ne-am trezit.

— Nu cred că avem ce învăţa din porcăria asta, zise cu scîrbă Krum, aruncînd mnemocubul pe podea. E o înşiruire de tehnici incredibil de perfide prin care o populaţie de clone neştiutoare sînt înrobite prin religie şi puse să muncească pentru Dumnezeul lor, care nu e decît un nemernic care stă şi se îmbuibă cu roadele muncii lor.

Krum nu-şi pierduse, nici după două mii de ani, modul răspicat de a vorbi şi ideile foarte bine definite cu care îi convinsese aproape pe toţi să formeze Corpul celor O Mie de Voluntari.

— Stai, stai că nu-nţeleg. Vrei să spui că ceea ce ni s-a întîmplat nouă nu e un experiment? Nu e o excepţie?

— Nu. Am căutat în arhivele staţiei. Există încă şase sute şaizeci şi trei de Lumi Agricole.

— Lumi Agricole?

— Da, Barna. Şase sute şaizeci şi trei de Krum, şase sute şaizeci şi trei de Barna, toţi muncind ca vitele de povară şi închinîndu-se la un Dumnezeu mincinos. Se pare că trăim într-un Imperiu întins pe jumătate din galaxie.

Barna încercă să-şi găsească o exclamaţie potrivită pentru uimirea pe care o simţea. Nu o găsi însă destul de repede şi, pe măsură ce mintea lui sesiza dimensiunile gigantice ale Universului în care se trezise, uită să se mai mire.

— Şi cum se călătoreşte între stelele ăstea?

— Aici e partea frumoasă… Haela a descoperit că motoarele cu hiperpropulsie, cele care depăşesc viteza luminii, folosesc un combustibil foarte rar.

— Să înţeleg că sîntem condamnaţi să coborîm pe planetă şi să trăim acolo?

Krum culese de pe jos mnemocubul şi începu să-l arunce distrat în aer, prinzîndu-l mereu în ultima clipă înainte de a atinge podeaua.

— Haela zice că dimpotrivă. Se pare că nemernicii ăştia de pe orbită tocmai de aceea ne-au pus să le facem ţiglele pentru acoperiş. De aceea au riscat şi debarcarea, deşi ştiau că s-a întîmplat ceva cu noi. Nisipul pe care-l extrăgeau din mal se pare că e cea mare rezervă de combustibil din ăla existent în Univers.

— Şi cum a aflat Haela toate astea?

— Întrebînd. E uluitor ce poate să facă dintr-un computer cooperant curiozitatea unei femei.

Barna surîse uşor.

— Dacă te-ar auzi, ţi-ar poci mutra.

— Şi asta încă ar fi bine. Ştii, de cînd i-a tăiat pe tipii ăia în două cu laserul, nu s-a mai despărţit de arma aia. O întoarce pe toate părţile şi e fericită de parcă şi-ar fi găsit dragostea de-o viaţă.

Ambii bărbaţi tăcură pentru o vreme. Pe Pămînt, Haela fusese cea mai îndemînatică dintre cercetaşii lor. Cu două doctorate în psihologie

şi cu o fire rebelă, fata aceea brunetă şi subţire lăsase întotdeauna impresia că e ca un arc a cărui destindere poate produce energia unei supernove. Fără arma ei, despre care înţelesese imediat cum trebuie folosită, probabil că ar fi fost acum cu toţii îngropaţi în dealul de unde oricine ar fi fost constructorii staţiei aceleia scoteau minereul lor preţios.

— Oricum nu înţeleg multe lucruri, zice Krum. De ce dracu' au trebuit să inventeze o metodă atît de complicată pentru a săpa în dealul ăla…? Cum funcţionează Imperiul ăsta, din moment ce comunicaţiile sînt încă subluminice?

— Astea sînt ultimele mele preocupări, în întrerupse Barna. Adevărata problemă e că începe să ne fie foame şi trebuie să luăm o hotărîre.

— Vrei să ne întoarcem? Mai devreme sau mai tîrziu vor descoperi că i-am omorît şi vor lansa un bombardament devastator, chiar de-aici probabil, de pe orbită. N-am avea nici o şansă.

— Şi aici ce şansă avem? Aceea de a muri de sete peste vreo două zile? Ţi se pare că staţia asta e mai uşor de apărat decît satul? Pe planetă am avut noroc. Nu cred c-o să se mai întîmple.

Tăcerea se lăsă din nou în încăperea mică în care panourile de comandă străluceau discret, adresînd operatorilor întrebări mute la care aşteptau însă răbdătoare răspuns.

— Şi ce-ai vrea să facem? întrebă Krum.

Barna ştia exact ce dorea să facă. Planurile lui nu se schimbaseră de pe vremea cînd îl ajuta pe Johansson, pe Pămînt. Dorea să distrugă orice formă de religie din Univers. Acum însă ştia că are nevoie de aliaţi, iar clonele făcute cu materialul lor genetic şi ţinute în sclavie pe sute de Lumi Agricole puteau fi o armată incredibilă. Cu ea ar fi vrut să dezlănţuie asupra Universului întreg bătălia pe care se părea că nu mai apucase să o poarte pe Pămînt. Dorea să fie un soldat al Omului. Să-i nimicească pe toţi aceea care inventau zei numai pentru a le deveni apoi preoţi şi a-i asupri pe ceilalţi. Îşi simţea întreagă mînia, aşa cum fusese ea odinioară, pe vremea cînd înţelesese pentru prima dată ce anume adusese lumea lui dragă, Pămîntul, pe marginea prăpastiei. Dorea să fie şeful unei armate de atei.

— Ar trebui să găsim combustibil din ăla şi nave cu care să ajungem pe cea mai apropiată planetă.

Krum îl privi în ochi şi îi citi măreţia planurilor.

— Oamenii noştri se vor acomoda repede cu armele astea noi. Se pare că viitorul tihnit i-a cam moleşit pe contemporanii noştri. O să le dăm măsura exactă a ceea ce înseamnă să fii soldat.

— Fără combustibil şi nave însă viziunea mea în care voi trezi pe fiecare Lume Agricolă, din astea cum le zici, cîte o grupă a celor O Mie de Voluntari nu se va înfăptui niciodată.

Multe zile după discuţia aceea Barna medită dacă nu cumva evenimentele acelea fuseseră puse la cale totuşi de un Dumnezeu care dorea să-i arate că-i atotputernic. Lucrurile se potriviseră prea bine, urmau o ordine nefiresc de favorabilă pentru ei. Nici nu terminase bine de rostit frazele acelea că în încăpere dăduse buzna Haela, care-i întrebase pe un ton suav:

— Ce-aţi zice dacă v-aş spune că de partea cealaltă a planetei e o staţie similară cu asta care prelucrează austral?

— N-am spune nimic, îi răspunsese Barna.

— Normal, rîsese Haela. Atunci vă spun eu. Treceţi la posturi pentru că în jumătate de oră ne cuplăm cu staţia aceea. Dacă o cucerim, vom deveni cei mai bogaţi oameni din Univers. Australul de acolo, zice computerul navei, ne va face cea mai redutabilă forţă armată a Imperiului.

Cei doi bărbaţi se uitaseră unul la altul şi ştiură că fiecare se întreabă dacă nu cumva Dumnezeu exista undeva printre stele. Iar dacă exista cu adevărat, probabil că avea chipul Haelei.

E mult mai simplu să mori glorios decît să te umpli de glorie o viaţă întreagă.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Aşteptarea se prelungea dureros. Se scurseseră deja două ore de cînd, în loja secretă din biserica Alambicului, Abatele aştepta jertfa lui Stin. Lîngă el, pe un scaun identic, stătea Kasser care se plictisise şi el să mai întrebe ce anume caută acolo. Se obişnuise cu statutul lui de prizonier şi, în lipsa lui Mos, ştia că nu poate avea nici o şansă împotriva celor doi călugări înarmaţi care păzeau intrarea.

Bătrînul Împărat privise o vreme la Marii. Erau şi ele acolo, privind îngrijorate cînd spre Alambic, cînd spre uşa pe unde ar fi trebuit să apară Stin. Nu se îndoiau că tînărul avea să se jertfească pentru ceea ce el credea că va fi mîntuirea Satului său, găsirea unui leac pentru boala ce-i ţinea prizonieri pe semenii lui. Se întîmplase de atîtea ori în ultimii două mii de ani, mereu la fel, mereu reuşit şi asta numai pentru că Stin era clona Sf. Augustin cel Nou, mereu dispus la sacrificiu pentru semenii săi.

Abatele se întrebase nu o dată ce păcate lăuntrice şi ancestrale apăsau asupra combinaţiei aceleia genetice unice pentru ca indiferent de cîte ori era clonată, fiinţa aceea să sfîrşească prin a se jertfi. Existau diferenţe bineînţeles. De pildă, Stin cel de astăzi era cea mai tînără dintre clonele care aveau să atingă vreodată Alambicul. Arhivele Abaţiei pomeneau şi de situaţii în care Stin fusese adus mai mult cu forţa, dar sfîrşise în Alambic destul de convins de gestul său pentru ca viruşii distilaţi acolo să permită o Însămînţare. Era mereu cuprins de un puternic sentiment religios.

— Ăsta e modul tău de a mă tortura? întrebă Kasser într-o doară, fără să se aştepte însă la vreun răspuns.

Abatele se întoarse spre el şi-l fixă cu ochi cenuşii şi crînceni.

— Dinastia Boszt nu merită ceea ce fac eu acum. M-am gîndit însă că, într-un eveniment care va schimba faţa Universului, trebuie să vă dau şi vouă o şansă. Deşi nu meritaţi.

— Ne judeci după un înaintaş despre care noi nici n-am ştiut pînă de curînd, bombăni Kasser în barbă.

— Vom asista imediat la actul unui tînăr care nu are amintiri deloc. Şi cu toate astea acţiunile lui sînt previzibile. Ceea ce sîntem, ceea ce facem ne e scris de însuşi Dumnezeu. Strămoşul acela de care vorbeşti există în fiecare dintre voi şi v-a înscris de-a lungul unei sorţi în care vă luptaţi cu noi. Dar nu e vina voastră. Aşa a vrut Dumnezeu. Nu poţi însă spune că de-a lungul vremurilor v-aţi omorît iubindu-

ne…

— Bine, nu îţi contrazic încrederea în Dumnezeul tău. Spune-mi însă de ce sînt aici.

Abatele oftă adînc, privi spre Marii şi apoi clipi nervos.

— Dacă lucrurile se vor desfăşura aşa cum cred eu, va trebui să-l convingem pe *quintul* imperial să nu-şi ducă misiunea la bun sfîrşit. Altfel, asupra Universului întreg se va dezlănţui o furie greu de oprit.

— Cred că exagerezi.

Abatele privi cu reproş spre Marii, de parcă ar fi vrut să le spună: Vedeţi, îmi bat gura de pomană.

— Uite ce cred eu, continuă Abatele. Undeva, Dumnezeu şi-a întîlnit nemărginirea. Şi din locul acela au plecat creaturi ale răului, care au inspirat Curtea imperială să ne atace. Eu unul cred că e vorba despre un eveniment legat de un contact cu extratereştri, cu o rasă inteligentă… iar paloarea de pe faţa ta nu face decît să mă convingă că am dreptate. Nu putem să-l lăsăm singur pe Domnul Dumnezeul nostru într-o asemenea încercare. Nu secretele Abaţiei sînt aici în joc. Ci fiinţa Lui.

Kasser îşi înghiţi nodul din gît întrebîndu-se cum aflase Abatele de contactul cu extratereştrii. Era sigur că Vassur nu se trădase şi că, de asemenea, ordinul augustinian nu avea cum să aibă un spion atît de iscusit la Curtea imperială. Treptat însă, gîndurile începură să i se aşeze într-o ordine clară şi spaima din sufletul lui crescu pînă cînd el se simţi mic, mic de tot.

— Vrei să zici că venirea lui Vassur…?

— Venirea lui Vassur în Abaţie e doar un eveniment neînsemnat. E felul în care Dumnezeu ne vesteşte de începerea Armaghedonului. Timp de şaizeci de generaţii ne-am pregătit pentru clipa în care el îşi va fi atins nemărginirea. E momentul în care trebuie să fim soldaţi în oastea lui. Şi tocmai asta ne vesteşte Rim al vostru. Iar noi nu avem voie să-l dezamăgim.

— Şi ce-o să faceţi?

— O să trezim în toate clonele noastre pe adevăraţii soldaţi ai Apocalipsei.

— Dar asta e groaznic, protestă Kasser. Lumile Agricole n-au să mai funcţioneze şi…

— Foamea, dragul meu Împărat, e ultimul dintre pericolele unui asemenea război. Noi ne cultivăm hrana aici în Abaţie de două mii de ani. Şi te asigur că n-am devenit nici creaturi inferioare şi nici nu am hămesit vreodată.

— Şi în ce se vor transforma clonele?

— Asta e partea frumoasă. Nimeni nu ştie. Ele vor deveni ceea ce a vrut Sf. Augustin cînd a fost inspirat de Dumnezeu să construiască Alambicul la care ne uităm. Nici eu nu ştiu.

Kasser dădu să mai întrebe ceva, dar în biserică intra Stin. Era singur şi păşea încet, de parcă abia ar fi început să meargă. Ajunse cu greu lîngă Alambic şi se aşeză în genunchi lîngă el cu fruntea rezemată de piatra rece. Una din Marii suspină adînc. Abatele întoarse spre ea o privire mustrătoare. Cu gesturile unui om care ştia că dacă nu acţionează repede nu va mai avea apoi curaj să facă ce şi-a propus, Stin îşi aruncă toate hainele şi rămase gol lîngă Alambic. Avea un trup subţire, care păstra încă pecetea tinereţii. Se ridică pînă pe lespede şi se întinse apoi liniştit în căuşul de forma unui om în care sfîrşiseră sute de clone înaintea lui.

— Doamne Dumnezeule, ia-mi sîngele şi salvează-i pe ai mei. Nu vreau răsplată pentru gestul meu. Conştiinţa mîntuirii lor e pentru mine împlinirea supremă.

Abatele îl lăsă să-şi termine vorbele şi apoi acţionă un buton. Din lespede apărură imediat cîteva braţe mecanice din care în trupul lui Stin se înfipseră ace. Sîngele lui începu să curgă spre măruntaiele Alambicului.

Deşi ştia că momentul acela este vîrful de ac în care se sprijinea viitorul Universului, Abatele îşi luă un răgaz scurt pentru a admira extraordinara lucrare a Domnului său. Alambicul nu pornea niciodată dacă în el se găsea o persoană nepotrivită. Analiza ADN, ar fi putut rosti scepticii. El însă prefera să creadă că Dumnezeu pornea maşinăria aceea numai pentru cei pe care îi alesese el însuşi cîndva demult, la începutul lumii.

Fraţii-ostaşi îl apucară pe Kasser de umeri şi fără vorbe îl conduseră pe scări în jos pînă în preajma uşii. Acolo îl opriră pentru a-i da întîietate Abatelui care, cu un gest brusc, pătrunse în sala din biserica Alambicului şi se apropie apoi cu paşi mari de Stin. Tînărul pierduse deja foarte mult sînge şi nu mai putea să vadă nimic în jurul lui.

Kasser se apropie şi el şi, cu glas şoptit, îl întrebă pe Abate:

— E mort?

— Nu încă, răspunse Radoslav. Alambicul distilează din sîngele lui viruşii cu care putem însămînţa o altă populaţie de clone.

În momentul acela Kasser realiză că asista la ritualul cel mai tainic al Abaţiei, la procesul la care visaseră timp de milenii toţi cei care contestaseră întîietatea Lumilor Agricole create de călugării augustinieni.

— De ce-mi arăţi toate astea? Ar trebui să fie secrete.

— Fiindcă am nevoie de ajutorul tău. Fiindcă oricum nu mai contează. Dacă eşuăm acum, o să fie ultima Însămînţare. Iar dacă reuşim în ceea ce avem de făcut tot ultima Însămînţare va fi. Dumnezeu ne-a închis o uşă astăzi.

— Nu-nţeleg ce vrei să zici.

— Aşteaptă.

Kasser îşi dădea perfect seama că Abatele aştepta acţiunea *quintului*. Acesta fusese trimis aici cu o misiune clară şi se părea că momentul acela era cel mai nimerit pentru a o îndeplini. Nu avea cum să lipsească. Kasser se întrebă însă, încă de cînd îi pomenise Abatele, în ce anume ar fi putut să se transforme clonele de pe Lumile Agricole şi de ce ar fi putut ele deveni atît de periculoase pentru întregul Univers. Deodată, pradă unei inspiraţii stranii, Kasser îl întrebă pe Abate:

— Spune-mi, aţi reuşit vreodată să transmiteţi şi amintiri cu viruşii voştri?

Radoslav îl privi surprins şi păru că meditează cîteva clipe.

— Da. Dar asta ar contraveni credinţelor noastre. Noi vrem să trezim conştiinţa religioasă a clonelor acţionînd asupra psihicului lor în mod natural şi nu inducîndu-le false amintiri. Teoretic însă, putem.

— Sîntem pierduţi…

— De ce?

— Te-ai gîndit vreodată că la un moment dat clonele de pe Lumile Agricole ar putea să recapete memoria originală, a celor care au furnizat materialul genetic iniţial?

— Da. Abaţii au scris lucrări despre asta încă acum patruzeci de generaţii.

— Şi chiar nu vedeţi ce s-ar întîmpla? Nu-nţelegeţi cum vor reacţiona cînd vor pricepe că au fost slavii unei religii? Dumnezeule, e vorba de cei O Mie de Voluntari!

Abatele nu reacţionă în nici un fel.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

În mintea lui Kasser totul deveni limpede. Undeva, pe parcursul istoriei ei, Abaţia uitase cine furnizase materialul genetic iniţial pentru clone. Frontul Adevăratei Biserici ştia însă ce sînt clonele şi de aceea susţinea că e ultimul bastion care îl apără pe Dumnezeu. Nici în cele mai negre gînduri ale sale, Kasser nu-şi închipuise că Universul va avea parte de furia a cîteva miliarde de oameni, antrenaţi ca soldaţi excepţionali şi care descoperă brusc că au dus o viaţă în sclavie, legaţi fiind tocmai de ceea ce urau cel mai mult: religia.

— Trebuie să… începu Kasser, dar spusele lui fură întrerupte de furia cu care se deschise uşa bisericii. Cu paşi mari, Rim pătrunse înăuntru şi spuse pe un ton aproape vesel:

— Bună dimineaţa tuturor!

Patru fraţi-ostaşi se repeziră spre el. Kasser era obişnuit cu felul în care luptau *quinţii*. Văzu obişnuita ceaţă şi apoi, în doar două secunde, privi cum podeaua se umple de sîngele atacatorilor.

— Ei, Rade, parcă aveam o înţelegere. Dacă mă mai ataca cineva, asta înseamnă că îmi negi Favoarea istorică. Ce să înţeleg din eroismul

nesăbuiţilor ăstora?

— Ce vrei, spionule. Înţelege ce vrei, rosti Abatele pe un ton stins. Oricum nu mai contează.

Fără să le mai adreseze vreun cuvînt, *quintul* merse spre Alambic şi, scoţînd la iuţeală o seringă micuţă, luă probe din sîngele lui Stin şi apoi folosi o altă seringă în care luă din distilatul albastru care se aduna într-un flacon la baza Alambicului.

— Acum am tot ce-mi trebuie şi nu o să vă mai perturb meditaţia cu prezenţa mea. Sînt sigur că savanţii de la Curtea imperială, avînd sîngele ăsta şi viruşii, vor putea lesne găsi o cale de a face legătura între ele.

— N-o să-ţi folosească la nimic, spuse Abatele. Însămînţarea nu e un act mecanic. Cel care îşi dă sîngele trebuie să o facă avînd conştiinţa că se jertfeşte, crezînd în Dumnezeu. Altfel nu funcţionează.

— Astea sînt prostii popeşti de-ale tale. Chiar nu cred că mai am răbdare să le-ascult.

Radoslav clătină din cap şi apoi întrebă cu tristeţe:

— De ce?

În momentul acela, în biserică se năpusti Maria. Fără a da vreo atenţie vreunuia dintre cei trei bărbaţi sau cadavrelor de pe pardoseală, femeia se aruncă lîngă trupul neînsufleţit al lui Stin şi începu să plîngă în hohote. Rim o privi preţ de cîteva momente şi apoi se întoarse spre Abate.

— Cred că pot să-ţi spun de-acum. Am descoperit o lume… O lume minunată. Acolo trăieşte o specie de extratereştri care trebuie infectaţi doar cu un anumit fel de viruşi pentru a îndeplini cele mai gigantice sarcini. Am văzut lucruri uimitoare înfăptuite de ei… Nu mănîncă prea mult, nu au problemele oamenilor… Dar ce spun eu? Întreabă-l pe el.

Abatele îşi mută privirile, uimit, spre Kasser.

— Aşa este. Dacă vor reuşi vreodată să sintetizeze viruşii cu care să-i controleze pe zeţi, Lumile Agricole cu clone umane vor dispărea în cel mult două decenii. Pur şi simplu zeţii sînt mult mai buni decît oamenii.

— Vezi, popo, nu avem nevoie de credinţa ta. Poate că la oameni funcţionează aşa cum zici, la zeţi însă… Hai să zicem că sînt convins că nu nevoie să te crezi fiul lui Dumnezeu ca să poţi…

— Ce să poţi? urlă Maria, făcîndu-l pe *quint* să se întoarcă spre ea. În toate lunile astea am crezut c-ai înţeles. Am sperat că o să redescoperi ce înseamnă să fii om şi nu o maşină infernală de luptă. După toate cîte ţi-am oferit, Rade era gata chiar să-ţi cedeze locul lui. Cum poţi să fii atît de prost încît să crezi că tehnologiile noastre se pot aplica şi unor bestii oarecare? Noi sîntem experţi în oameni şi în credinţă. Nu-ţi dai seama că planul vostru n-o să funcţioneze

niciodată?

Rim se apropie doi paşi de Maria. Faţa ei descompusă de plîns îl impresionase foarte puternic. Ştia însă că nu putea să-şi rateze misiunea chiar la sfîrşit. Cele două flacoane trebuia să ajungă la Curtea imperială.

— Îmi pare rău că nu sînt ceea ce ai crezut, dar îţi reamintesc că nu te-am minţit niciodată nici cu privire la intenţiile şi nici cu privire la motivaţiile mele.

— Dar am crezut… la un moment dat am crezut că mă iubeşti, şopti Maria.

Quintul zîmbi amar.

— Ţi-am repetat de-atîtea ori. Un *quint* nu poate iubi.

Abia ce terminase de spus cuvintele acelea că Vassur se întoarse brusc şi rămase împietrit. În spatele său, la doar un metru, o altă Marie, identică, îmbrăcată la fel, îl privea cu ochi înlăcrimaţi. Uimirea pe care o resimţi *quintul* îi paraliză pentru o clipă viteza de reacţie. În mintea lui se învîrtejeau atîtea fapte, atîtea amintiri care acum nu-şi mai găseau locul. Două Marii. Le vorbise oare le rînd, sau asta, a doua, apăruse acum pentru prima dată? Ce festă perversă îi jucase Abaţia?

Se întoarse să mai privească o dată spre prima femeie. Şi uită pentru o clipă de a doua. Iar asta fu prima şi ultima greşeală a *quintului*. Un pumnal bine ascuţit se înfipse undeva la baza craniului şi îl făcu să cadă în braţele primei femei.

— Nenorocito, l-ai ucis.

— Şi ce-ai fi vrut, să-l las să plece? Ai uitat oare cine eşti? Şi ce obligaţii ai? Ai uitat de planul nostru?

Kasser privea uimit la cele două femei. Îşi imaginase multe feluri în care putea fi omorît un *quint*, dar niciodată nu se gîndise că sfîrşitul i-ar putea veni de la o femeie. Teoretic, *quinţii* erau imuni la iubire… Şi era clar că indiferent ce simţise Vassur pentru una din femeile ălea, sau pentru amîndouă, îi încetinise reflexele.

— Nu, strigă Abatele, pornind vijelios spre femeia de lîngă Stin. Bătrînul se împiedică însă în rasă şi căzu, nereuşind să o împiedice. Apăsînd puternic de cuţitul pe care-l scosese din Rim, Maria îşi tăia obrajii, hohotind de plîns. Era evident că cicatricile alea nu aveau să dispară niciodată. Mariile nu mai erau la fel.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Abatele fără a se mai ridica de jos.

— Nu vreau să fiu ca ea. Dacă asta e soarta pe care ne-o rezervaţi, dacă aşa trebuie să seducem bărbaţii, atunci eu nu pot fi parte a unei asemenea arme.

Cu faţa şiroind de sînge, Maria alergă spre uşă şi dispăru din biserică.

— E nebună, spuse simplu cealaltă Marie, care porni şi ea după sora ei.

Rămaşi singur, Kasser şi Radoslav se priviră în tăcere, nehotărîndu-se nici unul să vorbească. Fostul Împărat se întreba dacă acum, că ameninţarea *quintului* dispăruse, Radoslav va mai declanşa alterarea Lumilor Agricole. Era evident că decizia asta muncea şi gîndurile Abatelui.

— Chiar e adevărat?

— Ce?

— Tot ce a spus *quintul*.

— Da. Zeţii sînt muncitori excelenţi. Nici că se poate o rasă mai potrivită pentru a ne hrăni.

Abatele ridică ochii spre cer. Văzu încă bolta scundă a bisericuţei. Ar fi vrut ca Dumnezeu să-i poată vorbi. Ar fi vrut să fie sigur. Ar fi vrut ca Rim să nu fi murit şi să fi plecat la Curtea imperială pentru ca menirea lui să fi fost clară. Dumnezeu însă tăcea cu încăpăţînare.

— Tu ce zici? O să fie Universul ăsta cu zeţi mai bun decît ceea ce trăim acum?

Kasser îşi aduse aminte de scurta perioadă în care observase o comunitate de pe o Lume Agricolă undeva în inima galaxiei. Oamenii aceia păreau fericiţi. Munceau, aveau un fel de troc cu Dumnezeul lor, mureau fără a purta pe umeri povara cunoaşterii. Dar erau ei superiori zeţilor? La întrebarea asta simţea că nu are răspuns.

— Nu ştiu, Sfinţia Ta. Eşti de mai multă vreme în contact cu Dumnezeul tău şi trebuie să ştii mai bine ca mine. Ceea ce ştiu însă este că dinastia Boszt a riscat şi a pierdut. Felul în care o să-i pedepseşti… e numai alegerea ta.

Cei doi bărbaţi străbătură împreună coridorul care ducea spre subteranele bibliotecii. Ieşiră apoi în piaţa centrală a Abaţiei şi se opriră pe banca de lîngă cais. Copacului îi făcuseră bine zilele însorite, iar puţinele sale frunze păreau să fi înverzit din nou, în ciuda toamnei tîrzii. Fără vorbă, Abatele începu să mîngîie ramurile. Deodată privirea îi fu atrasă de o boabă mică şi verde. O privi atent. Nu, nu încăpea nici o îndoială. Era un mugure de floare. Şi atunci îi deveni clar. Dacă un pom atît de mic putea înflori a doua oară, învingînd pînă şi pe oamenii care nu îi dădeau nici o şansă, probabil că şi clonele de pe Lumile Agricole meritau să se nască a doua oară şi să afle cine au fost. Fără să privească spre el, îi zise lui Kasser:

— E greu să renunţi la două mii de ani în care te-ai pregătit să-l salvezi pe Dumnezeu de propria-i nemărginire. Iar zeţii ăia… pur şi simplu nu pot să-i trădez pe toţi cei care m-au precedat. Îmi pare rău.

Kasser ar fi vrut să poate spune ceva, dacă nu inteligent, măcar măreţ. Realiză, însă, că nu era nimeni prin preajmă să consemneze ceea ce ar fi putut spune. De aceea se mulţumi să murmure:

— Bine-ar fi ca Dumnezeul tău să existe. O să avem mare nevoie de el.

Va fi extrem de greu să definim adevărata natură a blestemului pe care Abaţia l-a aruncat asupra galaxiei. Ceea ce se poate spune însă este că, în decursul evenimentelor care au dus la dispariţia ei, Abaţia nu a înţeles nici ea furia ce avea să sfîşie omenirea.

N'Gai Loon – *Confesiuni*

Auziră explozia abia la două zile după ce trecuseră împreună de zidurile Abaţiei pentru ultima dată. Kasser urmărise neputincios cum o imensă dală de beton care forma piaţa din centrul Abaţiei se dăduse deoparte iar din locul rămas urcaseră spre cer o puzderie de nave mici, ca un roi de lăcuste. Erau formate dintr-un container ovoidal strălucitor şi cîteva structuri simple în jurul lui. Fostul Împărat nu reuşi să le numere, dar ştia că nu avea de ce. Erau şase sute şaizeci şi cinci. Cîte una pentru fiecare Lume Agricolă a Imperiului.

Abatele se întorsese cu doi cai încărcaţi cu boccele şi-i întinsese simplu căpăstru unuia din ei.

— Aş vrea să călătorim o vreme împreună, Înălţimea Ta.

— Aş fi onorat, Sfinţia Ta.

Plecaseră imediat şi abia dacă-şi vorbiseră în prima zi. Abatele îi spusese doar că se îndreaptă undeva la sud-est spre o cîmpie pe unde curge un fluviu şi că vor avea de traversat un lanţ muntos.

La orizont se ridică, inconfundabilă, o ciupercă atomică.

— Crezi că a mai rămas cineva? întrebă Abatele.

— Greu de crezut. Le-ai spus tuturor foarte clar…

— Oamenii se dau greu duşi din locul în care au trăit o viaţă.

— Faptul însă că tu ai plecat…

— Cine ştie cum or fi interpretat şi asta, oftă Abatele.

Mai merseră cîteva minute şi apoi Kasser întrebă:

— Ce crezi că s-a întîmplat cu Mariile? Aş fi vrut să le cunosc…

— Au să se descurce. Sînt create pentru a învinge. Nu le puteam lua cu noi. E bine să fim cît mai greu de recunoscut. Aşa, duşmanii ne vor fi mai puţini.

— Am putea încă să mergem la garnizoană, să ştii. Mos şi Mas mi-au transmis că soldaţii sînt dezorientaţi, nu ştiu ce să mai creadă. O vreme am fi în siguranţă acolo. Ei cred că noi l-am omorît pe *quint*.

— Poţi să mergi dacă vrei. Eu am alte gînduri.

Kasser privi în direcţia Abatelui şi găsi că arăta caraghios. Îşi răsese barba şi-şi tunsese părul, renunţase la rasa simplă şi acum arăta ca un tîrgoveţ oarecare.

— Nu. O să merg cu tine.

Radoslav zîmbi unui gînd tainic şi apoi întrebă:

— De ce?

— Fiindcă vreau să ştiu dacă tu eşti conştient de natura exactă a furiei pe care ai dezlănţuit-o asupra Universului. Ştii în ce se vor transforma clonele alea?

— Nu, răspunse Abatele încetişor.

— Hai să ne oprim acolo, zise Kasser arătînd un pîlc de copaci. Vreau să citeşti ceva.

Cu ochii sticlindu-i de curiozitate, Abatele luă din mîna lui Kasser foaia de hîrtie care fusese demult, acum mai bine de două mii de ani, o pagină a unui ziar care apăruse pe Pămînt.

— Poţi citi? întrebă Kasser.

Abatele clătină din cap.

— E într-o limbă… pe care nu o înţeleg.

— Atunci, am să-ţi citesc eu. Uite ce scrie:

„**Augustin, sfînt sau nebun?**

Iată că la zece ani de la sublima, dar zadarnica moarte a corpului expediţionar cunoscut sub numele de cei O Mie de Voluntari, ziarul nostru a descoperit un discipol izolat undeva în munţi, care încearcă să le ducă mai departe menirea. El se numeşte Augustin Bloose şi se pare că a fost frizerul detaşamentului. E un om simplu, fără prea multă carte, care din cauza singurătăţii leagă destul de greu propoziţii. Lucrează la o invenţie tainică pe care o numeşte Alambicul de Dumnezei, a cărei finalitate nu o cunoaşte încă. Speră însă că Dumnezeu i se va arăta în vis şi-l va învăţa ce să facă cu ea.

Augustin este un om foarte religios. Asta ar putea fi desigur de mirare pentru oricine şi-aduce aminte de faptul că cei O Mie de Voluntari au murit în Mediterana, pulverizaţi de o explozie atomică israeliană, tocmai cînd încercau să transforme Ierusalimul într-un crater fumegînd. Pustnicul nostru nu vede însă o contradicţie între felul lui de a fi şi moştenirea celor pe care îi respectă atît de mult.

În exclusivitate pentru cititorii ziarului nostru, prezentăm mai jos transcrierea exactă şi neprelucrată a unei convorbiri pe care reporterul nostru a avut-o cu Augustin Beroiu undeva în munţi, cu menţiunea că singurul lucru pe care-l vom trece sub tăcere este locul în care se ascunde acesta.

— Domnule Beroiu, într-un moment în care descoperirea zborului spaţial superluminic a făcut repede uitată conflagraţia Ultimului Război, iar visul oricărui pămîntean este să meargă în colonii, dumneavoastră aţi ales nu numai să rămîneţi pe Pămînt, ci chiar să vă separaţi total de civilizaţie. De ce?

— Domnul Dumnezeul meu mi-a poruncit să duc mai departe munca celor O Mie de Voluntari. Voi continua ideile lor şi voi face să se împlinească visul pentru care şi-au dat viaţa.

— E o uşoară contradicţie de termeni, nu credeţi?

— Deloc. Nu înţeleg la ce vă referiţi.

— Dumnezeu nu avea cum să vă ordone să duceţi mai departe munca unor atei, a unor oameni care deciseseră că toate relele lumii vin de la religii şi doreau să pîrjolească toate locurile sfinte ale omenirii.

— Vă înşelaţi. Cea mai mare dorinţă a lui Dumnezeu este ca omul să-i fie alături atunci cînd îşi va atinge propria nemărginire. O să vină un moment în care Dumnezeu va avea nevoie de un prieten şi nu de un slujbaş, de un prieten de nădejde care să-l ajute să moară liniştit. Cînd se va topi în nemărginire, cînd El nu va mai fi, e nevoie de cineva care să-i ia locul. Şi atunci spiritul celor O Mie de Voluntari, în care am crescut şi eu, va fi acolo să-i ia locul.

— Nu am pretenţia că înţeleg exact ce vreţi să spuneţi şi de aceea vreau să vă întreb totuşi de ce nu negaţi existenţa lui Dumnezeu.

— Fiindcă el există. Încă există. Cum altfel ne-am putea noi pregăti să-i stăm la căpătîi pe patul de moarte?

— Bine, dar concret, ce anume aveţi de gînd să faceţi?

— Dumnezeu mi-a arătat într-o noapte în vis tot ce am de făcut. O să înfiinţez o mănăstire. Aşa-mi va fi mai simplu să-l slujesc şi să adun în jurul meu pe toţi cei care cred în învăţăturile mele.

— Învăţături?

— Da. Sînt în contact mai mereu cu Dumnezeu şi el vorbeşte adesea prin gura mea.

— De ce v-a ales însă tocmai de dumneavoastră? De ce n-a cruţat pe unul din voluntari…?

— Vedeţi dumneavoastră, necredincioşilor sau celor care nu ştiu cum să creadă li se pare că Dumnezeu e infailibil, că nu se poate înşela… Ei bine, există şi momente în care chiar şi el are noroc. Pe mine m-a ales fiindcă am un săculeţ cu părul tuturor celor O Mie de Voluntari. Eu i-am tuns înainte de a pleca şi nu ştiu de ce, în loc să arunc părul acela, l-am păstrat. Dumnezeu mi-a spus că dacă-i voi putea clona vreodată, el mă va învăţa cum să fac un Alambic cu ajutorul căruia să-i readuc la viaţă aşa cum au fost ei înainte de a pleca. Şi a mai zis ceva Dumnezeu, ceva ce nu am înţeles. Mi-a spus că atunci cînd vor fi şase sute şaizeci şi şase de perechi de clone, va veni vremea să le trezim.

— Aţi menţionat Alambicul acela. Mie îmi pare mai degrabă un fel de piatră cioplită decît un obiect de înaltă tehnologie.

— Tehnologia ne-a trădat de multe ori. Alambicul e doar un pretext care concentrează în jurul lui credinţa. Credinţa că Dumnezeu va muri cîndva şi noi va trebui să-i stăm la căpătîi.

— Şi cînd veţi înfiinţa mănăstirea? Cînd veţi trece la recrutarea de noi adepţi?

— Dumnezeu mi-a spus că vor veni ei la mine. Chiar aseară mi-a spus. Şi astăzi iată-vă pe dumneavoastră că aţi venit în chilia mea gata să povestiţi lumii întregi despre mine.

— Ştiţi că Augustin a fost numele unui sfînt creştin…

— Nu, nu ştiam.

— Opera lui a stat la baza gîndirii creştine mai bine de o mie de ani.

— Să fie sănătos. Ce treabă am eu cu el?

— I-aţi citit cărţile?

— Ţi-am spus că nu ştiu despre nici un sfînt Augustin.

— E ciudat, fiindcă Sfîntul Augustin din Hippona spune că oamenii se nasc, trăiesc şi mor avînd iluzia liberului arbitru. Dumnezeu ştie însă dinainte ce vor face în întreaga lor viaţă şi mai ales ştie care din ei vor deveni sfinţi.

— Interesant. Am să citesc şi eu.

— Dacă toate astea ar fi adevărate, domnule Augustin Beroiu, credeţi că sînteţi un sfînt?

— Se prea poate… se prea poate…“

Ca şi cum încheierea lecturii lui Kasser ar fi dat un semnal, auziră vuietul groaznic al exploziei şi-i simţiră suflul. Trebuiră să ţină bine caii care se speriaseră.

— Timpul joacă feste tuturor, zîmbi Abatele. Dacă ăsta a fost Sfîntul Augustin cel Nou, atunci cu siguranţă că noi ne-am închinat altcuiva.

Kasser preferă să nu spună nimic. Îşi putea imagina ce era în sufletul lui Radoslav.

— Ştii, cred că am făcut o prostie, spuse Abatele. Într-o seară am direcţionat una din sonde către Kyrall…

Kasser îşi duse mîna la gură într-un gest de uimire totală.

— Şi ce crezi că se poate întîmpla?

— Nu ştiu. Teoretic, viruşii de acolo afectează numai clonele celor O Mie de Voluntari, clonele noastre. Dar cine ştie ce e cu adevărat Kyrall?

Porniră amîndoi unul lîngă celălalt, ducîndu-şi caii de căpăstru. Fiecare zîmbea în sinea lui gîndindu-se că vremurile care urmau aveau să fie interesante. Abatele tăinuise undeva într-o boccea cîteva fire de păr din pletele Sf. Augustin. Un mesia de rezervă putea fi o avere inestimabilă în vremurile tulburi care urmau.

— Ce-o să facem acum? întrebă Kasser.

— O să aşteptăm. Sînt sigur că vom fi căutaţi curînd. La urma urmei, numai noi putem explica omenirii ce i se întîmplă…

GLOSAR

A

Abate – conducător absolut al ordinului augustinian, numit prin consacrare de către Abatele precedent şi responsabil de toate afacerile Abaţiei. În atribuţiile sale intră toate acţiunile politice, economice, religioase şi de orice altă natură destinate a asigura împlinirea menirii ultime a ordinului, aceea de a-l apăra pe Dumnezeu de propria nemărginire.

Abaţia – sediul singurului ordin religios al universului cunoscut, furnizorul unic al tehnicilor de creştere şi manipulare religioasă a clonelor de pe Lumile Agricole. Localizată pe Vechea Terra, în Cîmpia Pannoniei. Prin statutul său de teritoriu independent în componenţa Imperiului, Abaţia este una din cele două entităţi politice de dimensiuni mai mici decît aceea a unei planete.

abnnan – fruct din Centauri, sensibil la unde de radiofrecvenţă.

Accun – metal lichid la temperatura corpului uman, care are proprietatea de a deveni solid atunci cînd este prins într-un cîmp magnetic chiar şi foarte slab. Stocat într-un rezervor disimulat sub pielea antebraţului drept al unui *quint*, accunul se poate transforma instantaneu într-o lamă dură, cu tăişul format din cîteva zeci de atomi doar pe baza cîmpului magnetic produs de corpul celui care o poartă.

Alambicul de Dumnezeu – Artefact construit de Sfîntul Augustin cel Nou în care, din sîngele unei clone aduse prin tehnici manipulatorii în pragul unei revelaţii mesianice, se sintetizează viruşii cu care sînt infectate populaţiile de clone de pe Lumile Agricole, pentru trezirea la viaţă a unui mîntuitor capabil să inspire o religie lucrativă.

ann – porţiunea minţii umane în care legile Kyrallului interzic pătrunderea telepatică şi unde se postulează că sînt stocate elementele care definesc fiecare persoană.

arbore negru – plantă kyralliană, care joacă rolul de pivot în echilibrul ecologic de pe planetă; produce fructe al căror suc este combinaţia perfectă de elemente nutritive necesare unui om.

Armaghedon – sau Apocalipsă. În concepţia augustiniană, aceasta este bătălia ultimă, în care omul trebuie să-l ajute pe Dumnezeu să-şi depăşească teama de propria nemărginire, împlinind astfel menirea oricărei societăţi omeneşti. Armatele oamenilor vor fi conduse în aceasta bătălie de Mesia revenit pe pământ, de reîncarnarea Sfîntului Augustin cel Nou.

Apostol – individ cu ajutorul căruia se manipulează populaţia de clone de pe o Lume Agricolă. Este controlat prin vise profetice induse de o sondă psi şi este ales pe baza afinităţii pentru Mîntuitor. Este ucis printr-un ritual controlat, menit să îl convingă pe Apostol că Dumnezeu însuşi l-a ridicat la ceruri.

Aspirant – a treia treaptă a parcursului unui călugăr augustinian, de la novice, la frate.

Augustină – Bijuterie constînd într-o joncţiune trimetalică, oferită femeilor de pe Vechea Terra înainte de a naşte. Este simbolul prin care Frontul Adevăratei Biserici a încercat să prevină posteritatea că clonele Abaţiei au un ADN modificat, în sensul stocării experienţei iniţiale a originalelor care au furnizat materialul genetic.

Austral – element greu, al optulea din grupa a opta principală. Datorită stabilităţii nucleului său şi energiilor imense pe care le degajă în reacţia de fisiune, este singurul material din univers capabil să facă posibilă călătoria supraluminică.

B

Barbari – populaţie puţin numeroasă, care trăieşte în cîmpia Pannoniei pe Vechea Terra, formată din descendenţi ai oamenilor care nu împărtăşesc idealul augustinian. Refuzul garnizoanei imperiale staţionate pe Vechea Terra de a-i elimina total induce permanent tensiuni între Curtea Imperială şi Abaţie.

Bibliotecă – cea mai cuprinzătoare construcţie a Abaţiei, denumită în acest fel nu numai pentru că este locul de depozitare al cărţilor, ci şi pentru că pereţii ei sînt împodobiţi cu basoreliefuri făcute de absolut toate generaţiile de călugări. Prin subteranele bibliotecii se intră în Camera Ouălor.

Boszt – dinastia domnitoare a Imperiului, aflată la cel de-al

treizeci şi doilea monarh.

Bratti – cel mai mare trib kyrallian.

C

Cîmpia Pannoniei – Locul pe Vechea Terra unde este localizată Abaţia.

Cerc – simbol al religiei augustiniene şi al religiilor lucrative de pe Lumile Agricole. Simbolizează unitatea oamenilor, măreţia lui Dumnezeu, caracterul imuabil al realităţii, dar şi ciclicitatea istoriei care se încheie cu a doua venire a Mîntuitorului.

chu – cîmpul amplificator psi format pe Kyrall de o ciupercă omniprezentă, cu acelaşi nume;

Ciumă – boală ipotetică, folosită pentru a face locuitorii Satului de Clone din Abaţie să creadă că nu pot depăşi zona de carantină care li se impune. Pe seama ei este pusă şi sterilitatea clonelor, care este de fapt indusă genetic.

Clauza favorii istorice – codicil secret al Tratatului de la Eridani care condiţiona monopolul Abaţiei asupra tehnicilor de producere a Lumilor Agricole de îndeplinirea necondiţionată a unei cereri imperiale care nu implica însă dispariţia Abaţiei sau violenţa la adresa vreunuia din membrii ordinului augustinian.

Consacrare – ceremonie prin care călugării augustinieni trec de la un stadiu la cel imediat următor. Cea mai importantă consacrare este aceea prin care este numit Abatele.

Consiliul de Coroană – organism politic cu rol consultativ, înfiinţat în urma Tratatului de la Eridani şi controlat de familia imperială. Are în componenţa sa pe cei cinci *quinţi*, reprezentanţii a şapte familii ducale, pe împărat şi un membru al familiei imperiale.

Consiliul Ecumenic – instanţa religioasă supremă a Abaţiei, compusă din trei membri, cu rol limitat la chestiunile ecumenice şi ritualice.

Corpul celor O Mie de Voluntari – grup paramilitar care a activat pe Pămînt în Ultima Confruntare cu scopul declarat de a

distruge toate locurile sfinte, în speranţa că va diminua influenţa religiilor asupra oamenilor şi va asigura pacea universală. A fost neutralizat de o încărcătură nucleară în timp ce străbătea Mediterana. Constituie rezervorul genetic al populaţiilor de clone din Satul de Clone al Abaţiei, dar şi a primei generaţii de pe Lumile Agricole.

E

Edictul Korona – hotărîre a Consiliului de Coroană, luată sub influenţa gîndirii filozofului Albert Korona, care postulează că muncile fizice trebuie prestate numai de clone.

Exod – migraţia masivă a populaţiei de pe Pămînt în urma Ultimei Confruntări, simultan cu dezvoltarea zborului hiperluminic.

F

Familii ducale – entităţi conducătoare, denumite doar generic familii, ale celor mai importante federaţii planetare. Îşi numesc reprezentanţi în Consiliul de Coroană şi prezidează prin Rotaţie Adunarea Confederativă, forul consultativ în care sînt reuniţi reprezentanţii federaţiilor planetare.

Făurar – băştinaş kyrallian, membru al unui ordin străvechi a cărui funcţie este însănătoşirea prin metode telepatice a kyrallienilor a căror minte a suferit stricăciuni în lupta cu animalele.

Feeryl – drog euforizant, care nu dă dependenţă.

filament de foc – animal fusiform kyrallian, puţin sensibil la undele psi;

floare cîntătoare – animal kyrallian care atacă prin delimitarea la distanţă a unor volume de vibraţii;

Frontul Adevăratei Biserici – organizaţie secretă care cunoscînd identitatea Sfîntului Augustin cel Nou şi scopul Abaţiei a predicat mereu că ordinul augustinian pune la cale, de fapt, eliminarea tuturor religiilor din univers. A dispărut ca urmare a trădării unui Boszt.

G

Generaţie ecleziastică – pe o Lume Agricolă, este prima generaţie care ţine slujbe religioase în templul închinat Dumnezeului clonelor. Apariţia ei este considerată încheierea cu succes a Însămînţării.

H

Hippona – locul istoric în care a trăit Sfîntul Augustin.

I

Imperiu – entitatea politică, definită de Tratatul de la Eridani ca fiind cuprinzătoare a întregului univers cunoscut şi condus de dinastia Boszt.

Incident tehnologic – etapă a Însămînţării în care, sub aparenţa unor minuni şi daruri dumnezeieşti, clonelor de pe Lumile Agricole li se oferă unelte performante şi, în ultimă fază, chiar maşini şi utilaje sofisticate.

Î

Însămînţare – procesul prin care, pe Lumile Agricole, este declanşată apariţia primului Mîntuitor. Se realizează cu germenii obţinuţi din Alambicul de Dumnezeu. A doua Însămînţare a fost considerată de Abaţie drept cea mai puternică armă a Armaghedonului.

Învăţăturile (Tezele) Sfîntului Augustin cel Nou – culegere de texte şi povestiri despre viaţa Sfîntului Augustin cel Nou care conţine elementele definitorii ale religiei augustiniene şi diferenţele faţă de doctrina Sfîntului Augustin din Hippona. Cartea de căpătîi a Abaţiei.

K

Klemplant – reşedinţa urbană de pe Tengys a Curţii imperiale.

Korona, Albert – filozof neoaugustinian care a postulat superioritatea oamenilor născuţi pe baza combinaţiei libere a genelor

faţă de cei rezultaţi prin clonare. Teza lui fundamentală este aceea că progresul, privit ca descoperire şi inovaţie, nu poate fi înfăptuit decît de oameni care posedă o combinaţie de gene care nu a mai existat pînă la ei. Korona credea că o clonă este sortită să repete veşnic viaţa originalului, fiind incapabilă de a crea ceva esenţial nou. Opera sa filozofică a inspirat Edictul care îi poartă numele.

Kyrall – planetă cu o localizare secretă unde, din cauza unei ciuperci răspîndite în întreaga atmosferă, puterile psi ale oamenilor sînt amplificate pînă la manifestări precum telepatie şi telekinezia. Prin construirea psiacului, Imperiul a transformat Kyrall în punctul nodal al comunicaţiilor instantanee, desfăşurate cu ajutorul operatorilor psi. Teritoriu independent, Kyrall este şi locul în care trăieşte o populaţie considerată similară barbarilor din Cîmpie.

L

Lentilă – vieţuitoare de pe Kyrall care atacă prin formarea unei lentile gigantice de aer cald deasupra locului vizat.

Lumi Agricole – planete-grînar, pe care locuiesc populaţii de clone manipulate cu ajutorul religiilor lucrative. Reprezintă singura sursă de alimente şi produse manufacturiere admisă de Edictul Korona. Formarea lor este monopolul exclusiv al Abaţiei.

ly – zonă de suprapunere a conştiinţelor băştinaşilor de pe Kyrall, mediată de mantia shu.

M

Mîntuitor – personaj mesianic, trezit în rîndul primei generaţii de clone de pe o Lume Agricolă, prin infecţia cu germenii rezultaţi din Alambicul de Dumnezeu. Moartea lui declanşează procesul de cristalizare a religiilor lucrative.

Manualul Însămînţării – culegere de texte conţinînd tehnicile corespunzătoare fiecărei etape a însămînţării. Scriere secretă a Abaţiei, din care, timp de zeci de generaţii a fost pierdut un singur exemplar. Explică mecanismele manipulării apostolului şi trece în revistă o gamă variată de minuni pentru potenţarea sentimentului religios al clonelor.

Matcă – creatură presupus inteligentă care coordonează

activitatea zeţilor.

Muşte de Alderbaraan – insecte care zboară cu viteze foarte mari pentru a pătrunde în carnea animalelor cu sînge cald şi a depune ouă. Presupusă armă împotriva *quinţilor*.

N

Novice – termenul care desemnează candidaţii la admiterea în ordinul augustinian şi care este purtat doar pînă la prima consacrare, care survine la cel mult două săptămîni de la pătrunderea în Abaţie.

O

Omenori – trib kyrallian.

Operator psi – persoană cu abilităţi speciale, amplificate de ciuperca de pe Kyrall. Este capabil să-şi proiecteze conştiinţa în locuri aflate la distanţe imense, facilitînd comunicaţiile instantanee cu alţi operatori psi, care emit mai slab şi care se află pe planetele Imperiului.

Ordinul augustinian – organizaţie religioasă întemeiată de Sfîntul Augustin cel Nou, pornind de la exemplul mănăstirilor creştine. Definit de dreptul interstelar ca fiind entitatea socială ce ocupă Abaţia.

Ouă – şase sute şaizeci şi şase de sonde automate menite în secret să realizeze ce-a de a doua însămînţare pe fiecare dintre Lumile Agricole produse de Abaţie în întreaga ei istorie. Sînt propulsate de motoare hiperluminice şi sînt stocate într-o cameră în care au acces doar Abaţii.

P

Pletele Sfîntului Augustin – sursa de material genetic din care călugării obţin clona care atinge pragul mesianic în Satul de Clone. Constau într-o împletitură din părul Sfîntului Augustin cel Nou, întemeietorul Abaţiei.

policorn – animal kyrallian care atacă creînd cîmpuri electrostatice puternice între care se produc descărcări.

Populaţie de clone – grup de clone realizat din materialul genetic al celor O Mie de Voluntari, cu care se populează iniţial Lumile Agricole şi Satul de Clone.

Porro – trib kyrallian.

Praxtor – ultima Lume Agricolă însămînţată de Abaţie.

Preot (pe Kyrall) – şeful unui trib, acela care se îngrijeşte printre altele ca de vîrsta majoratului să nu treacă exemplarele umane cu o forţă mentală care nu le permite o apărare eficientă împotriva animalelor.

Primul Beneficiu – bun simbolic care reprezintă întîiul artefact adus ca ofrandă de o populaţie de clone.

Psiac – construcţie gigantică realizată în mijlocul oceanului de pe Kyrall, menită să-i apere pe operatorii psi de acţiunile violente ale telepaţilor de pe planetă şi a faunei locale de uscat, extrem de agresive.

Q

quint – soldat, rezultatul unui proces de protezare biologică a creierului, condiţionat pentru a da ascultare absolută dinastiei domnitoare. Cea mai importantă abilitate a unui *quint* este viteza cu care se poate mişca, superioară aceleia a oricărei fiinţe din Universul cunoscut. *Quinţii* sînt în număr de cinci, sînt membri în Consiliul de Coroană, şi sînt rezultatul unui antrenament care durează treizeci de ani.

Quintarat – destinul şi devenirea unui *quint*, de la părăsirea şcolii de pe Klemplant şi pînă la moartea sa, obligatoriu în luptă.

R

rand – structură semisferică în care se aşează războinicii kyrallieni pentru a-şi amplifica forţa psihică de grup.

Religia cercului – denumire generală care desemnează ansamblul de credinţe religioase circumscris ordinului augustinian şi Lumilor Agricole.

Religii lucrative – credinţe religioase create prin Însămînţarea Lumilor Agricole, menite să dea iluzia clonelor că Dumnezeul lor le porunceşte să muncească şi să îi aducă apoi produsele ca ofrandă. Modul în care Abaţia şi apoi Federaţiile manipulează populaţiile de clone.

ruuk – luptă rituală pe Kyrall.

S

Sagittarius – federaţie independentă unde Abaţia a încercat, pe Praxtor, ultima ei Însămînţare.

Satul de Clone – îngrăditură de pe teritoriul Abaţiei în care clonele celor O Mie de Voluntari, maturate accelerat, creează condiţiile sociale necesare pentru ca clona Sfîntului Augustin cel Nou să atingă pragul mesianic necesar accederii în Alambicul de Dumnezeu.

Sfîntul Augustin cel Nou – întemeietorul Abaţiei şi întîiul posesor al materialului genetic provenit de la cei O Mie de Voluntari. Clona lui reuşeşte să devanseze mereu pe ceilalţi semeni în devenirea mesianică. Originea sa incertă îl plasează ca fiind un apropiat al corpului celor O Mie de Voluntari deşi identitatea sa rămîne un mister. A construit Alambicul de Dumnezeu.

Sfîntul Augustin din Hippona – personaj istoric, episcop creştin, teoreticianul cetăţii pămînteşti şi a cetăţii cereşti, autorul tezei că menirea omului este aceea de a transcende istoriei pentru a fi alături de Dumnezeu pentru a întîmpina a doua venire a lui Cristos.

shu (mantie) – veşmînt kyrallian, personalizat încă din cei mai fragezi ani ai copilăriei, care are rolul de a a-şi proteja stăpînul şi, datorită coloniei de ciuperci chu găzduită între fibrele sale, se constituie într-o voce pe care purtătorul o aude subliminal.

Simbiont de pe Alderbaraan – organism colonial, cu un pronunţat caracter mimetic, capabil de a se transforma în ţesut nervos uman. Primele implanturi neurale, care au dus la formarea castei *quinţilor*, s-au realizat cu grefe din asemenea simbionţi.

Sondă psi – dispozitiv bioelectric capabil să controleze procesele

cerebrale din timpul somnului. Folosită în special pentru determinarea adevărului unor afirmaţii şi pentru inducerea de vise.

T

Templu – prima construcţie a clonelor de pe o Lume Agricolă. Punctul de plecare al civilizaţiilor de clone şi locul în care se strîng ofrandele pentru satisfacerea cerinţelor dumnezeieşti. Construirea şi înfrumuseţarea Templului constituie evenimente hotărîtoare pentru definitivarea unei religii lucrative.

Tengys – planeta-capitală a Imperiului.

Tratatul de la Alderbaraan – act politic care reglementează regimul prospecţiunilor extraimperiale şi proprietatea asupra bunurilor şi cunoştinţelor ce decurg din asemenea explorări.

Tratatului de la Eridani – fundamentul politic al Imperiului, care delimitează clar suveranităţile. Imperiul este definit ca ocupînd întregul Univers cunoscut. Federaţiile sînt posesoare şi unice răspunzătoare ale planetelor şi sateliţilor lor naturali, în timp ce Curtea imperială este proprietara tuturor celorlalte corpuri cereşti, inclusiv a stelelor şi a asteroizilor. Tratatul consacră indirect supremaţia Curţii imperiale prin faptul că dinastia Boszt deţine tehnologia necesară obliterării totale a unei stele şi, pe de altă parte, este proprietara tuturor asteroizilor, singura sursă de austral din Univers.

U

Ucenic – al doilea stadiu al unui călugăr augustinian.

Ulanni – trib kyrallian.

Ultima Confruntare (Ultima Luptă, Ultimul Război) – termen generic sub care sînt adunate evenimentele din perioada 2082-2088 care au condus la Războiul Nuclear Total, declanşat de disputele în jurul Ierusalimului şi descoperirea pe Lună a unui asteroid de austral pur, care a precedat cu doi ani primul zbor hiperluminic. A fost factorul determinant al Exodului.

V

Vechea Terra – termen sub care este cunoscut Pământul, deşi nu există o planetă care să se numească Noua Terra.

Vrine – trib kyrallian.

Z

Z – planeta pe care trăieşte singura specie inteligentă neumană din Universul cunoscut.

Zeţi – populaţie colonială, formată din lucrători şi mătci. Lucrătorii, numiţi şi zeţi, sînt fiinţe mari, cu logică ternară care acţionează pseudo-inteligent datorită infecţiilor selective cu viruşi produşi de mătci. Sînt consideraţi de administraţia imperială ca o alternativă mai ieftină la Lumile Agricole.

REPERE BIO-BIBLIOGRAFICE

Dan Doboș s-a născut la 31 iulie 1970. A urmat cursurile Universității Tehnice „Gheorghe Asachi“ din Iași, iar după absolvirea facultăţii, în 1994, a ales o carieră jurnalistică, publicînd în cei şaptesprezece ani de activitate jurnalistică peste 1000 de reportaje, editoriale şi interviuri. În prezent este redactor-șef al cotidianului *Evenimentul* din Iași.

Pentru o lungă perioadă de timp a editat *Supernova*, cel mai longeviv supliment dedicat literaturii SF (cu apariţii între 1992 şi 2001). A publicat povestiri și articole în reviste și antologii, a tradus din Terry Pratchett (*Trilogia nomilor*) și Roderick Gordon și Brian Williams (seria *Tunele*).

A debutat editorial în 1999, cu romanul *Elefantul în bostănărie* (o poveste de dragoste pentru adolescenți), reeditat în 2007. În 2002 a publicat romanul *Abația*, distins cu Premiul RomCon 2003 pentru cel mai bun roman SF românesc. *Blestemul abației* (2003 - Premiul RomCon 2004) și *Abația infinită* (2005) au completat un ciclu epic fără precedent în literatura de gen din România. În 2006 Dan Doboș a primit Premiul „Vladimir Colin“ pentru întreaga trilogie. În 2007 i-a apărut volumul de povestiri F&SF, *Gheorghe, un om special.* În 2009 i s-a acordat Premiul de încurajare la Eurocon, Convenția Europeană de Science Fiction. Cel mai recent roman publicat este *DemNet* (2011), distins cu Premiul Galileo în 2012.

Website: http://www.dandobos.ro

Table of Contents

Title page
ABAŢIA
GLOSAR
REPERE BIO-BIBLIOGRAFICE